

AKLIMDA KALANLAR

Yazar:
Necmi Kurt

NOBEL TIP KİTABEVLERİ

© 2013 Nobel Tıp Kitabevleri Tic. Ltd. Şti.

AKLIMDA KALANLAR

Yazar: Necmi Kurt

ISBN: 978-975-420-

5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri yasası hükümleri gereğince herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların ve yayıncısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınamaz veya kopya anlamı taşıyabilecek hiçbir işlem yapılamaz.

Yayımcı	: Nobel Tıp Kitabevleri Tic. Ltd. Şti. Millet Cad. No:111 34104 Fatih-İstanbul
Yayımcı Sertifika No	: 15710
Baskı / Cilt	: No-bel Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Kurtini Mevki, General Şükrü Kanatlı Cad. Ömerli - Hadımköy - İstanbul
Matbaa Sertifika No	: 12565
Sayfa Tasarımı - Düzenleme	: Nobel Tıp Kitabevleri, Can Gelgeç
Kapak Tasarım	: Can Gelgeç
Baskı Tarihi	: Nisan 2013 - İstanbul

NOBEL TIP KİTABEVLERİ TİC. LTD. ŞTİ.

MERKEZ - ÇAPA

Millet Cad. No:111 Çapa-İstanbul
Tel: (0212) 632 83 33
Faks: (0212) 587 02 17

CERRAHPAŞA

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Karşısı
Park içi Cerrahpaşa-İstanbul
Tel: (0212) 586 17 58

KADIKÖY

Rıhtım Cad. Derya İş Merkezi No: 7
Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 336 60 08

ANKARA

Sağlık Sokak No:17/C Çankaya (Sihhiye)
Tel: (0312) 434 10 87

ANTALYA

Meltem Mahallesi Dumlupınar Bulvarı
Başkent Sit. B Blok. No: 4 Meltem
Tel: (0242) 238 15 55

BURSA

Sakarya Mah. Bahriye Üçok Cad. Menekşe
Sok. No: 21/18 Görükle, Nilüfer
Tel: (0224) 224 60 21

ELAZIĞ

Yahya Kemal Cad. Üniversite Mah. No: 36/B
Tel: (0424) 233 43 43

İZMİR

Kazım Dirik Mahallesi, 186 Sokak No: 21/B
Bornova
Tel: (0232) 343 10 50

SAMSUN

Ulugazi Mah. 19 Mayıs Bulvarı 16/6
Tel: (0362) 435 08 03

www.nobeltip.com

ÖNSÖZ

Bu kitabı yazmaya karar verdiğimde çocukluğum, öğrenciliğim ve mesleğim boyunca ilginç bulduğum olayları derlemeyi ve okuyucularıyla paylaşmayı uygun buldum. Bunların bir kısmının güldürü bir kısmının da öğreti niteliğinde olacağı kanaatindeyim. Yazımın kronolojik sıraya uymada sorun yaşadım. Bazı olaylar, olur olmaz kaleme alınmış, bazı olaylar da geriye dönük bellek yoklamasıyla ele alınarak yazılmıştır. Son 10 yıl içinde yaşananlar anında kaleme alınmış, geri kalanlar ise bellek yoklamasıyla aklımda kalanlardan derlenmiştir.

Kitap yazmak hem zevkli hem de zor ve bezende sıkıcı bir iştir.. Eğer mesleğin kitap yazmak ise sorun yok... Devamlı aynı işi yapmak aynı işe konsantre olmak daha sürükleyici olacağı gibi sıkıcı da olmaz... Ancak benim gibi devamlı ameliyathane ve ameliyathane ile uğraşırsan yazmakta zorlanırsın; kafan allak bullak olur, konsantre olamazsın... Bir konuya konsantre olmuş ve bunu yazıya döküyorken ameliyathanedeki çağrılman veya hasta ve hasta sahibinin odaya girmesi olayı yarıda bırakmana sebep oluyor, tekrar masaya oturunca konuyu toparlayarak yazmak çok zor hatta sıkıcı oluyor.

Kitabın ismini belirlemede zorlanmadım. Çünkü benim el yazısı notlarımı yazan değerli Miyase Yılmaz kitabın kapak dizaynını yapmakla kalmamış aynı zamanda ismini de koymuştu: “**Aklımda Kalanlar**”. Bu isim hoşuma gitmişti ve benim için keyifli olmuştu. Bu nedenle servisimizde medikal sekreter olarak çalışan sevgili kızımız Miyase Yılmaz’a teşekkür ediyorum.

İkinci teşekkürümü kitabın yazılmasında, düzenlenmesinde, resimlerin çekilmesi-seçilmesi ve yerleştirilmeleri, basım aşamasında Nobel Tıp kitabevi'ne gidip gelmelerde çile çeken çalışma arkadaşım Adem Yurduseven'e yapıyorum..

Son teşekkürümü de zaman ayırarak kitabı okuma zahmetinde bulunan siz değerli okuyucularına yapıyorum. Usta bir kalem ve edebiyatçı değilim, o nedenle hatalarımı bağışlayacağınızı ve hoşgörüle karşılayacağınızı umuyorum, saygılar sunuyorum.

Necmi KURT

TEŞEKKÜR

EMEĞE SAYGI..

Çalışmak, bir şeyler üretmek, paylaşmak kişileri toplumda farklılaştırır... Topluma hizmet etmenin yanı sıra bilime katkı sağlamanın da temel unsurlarındandır. Buna sevgi ve saygı ilave edilince yapılan işler ölümsüzleşir. **Dünyada paylaşıldıkça artan hazine var mıdır diye soracak olursanız cevabı; evet vardır olacaktır. Bilim ve sevgi paylaşıldıkça artan bir hazinedir.** Bir şeyler üretmek ve paylaşmak fedakarlık ister. Şu ana kadar birlikte çalıştığım pek çok iş arkadaşım olmuştur. Çok çalışkan, özverili ve dürüst insanlardan sadece ben değil tüm toplum yararlanmıştı.

Bu kitabın yazılmasında önceleri **Sevgili Miyase Yılmaz** benim kahrımı çekmiştir. Yazmış olduğum müsvette yazıları eline tutuşturarak bilgisayar marifetiyle kağıda dökülmeleri onun vasıtasıyla olmuştur. Zaman zaman özellikle de cumartesi ve pazar günleri sinirlenerek dışlerini sıkılmıştır!!! Ama yine de bana belli etmemeye çalışmıştır. Kitabın ismini koymada son marifetini göstermiş ve **“Aklımda Kalanlar”** ismi doğmuştur.

Kitabın yazımında **2. Kahraman Adem Yurduseven**. Aslında ona ikinci kahraman demek biraz haksızlık olacak galiba... Çoook emeği geçti, hem de çok... Kitabın yazılmasında, düzenlenmesinde, resimlerin çekilmesi-seçilmesi ve yerleştirilmeleri, basım aşamasında Nobel Tıp kitabevi'ne gidip gelmelerde çile çeken çalışma arkadaşım... Aynı zamanda Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma hastanesi Bilgi İşlem sorumlusu. Sizin anlayacağınız on parmağında on marifet... Yetenekli, saygılı ve sevecen bir genç arkadaşımız...

Emeği geçenlere başta Adem ve Miyase kardeşim olmak üzere... Herkese bu anlamda teşekkürler... İyi ki varsınız... İyi ki benim kahrımı çektiniz. Zor bir insan olduğum bana hep söylenir. Ama bana göre haksızlık yapıyorlar... Çalışkan, titiz, tertipli, takipçiyim... Bu günün işini yarına bırakmayan bir yapım var... Gece yatakta iken aklıma takılan bir şey varsa o gece uyuyamam. Tez canlı ve sinirli olduğum söylenir, ama bir o kadar da duygusal olduğum söylenmez... Beni yatıştırmak, sindirmek çok kolay. Hem de çok kısa süre de. Beş dakikada Beşiktaş gibi...

İÇİNDEKİLER

KISIM 1

Karım benden boşanmasın	3
Sayısal lotoyu bir numara ile kaçırdım	4
Doktora getirdiği lokumları yedi.....	5
Kutsal topraklardayım	7
Ailesine kızan adam	8
Genel cerrahi mi, hariciye uzmanı mı?	9
Bak bakalım ameliyat olmuş mu?.....	10
Başka doktor yok mu?.....	11
Annem nerede doktor bey?.....	12
Hocam ne yapıyorsun?	13
Bir Yardım et doktor bey	14
Karadeniz şiveli hızlı konuşan adam.....	15
Ya erken ameliyat et ya bir tane emanet ver	16
Beni tanımayana ameliyat olmam	17
Biletimiz Bursa'ya değil öbür dünyaya.....	18
Zor hasta	19
Hekimlik mesleğine girmeden ilk yanılığım.....	20
Eyvah desene nikah getti	21
Ölümünü bilen adam	22
Ameliyathanede espri	23
Kendini asmış genci kurtarma çalışmaları.....	25
Doktoru deneyerek tedavi	26
Dolandırıldık, aldatıldık, sahtekarlık bu	27
10 YTL bıçak parası.....	28
Ha beyin cerrahi ha genel cerrahi farketmez ikisi de yapar.....	29
Sünnette okunan dua	30
Doktor hasta aşağı indi sen hala burada mısın?.....	31
Aynı ilaçlara devam etsin mi?	32
Hamsi suyu iç.....	33
Oğlum bu doktorların hepsi aynı	34
Necmi ile görüşmem gerek	36
Babası benim	37
Maalesef hâlâ yaşıyor	38
O benim kızım değil karım	39
Servetimi harcadım.....	40
Doktorluğun ilk günü ve ilk sürpriz	41
Doktor hadi otopsiye.....	43

VIII

Babanın malı mı da vazgeçiyorsun?.....	44
Bu adamın ilacından hayır gelmez.....	45
Sigara kokan adam mı? Parfüm kokan bayan mı?	46
O şikayetlerini anlatamaz	47
İkisini de istirem	48
Benim ameliyat yaptığım hasta 6 ay yaşar sen hâlâ yaşıyor musun?.....	49
Bundan sonra sana birşey olmaz.....	50
Hocam ne olur hastayla Dr. Hasan bey ilgilenisin	51
Hocam sizin asistanınız benimle ilgilenmiyor	52
Doktor değil misin neyim var bil bakalım	53
Hastaya eziyet vermeden tedavi	54
Elindeki değeri bir bilse	56
Taksiye binmeden taksi tutmak.....	57
Ameliyat yapan doktora ameliyat anında iğne	58
Hepimiz dolandırıldık	59
Ameliyathanede soru sormam engellendi.....	61
Ölelim mi yani?.....	63
Eşiniz evde mi?	64
Telefoni sessuze aldum	65
Önce seni vuracağım	66
Isırgan otlarımı sabah akşam hastama yedir.....	67
Akciğerler eyimi?.....	68
Beni taşıyana oy mu verecektim?	69
Hoca istersen sen bi yüzünü yıka	70
Tanımadın mı? Bana teyzeni verecektin.....	71
Narkozsuz safra kesesi ameliyatı ilahi Cemal amca	72
50 YTL bırakayım amcaya ver	74
Benim yatım var...! Ya benim de arabam var...!.....	76
Oruç tutturur, namaz kıldırırınız	77
Pahalı doktor eyi doktortur.....	78
Alo Cemal.....	79
Aha şimdi buraya geldim, bakalım bakmıyacak mısınız?.....	80
Ben nerdeyim?	81
Kalabalık içeri girmesin diye bir yazı var mı?.....	82
Şimdi ben onu istemiyorum	83
Yoksa ben de gidecek miyim?	85
Ya hayali tır çıkarsa.....	86
Parmağı kırık hasta	87
İlginç vaka!!! Sen çok mu güzelsin...?	88
Kafamı sıcak tutuyorum	89
Cennette yer kalmaz.....	90
Hocam ananı s.....r, seni öldirecekler.....	91
“Oh... Rahatladım...Allah senden razı olsun	92
Sen neler karıştırıyorsun? Ben seni bilmez miyim?.....	94
Sağlamluk olsun.....	95
İdrar kaçırın adam.....	96

Sırana gir be adam.....	97
Viş anam...! Hizbullah.....	98
Ey uşağum penum evraklara bak da öyle gidersun	102
Hastayı uyuttunuz mu? Masadan kaldırın, ameliyat kalsın	103
Karı ile yatağı ayrı tutuyum, buna ne dersun?.....	105
Herkesin bir sanatı var hocam, benimki de bu.....	106
Telefonda doktora fırça.....	107
Alo... Aysun hanım.....	108
Doktor bey ne yiyip içeceğiz?	109
Para veririm ama günaha kalırım	110
Unutulan araba	111
Yatak odasına kim girer?	112
Arular beni tanımadı	114
Sağ kola yapılan alçı sola yapılmalıymış.....	115
Doktor Necmi bey yine sizin hastanede mi?	116
Ben sizinle çalışmak istiyorum	118
Başhekim mi ne karın ağrısı ise ona söyleyin “Karşısında babasının uşağı yok”	120
Git iğneni Necmi Kurt yapсын.....	122
“Ben ölünce cenaze törenimde okunsun” vasiyeti yerine getirildi.....	124
Bismillah. ! Sen Hızır Aleyhisselam mısınız?	125
Mihraba asılı Trabzonspor bayrağı	126
Hasta Trabzonsporlu Müftü bey rahatsız	127
Ola oğlum senin bu düzülerle işin ne?.....	128
Bal çalma olayı ve sürgün	129
Cemoka.....	130
Üzücü olaylar zinciri	132
Otobüste ölüm...ve canlandırma	134
Hızlı Mustafa.....	135
Gelsin köfteler—pirzolalar	136
Seni burada ameliyat edemem	137
Sudan kolay ne var? Su koyalım olsun bitsin	139
O binaya bakacaksın yüzüme değil.....	140
Nurettin'e söyle evi bize versin	141
Baba serveti	144
Kullandığınız ilaç var mı?.....	145
Acil cerrahi toplantılarından biri “Mahalle baskısı var”	146
Nasıl yapıyorum?.....	147
İlk yıllar.....	148
Delikli pantolon ve okuldaki ilk tokat	149
Deniz özlemi	150
Hekimlik dışı bir anı	151
Kalb kırılınca.....	152
Baba ameliyatı.....	153
Doktor bey ben sakat kaldım bana bir iş.....	155
Selim işe giriyor ve beni şikayet ediyor	157
Karnında pens unutulan hasta.....	158

Affedilmez hata.....	160
Gözünü para bürümüş terbiyesiz doktor	162
İnternette Urfalı vatandaş bakın ne diyor	165
Eşşegin hatırı yoksa sahibinin hatırı vardır	167
Aysun'un izine ayrılışı	168
Küçük kızımın cep telefonu isteği	169
ST Mark's hospital ve bizler.....	170
Bir çınar daha gitti. (Merhum hocam Doç. Dr. Cevat Dinçtürk anısına).....	171
Kardiyoloji uzmanı olabilir miyim?	174
Ömer, bak şu adam bana yardım ediyor mu?	175
Öp hocanın elini	177
Hocasının elini öpenler, hayır duasını alanlar belli oluyor	179
Kaç günlük asistansın defol karşımdan	180
Minübüs terörü "hayvan herif çekil önümden".....	182
Çifte maaş alsam mıydım?	183
Hocam sana madalya takmazlar.....	184
Sünnet düğününe gitmeyeceksin...! Yapılmayan sünnet düğünü	185
Bir sabah kahvaltısı ve gerçekler "Çocuktan al haberi"	186
Sen öyle birimisin babacım?	188
Geri vitesi bulunamayan araba	189
Her 36 senede bir aynı günde tekrar eden ramazan	190
Anne baba olmak kolay değil (Kızım Melike)	191
Soygun nasıl yapılmalı?	192
Bağımsız Türkiye, Milliyetçi Türkiye	193
Vah ülkem... Vah vah	194
Mühendisin adı Dursun muydu?	197
Bizimkine de bir el atıverseydiniz olmaz mıydı?	198
Karnında çukurları olan Urfalı hasta.....	199
Kargaya 250 yıl ömür, Kenan Aydın'a 70 yıl. ...!!!.....	200
Prof. Dr. Ali Akyüz	
1. Prof. Doç. Op. Dr. Ali Akyüz.....	201
2. Rektör ataması	202
3. İhtiyarlar aday olmasın gençlerin önünü açsınlar.....	203
4. Habu iş farklı birşey, onda vebal vardır.....	204
5. Kader nedir?.....	205
6. Habu Nobel değil da nedir.....	206
7. Erkekluğumun bittüğünü sanaydum, yanılmışım	207
Aydın Boysan	
1. Aydın Boysan'la sohbet.....	208
2. Aydın Boysan'la 2. sohbet.....	211
3. Aydın Boysan'la 3. sohbet.....	213
Erkan Ocaklı	
1. Erkan Ocaklı'yı ilk muayene	214
2. Erkan Ocaklı	216
3. Erkan Ocaklı'yı ameliyat kararı ve ameliyat.....	217
4. Ameliyat sonrası Erkan Ocaklı.....	219

5. Ya tekrarlırsa!	220
6. Bu karı bu gece benla yatmadı.....	221
7. Kim daha yakın..?.....	222
8. Şuanda Mali Durumum İyi Değil Ama İsterse Canımı Veririm.....	224
9. Yarı Doktor Nebahat Ocaklı Volkan Konak'ın canını sıkıyor.....	226
10. Eski eşin son isteği ve Erkan Ocaklı'nın hayata veda edişi	227
11. Erkan'ın vasiyeti.....	229
12. Erkan Ocaklı'yla bir hayat öyküsü	231
13. Abidin Yerebakan'dan Erkan Ocaklı'ya.....	232
14. Veda olsun	234
15. Erkan Ocaklı	236
Doç. Dr. Necmi Kurt - şiir.....	238
Gönül bahçelerinin nadide çiçeğine - şiir	240
Yufka yürekli duygusal insan... İsmail Türüt.....	241
Bir çınar daha gitti, Kamil Sönmez.....	243
Mehmet Niyazioğlu anısına	245
Sanatçıları yumurta gibi tokuşturmamak lazım.....	246
İlaç kokteyl ve iğne korkusu.....	248
Bizim sanatçılarımız.....	249
Askerlik anıları.....	251
Soruları bilenden ücret alınmayacak	257
İbrahim Cevahir ve düğünde Bir Cumhurbaşkanı	259

KISIM 2

Türk Cerrahi Derneği (Ahmet Yayıoğlu Anısına).....	265
Prof. Dr. İskender SAYEK	267
Bu adamın ne işi var burada?.....	269
Türkiye'deki özel dersaneler derhal kapatılmalı	271
Enteresan...! Bir ilacın maliyeti ve ilaç olma süreci.....	272
Sağlık bakanının muayenehaneleri kapatması doğru mu?	273
İslamcılığın cıçığını çıkarttınız	275
Sahte İslâmcılar.....	276
Yılmaz Özdil.....	278
Yine doktorlar (Hasan Pulur)	282
Doktora düşman zihniyetekilere itaf	274
Tıp eğitimi: Şantaj ve rehine operasyonu	289
Cerrahları küstürdük. Bedelini kim ödeyecek? 'Madem öyle, ben de zor ameliyatlar yapmam' demeye başladı ünlü prof'lar	291
Fikret Bila	293
Doktor ne istiyor?.....	295
Sağlık sisteminin dönüşümü ve hekimler	296
Memnun bey ile Memnune hanım	298
Sağlıkta devrim diyorlar	300
Aman yanlış doktora zaplamayın.....	302
Sağlıklı solcular ve üç liraya kazak	304
Klinik şefleri şokta.....	306

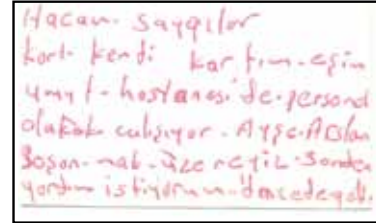
Profesör doktorlar anlatıyor.....	307
Beyler ayıp oluyor.....	309
Kim piyasacı, kim marka?	311
Sağlık harcamalarını kısın emri geldi! Değil mi? Açık mektup.....	313
Klinik şef ve şef muavinliğinin kaldırılması	316
Bir meslek ölürken... Hakkımı helal etmiyorum sayın bakan	318
Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimliği'ne	323
Meslek onurumuz için haydi hayırlısı	325
Doktor grevleri ve muhafazakar hekimler	328
Milletvekillerine de performans sistemi gelmelidir	331
Tam gün yasası ve buna bağlı olarak muayenehanelerin kapatılması ile ilgili görüşlerimiz.....	334
Muayenehanelerin kapanması halka daha iyi hizmet getirir mi?	336
Performansa dayalı döner sermaye uygulama hataları	338
Alo 184... Alo 184 mü?.....	342
Hastalar örgütlenin.. !!! İyi ama kime karşı örgütlenecekler?.....	343
Vatandaş hıncını alıyor	345
Niçin doktor olunur?	349
Doktor babasının mektubu	350
Korkak insandan aydın olamaz	352
Atatürk döneminde torpil nasıl yapılırdı?.....	354
Türklerin zaafiyeti	355
Çankaya'ya gelenler ve gidenler.....	357
Düşünce platformu (Karizmam çizilmişti...).....	358
Evrensel düşünce platformu toplantı sonucu	360
Allah'ın evi Beytullah'da.....	361
Sivil toplum örgütleri — Türban sorunu.....	362
Türkiye'nin sorunu	363
Türk ordusu çekildi	364
AB Parlamenterlerini Ankara'ya çağırdık	365
Allah ile aldatmak parti kapatmak doğru mu?.....	366
Statükoya devam mı?	367
Oltayı atınca kurşun balığın kafasına çarpacak.....	368
Cavit Şentürk hocam.....	370
İbrahim Demircioğlu hocam	373
Sürmene derneği ve folklor çalışmam	375
Siyasetçi sevilir mi?	376
Kayıp gençlik.....	378
Siyaset mi? Git Allah aşkına!.....	380
Hiç kimse benim hırsızım iyi dememeli	383
Tehlikeli cehalet	385
Günübürlük yaşamak.....	386
Ah şu medya... !!! Şu medya var ya... !!!.....	388
Atv'de İbrahim Tatlıses.....	390
Türkiye'deki Türklerin %90'ı devşirme %10'u Türkmüş	391
Ne kadar hazin değil mi?.....	392
Osmanlı'da ölüm	393

Turizm beldesi Gökçeada ve Yeni Şahinkaya.....	399
Gökçeada Belediye Başkanlığı	402
Muhtar dediğin böyle olur	403
Çiğdem yaylası.....	405
Ah şu Ancumah.....	407
Kuşmer'in insanı.....	409
Kurban bayramı ve hutbe	413
Ölü kanıyor, hemen defnedelim	414
2011 Yılbaşı gecesi ve biz	416
Kemal Karahan'ın ardından	419
Atatürk'e göre dünyanın en büyük insanı kim biliyor musunuz?	420
Fıkralar.....	421
Ya şuna nedemeli.....	444
“Yurdum insanı” ndan THY manzaraları	447
Güzel ve gerçek sözler	449
Büyük ve Güzel Sözler	462

KISIM 1

KARIM BENDEN BOŞANMASIN!!!

- Doktor Necmi Beyle mi görüşüyorum?
- Evet.
- Ben Şerif A. seninle tanışmıyoruz ama senden bir ricam var.
- Söyle canım.
- Benim hanım benden boşanıyor da bir yardım istiyorum sizden.
- Ama ben öyle şeylere bakmıyorum.
- Ya senin için “Çok baba adam.” dediler, üstelikte hastanenin başhekimisin, forsun geçer. Bir el ativer şu işe
- Eşiniz nerede çalışıyor?
- Serviste yardımcı hizmetli olarak çalışıyor.
- İsmi ne?
- Ayşe A.

Durumu başhemşireye anlattım ve Ayşe A.'yı bulmasını istedim. Hastanemizde böyle birinin olmadığını öğrenince işletildiğimi sandım. Ancak bir gün sonra Şerif Bey tekrar aradı ve kartını gönderdi.

- Hocam benim işi ne yaptınız?
- Öyle bir hanım bizim hastanede çalışmıyor beyefendi.
- Sizin hastanede değil, Özel Umut Hastanesi'nde çalışıyor. Bir el ativer şu işe, yalvarıyorum.

Öğleden sonra Özel Umut Hastanesi başhekimini Dr.Şerafettin Bey'i aradım. Bahsedilen hanımın orada çalıştığı doğrulandı. Ama eşinin içki içtiğini ve sık sık ona şiddet uyguladığını o nedenle araya girmenin ne kadar doğru olacağını telefonda tartıştık. Üstelikte bu Şerif beyin ilk vukuatı da değilmiş...

SAYISAL LOTOYU BİR NUMARA İLE KAÇIRDIM...

- Alo Necmi Kurt'la mı görüşüyorum?
- Evet benim buyurun
- Ben Şemsi, Üsküardan arıyorum..
- Hangi Şemsi?
- Üsküdar'dan, teyzenizin oğlunun arkadaşayım.
- Buyurun.
- Raporu ihtiyacım var.
- Ne raporu?
- İstirahat raporu,
- Nerede çalışıyorsun?
- Bir şirkette çalışıyorum.
- Hasta mısınız?
- Aslında değilim, ama moralim çok bozuk.
- Neden bozuk?
- Sayısal lotoyu bir numara ile kaçırđım, moralim çok bozuk o nedenle birkaç gün dinlenmek istiyorum.

DOKTORA GETİRDİĞİ LOKUMLARI YEDİ

Ameliyat günümde, ameliyat arasında servise çıktım. Odamın önünde sakallı bir amca tur atıyor, elinde de bir paket.

- Amca merhaba
- Merhaba
- Bir işin mi var?
- Hım...
- Yardımcı olabilir miyim?
- Ben Dr. Necmi Bey'i bekliyorum.

Tekrar 2. ameliyat için ameliyathaneye indim, ameliyat arasında yine servise geldim. Aynı amca yine odamın önünde tur atıyor.

- Amca ne işin vardı? Dr. Necmi Bey geç gelebilir, söyle de yardımcı olayım.
- Olmaz, O'nunla özel konuşacağım.

Peki deyip tekrar ameliyathaneye indim. Vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Yukarı çıktığımda amcanın yine serviste odamın önünde dolaştığını gördüm. Yalnız elindeki paketini açmış içinden bir şeyler yiyor. Yanına yanaştım.

- Amca ne yapıyorsun?
- Lokum yiyorum.
- Bende yiyebilir miyim?
- Buyur yeğenim,
- Bende 2 tane lokum aldım, yedim.
- Bu lokumları doktora mı getirmiştin?
- He, ya.
- Ama yemişsin onları.
- Ne yapayım acıktım.
- Ya Dr. Necmi Bey kızarsa sana?
- S et. Beni ağaç etti. 4—5 saattir bekliyorum.
- Muayenehanesine git amca. Bunların gözünü para bürümüş,
- Öyle yapacağız gayri. Düzen öyle kurulmuş

Akşamleyin muayenehaneme gittiğimde bey amcanın beni orada beklediğini gördüm. Odama geçtim biraz sonra içeri geldi. Dik dik yüzüme baktı

- Merhaba amca, hoş geldiniz...
- Hoş bulduk doktor bey.
- Biraz dikkatlice baktın, hayırdır

— Estağfurullah, sanki seni daha önce görmüş gibiyim

— Yaa, nerede acaba?

— Valaha çıkartamıyorum, amma tanıyor gibiyim.

Haklıydı çünkü bugün benim odamın önünde lokum yemiştik.

Hasta muayene kartı çıkmamıştı, sekretere sorduğumda amcanın benimle özel görüşme isteği olduğunu söyledi.

Buyurun sizi dinliyorum.

Doktor bey, benim hanım öleli 3 sene oldu, çocukların yanında kalıyordum ama öylede hayat geçmiyor... Sığınmış gibi kendimi hissediyorum... Bir kısmet bulduk... Ama yaşım 72... Kadın 49 yaşında... Senin anlayacağın beni biraz canlandırman gerekiyor... Ne gerekirse yapalım... Beni sana babanın dayısının oğlu T.A gönderdi.

Bu benim branşım değil ama seni yönlendirebilirim...

Allah razı olsun, sana dua ederim, arılarım var hersene balın ve fasulyan benden...

KUTSAL TOPRAKLARDAYIM

Tekin Küçükali Sürmenelidir, çalışkan, dürüst, görev adamı ve örgütçü bir ağabeyimiz.. Bir ay kadar bir süre görüşmemiştik, kendisini telefonla aradım:

- Ağabey merhaba! Nasılsın?
- İyiyim sağol canım.
- Ne haber? Uzun süredir gözüküyordun, telefonla da size ulaşamadım.
- Doğrudur, kutsal topraklardayım.
- Nasıl yani, Umreye mi gittin?
- Hayır, canım Trabzon'dayım, köyde dinleniyorum, bazen telefonları da kapıyorum.

Tekin Küçükali Kızılay genel başkanlığını yapmış ve çok başarılı olmuştur. Karadeniz ve özellikle Trabzon aşığı biridir. Kendini sever, sayarım. İşimi iyi yaptığımı ve koşturduğumu bilir ki o yönümden dolayı telefon konuşmalarımızda bana sık sık **“Necmi, sen ne mübarek adamsın.”** diye takılır.

AİLESİNE KIZAN ADAM

Bir cumartesi günü muayenehanemdeyim. Midesinden rahatsız olan 40 yaşlarında, orta boylu bir bey geldi. Yüzü solgundu. Daha önce gitmiş olduğu doktorun tahlilleri de elinde, ayakta duruyordu.

— Buyurun, oturun. Geçmiş olsun.

— Sağ ol, teşekkür ederim.

— Şikâyetin nedir?

— Sorguya gerek yok, benim her tetkikim tamam. Ben mide kanseriyim, ameliyat olmak için size geldim.

Elindeki notları inceledim. Endoskopisi yapılmış, mide corpusunda tümör görülmüş, alınan biopside kanser denilmemiş, ancak meslektaşım beni uyarıcı bir yazı yazmayı unutmamış. “Biopsi sonucu her ne kadar kanser (Ca) değilse bile görünüm malign (kötü huylu) dir.” demiş.

— Sizden tekrar Endoskopi ile parça almamız lazım, dedim.

— Doktor bey uzatmaya gerek yok beni yatırın ve tümörü kesin alın.

— Peki ya tümör ilaç tedavisine cevap veren bir cinsi çıkarsa?

— Mesela?

— Mesela, lenfoma çıkabilir. O zaman Kemoterapi tedavisi alman gerekebilir. Bir an sessizlik oldu, belli ki karar veremiyordu.

— Senin eşin, çocuk çocuğun yok mu?

— Var, ama onların bu işe karışmasını istemiyorum.

— Böyle önemli bir kararda yanlı düşünüyorsun, bence onlarla paylaşmalısın.

— Hayır, doktor bey benim yanıma hiç birinin gelmesini istemiyorum. Ameliyatımı bilmelerine de gerek yok.

— İsterseniz sizi önce Psikiyatri uzmanımızla görüştüreyim.

— Gereği yok. Ben deli değilim! Aklım başımda!

— Bak doktor bey... Ben yaklaşık 5 sene önce bir rahatsızlık geçirmişt看, eşim benimle ilgilenmişti. Dışarıda gezmenden, iş icabı eve geç gelmemden dolayı tartışmalarımız oluyordu. Eşim bunu her fırsatta kullanıyordu. “**Sen zaten bizi hastalandığın zaman ararsın.**” demişti. O nedenle şu anda bu konunun onlarla paylaşılması doğru değildir. Kendi işimi kendim yapabilirim.

GENEL CERRAHİ Mİ, HARİCİYE UZMANI MI?

Gebzede oturan samimi olduğum bir müteahhit arkadaşım beni arıyor

— Alo, Necmi Bey’le mi görüşüyorum?

— Evet, benim.

— Bir ricam olacak sizden.

— Buyurun.

— Safra kesemde ve safra yollarımda sorun varmış, ameliyat gerekiyormuş. O nedenle bana iyi bir genel cerrah önerebilir misiniz? Sizi de işimiz düştükçe rahatsız ediyoruz ama kusura bakmayın.

— Estağfurullah efendim, kâğıt kaleminiz var mı?

— Var efendim!

— Yazın... 0532 228.....

— Tamam, İş telefonu var mı?

— Var, yazın 0216 383 03 18

Böylece kendi telefon numaralarımı vermiş oldum ve tabii ki jeton hemen düşmüş oldu.

— Aa... Doktor bey çok özür dilerim. Ben sizi hariciye doktoru biliyordum.

Doğru söylüyordu çünkü eskiden ameliyat yapan doktora genellikle hariciye doktoru denirdi, şimdi genel cerrahi uzmanı deniyor.

BAK BAKALIM AMELİYAT OLMUŞ MU?

İki taraflı kasık fitiği nedeniyle serviste yatırdığımız yaşlı bir hastayı Laparoskopik yöntemle kapalı ameliyat yapmıştık. Ameliyat kesisi olmayan hasta ameliyat olmadığını iddi ediyordu.

Sabahleyin vizitten sonra ilacını yazarak taburcu işlemine başladık. Hasta koridorda bağıırıyordu. **“Ulan bunların hepsi sahtekâr, davacıyım hepsinden. Valiye şikâyet edeceğim, basını çağıracağım.”**

Odamdan koridora çıkarak **“Ne oluyor amca gel bakalım. Ne bağıırıyorsun?”** Amca;

— Sen kimsin?

— Ben bu kliniğin şefiyim. Söyle derdini.

— Beyim senin adamların sahtekâr. Beni ameliyat etmeden ameliyat ettik diye kandırıp taburcu etmek istiyorlar. Ben 2 aydır bu ameliyat için bekledim.

— Amca olur mu? Sen ameliyat oldun.

Daha sonra koridorda donunu aşağı indirerek **“Aha, bağ bağalım ameliyat olmuş mu?” diyerek mahrem yerlerini çekinmeden insanların yanında açarak bizlere göstermiş oldu.**

Ameliyatı kapalı yöntemle yapılmıştı ama hayâlarında, ameliyat bölgesinde şişlik (muhtemelen hafif kanama ve sıvı toplanması) olmuştu. Ama hastaya yeterli açıklama yapılmamıştı ve amcada ameliyat yapılmadığını sanıyordu. Çünkü kapalı yöntemde yapılan ameliyatta ameliyat kesi izi yoktur.

BAŞKA DOKTOR YOK MU?

Acil serviste nöbetçi cerrahi uzmanı iken bir otobüsün kazasını haber verdiler ve yaralıların bizim acile geleceğini söylediler. Nitekim 20—25 dakika sonra Acil koridoruna 10—15 hasta sedye ile gelmeye başlamıştı.

Gelen hastalara yer açmak için Acilde bekletilen diğer hastaları çıkarmak veya başka bir servise devir etmek gerekiyordu. O işlem esnasında yaşlıca bir hanımın yanına gittik. **“Bunun neyi var arkadaşlar?”** diye sordum. Karın ağrısı nedeniyle müşahedeye alındığını söylediler.

— Teyzeciğim neyin var?” diye sordum.

— Oh...oy.. karnım ağrıyor evladım, kötüyüm.

— Kaç yaşındasın?

— Oh, oy... 97

— Maşallah, yetmedi mi teyze?

Yüzünü öbür tarafa çevirerek;

— Of anam çok kötüyüm... Allah'ım... Başka doktor yok mu? diye söylenmeye başladı.

ANNEM NEREDE DOKTOR BEY?

- Alo, Necmi Beyle mi görüşüyorum?
- Evet, buyurun.
- Şey, annem tahlil için oraya gelecekti, geldi mi?
- Anneniz kim?
- Neşe M.
- Neyi vardı?
- Ameliyat olacak, o nedenle tahlile gelmiş olmalı.
Annesini tanımadığımdan onu kırmadan cevap vermeye çalıştım.
- Evet, geldi. Tahlilleri yapıyor.
30 dakika sonra yine aynı bey telefonla arar.
- Alo, Necmi Bey annemi bulamıyorum, hastanenin neresindedir?
- Polikliniğe veya kan alma bölümüne bakıver, dedim.
Yarım saat sonra 20 yaşlarında bir genç bayan geldi.
- Necmi Bey annemi gördünüz mü?
- Anneniz kim?
- Eşim sizi telefonla aramıştı, o hasta için soruyorum. Polikliniklere baktık annemin bulamadık da.
- Siz annenizi bulamıyorsunuz, ben nasıl bulayım.
- Dün size muayene olmuştu belki tekrar uğramıştır diye düşünmüştük.

HOCAM NE YAPIYORSUN?

Çiğdem yaylasına 3 günlüğüne dinlenmeye gitmiştik. Yayla şenlikleri yapıyormuş, tesadüfen ona denk geldik. Belli ki yaylada beni tanıyan epeyce insan varmış. Hepsi “Hoş geldin doktor bey.” diyorlardı. Karşıdan gelmekte olan 55 yaşlarında kumral bir beyi gösterdiler. Doktor bey Hasan KURT geliyor, onu tanıyor musunuz? Diğer bir kişide “Belki akrabanızdır.” diye takıldı. Hasan KURT denilen şahıs yanıma gelince:

- **“Hoş geldiniz hocam.”** dedi. Yanımızdaki bey
- “Tanıyor musunuz hocayı?” diye Hasan Kurt’a sordu.
- Tanımam mı? Aşağıda g...(kıç) keser, burada gelir gezer diye espri yapmaya çalıştı ama yüz hatlarımdan bozulduğumu anlamıştı. 1-2 saat sonra gönlümü almak için yanıma gelir
- Hocam ne yapıyorsun?
- **G...(Kıç) kesmeye devam ediyorum.**
- Estağfurullah hocam, sen iyi mide kesersin.
- Ben sadece senin daha önce söylediğini söylüyorum Hasan Bey, dedim.
- Hocam özür dilerim, bir kere ağzımdan çıktı. Bizim bir tanıdığı hemoroid (Basur) ameliyatı yapmıştın da onu demek istedim. Çokta başarılı olmuştu yani... Adam 20 senedir çekiyordu, hiçbirşeyi kalmadı. O nedenle öyle dedim.
- Çok samimi olmadığınız bir kişiye böyle hitap etmeniz ve espri yapmanız doğru mu?
- Haklısın hocam, çok özür dilerim...

BİR YARDIM ET DOKTOR BEY...!!

Bir Pazar sabahı cep telefonum saat 06.45'de çaldı. Eşim ve çocuklarım uyanmasın, rahatsız olmasın diye telefonu açıp odadan dışarı çıktım. Arayan genç heyecanlı bir sestti.

— Alo, Necmi KURT'la mı görüşüyorum?

— Evet, benim.

— Hocam dün akşam düğünüm oldu, sinirlerim çok bozuk. Nasıl söyleyeceğimi de bilemiyorum. Elimi eşimin beline atıyorum ama durmuyor, müsaade etmiyor. Geceden beri işi halledemedim. Bir yardım eder misiniz?

Sabahın erken saatinde uyandırılmam nedeniyle arayana verdiğim cevapta biraz laubali oluyor galiba.

— Yavrum ben Haydar Dümen değilim ki... Ne yardımı istiyorsun?

— Hocam ben seni dalga geçesin diye aramadım. Sorunuma çözüm bulasın diye aradım. Bende karadenizliyim, Giresun'danım. Senin yardımcı olabileceğini söylediler, o nedenle aradım. Bu işin bir uyutması varmış, siz uyutursunuz ben de hallederim işi, olur biter.

— Ben anestezi değilim, o işi anestezi doktorları yani uyutan hekimler yapıyor. Özür dilerim size bu konuda yardımcı olamayacağım.

KARADENİZ ŞİVELİ HIZLI KONUŞAN ADAM

Beraber çalıştığımız arkadaşım Doç.Dr. Levent KAPTANOĞLU anlattı. Tüylü foter şapkalı biri odasına girmiş, çok çabuk konuşuyormuş ama hiçbir şey anlayamıyormuş. Sadece şivesinden Karadenizli olduğunu anlamış ve tekrar ne istediğini sorunca yine hızlı hızlı ve anlamsız konuşmalar duyabilmiş. Ne adamın ne demek istediğini anlamış, ne de ona nasıl yardımcı olabileceğini anlayabilmiş.

Benim Karadenizli olduğumu bildiği için çözüm olarak ona benim odamı tarif etmiş.

— Amca sen bir sonraki yan odaya geçiver, demiş.

Elinde tetkik evraklarıyla benim odama gelen 60 yaşlarında bir beyefendi, çok hızlı bir şekilde konuşarak meramını anlatmaya çalışıyordu. Büyük bir dikkatle ne demek istediğini az buçuk anladım. Ameliyat olacaktı, bu nedenle yapılmış olan tetkikleri gösterip ameliyat günü alacaktı. Randevu defteri Levent beyin odasında, gün vermek için yan odaya geçtim ve Levent beyle göz göze geldik, gözlerinde suçluluk duygusu vardı.

— Hocam randevu mu istiyormuş?

— Evet, senin görevini yapıyorum. Bizim serviste ameliyat randevularını Doç. Dr. Levent Kaptanoğlu verirdi.Ama bugün konuşmasını anlamadığı hastayı bana göndermişti.

YA ERKEN AMELİYAT ET YA BİR TANE EMANET VER

Akif K. isimli 65 yaşlarında bir beyin hanımı Esmâ K.ü servise yatırmıştık. Beyefendi her gün gelip hanımının ne zaman ameliyat olacağını soruyor.

— Hoca benim hanumum işini bitir.

Yine bir gün sonra gelir.

— Hocam ben perişanım, benim hanımı ameliyat et da başa ver, gözüğen kurban.

Ben kendisine ne anlattıysam kâr etmedi. Çünkü Akif K.'nın ameliyat öncesi tahlil ve ameliyata hazırlanması umurunda değildi. Bunlar onun için boş laftı. Al masaya ameliyatı yap ve taburcu et.

Bir gün sonra yine gelir.

— Hoca, havu bizim işi hallet ne olur? Evde perişanım ya da bana bir tane emanet ver, ödünç olsun. Hanumun işi bitince geri iade ederum.

Biz koridorda kahkahalarla gülmeye başladık.

— Yahu amca sana nerden hanım bulayım?

Çalışan kat görevlilerini göstererek çok alçak bir sesle

— Aha bunlardan... demişti ama yinede birisi tarafından söyledikleri duyulmuştu

A.Hanım sert çıkarak:

— Be adam yaşından da mı utanmıyorsun? Ayıp denilen bir şey var.

BENİ TANIMAYANA AMELİYAT OLMAM

80 yaşlarında Selim T. isimli hasta Tiroid Ca nedeniyle 2 defa ameliyat olmuştu. 3. ameliyatı için bize sevk alan hastayı 1 ay önce görmüştüm. Ancak hastayı hatırlamadım. Odama geldi ve oturdu. Halimi, hatırımı sordu. İyi olduğumu söyledim.

— Ya siz nasılsınız amca bey? dedim.

— Oni bağa mı sorayısın, Oni sen bileceksun, dedi.

Yine hafızamı zorlayarak adamı ve hastalığını hatırlamaya çalıştım. Ama maalesef tam çıkaramadım.

— Yoksa sen beni tanımadın mı? Hani beni iki defa ameliyat etmişsiniz ya...!!!

Yüz hatlarından kızdığı belliydi.

— Ohoo...! beni tanımayana ben ameliyat olmam

dedi ve odadan çıktı.

Sonradan yaptığım araştırmada Selim beyi üç sene ve 1.5 sene önce Papiller Tiroid Ca nedeniyle iki defa ameliyat etmiş olduğumuzu öğrendim. Tabiki Selim amca haklıydı, ama bilmiyorduki insan dün ne yemek yediğini bile hatırlamayabilir

BİLETİMİZ BURSA'YA DEĞİL ÖBÜR DÜNYAYA

Bayram arifesinde adamın biri telefonda:

— Alo, K.K. turizm mi?

— Hayır, değil efendim.

— 15—20 saniye sonra tekrar telefon çalar.

— Alo, Bursa'ya yeriniz var mı?

— Beyefendi nereyi aradınız?

— K.K. değil mi?

— Hayır, değil efendim.

2 dakika sonra tekrar telefon yeniden çalar:

— K.K.'un yetkilisi ile görüşmek istiyorum.

— Sorun nedir beyefendi?

— Siz bana yetkiliyi verir misiniz? Bu bayram arifesinde canımı sıkmayın, deminden beri beni dolandırıyorsunuz. Bursa'ya bir bilet istiyorum!

— Efendim burası hastane, 3. Genel cerrahi kliniği şef odası direkt telefonu.

— Ya... Demek hastane ha... Ayıp ediyorsunuz, insanları dolandırmaya utanmıyor musunuz? 118 e soruyorum bu numarayı doğruluyor, ben şimdi size gösteririm. Mehmet Niyazioğlu Bey'i arayacağım hepimizi kovduracağım. (Niyazioğlu, K.K.'un sahibiymiş.) Belikli benim servisiime verilen özel numarayı eskiden K.K. firması kullanmış..Tartışmalı konuşmalarımıza odamda oturan iki meslektaşım da şahit oluyor..

— Beyefendi biz Bursa'ya bilet vermiyoruz. Bizim biletler istemeyerek de olsa öbür dünyaya doğru... Gülüşüyoruz.

ZOR HASTA

Sol kolon ve rektum kanseri nedeniyle ameliyata hazırladığımız 70 yaşlarındaki M.T. isimli beye yapılacak ameliyat hakkında yeterli bilgi verildi. Kullanılacak stapler denilen aletlerde anlatıldı. Ameliyat onamı (rızası) alındı. Hasta ameliyathaneye indirildi ve sorun burada başladı.

Asistan doktor arkadaşım telefonla odamdan beni arıyor;

- Hocam, hasta ameliyat olmak istemiyor, ne yapalım?
- Neden olmak istemiyor? Biz kendisiyle konuşmuş ve onayını almıştık.
- Vazgeçmiş hocam.
- Peki, yukarı servise çıkarın.

Adam servise çıkarılır, sahipleri yanıma gelir.

- Yahu hocam, hastamız ameliyattan korkmuş, şimdi kendisiyle konuştuk ameliyat olmayı kabul ediyor.

Hasta tekrar ameliyathaneye indirilir. Saat 15.30 da hasta ameliyat masasına alınır. Fakat hasta tekrar ameliyat olmak istemediğini söyler ve tekrar telefonla bana ulaşılır.

- Hocam, hasta sizinle görüşmeden ameliyat olmak istemiyor.
- Üzerimi değiştirip ameliyathaneye indim.
- Buyurun, benimle görüşmek istemişsiniz, dedim. Yüzüm maskeli durumda beni tanıyamadı.
- Siz Necmi hoca mısınız?
- Evet, benim.
- Bazı şartlarım var. Kabul edersen o zaman ameliyat olurum.
- Söyleyin.
- Beni sen ameliyat edeceksin. Barsağımı dışarı almayacaksın. Uyanamazsam başımda bekleyeceksin.
- Peki tamam. Barsağı dışarı alma dışındakileri sağlarız ama barsağının geçici veya kalıcı olarak dışarı alınması konusunda söz veremem.
- Kaldırın beni lan. Bunların hepsi kasap, gözlerini kan bürümüş. İşlerine nasıl geliyorsa öyle ameliyat yapıyorlar.
- Beyefendi seni kimse zorla ameliyat etmiyor. Buyurun kalkın. Çıkarın yukarı, dedim.
- 10 dakika sonra haber geldi.
- Hocam hasta kendi isteği ile uyutuldu, masa hazır denildi. Saat 19.00'a kadar süren bir ameliyat yaptık.

HEKİMLİK MESLEĞİNE GİRMEYEN İLK YANILGIM

Tıp fakültesi 5. sınıfta, psikiyatri stajımı yapıyordum. Cebeci'de ayrı bir psikiyatri binamız vardı. Benim gibi stajyer öğrenciler farklı bölümlerde ve farklı katlarda ilgili bölümün hocaları ile çalışıyordu. Stajımın daha 2. gününde psikoterapi odasındaki hastalarla toplu görüşmeye katılmak için odada beklemeye başlamıştım. Hastaların bir kısmında gelmişti. Hocalar daha gelmemişti. Biraz sonra eli çantalı bir bey gözüktü. Hastaların hepsi:

- **“Hoca geliyor. Hoca geliyor.”** deyip bir kısmı ayağa kalkmak istedi. Bende gayri ihtiyari olarak ayağa kalktım. Direkt yanıma gelerek:
- Aferin adam olacaksınız! Seni gözüm tuttu, diyen ve o gelince ayağa kalktığım kişi o serviste yatan hastaymış. Öğrendiğime göre din görevlisiymiş.

EYVAH DESENE NİKAH GETTİ...!!!

Araç içi trafik kazası nedeniyle acil cerrahi servisinde müşahadeye alınan ve takiben iç kanaması nedeniyle ameliyata alınan 35 yaşlarındaki AK. isimli hastanın dalak parçalanması sebebiyle dalağı ve ince barsağın bir kısmı çıkarılmıştı. Ameliyatın 3. günü hasta ana bina 3. cerrahi servisine alınmıştı. 50-55 yaşlarında olduğu tahmin ettiğim güneydoğulu bir bey odama girerek hastası AK. hakkında bilgi almak istedi.

Kendisine hastasının iç kanaması nedeniyle ameliyata alındığı ve bu nedenle dalağının ve barsaklarının bir kısmının alındığını söyledim. Bu sırada büyük bir telaşa kapılarak dizlerine vurmaya başladı.

— Allahım yandım!! Desene ki nikâhı getti. Vah vah diye söylenmeye başladı.

Bu tavrına bi anlam veremediğim için

— Neden beyefendi, neden nikâhı gitti..? diye sordum

— Ele deme begim. Şimdi siz bunun dalağını aldız mı?

— Evet aldık. Ne olmuş?

— Ne olacak doktor beg, nikâhsız oldi. Hanımlar boşanırken “**üç ten dokuza kadar selasi dalağ**” ile denir...Şimdi anadınız mı önemini?

Valla adamın anlattıklarından bir şey anlamamıştım... ama yapcak bir şey yoktu. Siz anladınız mı?

ÖLÜMÜNÜ BİLEN ADAM

Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesinde asistan olarak çalıştığım dönemdeydi. 60-65 yaşlarında bir beye 3 gün önce safra kesesi ameliyatı yapmıştık. Sabah doktorların büyük viziti (Hastaları toplu ziyaret ve hasta başında değerlendirme) bittikten sonra taburcu edilmesine karar verilmişti. Taburcu işlemi için dosyasını toparlarken sakin bir sesle

— Doktor bey, beni taburcu etme ben öleceğim, dedi.

— Nereden biliyorsun? Diye sordum.

— Ben rüyasını gördüm, öleceğim, dedi.

Ben hiç oralıklı olmadan dosyasını topladım ve epikrizini (hasta çıkışını) yazmaya başladım. Hasta sahipleri yanıma gelince hastalarının taburcu edildiğini söyledim. Hastanın taburcu işlemi bitmiş, elbisesi giydirilmeye başlanmıştı ki hastanın aniden fenalaştığı haberi geldi. Gittiğimde nabız ve solunum yoktu. Kat hemşiresini ve diğer yardımcı doktor arkadaşımı çağırarak external kalp masajı ve suni solunuma başladık. Bu arada anesteziistler gelerek entübasyon işlemi yapıldı, yarım saat kadar solunum ve dolaşım sistemini çalıştırmak için external masaj ve solunum desteği sağlandı, yani resussitasyon (canlandırma) işlemi yapıldı. Ancak cevap alınamadı. Ölüm nedenine şöyle yazıldı; “solunumun ve dolaşımın durması sonucu ex olmuştur.” Muhtemelen büyük bir embolinin (kan pıhtısının) akciğer veya kalp damarını tıkaması sonucu hastayı kaybetmiştik.

Daha 1 saat önce hastanın bana söyledikleri kulağımda çınlamaya başladı. 2—3 gün etkisinden kurtulamadım. Sonuçta onun dediği doğru çıktı.

AMELİYATHANEDE ESPİRİ

1985—1989 yılları arasında Ankara'nın ilçesi Şereflikoçhisar'da Genel cerrahi uzmanı olarak çalıştım. Günde bazen 2—3, bazen 4—5, bazen de 7—8 ameliyat yapıyordum. Ameliyat sayısı gün geçtikçe artmıştı.

O gün 7 ameliyatım vardı. Büyük ameliyatlardan sonra fitik gibi orta ameliyatlardan alıyordum. Çok yorulmuştum. Saat 16.30 sularındaydım. Ameliyathaneye su, ayran ve ufak tefek yiyecekler getirtmiştim. Son hastayı da masaya almalarını istemiştim. Ameliyathane sorumlu personeli hastayı sedyeye aldı ama ameliyat masasına geçiremiyordu. **“Beni Necmi Bey ameliyat yapacak.”** diye bağırıyordu. Sesi ameliyathane- de yankılanıyordu. Yemeği bırakıp maske ve kepimi giyerek adamın yanına gittim.

— Ben Necmi Kurt'um, hadi masaya geç!

— Beni kandırıyorlar, sen Necmi Kurt değilsin...

Maskemi açtım ve yüzümü gösterdim. Biraz ikna olur gibi oldu. Hasta ameliyat masasına alındı. Ben yemeği bırakarak üzerimi değiştirip yıkanmaya başladım. Hastaya belden aşağısını uyuşturma yöntemi (Spinal anestezi) uygulanmıştı. Hasta ile konuşabiliyordum.

— Nasılsın? İyi misin? Diye sordum.

— Sağ ol doktor bey iyiyim.

— Şimdi bir aletle ağrının olup olmadığını kontrol edeceğim, dokunduğumu duyacaksın ancak ağrıyı duymayacaksın, ağrıyı duyarsan haber vereceksin, dedim.

— Tamam, doktor bey.

— Ağrı var mı?

— Yok.

— Tamam, başlayalım o zaman.

Tabi muzurluk sırası bana geçmişti, beni yedirmeyen adamla biraz şakalaşmam gerekir diye düşündüm.

— Hemşire Hanım testereyi al.

— Tamam, doktor bey.

— Baltayı da al, belki kesmede zorlanırız.

Hasta hemen devreye girdi.

— Yahu ne yapıyorsunuz? Benim bacağıma kesilmeyecek, benim fıtığımı alacaksınız. Bizde ses yok.

— Yahu ne anlamaz adamsınız, bana Necmi Kurt'u çağırın, bırakın ameliyatı.

Anesteziğimiz devreye girer.

— Beyefendi sakın olun, size fitik ameliyatı yapılıyor ve ameliyatı yapan Dr. Necmi Bey'dir. Biliyorsunuz zaten ondan başka genel cerrahımız yok, rahat olabilirsiniz

KENDİNİ ASMIŞ GENCİ KURTARMA ÇALIŞMALARI

Ankara Şereflikoçhisar'da Genel Cerrahi uzmanı ve Baştabip olarak çalışmışım. O dönemde Sağlık Bakanlığı Müfettişi Veysel Özsoy Bey hastaneyi teftişe gelmişti. Çok sağlıklı düşünen bir müfettişti. Bir trafik kazası sonucu sanıyorum 2003—2004 yıllarında kendisini kaybetmiştik. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun diyorum.

Çocuk uzmanımız Dr. Oya Ercan Hanım (şu anda Cerrahpaşa Çocuk Endokrinoloji Profesörü) o gece hastane nöbetçisi idi. Müfettiş beyle konuşuyordu. Müfettiş bey hastaneye geleli daha 2 gün olmasına rağmen kısa sürede hastaneyi, doktorları, personeli tanımıştı. Metodu çok basitti. Soruşturma ve incelemeden önce herkesi çağırır, çay içer, sohbet eder ve öğrenmek istediğini öğrendikten sonra ifadeler başlar ve yazıya dökerdi.

Gece saat 23.00 sularında kendini ipe asmış, 15—18 yaşlarında bir genci getirmişlerdi. Dr. Oya Hanım hastayı muayene ettikten sonra ölmüş olduğunu yakınlarına bildirince kıyamet koptu. Doktor hanımı tartakladılar. Birden kalabalık 40—50 kişiye ulaştı. Hastanenin tüm camlarını kırdılar. Müfettiş bey aynı kattaki odasından çıktı. Kişileri iknaya çalışırken kendisini de tartakladılar ve Veysel Bey odasına kaçtı. Ben hastaneye geldiğimde olaylar devam ediyordu. Beni gören hasta sahipleri “Başhekim bey, sorumlulardan hesap sormanızı istiyoruz.” diyerek önümü kestim. Gruptan 3 temsilcinin odama gelmesini istedim.

Konuyu dinlerken müfettiş Veysel Bey solgun bir yüzle odaya girdi. Kendisine buyur ederek yer gösterdim. Kendine ilgi vermeye çalışırken olayları yaşadığını ifade etti.

İntihar eden genç 2-3 saattir kayıpmış ve kendisini asılı vaziyette bulduklarında hemen savcıyı ve hastaneyi aramışlar, tekrar asının yanına gitmişler. Hareketsiz olan gencin indirilip indirilmesi konusunu tartışmışlar. Kimisi savcının gelmesini bekleyelim demiş. O sırada birisi bıçakla ası ipini kesmiş ve genç yere düşmüş ve ağzından hava çıkmış. **“Bu canlı hastaneye yetiştirin”** diye bir yarış başlamış ve hastaneye varmışlar. Muayene eden doktor hanım hastanın ölü olduğunu söylemesiyle olaylar başlamış, hasta sahipleri doktor hanımın hastayı canlandırmaya çalışmadığı ve ilgilenmediği gerekçesiyle camları kırmışlar, kapıları ve duvarları tekmelemişler

Vatandaşın şikâyeti ile gelen müfettiş beyin şikâyet dilekçelerine bakış açısının değiştiğini, ne kadar zor şartlar altında görev yaptığımızı daha iyi idrak etmiş olduğunu hissediyordum.

DOKTORU DENEYEREK TEDAVİ

Hatay, Kırıkhan'da genel cerrahi uzmanı ve baştabip olarak görev yaptığım zaman 40—50 yaşlarında bir bey yanıma gelmişti.

— Doktor bey, bizim çocuk bu merhemden yemiş, acaba bir şey olur mu?

Pomada baktım, Neokorten isimli bir merhem olduğunu gördüm, üzerinde yaraya ülserle karşı etkilidir diye yazıyordu. İçinde de Antibiyotik ve kortizon vardı.

— Ne kadar yedi? diye sordum.

— Sanırım 5—10 cm. sıkıp yemiş, dedi.

Bende bir şey olmayacağını söyledim ve adamı gönderdim. 10 gün sonra mide kanaması nedeniyle acil servise başvuran bir hasta olduğunu söylediler. Hastanın yanına gittiğimde onu bir yerden tanıdığımı hissettim ve sordum.

— Nereden tanışıyoruz acaba?

— Şey doktor bey, ben sana bir merhem hakkında bilgi almak için gelmiştim.

— Hatırladım, çocuk merhemi yemişti.

— Doktor bey, o çocuk değildi, bendim.

— Nasıl yani?

— Bende 15—20 senedir, 12 parmak barsağımda ülser vardı, canımdan bezdirmişti.

Bu merhemi de eczanenin vitrininde gördüm. Tüm yara ve ülserleri iyileştirdiği yazılıydı. Size zararı olur mu diye sorduktan sonra o merhemden 10—15 kutu aldım, günde 3 sefer yemeklerden önce merhemden yemeğe başladım. 2 saat önce kanama geçirdim. Durum bu efendim.

DOLANDIRILDIK, ALDATILDIK, SAHTEKÂRLIK BU

Haziran 2006 tarihinde muayenehaneme bir bey ve eşi birlikte gelmişti. Muayene kartı ile birlikte odamdan içeri girince biraz şaşkınlıkla

- Necmi Kurt siz misiniz?
- Evet, benim.
- Emin misiniz?
- Ben Necmi Kurt'u hastanede gördüm. Eşimi çok iyi muayene etti, bize çok iyi davrandı, bizde ona jest olsun diye muayenehanesine geldik. Görüyorum ki dolandırıldık, sahtekârlık bu.
- Neden sahtekârlık olsun beyefendi. Sizi buraya zorla mı getirdik veya biri kandırarak mı yönlendirdi.
- Hayır, efendim, siz Necmi Kurt'sanız poliklinikteki Doç. Dr. Necmi Kurt tabelasını neden oraya astırdınız? Tabela sizin muayene eden başkası, bu nasıl oluyor?
- Bu hastane idaresinin uyguladığı bir sistem. Klinik şefi olan kişilerin isimleri ilgili odaya asılır, o odalarda uzmanlar ve asistanlar klinik şefi adına hastaları muayene ederler, dedim.
- Sahtekârlık bu efendim, sizi şikâyet edeceğim, aldatıldık.
- Muayene olmak istemiyorsanız çıkabilirsiniz, dedim.
- Olmayacağım tabi...ama buradan da çıkmayacağım...Beni buradan kovma ve gönderme hakkın yok.. Biz kanun ve yönetmelikleri iyi biliriz...
- Peki..isterseniz sabaha kadar oturun...
- Ne o bizi hakir mi görüyorsunuz?
- Ne münasebet efendim.. Dilediğinizi yapabilirsiniz
- Yani bizi hiç igaleye almıyorsunuz!!! Biz adam değiliz...
- Bey efendi sırada hastalar var,lütfen...
- Bizden para çıkmayacağını anladın değil mi?
- Sorun para değil... İnsanlık çok önemli...
- Yani biz insan değiliz,öylemi.? O ana kadar hiç konuşmayan eşi, Yeter Sefer Bey her zaman aynı şeyleri yaşamayalım. Adam bize kötü bir şey demedi.

10 YTL BIÇAK PARASI

3. cerrahi servisinde sabah vizitini bitirdiğimiz sırada beni takip eden 70—75 yaşlarında bir teyzeyi fark ettim. Ben odama yöneliyorum oraya geliyor, ben hasta odasına giriyorum peşimden geliyor. Sağ elinde mavimtrakbir şeffaf naylon kесе içinde kırmızımtrak renginden anladığım kadarıyla 10 milyon (10TL) para tutuyor. Sıkı sıkı kavramış ancak uç tarafı görünüyor.

—Teyze ne var, bir şey mi diyeceksin?

— Ah oğlum beni ameliyat ettin bu hedayeyi sana vereceğim, başka bir şey yoktur. Benim bıçak param bu

Çok duygulanmıştım, gözlerim hemen yaşardı.

— Teyzem senin kimsen yok mu?

— Bir torunum var, ah oğlum.

Teyzeyi odama çağırdım, birer çay içtik. Bir ihtiyacı olup olmadığını sordum. Onu dinledikçe insanlığımдан utandım. Demek ki biz şükretmesini bilmiyoruz diye düşündüm.

— Teyzeciğim devlet bana maaşımı veriyor... Çok şükür ihtiyacım yok. Onu cebine koy, dedim.

Bir hafta sonra hediye olarak Safranbolu lokumu gelmişti.

HA BEYİN CERRAHİ HA GENEL CERRAHİ FARKETMEZ İKİSİ DE YAPAR

Benim mesaim genelde erken başlar. Çalışma saatleri normalde saat 08.00—16.00 arasındadır. Muayenehanesi olan yani partime çalışan hekimlerin mesaisi saat 08.00—15.00 arasındadır. Ancak ne hikmetse bu mesai saatlerine uyulmaz. Saat 10.00'da gelen klinik şefi saat 13.00'da gidebilir veya saat 08.30—09.00'da gelen klinik şefi saat 13.00—14.00'de gidebilir. Benim mesaim erken başlar ve geç biter. Hemen hemen her gün saat 07.00-07.30 sularında mesaiye gelirim. Saat 15.00'de çıkabilme imkânım olmasına rağmen saat 16.00, 17.00 veya bazen 18.00'de hastaneden ayrılırım. Çünkü işleri ancak bitirebilirim.

Yine erken mesaiye geldiğim günlerden biri, 28 Ağustos 2006 Pazartesi sabahleyin 07.00'sinde personel kapısından girerken güvenlikçinin gür sesiyle irkildim ve sayesinde uyanmış oldum.

Güvenlik görevlisinin yanında biri genç diğeri yaşlıca bir hanım duruyordu. Belli ki beni soruyorlardı. Güvenlik görevlisi diğer arkadaşına bağıyor:

— Yav şu Necmi Kurt hoca hangi kısımdaydı?

— Beyin cerrahisi galiba!

Hasta sahibi uyarıyor:

— Benim safra kesemden şikâyetim var.

— Olsun beyin cerrahi onu da yapar.

Ben yanından geçerken müdahale ediyorum.

— Necmi Kurt genel cerrahide görev yapıyor, dedim.

Güvenlik görevlisi yine taviz vermedi

— **Olsun abi, ha genel cerrahi, ha beyin cerrahi... Ne fark eder ikisinde bıçakçı.**

Belli ki güvenlik görevlisi arkadaşım yeni gelmişti. Çünkü sık sık değişime uğruyorlar, onlar bizi biz onları tanımadan değişiklik oluyor.

SÜNNETTE OKUNAN DUA

Ameliyathane ortamı bazen esprilerle şenlendirilir. Zor geçen veya uzun süren ameliyatı monotonluktan kurtarmak için fıkralar veya hoşça giden sözler söylenir. Birgün 5 yaşında bir erkek çocuğunu sünnet ediyorduk. İçimden 3 defa “Bismilla-Allahu Ekber”diyerek sünnet derisini kesiyordum. O anda ameliyathane hemşiresi benim dudak hareketlerimi takip ediyormuş, düz klemp konulup fazlalık deri kesilince ka-nama kontrolüne başlamıştık ki hemşire hanım sordu:

— Sünnet anında bir şey mi okudunuz doktor bey? diye sordu.

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan başasistan arkadaşım cevapladı.

— Evet, sen ne söylediğini bilmiyor musun?

— Hayır, bilmiyorum.

— **“Allah’ım şu anda sünnet ettiğimiz çocuğu kızların karşısında mahcup etme.”** denir.

Hemşire hemen yakınmaya başladı.

— Ah benim eşimin sünnet olurken bu sözü kimse söylemedi galiba.

DOKTOR HASTA AŞAĞI İNDİ SEN HALA BURADA MISIN?

2006 yılının Eylül ayında hasta viziti yapmak için 3. cerrahi kliniği Şef odasında hazırlık yapıyordum. Ayrıca o g¼nk¼ ameliyat listesi üzerinde 2 uzman arkadaşım la görüşüyorduk. O sıra da 35—40 yaşlarında bir bey kapıyı çalmadan ve izin istemeden heyecanlı bir Şekilde içeri dalar:

- Doktor... Doktor hasta aşağı indi sen hala burada mısın? diye çıkışır ve bu hareketiyle benim bir an önce ameliyathaneye inmemi ister.
- Tamam, tamam diyerek kendisini sakinleŐtirdim ve konuşmaya devam ettik. Tatmin olmamış olacak ki tekrar içeri girerek:
- Hasta ameliyathaneye indi, diyerek 2. bir kez daha uyarıda bulunur.
Hasta sahibinin tavrından çok rahatsız olmuştum, arkadaşlarımla yanında da mahcup olmuştum. Acaba hasta sahibinin söylediklerinden farklı bir anlam çıkarılmış olabilirler mi? diye düşündüm. Koridora çıktım ve kendisini içeri çağırđım.
- Beyefendi l¼tfen gelir misiniz?
- Tabi... Buyurun...
- Kusura bakma biraz önce iki defa emri vaki yaptınız. Arkadaşlar yanlış anlarlar, l¼tfen söyler misiniz sizden bir ücret veya bıçak parası mı aldım?
- Hayır, asla öyle bir Şey olmadı...
- O zaman beni neden taciz ediyorsunuz?

AYNI İLAÇLARA DEVAM ETSİN Mİ?

Sabahleyin hasta vizitini bitirdikten sonra klinik şefliği odasında uzman ve başasis-tan arkadaşlarla durum değerlendirmesi yapıyorduk. O sırada telefonum çaldı:

- Alo, Necmi beyle mi görüşüyorum?
 - Evet, benim buyurun.
 - Nasılsınız doktor bey?
 - Teşekkürler, iyiyim siz nasılsınız?
 - İyi değilim doktor! Babamla uğraşıyorum.
 - Babanıza ne oldu?
 - Babamı 15 ay önce mide kanseri ameliyatı yapmıştınız, ismi T.B. hatırladınız mı?
 - Tam hatırlayamadım.
 - Ameliyattan sonra ona ilaçlar vermişsiniz, hâlâ aynı ilaçlara devam edelim mi?
 - O zamandan beri ilaç mı kullanıyorsunuz?
 - Evet.
 - Onkolojiye gittiniz mi?
 - Gerek görmedik.
 - Kontrole geldiniz mi?
 - Gerek görmedik.
 - Ameliyattan sonra hiç mi kontrole gitmediniz?
 - Yok.
 - Dikişleri alındı mı?
 - Onlar alınacak mıydı?
- İyice rahatsız olmaya başlamıştım. Demek ki biz hastaya yeterli açıklamayı yapmamıştık.
- Beyefendi hastaneden taburcu olurken size hasta taburcu kâğıdı ve epikriz verilmedi mi?
 - Verildi.
 - Orda dikişlerin kaç günde alınacağı ve kullanacağı ilaçlar yazılı değil mi?
 - Yazılı ama bu adam zaten 50 kiloya düşmüş orda yazılı günde dikişleri alırsak karrın açılır. Bir daha dikiş koyacaksınız, dayanamaz. Ona bu kadar acı yeter doktor bey.

HAMSI SUYU İÇ

Muayenehaneme gelen bir hastaya hamsi suyu içmesini önermişim, tabii şakadan. Bazen hastalarla şakalaşır tarzda konuşurum. Hem kendimi hem de hastaları dinlendiririm. Yine öyle günlerden birinde Giresun'lu bir hastamı goitre ameliyatı yapmışım. Bazı hastalar ilk günlerde yutma zorluğu çekebilirler. O'da yutkunurken ağrıdan şikâyetçiydi. Kendisine birkaç gün sulu şeyler yemesini söylemişim.

— Mesela neler yiyebilirim? diye sordu.

— Komposto, çorbalar ve yutabileceğin hertürlü yumuşak gıdalar.

— Başka ilave gıda ve meyva suyu var mı?

— Hamsi suyu da içebilirsin, dedim.

Hasta teşekkür ederek gitti. Yaklaşık 10 gün sonra oğlu beni aradı.

— Doktor bey babamın dili şişti. Ağzında yaralar çıktı, konuşamıyor.

— Senin baban kimdir?

— Guatur ameliyatı yapmıştınız A.G.

— İlaç kullanıyor mu?

— Kullanıyor.

— Ne kullanıyor?

— Okuyum doktor bey. İlaçları okudu fakat onların bu yaraları yapması mümkün değil.

— Ne yiyor? Diye sordum.

— Hiçbir şey yimiyor sadece hamsi suyu içiyor. Bir bidon hamsi suyu yaptı. 6 kez su bardağı ile 2—3 kez içiyor. İçtikçe dili şişiyor.

— Neden sadece hamsi suyu içiyor.

— Doktor bey siz söylediniz. Babamda onu uygun gördü, kuvvetlenmesi ve erken iyileşmesi için hamsi suyunun iyi olduğuna inanıyor.

— Peki, babana selam söyle. Hamsi suyunu artık içmesin.

OĞLUM BU DOKTORLARIN HEPSİ AYNI...!

1979 yılının Temmuz ayında yeni mezun olmuş bir hekim olarak Trabzon-Çaykara-Şahinkaya köyüne gittim. Akşamleyin eve çıkar çıkmaz babam hemen talimatı verdi.

“Oğlum, Koçinomat Mehmet emice çok hastadır, oğlu Bahri Bey 2—3 defa geldi gitti. Ona söz verdim gelir gelmez gönderirim diye. Sana zahmet yatmadan önce oraya bir çıkıp geliver.”

Koçinomat Mehmet Bey’in evi bizim evin 300—500 m. yukarisındadır. Köyümüz dik ve yamaç olduğundan çıkmak zordur. Elimde fener ve siyah çantamla tırmanmaya başladım. Yağmurun çok hafifine çise diyoruz, hava hafif yağmurlu (çise-li) ve ros mevcut. Eve çıktığımda ayakkabılarım, çoraplarım ve dize kadar pantolonum su olmuştu. Bahri abi beni karşıladı, babasının odasına girdik.

— Baba, İbrahim’in oğlu geldi.

— Hangi İbrahim’un, Zaronun oğlu doktor mi?

Mehmet Koçinomat 80 yaşlarında köyümüzün en yaşlılarından. Köyde hemen hemen herkes takma isim yani lakap kullanırlardı. Babamın bacakları futbolcu bacağı gibi içe doğru eğri olduğundan ona eğri anlamına gelen Zaro derlerdi. Mehmet Koçinomat’a da eğri lakabı verilmişti. Mehmet amca ona hep Zaro derdi. Babamda ona eğri denildiğini bilirdi. Bir gün sohbet ederlerken babam sormuş O’na:

— Mehmet Abi Zaro ile eğri arasında bir fark var mıdır?

— Ola İbrahim aslında hiçbir fark yoktur, demişti.

Mehmet amca bana hoş geldin dedikten sonra şikâyetlerini dinledim. 5—10 senedir kalçası, dizleri ve ayaklarının ağrıdığını ve bu nedenle devamlı doktorlara gittiğini söylüyordu.

— Oğlum anlayacağın bende romatizma vardır, pi çaresi var ise oni söyle bağa.

Kendisini sistemik bir şekilde noksansız muayene ettikten sonra yüksek tansiyon, sağ bacakta daha çok olmak üzere her iki bacak damarlarında tıkanıklıklar olduğunu ayrıca dizlerinde ve sağ kalçasında kireçlenme denilen Artroz’un olduğunu söyledim.

— Romatizma yok mi?

— Yok, dedim.

— Ama ben Erzingana Romatizma doktoruna gittim ondan biraz yarar gördüm.

Bütün ağıran yerlere 20—30 tane iğne yaptı, diye cevapladı.

Doktorun tedavi reçetesini inceledim. Lokal anestezi ile kortikosteroid iğnelerini karıştırmak her noktaya iğne yaptığını anladım. Bu tedaviye bir daha dönmemesini söyledim. Ayrıca şunda geçici tedavi verebileceğimi, bir damar cerrahisi uzmanı tarafından görülmesi gerektiğini ilettim. (O zaman pratisyen hekimim.) Kapıdan çıkarken yiyecekleri konusunda sorular sormaya başladı.

— Sigara içebilir miyim?

— Hayır, kesinlikle yasak!

Oğlu Bahri Bey hemen araya girdi.

— Doktor bey babam her gün 3—4 kaşık tereyağ yer. Yesun mi?

— Hayır, kesinlikle tereyağ yemeyeceksin!

— Of Bahri ya ne fuşki yiyeceğum. Bütün doktorlar aynı, hepsininun.a.....s

Oğlu koşarak eliyle babasının ağızını kapadı.

— Baba ne yapayısun? Adam sana iyilik yapayısun sen küfredeysun?

— Tövbe tövbe İbrahim'un oğlu hariç.

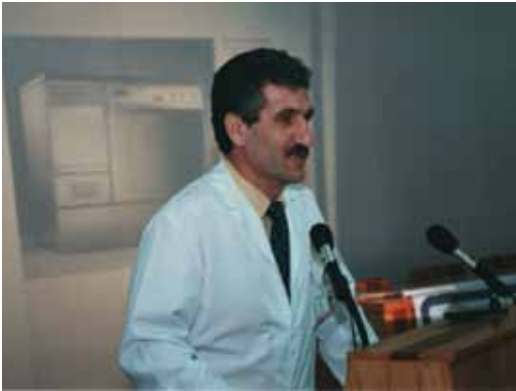
NECMİ İLE GÖRÜŞMEM GEREK

Saat 09.00 ziyaret saatimizdir. Asistanlar ise 07.30'da gelir ve asistan düzeyinde noksanlıklar gözden geçirilir. Saat 08.30—09.00 arasında uzman düzeyinde hastaların tetkiki ve tedavileri ile ilgili değerlendirmeler yapılır. Nihayet saat 09.00'da toplu olarak hasta başı değerlendirmesi yapılır.

Toplu vizite başlamadan önce hasta odaları refakatçi ve hasta ziyaretçilerden boşaltılır. O gün vizite başlamadan hemen önce koridoru boşaltmak istemeyen bir bey personele itiraz ediyordu. Ben hemen yanına giderek vizite çıkacağımızı o nedenle içeri girmemesi gerektiğini söyledim.

- Ben Necmi'nin hastasıyım, onunla görüşmem gerek.
- Tamam, vizitten sonra görüşürsün, dedim.
- Benim o kadar zamanım yok, sizi bekleyemem, dedi.
- Necmi Beyi tanıyor musun? diye sordum.
- Tabi tanıyorum.
- Ama Necmi Kurt benim deyince
- Ben Necmi Bey'i tanıyorum, sen değilsin.

Sonradan öğrendiğime göre poliklinikte görev yapan Aile Hekimi Asistanı Dr. Ömür Bey'i Necmi Kurt olarak biliyormuş. Çünkü hastane idaresi her polikliniğin kapısına o kliniğin şefinin ismini asıyormuş. Dolayısıyla içeride muayene eden hekimde Necmi Kurt olarak biliniyor.

BABASI BENİM

Ankara-Şereflikoçhisar devlet hastanesinde başhekim olarak görev yaptığım esnada Ankarada memur olarak çalışan bir arkadaşım yine Ankarada öğretmenlik yapan bir kızla evlenmeyi düşünüyor. Ancak babası ölmüş, annesi ise Giresun'da ve hasta olduğu için kızı benim istememi uygun görür. Annesini telefonla arayarak onay aldıktan sonra hazırlanarak kız evine gittik. Bu esnada yanımda oturan orta yaşlı beye sormaya başladım.

- Kızın kaç kardeşi var?
- 4 kardeşi var, 1 oğlan 3 kız.
- Sülalesi geniş mi?
- Burada 15—20 haneyiz.
- Babasının mali durumu nasıl?
- O... iyi... iyi, domuzları noksan.
- Ne demek oluyor?
- Mali durumu iyi demek.
- Sizin yakınlık dereceniz ne?
- Kızın babası benim.

Rast gele konuşmakla hata etmişim, yanımdakilerin kim olduğunu öğrenmeden özel sorular sormuştum. Bir daha böyle bir hata yapmamaya kendi kendime söz vermişim.

MAALESEF HÂLÂ YAŞIYOR

24.09.2007 tarihinde klinikteki odamda Erkan Ocaklı, Necati Selvitop, Tarık Tüfekçi ile otururken içeri 50—55 yaşlarında bir hanım girdi.

— Sayın doktorum beni hatırladınız mı?

— ?.....

— Hatırlamadınız galiba, benim kocamı 3 yıl önce ameliyat etmişsiniz?

— Hâlâ yaşıyor mu?

— Maalesef hâlâ yaşıyor doktor bey.

Odadakiler kahkaha atınca hanımefendi mahcup bir edayla

— Estağfurullah hocam. Allah kocamı başımızdan eksik etmesin. Bir sessizlik olmuştu...ve kadıncağız kontratağa geçmişti.

— Peki hocam siz neden öyle sordunuz?

— Şey...benim yaptığım ameliyatlardan sonra genellikle hastalar 6ay yaşar da... onu merak etmişim...

— Çok şakacısınız hocam...!!

odada gülüşmeler devam ediyordu

O BENİM KIZIM DEĞİL KARIM

65—70 yaşlarındaki adam yanında 17—18 yaşlarındaki bir kızla yanıma geldi.

— Doğtur bey bizim çocuğ rahatsız, sabaha kadar karın ağrısı, bulantı, kusması oldu.

Acilden size gönderdiler. Bir muayene yapabilir misiniz?

— Muayene odasına alın geliyorum.

— Peki, doğtur bey.

— Muayeneden sonra yazmış olduğum tahlil kâğıtlarını adamın eline verdim.

— Kızınızı götürün şu tahlilleri yaptırın dedim.

— O benim kızım değil, karımdır.

— Ya ne zaman evlendiniz?

— 2 haftadır doğtur bey.

— Hayırlı olsun.

SERVETUMİ HARCADIM...

O gün ameliyat günüm ve erkenden ameliyata girmem gerekiyor. Odamda hazırlandım tam çıkmak üzereyken içeriye bir adam girdi. Elindeki evrakları önüme atarak:

— Doktor bey hapunlara pi bakta hemen gideceğim.

Ben cevap vermeyince isteğini tekrarladı. Ameliyata gireceğimi söyleyerek 1—2 saat sonra gelmesini söyledim.

— Doktor bey habı benım karım, evleneli peri kezmetuk hastane, gitmedüğümüz muayenehane kalmadı. Bütün servetimi habı kariya harcadım. Ya oyana ya bu yana pıktım artuk.

Kadın yüzünü asıp önüne bakmaya başlayınca ortamı yumuşatmak için:

— Sen yenge hanıma iyi davranmıyorsun, onu incitme! dedim.

— Hocam puni yatur, elsun da biçaresine bakalım...

— Ooo... sen kafayı bozmuşsun, genç almayı düşünüyorsun galiba.

— Hapu yaştan sonra olur mi doktor beyum? Olmaz piliyorum ama, mesela dedük.

DOKTORLUĞUN İLK GÜNÜ VE İLK SÜRPRİZ

1979 yılının Eylül ayında yeni atanmış olduğum Çamlıdere Sağlık Merkezi'ne gitmek üzere Ulus'ta Hacıbayram camisinin yanına gitmiştim. Çamlıdere'ye dolmuş ve taksiler oradan kalkıyordu. Dolmuş saatine daha vardı. Ancak isteyene taksi dolmuş yapıyorlardı, tabi ücreti dolmuştan daha pahalı. Bende beklememek için taksiye bindim. Taksi 1970'li yılların Murat 124'lereydi. Arka koltuğa 3 kişi ön koltuğa 2 kişi sıkıştırılarak yola çıktık. Ankara Çamlıdere arası sanıyorum 118—120 km arasında, arka koltukta tam ortada oturuyorum. Sağ yanıma iri yarı göbekli bir bey oturuyor. Yolculuk devam ederken Çamlıdere köylerinden birinin muhtarı olduğunu öğrendim. Bana dönerek “Yeğenim Çamlıdere’li değilsin galiba?” diye tahminde bulundu.

- Evet, doğru ben oralı değilim.
- Ne için gidiyon Çamlıdere’ye?
- Oraya tayin oldum, o nedenle gidiyorum.
- Mesleğin ne?
- Memurum.
- Nerede?
- Sağlık ocağına tayin oldum.
- Hayırlı olsun, vazifende üstün başarılar dilerim.
- Sağol teşekkür ederim.

5 dakikalık bir suskunluktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

- Bağ yeğenim, seni göynüm sevdi. Gözüm tuttu seni. Onçün sana bazı tavsiyelerde bulunacağım. O sağlık ocağı p... yuvası. Orada Dr. Metin denilen bir rezil hefir var. Oradaki hemşire ile dost hayatı yaşıyo. Oğa çok dikkat et. Gerçi doktorların hepsi p... tir, makamlarını ve mesleğini kullanırlar. Sen sağlık memuruydun demi?
- Evet, öyle sayılır.
- Ha o adama dikkat et. Bağa bilgi getir, o adamı oradan sürelim. Bir de merkez ebesi var onu da sürelim. Bizim kazanın şerefi var, namusu var. Ben muhtarım, Kaymakam ben ne dersem onu yapar, sever beni.

Çamlıdere’ye girişte sağlık merkezinin önünde taksimiz durdu, çantamı alıp indim.

4-5 ay sonra Sağlık Bakanlığı genelgesi doğrultusunda her köye, her eve tuvalet yaptırılması için her köyün muhtarı ile toplantı yapmamız gerekiyordu. Kaymakamlığın olurları ile 40’a yakın köyün muhtarını sağlık merkezinde toplayarak tu-

valet nasıl yapılır, içme suyuna uzaklığı ne olmalı? Foseptik çukur nasıl yapılır gibi konularda veriyordum. O toplantıya bizim muhtarda katılmıştı. Beni doktor olarak karşısında görmek pek hoşuna gitmemiş, toplantı boyunca devamlı başını öne eğmişti. Böylece göz göze gelmemiş olduk.

Toplantı bitiminde yanıma gelerek o gün söylediklerinden dolayı pişman olduğunu ve özür dilediğini söyledi. Bende olayı zaten hatırlamadığımı kendisine söyledim, odamda bir çay ısmarladım. Yine yüzüme bakamadan çayın yarısını içti ve müsaade isteyerek çıktı.

DOKTOR HADİ OTOPSİYE

Çamlıdere ilçesinde hükümet tabibi iken savcı bey telefonla beni arar:

— Doktor! Köyün birinde adamın biri su kuyusuna inmiş ve boğulmuş, hazırlan oraya gidiyoruz.

Ben tam bunun mümkün olamayacağını demeye hazırlanırken savcı bey telefonu kapadı. Daha sonra saat 22.00'de aradı. Savcı beye gecenin bu saatinde bir şey yapamayacağımızı ifade ettim. Nihayet sabah 10.00'da gitmeye karar verdik. Bir gün sonra köye, olayın olduğu yere gittik. Köyün su kuyusuna koyun düşmüş ve ölmüş. Kuyuyu temizlemek ve ölen koyunu almak için kuyuya giden kişi fenalaşmış ve ölmüş, bu durumu gören yanındaki arkadaşı onu kurtarmak için o da kuyuya inmiş ve oda kuyunun içinde ölmüş. Kuyuda 1 koyun ve 2 insan bulunuyordu. Bu nedenle bizde olayı tespite ve otopsiye gitmiştik. Savcı Bey:

— Doktor, kuyuya in bakalım durum nedir?

— Savcı bey ben o kuyuya inmem... daha doğrusu kuyuyu havalandırmadan kuyuya inmek doğru olmaz , dedim.

— Canım beline ip bağlarız inersin, bir durum olursa ipi sallarsın seni yukarı çekeriz.

Kuyu yaklaşık 4—5 metre derinde ve bele kadarda su ile dolu idi.

— Kuyunun ağzını iyice açmadan, havalandırma yapmadan kuyuya inmeyeceğimi söyledim.

Daha sonra kuyunun ağzını genişletmeye başladık. Köyden birinin beline ip bağlayarak kuyuya saldık ve deneme yaptık. 2. kişiyi de aynı yöntemle kuyuya indirerek ölen 2 kişinin çıkartılmasını sağladık. Kuyu dışında otopsi çalışmalarımızı yaptık.

Kuyuyu temizleme çalışmaları yapan 2 kişi kapalı kuyu içinde biriken gazdan zehirlenerek ölmüşlerdi.

BABANIN MALI MI DA VAZGEÇİYORSUN?

13.09.1979 tarihinde Ankara'nın Çamlıdere ilçesinde göreve başlamıştım. Henüz 24—25 yaşlarında tecrübesiz bir doktordum. O zaman Çamlıdere ilçesinin sert, asabi ve birazda dengesiz bir savcısı vardı. Yaklaşık 45—50 yaşlarında, kışın soba yakmayan, palto giymeyen, soğuk suyla duş alan, sadece elma ve yoğurt yiyen bir kişiydi.

Şubatın 20'sinde B...bey beni makamına çağırdı. Odasına gittiğimde pencereler açık, soba yanmıyor, ortam oldukça soğuktu.

— Otur, otur doktor, dedi.

Oturdum, fakat üşüdüğümü hissedince:

— Üşüyor musun yoksa? Diye sordu.

— Biraz, diye cevap verdim.

— Olur, mu be delikanlı adam üşür mü? İstersen ceketimi de çıkarayım. Ha...Ha...

Ha... Ha... Hay.

O sırada odacı içeri girdi.

— Efendim çağırdığınız lise müdürü Osman B. Bey geldi.

— Al içeri.

Müdür bey içeri girdi, başıyla selam verdi. Kendisine otur denmediği için oturmadı. 15—20 saniye sonra savcı bey sordu.

— Bu verdiğin dilekçeyi anlat bakalım.

Lise müdürü O. B. Bey savcılığa şikâyet dilekçesi vermişti. Konu lisenin önünde duran liseye ait bir ağaç kütüktü. Müdür beyden bunu ödünç alan kişi kütüğü yerine koymamıştı. O nedenle müdür bey savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu. Olayı tekrar savcı beye anlatırken bende şahit olmuştum. Şikâyet dilekçesinden sonra müdür bey savcı beye konudan vazgeçtiğini söylemişti. İşte bu nedenle savcı çok kızmıştı ve Osman Bey'i makamına çağırmişti.

— Sen davadan vazgeçtiğini söylüyorsun öyle mi?

Babanın malı mı da vazgeçiyorsun? O devletin malı istesen de vazgeçmeyeceksin değil mi doktor bey. İşte bunlar böyle kardeşim, devlet bunun için batıyo

BU ADAMIN İLACINDAN HAYIR GELMEZ...!

Ankara'nın ilçesi Şereflikoçhisar'da devlet hastanesinde 1985-1999 yılları arasında 4 yıl genel cerrahi uzmanlığı yaptım. Bu dönemin bir kısmında aynı zamanda başhekimlik görevini de yürütmüştüm. Bayramlarda ilçede serbest çalışan doktorlar dâhil sağlık ocağı ve devlet hastanesi doktorları izine çıkarlar. Sadece nöbetçi doktorlar kalırdı. Böyle bir bayramda devlet hastanesinde nöbetçilere de izin vererek 3 gün boyunca nöbetleri de ben tutmuştum. Günde 100-150 acil hasta bakıyordum. Nöbetin 3. gününde çok yorulmuştum. Hastaları muayene edip tetkik isterken veya reçete yazarken uyukluyordum. Aynı aileden 3 kişi gelmişti ve sabah 70 yaşlarında bir beyefendiyi muayene etmiştim, yanında eşi ve oğlu da vardı. Akciğer filmini ve EKG'sini çektirmiştim, sonuçlara bakıp ilacını yazıyordum. Her kalem ilaçta uyukluyordum. Hemşire beni omzumdan ve sırtımdan dürterek uyandırıyordu. Hasta sahibi hanım teyze dayanamayarak:

- Viş anam bu adamın ilacından gelecek hayır Allah'tan gelsin. Hadi Hacı gidelim. Hasta gidince hemşire hanım beni uyardı.
- Doktor bey, çok yorgunsunuz her tetkik ve ilaç yazışınızda uyuyorsunuz, isterse-niz bir iki saat uyuyun çok acil hasta gelmedikçe sizi kaldırmayalım, dedi.

SİĞARA KOKAN ADAM MI? PARFÜM KOKAN BAYAN MI?

19.10.2007 Cuma günü İstanbul'da The Marmara otelinde Minimal İnvaziv Endokrin Cerrahi Senpozyumu var. Ulaşım sorunu nedeniyle Bostancı'dan gemi ile (IDO otobüsleri) Kabataş'a geçiyorum oradan Taksim'e çıkacağım. Funiküler denilen raylı sistemle 5 dakikada Taksim'e çıkacağım yerde bu sistemi bilmediğimden ve Taksi beklemeye başlıyorum. Ancak 10—15 dakika bekledim yine de taksiye binemedim. Gelen taksi bayanları tek tek alıp gidiyor ben bekliyorum. Herkes bindikten sonra başka yolcu kalmayınca bende bir taksiye biniyorum. Taksiciye soruyorum:

- Gelen taksiciler önce bayanları aldı, sonra gençleri aldı, beni neden almadılar?
 - Abim sen yanlış anlıyorsun, seni de alırlar, burada yanlış bir şey olmaz.
 - Yanlış oldu, ben çocuk değilim bal gibi de olanları görüyorum, dedim.
 - Abim, şimdi sabah sabah senin gibi sigara kokan adamları mı alalım yoksa parfüm kokan bayanları mı alalım yani?
 - Ha şu mesele, dedim.
 - Abim, kravatında yok, ne iş yaparsın bilmiyorum? Bak şimdi şu sarışın hanım Etiler'e gider, şu hanım iş kadını, şu kızlar üniversite öğrencileri, biz herkesi tanırız. Yakın yere gidecek müşteri bize yaramaz.
 - Ama ben sigara kokmuyorum ki.
 - Mesela dedim abim... Ama kravatın yok. Tesadüf ya o gün kravat takmamıştım.
 - Peki, benim nereye gideceğimi nereden biliyorsun?
 - Abim gitseniz gitseniz Taksim, Şişli gibi yakın yerlere gidirsiniz. Bize kısa yol yaramaz.
- Konuyu anladığımı ifade ederek taksiciye teşekkür ettim.

O ŞİKAYETLERİNİ ANLATAMAZ...!

Tıp Fakültesi 2. sınıftaydım. 1975 yılında Çaykarada yaz tatilindeydim. Babamın amcasının oğlu Mehmet Kurtoğlu ile Çaykarada geziyoruz. Harçlığımız yeterli değildi. Babam mide ilacı almam için bana para vermişti. O anda 2—3 arkadaş anlaştık. Mehmet abiy öğretmendi, dolayısıyla ona sevk alabilirdik ve babamın ilaçlarını yazdırabilirdik. Mehmet Kurtoğlu'na sevk alacak sonra da doktora ilaçları yazdırıp parayı birlikte yiyecektik. İşlem yapıldı ve sağlık ocağının yoluna koyulduk. Sağlık ocağında Dr. Cumhuriyet Bey denilen bir doktor vardı. Mehmet abiye şikâyetleri sorulduğunda ne söyleyeceğinin provası yapılmıştı. Ama doktor muayene ederken söyleyeceklerinin bir kısmını unutmuştu ve bocalamaya başlamıştı. Tam bu sırada devreye ben girdim;

- Doktor bey, şikâyetlerini anlatamıyor, müsaade edin ben anlatayım.
- Doktor biraz sinirli bir tavırla:
— Hasta sen misin yoksa O'mu?
- O efendim ama çok sıkılgandır, dışarıda anlatıyor burada anlatamıyor.
- Merak etme ben muayene ile anlarım. Bu arada Mehmet Bey sıkılmış ve karnını kaşıyordu.
- Lütfen gevşek bırakın kendinizi.
- Benim şikayetim geçti, müsaade edin kalkayım, diyerek kalmak istedi ve maalesef planımız da suya düştü...

İKİSİNİ DE İSTİREM

60 yaşlarında Safra kesesi ameliyatı içine 3. Genel Cerrahi servisine yatırdığımız Güneydoğulu bir vatandaşımızın 3 hanımı ve 22 çocuğu varmış. Merak edip sorunca ağa olduğunu öğrendik. Kapalı (Laparoskopik) Safra kesesi ameliyatı yaptığımızın 1. günü sabah vizitinde ağa ile şakalaşmaya başlamıştık.

— Ağam 22 çocuk, 3 hanım var, doğru mu?

— He... Valla doğridir.

— Abi çok değil mi?

— Değildir beğim.

O sırada bana bir şey söyleyeceğini ifade ederek yanına yanaşmamı istedi. Yanına gittim ve kulağıma;

— Valla kimseye söyleme bidaha evlenecem. Çocuklar duymasın, dedi.

Serviste bu konuşmayı doktorlar ve hemşirelerle paylaştım. Onlarda iki hemşire kardeşimizi ağaya göstermeye karar verdiler ve ağanın yanına götürdüler.

— Ağam, bunlardan hangisini alırsın?

— Valla ikisini de isterem. Benim param var, burada ikisine de ev tutaram. Bi ihtiyaçları olmaz.

BENİM AMELİYAT YAPTIĞIM HASTA 6 AY YAŞAR SEN HÂLÂ YAŞIYOR MUSUN?

2006 yılında klinik şef odasında Turgut Ayaz (Babamın dayısının oğlu) ile oturuyoruz. Daha önce ameliyat yaptığım Yozgat'lı hasta yanındaki 2 hasta ile odadan içeri girdi.

- Doktor bey, beni 2 sene önce mide ameliyatı yapmıştınız, çok memnunum Allah razı olsun. Şimdi size 2 hasta daha getirdim. Onları da sağlığına kavuşturursunuz İnşallah.
- Yav benim ameliyat ettiğim hastalar 6 ay yaşarlar, sen nasıl 2 senedir hala yaşıyorsun, dedim. Fakat önümdeki evrakları imzalarken 3-5 dakika içinde hastaları getiren kişi dâhil üçüde odamdan çıkmış gitmişti bile. Demek ki benim şaka menfi etki yapmıştı.

BUNDAN SONRA SANA BİRŞEY OLMAZ

2007 yılının Kasım ayı, telefondaki kişi Adapazarı'ndan aradığını söylüyor.

— Ben Adapazarı'ndan arıyorum, kiminle görüşüyorum?

Aslında bu tip telefonlara çok kızıyorum ama hasta veya hasta sahibi olunca önce konuşmasının bitmesini bekliyorum. Kişi önce kendini tanıtmalı, kim olduğunu söylemeli, arzu ederse nereden aradığını da söyleyebilir. Sonra kiminle görüşmek istediğini söyler.

— Buyurun ben Necmi Kurt.

— Babamı siz ameliyat etmişsiniz şimdi babam çok kötü, kusuyor.

— Karın ağrısı, ishali de var mı?

O arada hastaya “Doktor karın ağrısı, ishalin var mı?” diye soruyor. Hastadan aldığı cevabı bana iletiyor

— Karın ağrısı varmış ama ishali yokmuş.

— Hastanız ne zaman ameliyat olmuştu.

— 9—10 yıl önce mide kanserinden ameliyat etmişsiniz. İsmi A.K. ben onun oğluyum. Hatırlayamadınız değil mi? Hani babamın ensesini okşamıştın sonra da “**Bundan sonra sana bir şey olmaz**” demiştin ya. İşte o hasta.

HOCAM NE OLUR HASTAYLA DR. HASAN BEY İLGİLENSİN

25.12.2007 günü sekreter Pınar Hanım bana ricaya geldi “**Hocam, özel odada yatan Pankreas Ca’lı (kanserli) hastayla Dr. Hasan Bey’in ilgilenmesi mümkün mü?**”

Bir an şaşırdım.

— Neden?

— Siz Dr. Levent Bey’i görevlendirmişsiniz ama hastanın kızı Dr. Hasan Bey’in ilgilenmesini istiyor.

Serviste böyle bir ayırım yapmıyoruz, herkese görev veriyorum ve görev verdiğim kişiler yine ekip olarak beraber çalışıyor. Ama bu istek özeldi galiba... Biraz düşündükten ve araştırdıktan sonra hanım kızımızın Dr. Hasan Bey’e karşı ilgisinin olduğunu öğrendim. Bu 4-5 sene öncesine dayanıyor ama sorun Dr. Hasan Bey’in ilgisizliğinden kaynaklanıyor. Bir taraf âşık ama diğer taraf kayıtsız hatta biraz irrite edici. Dr. Hasan bey evlendiği için doğrusunu yapıyor...

HOCAM SİZİN ASİSTANINIZ BENİMLE İLGİLENMİYOR..!

Bir gün klinik şefi odama 20 yaşlarında esmer güzel bir kız geldi.

— Hocam sizinle bir şey konuşmam lazım. Ama utanıyorum, bilmiyorum sizi ilgilendiriyor mu? Mutlaka ilgilendiriyordur daha doğrusu ilgilendirmesi lazım. Sınırlerim çok bozuk.

Habire konuşuyor ve elleri titriyordu.

— Otur lütfen, dedim.

— Konu nedir?

— Sizin asistanınız Dr. Bağış T. Bey benimle ilgilenmiyor, önce ilgilenir gibi oldu şimdi tersliyor beni ve görmemezlikten geliyor.

— Kızım ben onların eğitimiyle ilgileniyorum. Özel hayatlarıyla ilgilenmiyorum.

— Ama derdimi anlatacak başka bir kişi bulamadım. Sizin bana yardımcı olabileceğinizi söylediler.

— Ne yapabilirim?

— Onu servisten kovun. Süründürün onu.

— Peki, onu mahvedeceğim, sürelim namussuzu gitsin. Sen git keyfine bak, hadi kızım.

Tam kapıdan çıkarken tekrar geri döndü.

— Hocam sürmeseniz de burada kalsa olmaz mı? Sadece burnunu sürtelim yeter?

DOKTOR DEĞİL MİSİN NEYİM VAR BİL BAKALIM?

- 60—65 yaşlarında bir bey muayenehaneme geldi. Muayeneye başlamadan önce hastalığı ile ilgili sorgulama (anamnez) yaparız. Tanışma faslından sonra;
- Geçmiş olsun, şikâyetiniz nedir? 3-5 saniye durduktan sonra yüzüme bakar.
 - Doktor değil misin? Muayene ette anla, üstelikte seni çok methettiler bana.
Hastayı sistemik bir şekilde muayene ettikten sonra
 - Özür dilerim sizde bir şey bulamadım, gülerek.
 - Hı hı hı... Derdim kıcımdadır. Meme yapıyor, bazen kanıyor ve ağrıyor.
Elbette her doktor da her şeyi bilecek değil ya...
 - Çok bozulmuştum ama içimden de gülüyordum. Sıra bana gelmişti.
 - Biz doktorlar muayene ile içerde olanları anlarız, dışarı sarkanları aletle anlamayız, ancak parmak muayenesi ile anlarız.

HASTAYA EZİYET VERMEDEN TEDAVİ

2. Genel Cerrahi kliniğinde uzman olarak çalışıyordum. O gün acil nöbeti bizdeydi ve ben hastanede acil cerrahi şef nöbetini tutuyordum. Hasta Pendik Devlet Hastanesi'nden bize sevk edilmişti. Asistan arkadaşlar hastayı değerlendirmiş ve karar için bana gelmişlerdi.

— Abi, Pendik Devlet Hastanesi'nden bir hasta sevk geldi. Akut Batına benziyor ne yapalım?

— Tahlilleri ve muayenesi tamam mı?

— Tahlilleri elinde mevcuttu o nedenle yeniden istemedik ama muayenesi tamam.

O zamanlar acil ayrı bir ünite değildi ve nöbeti ana binanın altında acile dönüştürülen bir yerde yapıyorduk. Böyle önemli saydığımız hastaları da sedye ile 2. Genel Cerrahi servisinin olduğu 2. kata alıyorduk. Nöbet ekibimiz kıdemli, orta kıdem ve kıdemsiz asistan yani çömez asistan olmak üzere benimle birlikte 4 kişiydi.

Hasta 2. Genel Cerrahi kliniğine çıkarılmıştı ve sedye üzerinde yatıyordu. Muayenesini yaptım, asistan arkadaşlarım haklıydı. Hastaya ameliyat için yatış verilmeliydi. Ama kan tetkikleri 2 gün öncesine aitti. Akciğer ve ayakta direkt batın grafisi yoktu. O nedenle onların yapılmasını istedim. Bunun için hasta sahibi hastayı 1. katta röntgen ve laboratuara indirmesi gerekiyordu.

Hastanın 2 saat sonra tetkikleri geldiğinde muayene bulgusu ile uymuyordu. Hastayı müşahedeye yatırmalarını ve IV serum verilmesini söyledim. 2—3 saat sonra hasta yakını yanıma geldi.

— Doğtur bey, hastamın ağrısı çoğtur ameliyet etmiyor musunuz? Diye sorunca:

— Hastanızı muayene ettim ameliyat olması gerekiyor diye düşündük. Ama laboratuvar sonuçları iyi çıktı, lökosit düşük biraz bekleyelim, tekrar kontrol edeceğiz.

— Beyim bu hastanın derhal ameliyet edilmesi için Pendik'deki doğturlar size gönderdiler. Belli ki bu kesin ameliyattır.

— Öyle olmaz tekrar hastayı değerlendirmemiz gerekir, dedim.

Hastanın eşi 55—60 yaşlarındaki beyle yanındaki 20—25 yaşlarındaki 2 genç kendi aralarında bir şeyler konuştular ve:

Beyim hastanın kanını almamışlardır, bizim oğlan vermiştir.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra;

— Nasıl yani, hastadan kan aldırmadınız mı?

— Beyim nasıl olsa ameliyat olacaktı. Sedye ile birde aşağı taşı hastaya zulumat vermemek için bizim oğlan kan vermiştir.

Çok şaşırılmışım ömrümde ilk defa böyle bir şeyle karşılaşmışım. Sonra kat görevlisini çağırdım, hemşireye kendim kan aldırıp ve laboratuara personelle gönderdim

Diyeceksiniz ki baştan yapmamız gerekeni neden sonradan yaptınız? Acil karşılamak o kadar kolay değildi. Hele Cumartesi-Pazar nöbeti hiç kolay değildi. 12-24 saat nöbetçi kaldığımız oluyordu. Çevre hastaneler maalesef mesaiden sonra hasta almıyorlardı. Kartal Eğitim ve Araştırma'ya sevk ediyorlardı. Günde 120-150 hatta 180 hasta bakmak onların tetkiklerini takip etmek gerçekten çok zordu.

ELİNDEKİ DEĞERİ BİR BİLSE ...!

Memesindeki ağrı ve ele gelen şüpheli bir kitle nedeniyle muayeneye gelen 47 yaşlarındaki bir bayanı muayene etmeden önce anamnezini alıyorum;

- Memenizde ağrı ne zaman başladı? Kitleyi ne zaman farkettiliniz?
- Bir ay kadar oluyor demi hayatım? diye yanındaki eşiyle paylaşmak istedi.
- Tam hatırlamıyorum ama galiba öyle.
- Neyi hatırlarsın ki zaten?
- Elinizde tetkikleriniz var mı? diye sordum.
- Tabi, mamografim, ultrasonografim ve kan tetkiklerim mevcut.
- Buyurun muayene odasına, sizi bir muayene edeyim

Hastayı muayene ettikten sonra hastaya ve eşine bilgi veriyordum. Hastalığının önemli olmadığını ifade ederek 6 ay sonra sadece ultrasonografi ve fizik muayene ile kontrolünün yeterli olacağını söyledim.

- Özür dilerim ama diğer doktor bey mamografide istemişti, diye hasta bana itirazda bulundu.
- Sizin memeniz çok yoğun ve hiperdens yapıda, mamografi yeterli bilgi vermez, USG de patoloji varsa o zaman isteriz.
- O dediğinizi tam anlamadım, niçin bilgi vermez?
- Hanımefendi sizin memeniz yaşlı memesine benzemiyor, maşallah menopoza da girmemişsiniz. Genç kız memesi gibi yoğun duruyor, deyince hanımefendi yan gözle eşine bakarak
- Elindeki değeri bir bilse bari...

TAKSİYE BİNMEDEN TAKSİ TUTMAK

26.01.2008 Cumartesi günü saat 19.00 da Ferit Topaloğlu'nun oğlu Hakan'ın düğünü vardı. O gün son derece hastaydım. Ağır grip geçiriyordum. Mehmet Yazar Bey beni aradı. Düğünü beraber kendi arabasıyla gidebileceğimizi söyleyince dünyalar benim oldu. Neden mi? Birinci neden hastaydım ve araba kullanamazdım. İkinci neden Anadolu yakasından karşıya geçmek cumartesi bir sorun. Çünkü trafik çok kalabalık oluyor, karşıya ancak 1-2 saatte geçebiliriz diye düşünüyorduk. Mehmet Yazar Bey, ben, eşim Cemile Hanım, kızım Melike ve Mehmet Bey yola çıktık. Allah'tan yol çok kalabalık değildi. İkinci köprüden karşıya geçtik. Atış alanında Yüksel Düğün salonunu arıyoruz. Bir iki kişiye sorduk ama yinede sormak zorundayız. Mehmet Bey bir taksicinin yanında durdu.

- Atış alanında Yüksel Düğün Salonunu biliyor musunuz?
- Biliyorum, ama çok ters yerdesiniz. İlerden sola girin ara sokaklardan gidermeniz... Daha adam sözünü tamamlayamadan Mehmet Bey devreye girdi.
- Boş musun?
- Efendim!
- Müşterin var mı?
- Yok.
- O zaman düş önümüze bizi götür.

Çok güzel bir fikirdi. Çünkü bizim orayı bulmamız mümkün değildi, epeyce bir mesafe daha gittik ve taksicinin ücretini ödedik.

Böylece taksiye binmeden kılavuz taksi tutmuş olduk ve bir ilki başlatmış olduk.

AMELİYAT YAPAN DOKTORA AMELİYAT ANINDA İĞNE

26.01.2008 sabahleyin saat 08.00 de Özel Kartal Hastanesinde ameliyatım var. Hasta kalın barsak kanseri ve karın duvarımı da tutmuştu. Biraz işimiz zordu. Ağır grip geçirmekteydim. Allah'tan yanımda Op. Dr. Hasan SEVER ve Op. Dr. Hasan Fehmi KÜÇÜK var. En azından hastayı onlara devrederim. İkisi de iyi cerrah, gözüm arkada kalmaz. Ama hasta Fırat İNAN, iyi bir insan ve benim verilmiş bir sözüm var. Ameliyatına girmek zorundayım. Hasan Bey ameliyata başladı, hastanın karnını açtı, beklediğimiz gibi tümör karın sol tarafına invaze idi. Yani orayı tutmuştu. Ameliyat devam ederken kendimi kötü hissettim, her tarafım ağrıyordu. Ağaçtan düşmüş gibiydim, ateşim çıktı. Hastayı uyutan Dr. Şeyda ÖZKAN'a dönerek:

— Bana Dıclofenak sodyum (Dikloron) veya metamizol (Novalgine) iğne kalçadan yapar mısınız? Dedim.

3—5 dakika geçti doktor hanımda bir icraat yok.

— Doktor Hanım ne oldu benim injeksiyon?

— Sen ciddi mi söylüyorsun? Ben espri yaptığımı sandım.

— Evet, dedim.

İğne enjektöre çekildi ve doktor hanım bana yanaştı.

— Nereden yapacağım?

— Kalçadan lütfen, dedim.

O sırada ellerim steril, ellerimi kullanamıyorum.

— Nasıl olacak?

— Doktor Hanım oda sizin maharetinize kalmış.

Nihayet ayakta dururken sol kalçamı açarak injeksiyonu yaptı.

HEPİMİZ DOLANDIRILDIK

2. cerrahi kliniğinde şef muavini olarak çalışırken bir arkadaşım aracı olarak hemoroidli bir hastanın ameliyat edilmesini ister. Randevu günü hasta servise gelir, önce muayene edilecektir. 35-40 yaşlarında kravatlı, şık giyimli bir bey... Yanında sekreteri olan 2 bayan ve özel kalem müdürü olduğunu ifade eden bir bey vardı. Ellerinde telsiz telefonları mevcuttu.

— Buyurun muayene odasına geçin, sizi muayene edeyim.

— Basurum var, muayene olmaya gerek var mı?

— Elbette, muayenesiz olmaz.

Muayene odasına geçtik.

— Kızım siz dışarıda bekleyin, dedi ve biz muayenemizi yaptık. Evre 3-4 hemoroidi vardı ve ameliyat gerekiyordu. Tetkikleri istendi, 3 gün sonra ameliyatı yapıldı.

Ameliyat öncesi ve sonrası odasına girdiğimizde kendisi büyük bir iş adamı edasıyla sağa sola emirler veriyordu. Ara sıra sekreteri ve özel kalemini içeri çağırıyordu.

— Kızım, oğlum.

— Buyurun beyefendi.

— ... Şirketin senetleri alındı mı? Bakiye sıkıntısı var mı?

— Evet, ödendi efendim. Bakiye sıkıntısı yoktur.

— Mal gelecekti, onu teslim aldınız mı? Bir sorun var mı?

— Yok, efendim, malın hepsi teslim alındı.

— Kızım yarın çeki al gel bu servise 5 milyar bağış kes! (O zaman yeni TL gündemde değildi, şimdinin 5.000 TL'si)

— Oğlum Salih (Özel kalemi olan adama) Bayındırlık Bakanını ara o konu ne oldu sor bakalım, benim hasta olduğumu ve benim adıma konuştuğunu söyle!

— Baş üstüne beyefendi!

Doğrusu adamdan çok etkilenmiştik. Hatta klinik şefi Prof. Dr. Mustafa GÜLMEN bana "Necmi bu adama servisi yaptırırsın artık değil mi?" diye laf atmıştı.

— Bir gün sonra geldiğimizde adamın odada olmadığını gördük, özel odada yatıyordu ve bomboştu.

Sorumlu hemşireye sordum.

— Olcay Hanım ne oldu hasta?

Hasta sabaha karşı hastaneden kaçmıştı, hem de hastane ücretini ve karşı eczanelerden aldığı ilaç paralarını ödemedi kaçmıştı.

Durumu idareye bildirdik. İdare yaptığı incelemede yatış kâğıdı üstünde “Dr. Necmi KURT’un arkadaşıdır, daha sonra ücreti ödeyecektir” ibaresi olduğunu söyledi, yani idareyi de dolandırmıştı. Yatış kâğıdında yazan adrese görevli gönderdik. Cevzlide AS düğün salonunun yanında bir büroydu ve şu anda kapalı idi. Çevre esnafa sormuşlar ve cevap almışlar.

- Ne yoksa sizi de mi dolandırdı.
- Evet, hastane ve eczane ücretini ödemedi.
- Yav kardeşim, hastane ücreti nedir ki adam beyaz eşyacının ve mobilyacının ocağını söndürdü. Birer gece arayla malları kamyonlara yükletip tüydü. Hastane bu ücretin üzerine bir bardak su içsin.
- Bize de polise bildirmek kalmıştı ve öyle yaptık.

AMELİYATHANEDE SORU SORMAM ENGELLENDİ

01.02.2008 Cuma günü uzmanlık eğitimini tamamlamış asistanların uzman olma sınavları vardı. Jüride bizim hastaneden kadın doğum kliniği şefi Doç. Dr. Cem Turan ve ben vardım. İmtihan yeri karşı tarafta Süleymaniye Doğum Evi'ne bağlı Semiha Şakir Doğum Evi'ndeydi. Sabahleyin saat 8.10 de Bostancı'dan deniz otobüsü ile Bakırköy'e geçtik. Adaylardan Dr. Demet Çelik bizi arabasıyla karşıladı. Arabasında ayrıca hocası Doç. Dr. Kadir Bey de vardı. Onarılmış surları ilk defa seyrediyordum. Balıklı Rum Hastanesi'ni geçtik ve hastaneye geldik.

Her zaman olduğu gibi önce Başhekimi ziyaret ettik, çayını içtik ve imtihan salonuna geçtik. İmtihan bizim önceki uygulamadan farklıydı. Önce sözlü sunum ve sorular kısmı yapıldı. Sonra ameliyathaneye uygulama kısmına geçildi. Biz cerrahi jürilerinde önce ameliyathanede adayın ameliyat becerisini gözlemler ve ona ameliyat yaparken sorular sorar ve vereceği cevaplara göre değerlendirme yapardık. Sonra hasta sunumu ve sözlü sorular yöneltilirdi. İmtihanın ilk kısmı bitip ameliyathaneye indiğimizde 10—15 yeşil kıyafetli ve maskeli kişiler ki bunların çoğu bayandı. Doç. Dr. Kadir Beyi kucakladılar ve yanaklarından öpmeye başladılar. “Aslan hocam, seni ne çok özlemişiz. Ne hayırsız adamsın? Bizi aramadın.”, “Aşk olsun bizi unuttun sanmıştık.”, “Ben sana küsüm.”, “Tabii Kadir Bey boş durmuyor.”, “Canlarım benim... Hepinizi çok seviyorum. Benim kızlarım, evlatlarım, çocuklarım benim. Ben Bakırköy'e gittim ama aklım hep sizde.” Belli ki hoca Bakırköy'e tayin olmuştu. 10 sene birlikte çalışmışlardı. Bize de hoş geldin dediler ve ameliyat yapılan salona girdik. Adaylar hastayı almış ve ameliyata başlamışlardı. Önce jürideki doktor hanım sordu. Peşinden ben soruya başladım ki iki etine dolgun hanım benim yanıma geldi. Sorumu yarıda kestiler. Hocam siz nerelisiniz?

— Trabzonluyum, dedim.

— Ay benim hemşerim diyerek iki kolunu da belimden sıkı sıkı doladı, şaşırılmışım. Diğer hanım da elimden çekerek beni ameliyat masasının yanından uzaklaştırmışlardı. O sırada jüri üyesi Doç. Dr. Kadir Bey iki hanıma talimatı vermişti.

— Necmi Bey'i kahve içmeye götürün, sonrada Elif hanım falına baksın.

Mesele anlaşılmişti. Benim adaylara soru sormam istenmiyordu ve ameliyathane personelide bunu başarmıştı. Kahvem gelmişti, ben kahvemi yudumlarırken “Benim hemşerim kimdi?” diye sorudum. Artık ağzımızda maske yoktu, birbirimizi rahat görüyorduk.

— Trabzon'un neresindensiniz? Diye sordum.

— Ben Trabzonlu değil Bayburtluyum hocam. Adım Elif, personel olarak çalışıyorum. Çok iyide fal bakarım. Diğer hanımda Trabzonlu değildi. Demek ki işletilmişim.

- İmtihanda neden böyle davrandınız? Diye sordum.
- Hocam bizim burada imtihana, gelen ve soru sormak isteyen hocalara genellikle böyle yaparız. Yani senin anlayacağın adayları biz tanıyoruz. Hepsi çok çalışkan, pırıl pırıl insanlar üçüde çok iyi kadın doğumcu olur. Biz eminiz. Sonra imtihan heyecanı ve stresini onlara yaşatmak istemiyoruz. Bizimde çorbada tuzumuz olsun istedik.

ÖLELİM Mİ YANI?

3. cerrahi servisi girişinde pansuman ve muayene odası önünde 35 yaşlarında bir bey taşkınlık yapıyor, bağıyor.

— Ben size gösteririm, benim kim olduğumu bilmiyorsunuz, sizleri biz burada tutuyoruz!

Olay yerine yanaştım. Asistan doktor arkadaşına sordum:

— Ne oluyor? Neden bağıyor?

— Hocam, ameliyat gününü geçirmiş, geçen hafta ameliyat günü vardı şu anda gelmiş hemen ameliyat olmak istiyormuş. Bizde yeniden randevu alması gerektiğini söyledik. Ama bizi dinlemiyor.

— Beyefendi bir sorun mu var?

— Evet var. Benim ameliyat günümü yemişler. Şimdi de bana numara çekiyorlar.

— Nasıl ameliyat gününü yemişler sizin, randevunuz geçen haftaymış ve gelmemişsiniz.

— Evet, ama insanın işi çıkmaz mı, teyzem vefat etti, memlekete gittim. Bu mazeret değil mi?

— Özür dilerim yapacak bir şey yok. Size yeniden randevu vereceğiz.

Koridorun tam ortasına doğru koşarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı:

— Yani biz ölelim mi? Ha söyleyin bakalım, biz ölelim mi? Hadi cevap verin bana?

Bizi tahrik ediyordu, birinin çıkıp “Öl, geber, defol” demesini bekliyordu. Ama herkes sabretti, sabretmek zorundaydık. Biz o anda hastaya varis ameliyatının acil olmadığını anlatamazdık.

EŞİNİZ EVDE Mİ?

2. Cerrahi Kliniğinde Genel Cerrahi uzmanı olarak çalışıyordum. Hastanemizde Kadın Doğum Bölümünde de Olcay Kurt isimli bir arkadaşımız kadın doğum uzmanı olarak çalışıyordu. Cevizlide de muayenehanesi vardı.

Bir gece saat 03.00 sularında telefon ısrarla çaldı. Yataktan kalkarak telefonu açtım.

— Buyurun, dedim.

— Eşiniz evde mi?

— Evde, siz kimsiniz?

— Hastam var, eşinizi telefona verirmisiniz?

Eşim aile hekimi uzmanıydı. Yatak odasına giderek kendisini aradıklarını söyleyerek telefonu verdim. Telefon görüşmesinden sonra “Kim?” diye sordum.

— Hiç yanlış aramışlar. Doğum hastaları varmış, Dr. Olcay Kurt’u arıyorlar.

Birgün sonra olayı öğrendik. Dr. Olcay Kurt’un eşi Haydarpaşa Numune Hastanesi’nde genel cerrahi uzmanı olarak çalışıyordu. Hastane sahipleri bizim hastane santralini aramışlar ve Dr. Olcay Kurt’un ev numarasını sormuşlar. Kayıt olmayınca sorun çözülecek ya, olsa olsa bunun eőu Dr. Necmi Kurt’tur onun ev numarasını verelim bu iş olur biter ve benim ev numaramı vermişler. Trafik böylece karışmış.

TELEFONİ SESSUZE ALDUM..!

Uçak yolculuğunda cep telefonu kullanmak yasaktır. Sebebi uçağın elektronik sistemini etkilemesi ve çalışma düzenini bozmasıdır. Rahmetli Dr. İlhan Durgunun cezaesi nedeniyle İstanbul'dan Trabzon'a uçakla gidiyorum. Trabzon havaalanına inişe geçtik ve piste 20—30 metre kala yan tarafımdaki 60—65 yaşlarındaki kır sakallı bordo fesli bey telefonla konuşmaya başladı.

- Tursun... hava limanına enmek üzereyuk, arabayı alup geldun mi..? Aferum... pekle biraz... Tamam oldi...
- Ben hemen beyefendiye dönerek kendisini uyardım.
- Beyefendi uçakta telefonla konuşulmaz, son derece tehlikelidir. Şu anda sadece senin değil bizimde hayatımızı tehlikeye atıyorsunuz. Hemen kapatın lütfen.
- Boşuna endişe edeyusun, telefoni sessuze almıştum. Merak etme...!

ÖNCE SENİ VURACAĞUM

3. Cerrahi Kliniği Şef odasında eğitim programı yapıyordum. İçeriye Salih Aydın ve Oflu Cevat Çoruhlu girdiler.

— Selamun Aleyküm

— Aleyküm Selam, buyurun

— Rahatsız etmiyorum ya?

— Lütfen buyurun, oturun.

Biraz sohbetten sonra esas konuya geldi.

— Cevat abinin silah ruhsatı var uzatmak istiyor. Ancak gözünde bir sorun var, hekim arkadaşlar biraz sorun çıkarıyor. Bize yardımcı olabilir misiniz?

Evraklarına bir göz attım, gözde sorunu mevcut. Telefonla göz hekimini aradım.

— Kanuni çerçevede yapılacak bir şey var mı? Diye sordum.

— Hocam yarın 09.00'da 7. kata yanıma gelsin, bir de ben değerlendireyim.

— Teşekkür ederim, sağ ol hocam, dedim ve ruhsatı alacak olan Cevat Bey'e döndüm.

— Silah taşımak zorunda mısın? Bu gözle net göremezsen sorun yaşayabilirsin. En iyisi silahı bırakman. Her neyse silahı aldın diyelim ne yapacaksın?

— **Önce seni vuracağum!** Belli ki konuşmalarından rahatsız olmuş ve bunalmıştı. Çünkü 2 gündür sağlık raporu için uğraşıyordu.

ISIRGAN OTLARINI SABAH AKŞAM HASTAMA YEDİR

65-70 yaşlarında başörtülü bir hanımefendi odamdan içeri girdi.

— Dohtur evladım, hastamı yatırdım. Gayrı sana emanet.

Bir an hastayı hatırlayamadım ama bozuntuya da vermedim.

— Gel teyzem otur bakalım, dedim.

Yavaş yavaş teyzeyi konuşturarak bilgi almaya başladım.

— Sen nereliydin hanım teyze?

— Ben Kütahyalıyım evladım.

— Hastayı sen mi takip ediyorsun? Hastanın neyisin?

— Hatırlamadın beni galiba. Sultanbeyli'den senin teyzenin oğlu gönderdi.

— Evet, hatırlamaz olur muyum?

— Ben biliyorum, benim kızım mide kanseri, sen bana söylemiyorsun ama ben her şeyi biliyom.

— Teyzem merak etme inşallah ameliyatta hallederiz.

— Beri bağ oğlum, hastanın dolabına ısırgan otu koydum, doğranmış. Müsaade edersen onları da sabah akşam haşlayıp versinler iyi gelir. Tavsiye ederim sende ye, çok iyidir. Seni hastalıklardan ve kanserden korur.

Bir an şaşırılmıştım. Sessizce teyzeye baktım. Yanlış yaptığımı anlamıştı.

— Kusura bakma yaşlılık hali. Canımız yandı, ne yaptığımızı bilmiyoz.

AKCİĞERLER EYİMİ?

65 yaşlarında orta boylu bir bey servisteki odamın önünde bekliyordu. Normalde sabah saatlerinde servis hastaları ile ilgileniriz. Doktor ve hemşireler topluca vizi- te çıkarız. Hastaların çıkan tetkiklerini ve son durumlarını değerlendiririz. Taburcu olabilecek duruma gelenleride taburcu ederiz. Böylece serviste yer boşalmış ve yeni yatacak olanlara yer açılmış olur. Sabah saat 08.00 benim odamın önünde bekleyen beyefendi bu kuralı delmiş ve ben odaya girip çıkarken elindeki evrakları birkaç kez bana uzatarak “**Hapu tahlillere pi bak bakalum.**” diyerek beni taciz ediyordu. So- nuncusunda almak zorunda kaldım.

— Hayırdır, sen kimsin?

— Benim ismum Salih'tur.

— Tamam, benim de Necmi. Memnun oldum. Ama seni daha önce gördüm mü?

— Hayır, ilk defa göreyusun?

— Poliklinikten gönderdiler. Bunları hoca görecektir.

— Ama bu saatte daha poliklinik açılmadı galiba.

— Dün seni bulamadım, hoca ameliyatta dediler.

Bir taraftan evraklara bakarken diğer taraftan hastaya soruyorum.

— Peki, nedir şikâyetin?

— Bişeyum yok, biraz halsuzum.

— Bulantı, kusma var mı?

— Hafiften bulantı var.

— Karın ağrısı?

— Yok, yok. Öyle bişey yok.

— Senin karaciğer enzimlerin yüksek.

— Başka?

— Biraz sarılığında var, bilirubinlerin biraz yüksek.

— Başka ne olsun?

— Akciğer eyi mi? Öbürlerini s... et.

BENİ TAŞLAYANA OY MU VERECEKTİM?

20 Nisan 2008'de İstanbul Tabip Odası seçimleri vardı. Bende bir guruptan adaydım. Seçim öncesi kendimizi tanıtma ve yapacaklarımızı anlatma çalışmaları yapmıştık. Birde seçim günü seçim mahallinde gelen gidene bakarak çalışma yaparız, gördüklerimizi etkilemeye çalışırız.

Hastanemiz ortopedi servisi şef muavini Op. Dr. Cuma Kılıçkap'la seçim sabahı karşılaştık.

— Günaydın Cuma Bey, oy kullanmaya mı gidiyorsun?

— Hayır, oyumu kullandım.

— Aslanım benim mutlaka bana oy vermişindir.

3-5 saniye sessizlik oldu ve bana:

— Hayır, sana oy vermedim, dedi.

Şaka söylüyor sandım.

— Gerçekten vermedim.

— Yahu arkadaş karma oy yazma serbestti.

— Biliyorum.

— E niye oy vermedin?

— Yav arkadaş beni taşıyalı daha çok olmadı. Yani bana taşı atana oy mu verecektim?

Tıp Fakültesinde ikimiz farklı ideolojilere sahiptik ve zaman zaman gruplaşmalar olurdu, bir tarafta sağ bir tarafta sol gurup bulunurdu. Özellikle okul kantini ve amfilerde guruplaşmalar daha çok olurdu. Zaman zamanda sert tartışmalar ve bazen birbirini taşlamalar olurdu. Ama ben Cuma'yı taşıdığımı hiç hatırlamıyorum. Bana oy vermedi ama Cuma'yı seviyorum. Şahsiyetli biri "Arkadaş sana oy verdim." Deseydi gözümde küçülürdü. Türkiye'de böyle insanlara ihtiyaç vardır.

HOCA İSTERSEN SEN Bİ YÜZÜNÜ YIKA!

Muayenehanede 26.06.2008 tarihinde hasta muayene ediyorum. O gün çok yorgunum,5-6 ameliyata girmiş ve serviste yoğun çalışmışım,ayrıca bir gece önce de 3saat uyumuşum. Hastayı muayene ettim, tetkiklerine bakıyordum ki uyumuşum.

— Hocam, hocam. Diye bir sesle irkildim.

— Buyurun, dedim.

— Şey tetkiklere bakıyordunuz da.

Bozuntuya vermeden tekrar tetkiklere baktım ve kullandığı ilaçları inceliyordumki yine uyumuşum.

Omuzumdan beni dürtükleyen biri beni tekrar uyarıyordu.

— Hocam, isterseniz bir elinizi yüzünüzü yıkayın.

Hasta eşiyile odadan çıkarken konuşmalarını duyuyordum.

— Başka bir zaman gelelim,sağlıklı bilgi aldığımızı sanmıyorum. ,görmüyor musun adam uyuyor .

Benzer olay yıllarca önce Ankara Şereflikoçhisar Devlet Hastanesi'nde nöbetçi olduğum esnada başıma gelmişti. 1985—1989 yılları arasında genç ve yeni genel cerrahi uzmanıydım. Ramazan veya Kurban Bayramı nedeniyle hastanedeki tüm doktorlar ayrılmıştı ve bayram süresince tüm nöbetleri bana devredilmişti. Gece gündüz nöbetçiydim. Bayramın son günlerine doğru artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Hastayı muayene ettikten sonra reçetesini yazarken yine 3—4 defa uyumuşum.

TANIMADIN MI? BANA TEYZENİ VERECEKTİN!

Hastanenin 3. Genel Cerrahi Kliniğinde hemşire bankosu önünde bir hastanın tetkiklerine bakıyorum. O sırada birisi beni bastonuyla dürttü, çok sinirlenmiştim ama adamın 75 yaşlarında beyaz sakallı biri olması beni yumuşattı.

— Buyur amca, dedim.

— Demindek beri çıkıyorum ama beni duymuyon!

— İyi ama duymadım diye bastonla beni dürtmeniz gerekir mi?

— Beri bağ, sen galiba beni tanımadın. Beni 6 ay önce sen ameliyat ettin. Şimdi tanımayıon.

— Ne ameliyatı yapmıştık.

— Ohoo ne çabuk unuttun. Hani teyzeni bağa virecektin.

Gülmeye başladım. Sonra olayı hatırladım. Amca serviste yatarken mide tümörü ameliyatı için tetkikleri yapıyordu. Amca her seferinde beni taciz ediyordu.

— Doğtur bey oğlum benim ameliyatı bir an önce bitir de gidiveriyim.

— Ne acelen var amcacığım?

Eliyle işaret ederek eğilmemi istedi ve kulağıma fısıldadı.

— Benim hanım 2 yıl önce öldü. Şimdi bir dul karı var beni bir an evvel iyi et de işimi halledeyim. Yoksa benden önce biri kapı verir.

— Amcacığım merak etme ben sana teyzemi veririm, dedim.

Belli ki amca bu olayı unutmamış.

NARKOZSUZ SAFRA KESESİ AMELİYATI İLAHİ CEMAL AMCA...!

Cemal Şahin Amca 70 yaşlarında ama çok cesaretli. Özellikle ameliyat olma konusunda, uyumamakta kararlı. Lokal anestezi ile sadece ameliyat bölgesini uyuşturma veya Spinal anestezi ile belden aşağısını uyuşturma konusunda uzman olmuş. Çünkü genel anestezi ile uyumaktan son derece korkuyor. Kendisini 2 defa kasık fıtığından bir defa kordon kisti, bir defa hidroselden, lokal anestezi ile ameliyat etmiştim. Ürolog arkadaşım ayrıca Spinal anestezi ile prostat ameliyatı yapmıştı. Bunların hepsi olağan, yapılabilir. Ancak bir gün karın ağrısı nedeniyle kendisini muayene ettiğimizde safra kesesinde taşlar olduğunu gördük ve kendisine ameliyat olması gerektiğini söyledik. Cemal Amca yine saplantısından kurtulamadı. Uyumadan ameliyat olmak istiyordu.

Bak Cemal Amcacığım öbürlerini istediğin yöntemle yaptık ama bu olmaz. Bu ameliyatta uyumak zorundasın, yüksek Spinal anesteziye sana sakıncalı olabilir. Üstelik epigastrik fıtığın (Halk dilinde mide fıtığı) da var. Seni genel anesteziye hazırlamamız lazım.

— Necmi Bey, bi denesak olmaz mı? Ben dayanırım.

— Cemal Bey, olmaz!

— Allah bi kolayını verir. Bi deneyelum.

Durumu oğlu Zeki Şahin'e anlattım.

— Hocam siz ona bakmayın, ne uygunsa onu yapalım. Uyumasında bir sakınca var mı?

— Ona ben karar vermiyorum. Dahiliye ve anestezi uzmanları karar veriyor. Tahlillerini yaparız. Uyumasında bir sakınca yoksa genel anestezi ile ameliyat onayı verirler sanıyorum.

Cemal Amca bir hafta boyunca geldi, gitti. Ne biz onu ikna edebildik ne de o bizi. Nihayetinde şöyle anlaştık.

— Bak Cemal Amca lokal anestezi ile başlayalım, eğer zorlanırsan anestezi uzmanı başında olacak gereğini yapacak.

— Ne yani beni uyutacak mı?

— Hayır, yarı dozda seni sakinleştirecek bazı ilaçlar verecekler.

Ama diğer taraftan anestezi ekibi ile anlaştık. Nasıl olsa lokal anesteziye dayanamaz düşüncesiyle her an genel anesteziye geçecek şekilde hazırlık yapmıştı. Cemal Amca yine içine sinmemiş olacak ki;

— Bizum uşaklar bilir, Zeki ile konuştun mi? Fikriye de bir soralum.

— Amca Zeki ile konuştum, Fikri Beyle de konuşurum.

— Ha o zaman oldi. Ama uyutmayacaksun, öyle başlayacaksun.

— Tamam.

Nihayet ameliyat günü geldi çattı. Ameliyat masasına o gün ilk Cemal Amca'yı aldım.

— Ameliyathane personeli Nevzat'a seslendim.

— Nevzat şahsiyetli bir müzik aç, Cemal Amcaya göre, dedim.

— Peki hocam.

Birazdan Karadeniz müziği çalan bir Radyo kanalını Nevzat bulmuştu. Erkan Ocaklı "Çayır biçiyom çayır" parçasını söylüyordu. Cemal Amcanın hoşuna gitmişti.

— Habu müzik, kemençe devam edecek mi? Devam ederse çok iyi.

— Merak etme devam eder Cemal Amca.

Biz lokal anesteziyi yaptık ve safra kesesi için ameliyata başladık. Tabakaları geçtik karın zarını açmaya sıra geldiğinde ağrısı olacağını bilerek;

Burası biraz acır Cemal Amca. Şimdi kontrol ediyorum, acıyor mu?

— Eee kıymeti yok, o kadar olacak devam et.

— Karın içine girdik. Omentumu ve safra kesesi civarından uzaklaştırırken künt bir ağrı duyması lazım, ses yok. Safra kesesini askıya aldık, çekiştiriyoruz. Safra kesesi peritonunu kesiyoruz hem de uyuşturmadan bir ara nabızı hızlanmaya başladı. Ağrı duyduğunu anlıyordum. Anestezi ekibine işareti verdim. Cemal Amca'yı sakinleştirin veya uyutun. Anestezi ekibi Cemal Amcaya danışmak ve onay almak zorundaydı. Doktor hanım devreye girdi.

— Amca seni uyutacağım.

— Yoo... Katiyen öyle bir şey yapma. Rizam yoktur ha... Ha bu tutanaklara geçsun. Ben devreye girdim.

— Cemal Amca burası meclis değil ki tutanaklara geçsin. Sana hiç değilse sakinleştirici yapsınlar.

— Yo yo haböyle idare edeyruk. Allah eyi yapar İnşallah.

Biz ameliyatı bitirdik. Epigastrik fıtığı da onarmıştık. Cemal Amcaya hayran kalmıştık.

50 YTL BIRAKAYIM AMCAYA VER

Cemal Şahin Amca giyimi itibariyle rahat olan bir insan. Son yıllarda ellerine 3-4 kat şeffaf eldivenlerden takmaya başlamış. Aradan 1-2 ay geçince de ayakkabılarına ve ayaklarına da poşetler takmayı da ihmal etmemiş.

Önceleri benden mikropların nasıl bulaştığına dair bilgiler almıştı. Benim verdiğim bilgilerinde etkisi olduğunu sanıyorum ki ondan sonra önce ellerine eldivenler giymeye başladı. Kendisini uyardım.

— Cemal Amca ellerine eldiven takmakla kurtulamazsın. Mikrop yürürken ayaklarından, paçalarından tırmanabilir. Bu eldivenleri çıkar. Üstelik 3—4 kat eldiven giyiyorsun. Ellerin hava almıyor, yazık. Bu konuşmadan hemen sonra da paçalarını çorap içine sokup ayaklarına poşetler giymeye başladı.

Bugün Cemal Amca muayenehanede muayene sırasını beklerken bir hanımefendinin dikkatini çeker. Hanımefendiyi muayene için içeri aldım. Muayene işlemi bittikten sonra ücret takdim etmek istedi.

— Özür dilerim sekretere veriyorsunuz, dedim.

Kadın belli ki bir şey söyleyecek.

— Çok özür dilerim. Salonunda oturan gariban bir hasta var, o kimsesiz mi?

— Hangisi?

Kapı aralığından Cemal Amca'yı işaret ederek:

— O fesli beyefendi, dedi.

— Ona şu 50 YTL'yi bıraksam ben çıktuktan sonra verseniz olmaz mı?

İçimden güldüm ama kadının duyarlılığına da hayran kaldım.

— Lütfen 2 dakika daha oturun hanımefendi. Duyarlığınız için öncelikle teşekkür ediyorum.

— Senin evin var mı?

— Var.

— Dükkânların var mı?

— Yok.

— Arsaların var mı?

— Bir tane var.

— Maltepe'nin önemli bir kısmı senin mi?

— Yok.

— İşte bunların hepsi o adamda var. Çocukları var, torunları var.

— Allah Allah çok şaşırdım. Neden öyle giyiyor?

— Kendi zevkinden, tarzı öyle

Bu durumun bir ruhsal saplantı, fobi olduğunu söylemedim. Bazı insanlar her to-
kalaştığı kişiden sonra elini yıkar veya alkol-kolonya ile siler.

BENİM YATIM VAR...! YA BENİM DE ARABAM VAR...!

3. cerrahi servisinde ameliyat olacak hastalara telefonla bildirilir ve ameliyat öncesi neler yapılacağı hastalara anlatılır, ayrıca elde mevcutsa birde yatışla ilgili kitapçık ellerine verilir. Ameliyat olacak hastalar yatıştan bir gün önce 3. cerrahi servisi 4. kata gelirler. Saat 11.00-14.00 arasında yatış işlemleri yapılır. Saat 15.00'a kadar ameliyat listesinde olup gelmeyen olursa yerine bir sonraki günden yatış için hasta çağrılır.

Yatış günlerinden birinde saat 11.00 de yatış bankosunun önündeyiz. 55-60 yaşlarında bir bey gelir.

— Doktor bey, doktor bey! Benim yatım var, diye söylenir. Ama beyin söylediklerini kimse dikkate almayınca beyefendi tekrarlar. Beyefendi benim yatım var dedim size. Diye tekrarlar. O sırada yatışla ilgilenen Dr. Ahmet Bey başını kaldırarak cevap veririr.

— İyi amca Allah versin. Senin yatın varsa benimde arabam var şimdi ne olacak?

Aslında beyefendi yatışa gelmişti. Yatış işlemini benim yatım var diye dile getiriyordu. Dr. Ahmet beyde ne demek istediğini iyi anlamıştı ama espiriden de geri kalmamıştı.

— Yav ben yarın ameliyat olacağım, o nedenle yatış işlemine geldim beni anlamıyorsunuz.

ORUÇ TUTTURUR, NAMAZ KILDIRIRSINIZ!

Odamda 3 misafir arkadaşım var. İslam dininden. İnançtan konuşuyorlar. Kimin Müslüman, kimin mümin, kimin daha takva olduğu konuşuluyor. A.K. söz aldı.

— Arkadaş Allah'a şükür orucumu tutuyorum, Cuma namazına gidiyorum, kimse-
nin hakkını yemiyorum, kimseye gıybet etmiyorum, kalbim temiz. Allah geri ka-
lan günahlarımı affeder.

S.B. konuşmaya başladı:

— O kadar ile Müslüman olunmaz. Beş vakit namaz var, zekât var, hacca gitme var,
kelime-i şهادet var, oruç var onlar ne olacak.

A.K. söz aldı:

— Ahaa, adamın dediğine bak. Eşhedüenlailahe illallah ve eşhedüenne Muhamme-
den abduhu ve rasuluhu dedin mi iş biter.

Bu seferde T.K. söz aldı:

— Yok, abi öyle değil, gerçek Müslüman yani mümin olmak lazım.

— Müslüman nedir? Mümin nedir? Müslümanlık inanmakla olur ama müminlik
İslamın şartlarını yerine getirmekle olur.

— Bizde onları yaptırıyoruz zaten.

A.K. Erzurum'da öğrenci olduğu dönemde oruç tutmayanları Cumhuriyet cad-
desinde döverdi ve o dönemde kendisi de oruç tutmazdı. Bu nedenle T.K.:

— Evet, biliyorum. Oruç tutturursunuz, namaz kıldırırsınız ama siz bunları yap-
mazsınız. Ama yine de Müslümansınız.

PAHALI DOKTOR EYİ DOKTORTUR!

Bir arkadaşım Bingöl'den gelen bir hasta muayenehaneme getirmişti. Elinde tetkiklerin bir kısmı vardı. Muayenesini yaptıktan sonra sağ kalın barsak tümörü (çekum kanseri) olduğunu nazik bir dille hasta yakınlarına izah ettim. Hastayı dışarıya çıkarmaya gerek yoktu. Çünkü hastanın ana dili Kürtçeydi. Tercümanla anlaşıyorduk.

- Hastaya bazı tahliller daha yazacağım, onları da yapalım.
 - Bu tahliller Diyarbakır'da yapılmıştır, yenidirler. Onlar yetmiyor mu?
 - Hastanız kusmuyor mu?
 - Evet, kusuyor.
 - Kaç gündür kusuyor?
 - 15-20 gündür.
 - Beslenmesi bozuk, hasta 73 yaşında. Bu tahlilleri 20 gün önce yaptırmışınız. O zaman kusma yeni başlamıştı. Şimdi kan değerleri değişmiş olabilir. Belki ameliyattan önce yatırıp burnundan hortum takıp karnını rahatlatmamız ve aynı zamanda da damardan beslememiz gerekli olabilir. Üresi yükselmiş olabilir.
 - Tamam, yapalım ama çok uzun sürmez değil mi?
 - Bilemem, 3-5-7 gün arasında sürebilir, hastanın beslenmesine, protein ve elektrolit durumuna göre değişir.
 - Peki, doğtur bey ama uzun sürmesin. Çünkü biz Bingöl'e döneceğiz.
 - Peki, sağlık güvenceniz var mı?
 - Vardır ama biz özelde yaptırmak istiyoruz
 - Ama bu size pahalıya gelebilir. Human albümin ve beslenme solüsyonları gerekli olabilir.
 - Doktor bey sen bu hastayı kaç ameliyat edersin?
 - Yaklaşık 3.000 TL tutar. Ama beslenme solüsyonları ve human albümin hariç.
 - Tamam, doktor bey. Siz tahlilleri yazın biz hemen yapalım.
 - Hastanız kusuyor. Onu yatırıp öyle tetkiklerini yapalım, hem de damardan serumunu verelim, hortumla mide ve barsaklarını boşaltalım.
 - Siz tetkikleri yazın biz yarın hemen yaptırıp getirelim, dedi.
- Tetkikleri yazdım ve gittiler. 4-5 gün sonra hastayı bana getiren Kuyumcu Sedat Bey kendi tetkiklerini göstermek için bana geldiğinde:
- Sedat Bey, senin getirdiğin hasta henüz tetkiklerini yaptırıp getirmedi.
 - **Abi gözün severim senin. Bingöl'den özel gelen hasta 3.000 TL'ye ameliyat olur mu? Onlar karşıda özel bir hastanede 20.000 TL'ye anlaşmışlar ve ameliyat yaptırmışlar. Abi parayı az istiyorsun. O zaman eyi doktor olamazsın. Pahalı doktor eyi doktordur bunu unutma!**

ALO CEMAL!

15 Ağustos 2008 tarihinde Trabzon'dayım. Annem hasta ve bir gün önce muayenesini yaptırdım. Sonuçları almak ve Nöroloji hocası ile görüşmek için KTÜ Tıp Fakültesi poliklinik binasında Prof. Dr. Mehmet Özmenoğlu'nun odasının önünde eşim Cemile Hanımla bekliyoruz. 5-6 hasta ve hasta yakını da yanımızda oturuyor. 55-60 yaşlarında bir beyefendi cep telefonu ile konuşuyor.

— Alo Cemal! Beni duyayımısın? Ha...

Öyle bir konuşma ki ben ömrümde bu kadar bağırarak konuşanı ilk defa görüyordum. Daha sonra ayağa kalktı ve uzaklaşarak konuşmaya devam etti. Argo konuşuyordu.

— Ahmet'i s...t o düzünün tekidir, bi b...a yaramaz, he bizzat kendun gel. İşi bitirelim.

En az 20—30 m bizden uzaklaşmıştı, diğer koridora geçmişti ama hala koridorlar çınlıyordu. Eşi bizim rahatsız olduğumuzu hissetmişti. Telefon konuşması bitince koridorlardaki çınlama sona ermiş ve rahat bir nefes almıştık. Yerine dönen adama eş;

— Konuşurken çok bağıryorsun, yavaş konuş da.

— Ne olmuş? Yasak mı var? Sert bir şekilde karısına cevap verdi.

Ben araya girmek zorunda kaldım.

— Beyefendi boğazınıza, ses tellerinize yazık. O kadar bağırmaıyla cep telefonuna da gerek yoktu. Belki de ilgili kişi bu bağırmaıyla seni çok rahat duyabilir de.

AHA ŞİMDİ BURAYA GELDİM, BAKALIM BAKMIYACAK MISIN?

Pazartesi günleri genellikle yoğun olur, o gün ameliyat listesi de yoğundu. 1. ameliyattan sonra servis vizitine çıkım. 30 dakika da biten hızlı bir hasta başı viziti yaptık. Bitince hemen 2. ameliyata girmem gerekiyor. Kasketli bir bey beni takip ediyor. Ortopediden gönderildiğini ve benim onu muayene etmem gerektiğini söylüyordu. 3. Genel Cerrahi polikliniğine gitmesini önerdim.

— Benim işim seninle, senin görmen lazım. Seni tavsiye ettiler.

— Özür dilerim bugün çok yoğunum, size bakamam.

— İşim acele, İzmit'e dönmem lazım doktor bey.

— Yarın sabah 07.45'de gel bakayım, diye önerdim ve ameliyata indim.

Ameliyatları bitirip saat 17.30'da muayenehaneme gittim. Adamcağız muayenehanemde hasta bekleme salonunda oturuyor. Gülerek bana doğru yürüdü.

— Aha, şimdi buraya geldim. Bakalım bakmayacak mısın?

Yorgundum ve çok sinirlenmişim. Odama girdim ve oturdum, adam da arkamdan içeri girdi.

— Kartını çıkardın mı? dedim

— Evet, dedi ve muayene kartını bana uzattı. Kartı elime aldım ve dört parçaya bölerek yırttım ve çöpe attım.

— İşte gördüğün gibi seni yine muayene etmiyorum.

O akşam üzüldüm. Neden böyle bir şey yapmışım. Hastanın o lafı onuruma dokunmuştu galiba. Ama yine de yapmamalıydım Bir hekim olarak yapmamalıydım.

BEN NERDEYİM?

26.08.2008 günü hasta vizitindeyim. Sıcak bir gün, nem oranı oldukça yüksek. Trafik kazası nedeniyle serviste yatan genç bir hastanın başına geldik. Hasta uyanmıyor, yüksek sesle konuştuk yine uyanmadı. Ayağını gıdıkladık yine uyanmadı. Asistanlara sordum:

- Hasta da cerebral (beyin fonksiyonları ile ilgili) bir sorun var mı?
- Hayır hocam. Öyle bir sorunu yok.

O sırada hastanın başucunda duran yelpazeye gözüm takıldı. Yelpazeyi alıp hastanın yüzüne doğru sallayarak görevimi yaptım ve tatlı bir gülümsemeyle uyanan hasta çevresinde beyazlar içinde 7-8 doktor ve hemşire görünce biraz da uyanmaya çalışırken bana dönerek:

- Ben nerdeyim?
- Korkma! Cennettesin, diye cevap verince irkilerek doğruldu. Acaba doğrumu söylüyordum. Acaba gerçekten ölmüşmüydü... 3-5 sn sonra rahatlamıştı. Dünyadaydı, ölmemişti.

KALABALIK İÇERİ GİRMESİN DİYE BİR YAZI VAR MI?

3.Cerrahi servisinde saat 13.00-14.30 arası hasta ve hasta sahipleriyle özel görüşmelerim olur. Seviste yatan hastası hakkında bilgi isteyen , dışarıdan muayene için gelen veya başka hastalıklarına yardımcı olmam için benimle görüşmek isteyenlerle bu saatlerde görüşürüm ..

Eğer ameliyatta isem ameliyat bitiminde aynı görevi yaparız. Çok uzun süren ameliyat durumunda o gün o program iptal edilir.Yine böyle bir günde odamda iki hasta ile görüşürken aniden içeriye 4-5 kişi hasta ile beraber girdi.Zaten odamız10-15metrekarelik bir yer..oldukça dar bir mekan.. Diğer hastalar çıkmadan çalışmak çok zor..Bu nedenle hastaları uyardım gereti.

— **Be efendi çok kişi girdiniz,lütfen işimi bitireyim öyle girin..**

Kimsenin dışarı çıkma niyeti yoktur.

— **Be efendi siz ve arkasındakiler lütfen çıkar mısınız.**

— **Doktor bey biz ayrı değiliz hepimiz amcam için geldik... Aynı hastanın yakınlarıyız..**

Tamam anladım... ama bu kadar kalabalık içeri girerseniz çalışmam...

Hastanın yakını olan bey biraz sinirlenmiştir.

— **Doktor beg kapıda kalabalık içeri girmesin diye bir yazı var mı?**

— **Olması mı gerekir..**

— **Valla vicdanınıza kalmış beyim**

ŞİMDİ BEN ONU İSTEMİYORUM...!!!

1982 yılında Urfa'ya geçici görevle gönderilmiştim. 26 Nisan'dan 26 Ekim'e kadar Urfa Devlet Hastanesi'nde görevlendirilmiştim. O dönemde Urfa'da Op. Dr. Ahmet İnan ve Op. Dr. İsmail Bozkurt genel cerrahi uzmanı olarak göreve yapıyordu. Cerrahi polikliniğini yaparken 14 yaşlarında bir genç polikliniğe gelmişti, başının eğriliğinden yakınması vardı.

- Ne zamandan beri bu şikâyetin var?
- Çocukluğumdan beri.
- Peki, o zamandan beri hiç doktora gitmedin mi?
- Yoğ, gitmedim.
- Neden?
- İhtiyacım olmadı.

Amcası ve dayısı olduğunu söyleyen kişiler söze karıştı:

- **Doğdur bey, biz amcası ve dayısıyız. Çocuğun bir nişanlısı var, kafası yan diye nişanlısı bu çocukla evlenmek istemiyor. İkna edemedik.** Bizde size getirdik, yardımcı olursanız çoğ seviniriz. Allah sizden razı olsun.

Gencin başı sağ omzuna doğru yatıktı. Kendisini muayene edince tortikolise bağlı olduğunu gördük. Yaşadığı çevrede kendisine “yan kafa” diyorlarmış.

Hastayı ameliyat edebileceğimi söyledim, ancak kemik sisteminde yapmış olduğu harabiyet var mı, varsa ne kadar olduğunu bilemediğimizden düzelme şansımız %100 olmasa bile düzelebileceğini kendilerine ifade ettim.

Hastayı ameliyata hazırladım. Genel anestezi altında ameliyatını yaptım. Ameliyat sonrası şaşılacak derecede kafası ve boyunda düzelme mevcuttu.

Bir gün sonra cerrahi servis koridorunda parlak ve açık gözlü güler yüzlü bir gencin bana doğru geldi:

- Çoğ baba adamsın ver senin elin öpem.
- Dur bakalım, ne yapıyorsun?

Zorla elime daldı, elimi yakalayıp ameliyatlı haliyle elimi öpmeye çalışıyordu. Çok sevinmişti. 3. gün kendisini taburcu ettim. Bana çiğ köfte, ayran ve meyan kökü suyu getirmişti. Merak ettiğimden kendisine sordum.

- Nişanlıyla artık aranda sorun kaldı mı? Memnun mu?
- Valla doğtur bey, o beni istemiyordu, şimdi ben onu istemiyorum. Artık beni isteyen daha güzel kızlar var.
- Ama şimdi olmadı, delikanlılıkta bu yoktur. Ayıp olmuyor mu?

- Doğdur bey bana yan kafa dedikleri zaman o beni istemiyordu, şimdi ise istiyor. O zaman öyle yapmasaydı ben de şimdi böyle yapmazdım, dedi ve kıkır kıkır gülmeye başladı. Bir taraftan da belime sıkı sıkı yapışıyordu.
- Valla doğtur bey, teyzemin kızı var topaldır, onu da sana getireceğim, demez mi?
- Ama ben her ameliyatı yapan doktor değilim, ona ortopedistin bakması gerekir, dedim.
- Olsun sen yaparsın, çünkü baba adamsın.

YOKSA BENDE GİDECEK MİYİM?

Yılmaz Kasapoğlu (Karadeniz yöresel sanatçısı) bir dostunun kahvesine girer, duvarda rahmetli Kazım Koyuncu'nun ve 1 ay önce vefat eden (16 Kasım 2008 saat 23.45) rahmetli Erkan Ocaklı'nın resimleri duvarda asılıdır. En önde Kazım Koyuncu, yan tarafında Erkan Ocaklı'nın resmi vardır. Epeyce bir aralıktan sonra kendi resmini görür ve korkmaya başlar.

— Ula acaba sıra bana mı gelecek? Diye söylenmeye başlar.

Kahveciye sorar:

— Bunlara beni yanaştıraca misun?

Kahveci net cevap verir:

— Korkma seni onlara yanaştırmam.

Laf aramızda Yılmaz Bey pimpirikli mi pimpirikli. Hergün kendini kanser oldu sanan bir kişi. Allah sabırlar versin.

YA HAYALİ TIR ÇIKARSA

Yakup Baştürk ehliyet sınavına girer. Ağır ehliyet sınavı için otobüs içinde 20—30 şoför adayı var, jüri onları teker teker imtihan ediyor. Direksiyona geçen sürücüye devam etmesi söylenir sonra bir köprüye yanaşınca karayolları şoför temsilcisi adayına;

— Şimdi önünde hayali bir tır var solla ve geç onu

Aday geçmez, tekrar uyarılır.

— Hadi oğlum geç onu.

Şoför adayı tereddüt eder.

— Geçemem efendim.

— Neden geçemezsin?

— Ya karşıdan hayali bir tır çıkarsa!

Gülüşürler, şoför adayı doğrusunu yapmıştır, ama bilmeden Çünkü köprülere yanaşınca sollama yapılmaz.

PARMAĞI KIRIK HASTA

Adam doktora gider:

- Doktor bey, her dokunduğum yer ağrıyor. Göğsüm, omzum, kolum, bacağıım...
Nereye dokunsam ağrıyor, beni kurtar, yardımcı ol.
- Doktor, adamı muayene eder ve parmağının kırık olduğunu görür.
- Senin parmağın kırık o nedenle bastığın yerde ağrı hissediyorsun, der.

İLGİNÇ VAKA!!! SEN ÇOK MU GÜZELSİN...?

Öğretim üyesi, doktor öğrencileri ve asistanları yanına çağırır. Hasta servise akut batın, peritonit şüphesiyle yatırılmıştır. Yüz görünümüyle peritonitli hastayı öğrencilerine tanıtmak ister. Yatan hastayı göstererek:

— Çok ilginç bir vaka. Başka bir yerde göremezsiniz. Bu hastalığın özelliği bakın; yüz incelmış, gözler çukurlara kaçmış, burun iyice sivrilmiş, solgun kötü görünümlü bir yüz.

O sırada yatmakta olan daha fazla tahammül edemez ve hocanın sözünü keserek:

— Sen çok mu güzelsin? bir aynaya bak bakalım...

KAFAMI SICAK TUTUYORUM

Karaciğer hemanjiomu nedeniyle ameliyat ettiğim 44 yaşındaki H.A. bel, ayak ve baş ağrılarından dolayı sık sık yanıma gelir.

— Hocam, çok rahatsızım. Şu ağrılar beni mahvediyor.

Ameliyatla bir ilişkisi var mı diye hastayı muayene ettim ve tetkik istedim. Sonuçlar çıkınca;

— Bak arkadaş, senin şikayetlerinin ameliyatla bir ilişkisi yok. Ameliyattan önce de var mıydı bu ağrılar?

— He... Aslına bakarsan 10 senedir oluyordu ama son zamanlarda çok arttılar. Belki buna da bir çare bulursun dedim de onun için seni rahatsız ettim.

— Anladım. Şimdi sana ilaç yazıyorum ama ayaklarını, belini ve kafanı sıcak tut, ce-reyanda kalma! Tamam mı? Sonrada Fizik tedavi veya Romatoloğa bir görünür-sünüz.

5—10 gün sonra cep telefonum çalar.

— Alo, hocam sen misin?

— Kimi aramıştın?

— Doktor Necmi Bey misin?

— Evet, benim.

Konuşması biraz takıntılı ve sarhoşvari idi. Dili takılıyordu.

— Hocam seni çok seviyorum.

— Ben de seni.

— Bağa başını sığağ tut demiştin ya, ben o hastayım. Allah senden razı olsun. Şu anda Bolu dağındayım. 2-3 arkadaşımle sohbet ediyok. Seni onlara çok övdüm. Başımın ağrısı da geçti. Anlıyon mu yani... Kafamı sıcak tutuyom... Ellerinden öperim. Senin tavsiyelerin benim için önemli, öperim hocam. 3 teki pek yukarı geçmiyom. Anlıyon mu yani... Seni çok seviyom.

CENNETTE YER KALMAZ...!

İki hasta ve bir akrabam odamda oturuyoruz. Namaz kılma ve oruç tutma konusunda hastanın sorduğu soruyu cevaplıyorum. Hastamın biri:

- Hocam ben namaz kılarken çok kötü oluyorum, belimi eğince başım dönüyor, bulantı oluyor ne yapmam lazım.
- Şikayetin geçinceye kadar oturarak namaz kıl dedim. Öbür hasta da:
- Hocam Ramazan geliyor benim midem ağrıyor geçen sene Ramazan'da çok kötü oldum ne yapmam lazım? Diye sorunca bende:
- Eğer sağlığın el vermez ise oruç tutmazsın, dinimizde bunun yeri var dedim. Odada oturan diğer bir ilahiyat mezunu beyefendi hemen çıkışverdi:
- Hocam bunlara günah işletiyorsun, aslan gibi adamlar namazını kılsın, orucunu tutsunlar. Bildiğim kadarıyla sen de dini bütün bir insansın, Allah aşkına ne yapmaya çalışıyorsun.
- Yahu kardeşim ben cennette kendime yer kalsın diye uğraşıyorum hiç kimse hata etmezse bizim oraya girmemiz zor olur...

HOCAM ANANI S.....R, SENİ ÖLDİRECEKLER!!!

Serviste odamın önü her zaman kalabalıktır. Genellikle Karadenizli hemşerilerim beni çok severler, sağ olsunlar... Günün her saatinde beni yalnız bırakmazlar. Her gün sabah hasta viziti, ameliyatlar, ameliyat randevularını ayarlama, pansumanlar, eski ameliyat edilen hastaları kontrol etme derken aradaki boş zamanlarımda mutlaka hemşerilerim beni ziyaret ederler sağ olsunlar. Tabi sadece Karadenizli hemşerilerim değil muayenehaneme gelen ve bana ücret ödeyen hastalarım da beni yalnız bırakmazlar. Yüzelli TL muayene ücretini ödediklerinden hastanedeki işlerinin yapılması(ameliyat randevularının erkene verilmesi, ameliyatlarının güvenilir yapılması, pansuman dikiş alınması ve kontrollerinin yapılması, ilaçlarının yazılması, rapor düzenlenmesi gibi) da ödedikleri ücretin içindedir. Sigortalı hastaya bakmaya başladığımızdan beri bu düzende çalışmak zorundayız. Çünkü eskiden beri öyle öğrenmişlerdir; üstelik serviste personele sataşma ve onları tersleme hakları da saklıdır. Özel hasta muamelesi görmek isterler.

O gün benim odamda 2 hemşerim var, beni ziyarete gelmişler. Cevat Eren Bey ve diğer bir Karadenizli olan Cevat A...birlikte oturuyoruz. Sohbet etmeye fırsat kalmadan kapıda bekleyen hastaları tek tek almaya başladık.1 saat sonra Cevat Eren Bey kalkıp gitti. Ancak Cevat A... Sıkılmış ve terlemişti.2—3 saattir benim yanımda oturuyordu, elinde bir yakınının tetkikleri varmış onları bana gösterecek.

— Hocam müsaade edersen pencereyi açacağım

— Buyur aç... Dedim

Pencereyi açtı ve bir taraftan selpakla terini sildi. Belli ki çok sıkılmıştı.

— Hocam müsaade edersen kapıyı kapatacağım.

— Olur kapat... Dedim

Kapıyı kapatırken bekleyen hastalara sert çıkarak

— Yeter pekleyun piraz eldurecek-sunuz adamı, la ilahe illallah...

Sonra bana dönerek:

— Hocam habunlar senun ananı s...r, seni öldürecekler daha, yeter la ilahe illallah...Haboyle iş olur mi?

“OH...RAHATLADIM... ALLAH SENDEN RAZI OLSUN!!!”

05.06.2009 Cuma günü sabah saat 09.00 da yine her günkü gibi topluca hasta başı değerlendirmesi yapıyoruz. Bu değerlendirmeye vizit saati deniyor. Tüm uzman, asistan hekimler, hemşireler, pansumancı bazen de öğrenciler katılıyor bizlere. Buradaki amaç hastayı yatağında görmek gerekirse tekrar muayene etmek, eski ve yeni tetkiklerini gözden geçirerek tedavisinin son şeklini vermektir. Bu işlemi yaparken karşılıklı bilgi alışverişinde bulunuyoruz ve daha doğru olanı nasıl yaparız onu tartışıyoruz.

Acil poliklinige karın ağrısı,bulantı,kusma ve ateşle gelmiş bir hastanın başındayız.3 gün önce ileus ve karında yaygın abse nedeniyle ameliyat edilmiş şu anda oksijen maskesi ile oksijen veriliyor,dikkatimi çeken oksijenin en yüksek dozda verilmediydi.Hemşire öğrencileri yanıma çağırarak hastaya verilenin ne olduğunu sordum.

— Hocam hastaya oksijen veriliyor

— Neden?

— Oksijensiz kalmasın

— Bize neden verilmiyor da ona veriliyor...Odanın içi oksijensiz mi ?

— Hayır hastanın oksijene ihtiyacı var.

Bir başka öğrenciye sordum:

— Hastaya dakikada ne kadar oksijen verilmedir?

— On metreküp verilmeli...

— Çok oldu bunu indirmek lazım.

— Sekiz metreküp verilir.

— Oda çok oldu litreye inmek lazım.

Başka bir öğrenciye sordum.

— Hocam, hasta hangi seviyede rahatlıyorsa o seviyede vermek lazım.

— Olmaz...dedim.

Bizim asistanımız imdata yetişti ve dakikada 2-5 litre arası verilmesinin daha doğru olacağını söyledi.

Bu arada hasta konuşmalarımızı canla ve ibretle dinliyordu.Devamlı oksijen vermenin ne gibi zararları olacağını anlatmaya başladım.Oksijenin 15-30 dakikada bir aralıklarla verilmesinin daha doğru olacağını anlatıyordum. Aksi halde solunum debresyonu olabileceğini, solunumu uyarıcı kandaki CO₂'in düşmüş olması nedeniyle solunum uyarıcı rolünü yapamayacağını o nedenle uzun süreli ve sürekli oksijen vermenin doğru olmayacağını anlatmaya devam ediyordum ki hasta çok çabuk davranarak oksijen maskesini çıkarıp attı ve hemşireye oksijen vanasını kapatmasını söyledi.

- Ne yaptın be efendi? Diye sordum
- Oh...Allah senden razı olsun kapatın onu... Rahatladım şimdi daha iyiyim.Sen gelmesen ben ölecektim...
- Yo öyle değil,senin ona ihtiyacın var ama sürekli kullanmayacaksın bir de yüksek dozda açılmış rahatsız olursun dedim.

Vizit başında konuşmanın şekli çok önemli.Bazı hastalar her konuştuğun kelimededen bir anlam çıkarır.Hasta başında mümkünse Latince ve tıbbi terimlerle bilgi alış verişinde bulunmak daha mantıklıdır.

SEN NELER KARIŞTIRIYORSUN? BEN SENİ BİLMEZ MİYİM?

Dr. Melda O. çalışkan, zarif bir genel cerrahi asistanıdır. Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalında görev yapıyor. Bende bazen o hastanede ameliyatlara giderim. Melda Hanım'la oradan tanışırız. Mesleği ile ilgili ondan bir şey istenirse mutlaka yapar, onda “yok” sözcüğü yoktur. Koşturur ve o işi yapar. 9-10 ay önce Tekirdağ Tıp Fakültesi'nden bir meslektaşımız kalb damar cerrahi uzmanıyla evlenmişti.

Bir gün muayenehanemde hasta muayene ederken telefonum çaldı, arayan Dr. Melda O. du. Telefonu açtım.

— Buyrun, dedim.

— Ne yapıyorsun?

— Hasta muayene ediyorum.

— Ya...öyle mi? sesin niye öyle geliyor?.

— Bilmem?

— Hadi hadi ben seni bilmez miyim? Gene neler karıştıyorsun?

Doktor Melda Hanım'ın beni biriyle karıştırdığını anlamıştım.

— Melda Hanım sen kimi aramıştın?

— Ay hocam sen misin? Ay özür dilerim, ben eşimi aramıştım, çok özür dilerim.

SAĞLAMLIK OLSUN

Doktor olduktan sonra köyüme ve yaylama gidince insanların sağlığı ile yakından ilgilenirdim. Her gidişimde muayene aletlerimi ve ilaç çantamı yanımda götürürdüm. Uzman oluşumun 2. yılında Kuşmer Yaylasına gitmiştim. Yaylada olduğum duyulur duyulmaz hastalar gelmeye başlamıştı. 500 haneli büyük bir yayla, ayrıca yayla ortasına rastlayan günlerde oraya gitmişim. O dönemde yayla nüfusu 2000-3000'e çıkar. O gün hasta muayenesi yatsı namazına kadar sürdü. Ertesi gün sabah erkenden yine aynı saatlere kadar muayeneye devam ettim, derken 3. gün aynı şekilde sürdü. Çok yorulmuştum. Yanıma aldığım 500 reçete bitmişti. Belim fena halde ağrıyordu. Eğilip kalkamıyordum. Daha hasta bakmama kararı almıştım. 2 saat sonra 65 yaşlarında yukarı mahalleli değirmencilik yapan Selçuk amca geldi. Çok hasta olduğunu söyleyerek kendisine bakmamı rica etti. İstemeye istemeye muayene etmek için odaya davet ettim. Muayenemi bitirince heyecanla bana sordu, sesi titriyordu.

- Neyum var doktor bey?
- Amca senin bir hastalığın yok! Deyince gülmeye başladı.
- Bende biliyorum ama sağlamluk olsun dedük daha...

İDRAR KAÇIRAN ADAM...!

Birgün hastane klinik şefliği odasında benden yardım isteyen bir adam gelir.

— Hocam sizde Çaykaralımıyorsunuz, sizinle tanışmak istedim...

— Buyurun tanışalım.

— Sağolun hocam...

— Sizde mi Çaykaradan sınız?

— Evet hocam...

— Alitinos köyüdenim..

— Yaa öylemi?

— Tanırmısınız orayı?

— Tabii bilmem mi?

— Siz hangi köyden sınız?

— Şahikaya köyüdenim...

— Maşallah... Şurlu'sunuz yani ksiloçofalosunuz...!!!

Hacı burada pot kırmıştı, hata etmişti... Bana odun kafalısınız demek istemişti...

— Tabi hocam siz onlardan değilsiniz... Maşallah okumuş ve doktor olmuşsunuz...

— Hacı teşbihte hata olmaz.. Ateş olmayan yerden de duman çıkmaz...

Hacı biraz mahçup olmuştur ama işiştten geçmiştir...

— Doktor bey, hem ziyaret hemde ticaret gibi oluyor ama kusura bakma, 3-4 aydır idrar kaçırıyorum ve namaz kılamiyorum... Buna bir çözüm var mıdır? diye senin yanına geldim.

— Benim işim değil ama seni bir üroloji uzmanına yönlendirebilirim.

— Çok sağolasın... Allah ömrünü uzun etsin.

SIRANA GİR BE ADAM...!

Başhekimliğim döneminde sık sık hastane içi denetimlerde bulunurdum. Denetimleri bazen resmi bazen sivil kıyafetlerle yapardım. Yine böyle bir denetleme gününde sivil olarak poliklinikleri dolaşmaktaydım. Buradaki amaç polikliniklerde doktor muayenelerinin zamanında başlayıp başlamadığını, fazla kuyruk olup olmadığı incelemektir. Bu nedenle önünde kuyruk olan bir polikliniğin içine girmeye çalıştım. Kapıyı açmamla arkadan belime sarılıp şiddetli bir şekilde beni geri çeken bir kişi:

— Be adam sıra var görmüyor musun sirana gir! Diyerek beni azarladı. Bende kuyruğun sonuna geçtim. Kuyruğun sonunda beni gören hastane personeli bana dönerek selam veriyor ve gülümsüyorlardı. Bazısı da

— Hocam burada ne işiniz var? Diye soruyorlardı. Aynı adam tekrar yanıma gelerek ne iş yaptığımı sordu:

Öğretmen olduğumu söyledim. Kendide bir vesileyle öğretmen olduğunu söyledi.

— Yanlış anlama seni biraz üzdüm ama bizim gibi münevver insanların vatandaşlara örnek olması gerekir dedi ve sırasına gitti.

2-3 gün sonra kendi servisim olan 3. cerrahi kliniğinde doktor ve hemşirelerle birlikte sabah viziti esnasında hasta odasından içeri girince kuyrukta benimle dalaşan hasta ile göz göze geldik. Vizit sırası kendisine gelince dosyasını açınca safra kesesi ameliyatı için yattığını gördüm. Beni görünce yüzünü çevirmişti utandığı belliydi.

— Nasılsınız hocam? Diye kendisine sordum. Kekeleyerek

— İyi, fena değilim, ama lökosit yüksekliğim var, o ne olacak?

— Yeni yapılan tahlillerinde lökositleri yüksek çıkmıştı ama benim lökositlerle uğraşacak vaktim yoktu. Yanımdaki asistan ve uzmanlara bakarak

— Hocama dikkat edin, ameliyatında bir aksilik olmasın dedim.

Yanımdaki uzman arkadış sordu:

— Ne hocası? Diye sordu.

Bende kendisine öğretmen olduğunu söyledim

— Nerden biliyorsunuz hocam?

— Ben bilirim çünkü ben münecçimim, dedim.

VIŞ ANAM...! HİZBULLAH...

Başhekimliğim döneminde tebdildi kıyafetle denetim yaptığım bir gece yarısı saat 02. 30 sularında Urfa usulü şalvarımı, yeleşimi giydim. Başıma puşimi gözüme gözlüğümü ve takma sakalımı takarak acil servisin kapısından girmeye çalıştım. Bu sırada güvenlik

— Hooop beybaba nereye? Hoop nereye?

Bende şivemi değiştirerek

— Doktor beg hastamı ameliyat etti yukarı çıkıp hastamı göreceğim, dedim.

— Olmaz yasak gecenin bu saatinde ziyaret olur mu? Dedi.

Cebime daha önceden hazırladığım 10 milyon (10 TL) lirayı güvenliğin eline sığdırdım. Avucuna bakmadan bana

— Hemen çık ama beş dakikada ziyaretini yap in! Gürültü çıkarma.

Yolum açılmıştı ben acil servisin 1. katındaki hasta servisine çıktım. Koridorlar bomboştu her iki hemşire bankosunda görevli yoktu. Biraz ilerledikten sonra hemşirelerin karşı servis hemşire odasında toplanmış olduklarını ve çay içtiklerini gördüm. O odaya yöneldim ve odaya girmeye çalıştım. O sırada hemşirenin biri

— Aaaa manyak mısın sen? Bu saatte ne işin var. Çık dışarı dedi. Ben dışarı çıkmayıp, doğu şivesiyle

— Hemşire ğanım hastam ameliyat oldu onu göreceğim, dedim.

— Olmaz çabuk çık çıkmazsan derhal güvenlik çağıracağım. Bu sefer ben biraz sertleşerek

— Demek ki siz çay içiyorsunuz çay içmek yasağ değil mi? Görevizi niye yapmıyorsunuz?

O sırada yanlarındaki çay dolduran personel çok kızmış olacak ki üzerime yürüyerek beni iterek;

— Babalık kafamı kızdırma! S... r git! Başıma bela olma, dedi.

— Ayıp değil mi, benim gibi ihtiyar adama mı gücün yetiyö?

— Sen de haddini bil çık dediysen çık.

Koridoru terk ettim. Acille ana binayı birleştiren tünelin başlangıç yerine geldiğimde hasta refakatçisi olan iki hanımın sigara içtiğini gördüm. Benimle göz göze gelir gelmez bir tanesi bağırarak

— Viş anam... Hizbullah diyerek sigarasını atarak kaçmıştı. Öbürü dona kalmıştı.

Hani haksızda değildi. Çünkü o günlerde Hizbullahın öldürdüğü kişiler polis tarafından tek tek çıkarılıyordu ve Hizbullah'a baskınlar yapılıyordu.

Acilin 1. Katından zemine indim ve aynı kıyafetle nöbetçi şef odasına yöneldim. Nöbetçi şef göz kliniği uzmanı, Kıbrıslı Dr. Ferhat Beydi. Odasından içeri girdiğimde Atv'de bir TV filmi izliyordu. Sırtı bana dönük koltuğunda oturmuş ayaklarını da masanın üstüne koymuştu. Gayet rahat bir vaziyette oturuyordu. Benim içeriye girdiğimi hissedince yarım gözle bana doğru bir bakındı.

— Ne var babalık? Söyle...

Ben daha önce yazmış olduğum beyin tomografisi kağıdını uzatarak,

— Beyim, buni çektirecem ama param yoğtur. Dedim

— Ne kadar paran var?

— Hiç yoğtur

— Olmaz... Bak 75 TL yatırman gerekir ama sen git 25 yatır oldu mu? Hadi bul buluştur. Hadi canım, sana yapacağımı yaptım.

— Peki begim

Allah razı olsun dedim ve odadan çıkarak röntgen teknisyeninin odasına girdim. İsmi Rıdvan olan bir teknisyendi. Kağıdı uzattım.

— Bu tomografi çekilecek ama 25 lira param yoğtur. On beş lira vereyim makbuza gerek yoğtur.

— Sen nediyorsun amca bana rüşvet mi teklif ediyorsun? Bu dediğin olmaz nöbetçi şefiyle görüşeceksin.

— Yeğenim bağ hele, sevaptır gecenin bu yarısında çoğta yorgunum, o adama git-tim zaten. Sen al şu 15'i çay kahve içersin.

— Amca bunu duymamış olayım. Birgün başhekim duyarsa seninde sülaleni sine-maya götürür benim de...

İşimi yaptırمامıştım. Röntgen odasından çıktım ve hemen sorumlu (süpervisior) hemşireyi buldum. Beni görünce irkilmışti. Kendi sesimle başhekim yarım dıcısı ve acilin sorumlusu Op. Dr. Recep Demirhan'ın odasını açmasını istedim. Sakalımı, kaşkolomu ve gözlüğümü de çıkardım. Sorumlu gece hemşiresi çok şaşır-mıştı. Odaya geçtik, arabamdaki kıyafetlerimi getirerek üzerimi değiştım. Sonra sorumlu hemşireden güvenlikçileri, nöbetçi şefi ve acil katının görevli hemşirele-ri ile personeli odaya çağırmasını istedim. 5 – 10 dakika sonra misafirlerim odaya gelmişlerdi.

— İyi akşamlar, iyi nöbetler nasılsınız?

— İyiyiz, sağolun başhekim bey

Önce güvenlikçiyi yanıma çağırdım.

— Biraz önce bir ihtiyarı yukarı çıkarmışsın sana para vermiş

— Hayır başhekim bey yalan söylüyor. Ben kimseden para almadım.

Sonra nöbetçi şef Dr. Ferhat Bey'e döndüm

— Siz bir amcaya 25 TL'ye tomografi çektirmek istemişsiniz

— Hayır başhekim bey, ben istemedim. Parası olmadığını söyledi, bende 25 TL'ye çekilmesi talimatını verdim.

— Ama hiç ısrar etmemişsin oysa adam çok zenginmiş. Sen TV'de dizi izliyor mu-sun? Adamın uzattığı kağıda 25 TL yazarak çektirmesini istemişsin.

— Yalan söylüyor başhekim bey ısrar ettim ama parası olmadığını söyledi, mecbu-ren 25 TL yazıp imzaladım.

— Sonra , cerrahi katında yakama yapışarak beni azarlayan personele ve çay parti-si düzenleyen hemşirelere döndüm.

- Siz yukarı çıkan adamı neden servise kabul ettiniz?
- Başhekim bey... Gecenin yarısı ziyarete gelince dışarı çıkardım. Bizzat ben ilgilendim.
- Boğazına yapışarak ittin mi?
- Hayır çok nazik bir şekilde çıkardım.
Hemşirelere döndüm.
- Personel, adamı tartaklarken siz ne yapıyordunuz?
- Biz görmedik efendim, görevimizi yapıyorduk.
- Topluca çay içtiğinizi söylediler.
- Hayır başhekim bey adam yalan konuşuyor.
- Adamı çağırırsam yüzleşir misiniz?
Kimsede ses yoktu, personel hemen atıldı.
- Tabi başhekim bey yüzleşirim.
- Peki... Dedim.
Biraz önce çıkarmış olduğum gözlüğümü, sakalımı, kaşkolumu ve kıyafetlerimi gösterdim. Ve bir kısmını taktım. Odada çıt çıkmıyordu.
- Nedersiniz beyler?
Güvenlikçiyi çağırdım
- O benden aldığın parayı hemen masanın üzerine bırak, derdemez hemen 10TL yi masanın üstüne bıraktı.
- Ben zaten şaka olduğunu anlamıştım dedi.

EY UŞAĞUM PENUM EVRAKLARA BAK DA ÖYLE GİDERSUN...!!!

Cerrahi kliniğindeki şef odasının önü genellikle çok kalabalık olur. Beni sevenlerle. !!, tetkik gösterecek ve muayene olacaklarla dolar taşar... Öyle ki sabah saatinde ameliyata inmem gerektiğinde dahi onların arasından geçemem, çünkü müsaade etmezler, herkes bir evrak uzatır “Şuna bir bakar mısın” diye... Vizit gezmek için yine koridora çıkmam yeterli, aynı olaylar orada da yaşanır...

Ameliyat masasına alınan hasta uyutulmuş ve hastanın hazır olduğu telefonla asistanlarım tarafından bana bildiriliyor... Kapının önündeki bekleyenlerin bir kısmının işini ayaküstü halletmeye çalışıyorum. İş uzun süreli olanları da ameliyat sonrasına bırakıyorum.

— Kimse beklemesin ameliyathaneye iniyorum, hasta uyumuş ameliyattan sonra görüşürüz...

— Kaç saat sonra?

— Bilmem ama muhtemelen 1, 5 saat sürebilir.

— Ooo çok, biz o kadar bekleyemeyiz.

— Siz bilirsiniz, benim vereceğim hizmetin aynısını, 3. cerrahi polikliniği de veriyor oraya gidebilirsiniz.

Her kafadan bir ses çıkınca rahatsız oluyorum.

— Yeter be... Aşağıda hasta ameliyat masasında 15 – 20 dakikadır uyuyor ben sizinle uğraşıyorum buna hakkınız yok. Her gün aynı şeyleri yaşıyoruz. Bu tempoya dayanamıyorum... Artık ölmek üzereyim... O sırada 75 yaşlarında bir hanım dirseğimden çekiştiriyordu.

— Ey uşağum habü benüm tahlillerime bi baksana... Sana arkandan dua okurum. Gülmeye başlamıştım.

— Teyzeciğim ben ölüyorum diyorum sana.

— Hee, benda oni deyurum

HASTAYI UYUTTUNUZ MU? MASADAN KALDIRIN, AMELİYAT KALSIN...!!!

Alik isimli bir hasta 1 yıl önce dış merkezde rektum Ca nedeniyle ameliyat olmuştu ve peşinden radyoterapi (ışın) ve kemoterapi tedavisi almıştı... Hasta çok rahatsızdı... Yemek yerse kusuyor ve karın ağrısı oluyor, sadece birkaç lokma bir şeyler yiyebiliyormuş. Onunla bile karın ağrısı oluyormuş. Hastayı muayene ettiğimde radyoterapiye bağlı bağırsaklarda yapışmaya bağlı çalışmama kısmi tıkanıklık mevcut olduğunu gördüm. Hastaya bu konuda bilgiler verdim, ameliyatının zor olacağını ifade ederek bu şekilde idare edebildiği kadar etmesini istedim. Hasta çok rahatsızdı.

— Doktor beyim... Ben artık dayanamıyorum. Bir süredir çekiyorum hep idare etmeye çalıştım ama gücüm kalmadı... Yirmi kilo kaybettim, hiçbir şey yiyemiyorum, hastaneye gidiyorum serum takıyorlar, iğne yapıyorlar ve tekrar eve gönderiyorlar... beni eve gönderme... Ben razıyım, ya oyana ya bu yana...

— Peki Ali Bey... Bu bey neyiniz?

— Benim oğlumdur beyim.

Top sakallı yakışıklı 35 – 37 yaşlarında bir beyefendi karşımda duruyordu.

— Duydunuz mu babanızın dediğini? Biz genellikle bu tip olgularda ameliyatı elimizden geldiğince geciktirmeye çalışırız. Siz ne diyorsunuz?

— Doktor bey hastalığı çeken babam... Ama çok rahatsız oluyor biz de üzülüyoruz.

Mesele anlaşılmıştı, hastanın tetkikleri yapılmış ve ameliyat için yatırılmıştı. Hatta ameliyat sabahı ameliyathaneye indirilmişti bile... Ama biz hastayı ameliyat sonrası oluşabilecek komplikasyonlar açısından tam bilgilendirmemiştik galiba... Ayrıca ameliyat sonrası yoğun bakım gerekebilir diye yeterli açıklama yapmamıştık. Hasta ameliyat masasında bazı tereddütlü noktalar var, oğlu İK, belli ki bize çok kızmış ve sinirlenmiş... Koridorda yine kendisine bilgi sunuyorum ve ikna etmeye çalışıyorum, iş tamam gibi... Sırtımı döndüm 3 – 5 metre yanından ayrıldım ki arkamdan bir bağırma duydum, bu çok güçlü ve sert bir sestti.

— Hastayı ameliyat masasına aldınız mı?

— Evet aldık

— Hasta uyudu mu?

— Hayır daha uyumadı... Sizin kararınızı bekliyoruz.

— Kaldırın... Hemen kaldırın, hastanın ameliyatı kalsın.

Ameliyathaneyi aradım, hastanın uyutulmamasını, masadan kaldırılmasını istedim. Hasta masadan alınırken kendisi itiraz etti ve ameliyat olmadan masadan kalk-

mayacağını belirtti. Hasta diretince oğlu ile aramızdaki sorun da çözülmüş oldu, babasının dediği oldu.

Ameliyat iyi geçti hasta kontrole gidip geliyor, istediği gibi yemeğini yiyor ancak bacaklarında şişlikler (ödem) oluşuyor. Albumin düşüklüğü ingüinal bölgelere yapılmış olan radyoterapi maalesef lenfatik akımı da etkiliyor. Karın içi derin venlerde tıkanıklık var mı? Venöz dönüş baskı altında mı? Onlar araştırılıyor.

Top sakallı oğlu İK, Kocaeli Üniversitesi güzel sanatlar bölümünde öğretim üyesi, şimdi iyi anlaşıyoruz... Hatta o günkü olayı bazan anlatarak espri yapıyoruz “**Uyudu mu? Kaldırın... Kaldırın masadan hastayı geri getirin**” Tabi hasta ve hasta sahibi ile ameliyattan önce iyi konuşmak lazım. Sadece yazılı onamını almak yetmez. Radyoterapi görmüş böyle hastalarda her türlü fistülün (barsak, mesane, üreter fistüllerinin) olabileceğini gerekirse yeniden ileostomi şeklinde ikinci bir bağırsağın dışarı alınabileceğini ameliyattan çok önce söylemek lazım. Ameliyat sabahı bunları konuşursak elbette tepki alabiliriz... Hastada, sahibide tatmin olmaz... Hekime olan güveni sarsılır.

KARI İLE YATAĞI AYRI TUTUYUM, BUNA NE DERSUN?

Pankreas kanseri nedeniyle Trabzon'da 2 defa ameliyat olmuş bir Giresunlu hastanın 3. Ameliyatını İstanbul'da ben yapmışım, hastanın kusmaları durdu, karın ağrısı kalmadı, hayatından memnun bir şekilde 1 – 1, 5 ay sonra kontrole geldi, her şey mükemmel.

- Doktor Bey memlekete gitmek istiyorum gidebilir miyim?
- Memleket neresi?
- Giresundanum...
- Ooo... tabi yaz geçmeden git ki yeşillik kaybolmasın...
- Sağ ol, eline koluna sağlık Allah razı olsun beni habu dertten kurtardun. Çok kart ver bana herkese vereceğim.
- Hasta gittikten 2 – 3 ay sonra telefon etti.
- Hocam çok önemli bir konu, gelirsem seni orada bulabilir miyim?
- Tabi buradayım kongre, toplantı bu sıralar yok...
- Hasta muayenemden randevu alarak, bir hafta sonra benimle görüşmeye geldi.
- Nasılsın?
- Allah'a şükürler olsun çok iyiyim.
- Geç bir muayene edeyim.
- Yok muayenelik işim yok.
- E niçin geldin?
- Sana hem biraz fındık, çay getirdim hem de önemli bir konu için görüşünü almaya geldim.
- Buyur dinliyorum.
- Hocam... Ben ameliyat olalı karı ile yatağı ayrı tutuyum. Doğru mu yapıyorum? Eş dost ve akrabalar, arkadaşlar hep öyle deyi, siz ne deyinuz bu konuda?
- Hiç gerek yok, kısıtlama yok, canın istiyorsa ve gereğini yapabilecek gücün varsa devam... Kısıtlama yok.
- Allah razı olsun
- Başka?
- Başka özel bir sorunum yok.
- Bunun için mi geldin buraya be adam... Bunu telefonda da sorabilirdin...
- Yok.. Öyle şey olmaz telefonda öyle şeyler konuşulmaz... Biz bir terbiye görmüşük.

HERKESİN BİR SANATI VAR HOCAM, BENİMİKİ DE BU...!!!

10 Kasım Cumartesi 2007 Atatürk'ü andık ve akşama muayenehaneye gittim. Saat 17:00 sularında Yakup Akman'ı getirdiler. Durumu kötüydü. Hepatit-C'ye bağlı Sirozu' vardı. Karnında su birikiyordu. Son çare olarak Karaciğer nakli yapılmasını önermiştim. Önerimin üzerinden 9 ay geçmişti hala direniyordu.

— Hocam ben kedi köpek Karaciğeri ile idare edemem, habü Karaciğer bana ne kadar yeterse yardımcı ol idare edelim.

— Karaciğer naklinde kedi, köpek Karaciğer'i kullanılmıyor Yakup Bey. Canlı insandan veya ölüden alınıyor, dedim. Sonunda kendisini ikna etmiştim. Ve bugün Prof. Dr. Yaman Tokat Bey'le Karaciğer nakli konusunda randevusu vardı. Ama bugün durumu farklıydı, sol bacağı şişmiş, morarmıştı ve çok ağrısı vardı.

2-3 gündür ızdırabı dinmemişti, devamlı acil servise gidiyormuş. Muayene edince sol bacak derin venlerde trombus olduğunu tespit ettik. Acil servise telefon ettim. Yalnız baş ağrısı ve hafif dalgınlık hali de vardı acaba beyine bir emboli olmuş mudur, diye endişe ettim. Bir saat sonra oğlu acilden aradı, durumu hiç iyi değil dedi, hasta arrest oldu. Resüsitasyon (canlandırma) yapıldı, ancak sonuç alınamadı, dedi. Yakup Akman Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu.

Yakup Akman, Trabzon—Sürmeneden Kukuda köyünden olduğunu söylerdi. Delikanlı adamdı. 3-4 evliydi. Son eşi 24 yaşında ve 2-3 yaşlarında oğlu vardı. Kendisine takılırdım

— Yahu, herkes bir tane bulamazken sen nasıl bu kadar evlendim. Akıl kârı mıdır? Elalem biriyle baş edemiyor, sen 3-4 tanesi ile ne yapıyorsun? diye takılırdım.

— Hocam, herkesin bir sanatı var. Benimki de bu. Mübarek vakıf malı hocam. İşimi iyi yaparım.

— Peki, Yakup Bey mesele anlaşıldı fakat hepsi birbirini tanıyor, görüşüyor, kavga etmiyorlar. Bu devirde bu nasıl oluyor?

— Hocam, bu sır bana aittir, işin püf noktasını herkese söylemem. Demekki hepsi memnun... Hak yemem.

TELEFONDA DOKTORA FIRÇA...

Akşamleyin muayenehanedeyim, hasta muayene ettiğim esnada sekreterim genellikle telefon bağlamaz. Ama o akşam farklıydı bir hanımefendi benimle görüşmek istiyordu ve çok ısrarcıydı.

— Doktor bey, N. Havuz isimli bir hanımefendi ısrarla sizinle görüşmek istiyor

— Muayeneden sonra biz kendisine döneriz.

— Olmaz doktor bey, kadıncağız çok sinirli, 3–4 defadırda arıyor. İlla sizinle görüşmek istiyor.

— Bağla bakalım, dedim.

Telefonda 40 yaş civarında bir hanım sesiyle karşılaştım, sesi titriyordu ve oldukça sinirli olduğuda belliydi. Arada bir hıçkırık şeklinde içini çekiyordu.

— Buyrun ben doktor Necmi Kurt beni aramışsınız.

— Heee seni aradum. Tahlillere bakmaysun telefonada mı çıkmaysun? Sen kim-sun? Kendini ne sanaysun! İstanbul'da senden başka doktor olmadığını mu sanaysun...

— Hanımefendi ne olduğunu söyleyinde ona göre konuşalım.

— Oylemi... Bugün hastanede odamın önünde 45 dakika beklettin beni, tahlillerime bakmadun, göstermeye çalıştıysamda tersledun beni... Pen öyle şeylere alışkın değilim biliyumisun... Önce insan olmayı öğren.

— Ama hanım efendi işin dozunu kaçırıyorsun. İnsan olmadığımı kim söyledi sana.

— Ama ben gördüm. Öyle da deyüler. Muayenehanene gelduk muayene olduk, paramızı verduk.

— E sonra ne oldu.

— Sonrasını biliyusun. İstedüğün tahlilleri yapturdum, senun hastanene geldum senda tahlillere bakmadun.

— Ama bak ben çok meşgul insanım günde yüze yakın insanla uğraşıyorum hastanede, zamanım hiç yok...Keşke randevu alıp gelseydiniz, o zaman sizin tahlillerinize bakardım. Ben sizin bahsettiğinizin kötü insanlardan değilim.

ALO... AYSUN HANIM...

Emekli bir hemşire hanımın eşini İnguinal hernia (fıtık) nedeniyle ameliyat etmeye karar verdik, ancak yerimiz olmadığından kendisini yatıramamıştık. Sevis sorumlu hemşiresi Aysun Yağcıoğlunu çağırarak hemşire hanıma yardımcı olmasını istedim. Aysun hanım benim telefonumdan hemşire hanımı arayarak Eşini yemek yedirmeden acil servise götürmesini Dr. Ediz beyi bulmasını , bugün ameliyat olabileceğini söyledi.

10—15dakika sonra bir hanım benim telefonumdan arar;

— Alo...Aysun hanım.... merhaba.

— Merhaba. amaben.....

Hızlı ve heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam eden hanım efendi bir türlü benim söylediğimi duymuyordu.

— Aloo Aysun hanım bugün mü acile gideceğiz, orada hangi doktoru görecektik.

— Hanımefendi galiba anlamadınız ben Aysun değilim, hiç hanıma benzer bir sesim var mı? Yoksa beni duymuyormusunuz

— Ne fark eder şimdi her şey o kadar birbirine karıştı ki erkek olsa ne yazar bayan olsa ne yazar.

Ne diyelim emekli bir hemşire hanım böyle konuşursa normal vatandaşa söyleyecek bir söz bulamayız. Belki şunu demek istemiştir: Kadınların pantolon, gömlek giydiği kravat taktığı, saçlarını erkek gibi kestiği, erkeklerinde etek giydiği bir dönemde yaşıyoruz. Dolayısıyla sesinde pek bir önemi yok.

DOKTOR BEY NE YİYİP İÇECEĞİZ?

Mide kanseri nedeniyle ameliyat ettiğimiz bir hasta yakını ile birlikte servisteki odama gelmişti. Ameliyat sonrası alınan parçanın patolojik incelemesinden çıkarılan raporu inceledim ve kedisine gerekli bilgileri sunmaya çalıştım. Lenf bezlerinde yayılma olması nedeniyle kemoterapi görmesinin uygun olacağını kendisine ifade ettikten sonra bu kararı onkoloji uzmanının vermesi gerektiğininide ilave ettim. Hasta bu söylediklerimin hiçbirini dinlemiyor gibiydi sadece dik dik yüzüme bakıyordu.

— Doktor bey söyleyeceklerin bittimi diye sert bir şekilde sordu.

— Bitti sayılır... senin sorun var mı? Diye sordum

— Valla doktor bey bitkin haldeyim açlıktan ölecek gibiyim fasa fisoyu boşver bana ne yiyeceğim ne içeceğim onun listesini çıkar.

Yanında oturan genç delikanlı hemen kendisini dürterek.

— Baba karıştırma şimdi, akşam internetten baktık ya

— Oğlum, internetin dediğiyle doktorun dediği bir mi.

Aralarındaki bu konuşmayı duyunca şaşırılmışım demek ki artık insanlar ameliyat sonrası neler yiyeceklerini internetten öğrenebiliyordu. Tam çıkmak üzereyken hasta bana dönerek.

— Doktor bey banyoyu ne zaman yapacağım diye sordu.

Benim cevabım hazırды bu lafın altında kalmamam gerekiyordu.

— Oğlum internetten ne zaman banyo yapacağımı bakar merak etme dedim.

PARA VERİRİM AMA GÜNAHA KALIRIM...!!!

Karadeniz yöresel sanatçısı Yılmaz Kasapoğ'lu anlatıyor. Pendik de arkadaşının biri zengin bir iş adamından 5. 000 TL borç ister. Borcu istediği kişi sağa sola kıvranmaya başlar. Verip vermeme konusunda tereddütlüdür. Cevabını bekleyen arkadaşına şöyle der:

- Şimdi sana para veririm ama günaha kalurum.
Bu cevap karşısında para isteyen arkadaşı şaşırır.
- Neden? Diye sorar.
- Çünkü parayı Allah istediğine verir. Önce parayı bana vermiş sana uygun görmediği için vermemiş. Şimdi Cenabı Allah'ın sana vermediğini ben sana verirsem günaha girmiş olurum.

UNUTULAN ARABA...

Muayenehanem Maltepe'de İnönü caddesindedir. Evimle muayenehane arasında 200-300m. mesafe vardır. Hastaneden geldiğim zaman aracımı evin önüne park eder sonra muayenehaneye yürüyerek giderim...Bir sabah kalktığımda arabayı evin önünde bulamadım. Şaşırılmıştım...Maltepe Polis Karakoluna giderek otomobilimin çalındığına dair tutanak tutturdum, ifade verdim. Polis memuru

- Hocam arabayı başka bir yerde bırakmış olamaz mısınız. ?
- Hayır hep evimin önüne park ederim
- Şüphelendiğiniz kişiler var mıdır. ?
- hayır yoktur.
- Hocam biz kaydımızı ve ifademizi aldık. Bundan sonra araştıracağız. Arabanızı bulmaya çalışacağız. Kasakonuz var mıydı?
- Evet var.
- İçinde önemli evrak ve eşyalarınız var mıydı?
- Hayır yoktu. Sorun yok ozaman siz gidebilirsiniz hocam.
- O gün öğleden sonra saat 14. 00 de cep telefonumdan arandım. Arayan polis memuruymdu.
- Alo hocam! Sizin muayenehaneniz var mıydı?
- Evet var.
- Nerede?
- Minibüs yolu üzerinde İnönü caddesinin başlangıcında Günaydın Restorantın üstünde.
- Tamam hocam gözün aydın. Araban orada park edilmiş halde duruyor.
- Ciddi misiniz memur bey?
- Evet hocam gözünüz aydın!

Dalgınlıkla bir gün önce arabayı muayenehanenin önüne park ettiğimi ve muayeneler bittikten sonra arabayı almadan yürüyerek eve gittiğimi hatırladım. Gereksiz yere polis memurlarını rahatsız etmişim. Eşğini kaybedip sonra bulan gibi bayığı da sevinmişim.

YATAK ODASINA KİM GİRER?

Hergün yaptığımız hasta vizitin esnasında asistanlarımızdan Dr. Yıldray Bey'in dalgın ve üzgün olduğunu fark ettim ve kendisine sordum:

— Hayırdır bir sorunun mu var

— Hayır yok hocam...

— Ama dalgın ve düşüncelisin, sanki burada değil gibisin .

O sırada Doç. Dr. Hasan Fehmi KÜÇÜK devreye girerek

— Hocam çocuklar ne yapsın, 1000—1500TL. ye nasıl çalışsınlar, nasıl konsantre olsunlar...?

Ben bu düşüncenin Dr. Hasan beye ait olduğunu sanarak hemen Dr. Yıldray bey'e sordum:

— Yıldray bey Hasan abiyin doğru mu söylüyor?

— Evet hocam doğru... Çok aşırı çalışıyoruz ve karşılığını alamıyoruz. Üstelik hasta sahipleri tarafından horlanıyoruz. Saygılığımız kalmadı..

Durum vahimdi ve hekimlik mesleğinin kutsallığını açıklama zaruretim doğmuştu.

— Arkadaşlar, hekimlik mesleği diğer mesleklerden farklıdır. Zengin olmak, para kazanmak için yapılmaz. Elbette ki geçineceğin kadar parayı da kazanmak durumundayız. Bu sıralarda maalesef hekimlerin üzerine çok gidiliyor. Popülist politikalarla halktan oy almanın hesapları yapılıyor. 31 senedir hekimlik mesleğinin içindeyim ve hiç bu kadar aşağılandığımızı ve ezildiğimizi görmedim. Hekimleri halka şikayet eden bir Sağlık Bakanı olabilir mi? Devlete bağlı olarak çalışan hekimler Sağlık Bakan'ının memuru olarak çalışmaktadırlar. İçlerinde para canlısı hekimler de olabilir. Bir kasa elmanın içinde birkaç tane çürük elma var diye, tüm kasa çöpe atılabilir mi? Hayır, içinden çürükleri ayıklanarak, onlar çöpe atılır. Sağlık Bakanlığına ait Teftiş Kurulu ve Denetleme Elemanları var. Onlarla bu işlem yapılabilir. Ama bu yapılmayarak hekimler şikayet ediliyorsa, bunda art niyet aramak lazımdır. Bütün bu olanlara rağmen hekim insan sağlığıyla ilgilendiğinden para ikinci planda kalmalı ve mesleğini hümanist bir şekilde icra etmelidir. Hekim aynı zamanda bir öğretmendir. O kadar çok yetkilidir ki girmediği yer yoktur. **İnsanların yatak odasına ve en mahrem yerine kadar girebilen başka bir meslek var mıdır?**

Bir an sessizlik olur.

— Hadi söyleyin bakalım, böyle bir meslek var mıdır?

O sırada Dr. Hasan bey'den cevap gelir:

- **Vardır Hocam.**
- Hangi meslektir Hasan Bey?
- **Rejisörler Hocam.**
- İlahi Hasan, rejisörler nasıl girer yatak odasına?
- Hocam burda anlatılmaz.
Gülüşmeler başlar.
- **Hocam bir tane daha var.**
- Kimdir Hasan?
- **Cemaatin adamları.**
Yine gülüşmeler başlar.
- Hasan Bey, ben ciddi konulardan konuşuyorum. Sen işin şakasına kaçıyorsun.
- Hocam doktorluk mesleği eskiden kutsaldı ve saygındı. Şimdi izlenen yanlış politikalar nedeni ile doktorları halkın gözünde küçük düşürdüler. Bu sayede de doktorlara hakaret ve fiili saldırılar başladı. Üzgünüm ama bu böyle.

ARULAR BENİ TANIMADI. !!!

Kadın Doğum Hastalıkları Klinik Şefi Doç. Dr. Orhan ÜNAL ve Göz Kliniği Şefi Prof. Dr. Ömer Kamil DOĞAN bir arkadaş grubu ile birlikte Doğu Karadenize gezi düzenlerler. Ömer Hoca Artvin’lidir ya gezinin çoğunu da Artvin’e ayırırlar. Nerede bir tulum çalsa, minibüsü asfaltın üzerinde durdurup, yolu keserek horon oynamaya başlarlar ve gelenler de halkaya katılır. Gezilerinde uğradığı kasabalardan birinde kendini tanıyan bir bey gelir. Bunlarla sohbet başlar. Hal—hatır sorar. Çay—kahve, yemek teklif eder. Ancak bizimkiler adama karşı mesafelidir. Adam sorar:

- Hocam beni tanımadınız galiba? Ben sizin ameliyat ettiğiniz hastanın kocasıyım. Benim ismim Hasan.
- Hangi hastanın eşisiniz?
- Dedim ya sen beni tanımadın galiba hocam. Hani ameliyatı 5—6 saat uzun sürmüştü ve masada kalacaktı dedun ya...Hani ismi Ğava’ydı (Havva) ya. İşte onun kocasıyım.
- Ovv ben seni tanıyamadım yav, sen gerçekten çok değişmişsin. Kilo aldın, yüzün gözün şişti. Ne bu halin ya?
- Yok hocam, kilo almadım. Arular vurdi beni.
- Nasıl yani?
- Hocam, ben İstanbul’da ikamet ederim ama ha burda kardeşimin ve benim arularumuz var. Her zaman gelirdim arular bana bişey yapmazdı. Tanırdılar beni. Ama bu sefer tanımadılar beni. Saldirdılar 15—20 tanesi aynı anda soktu yüzümü, gözümü.

SAĞ KOLA YAPILAN ALÇI SOLA YAPILMALIYMIŞ

Kadın Doğum Hastalıkları Klinik Şefi Doç. Dr. Orhan ÜNAL'ın sağ koluna aldığı darbe nedeni ile kol ağrıları başlar ve belli bir süre sonra tendovaginitis olduğu anlaşılır ve hekim tarafından sağ kol alçıya alınır. Otomobilini sürmesi güçleşir ve sol kolu ile direksiyonu tutmaya çalışır. Bunu gören Rizeli bir arkadaşı sorar:

- Hocam ne oldu?
- Ya sorma tendovaginitis denilen bir adale ve tendonları tutan bir hastalık oldu. O nedenle ortopedist kolumu alçıya aldı. Şimdi ağrı yaptığından da direksiyonu tutamıyorum.
- Tüh be...Keşke sol kolu alçıya aldırıysaydın da sağı rahat kullanırdın.
- Haklısın akıl edemedik ya.

DOKTOR NECMİ BEY YİNE SİZİN HASTANEDE Mİ?

Bir cuma günü, Cuma namazından sonra Sema Hastanesinde yatmakta olan arkadaşım Sultan Çolakı ameliyat etmek için hastaneye gitmem gerekiyordu ve o gün de arabam yoktu. Hemen bir taksiye binerek hastaneye yola koyuldum. Taksici 60—65 yaşlarında bir beydi... Telefonla Sema hastanesi Genel Cerrahi uzmanı Dr. Alaattin ÖZTÜRK'ü arayarak hastanın hazırlanması ve ameliyathaneye alınmasını rica ettim. Taksici benim doktor olduğumu anlamıştı.

— Nerede çalışıyorsun begim?

— Dr. Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesinde çalışıyorum.

— Sema hastanesinde de mi ameliyat yapıyorsun?

— Hemen hemen her hastanede ameliyat şimdilik yapabiliyorum. Ancak daha sonra bu imkanımız olmayacak.

— Neden begim?

— Çünkü yeni hükümet ve Sağlık Bakanının doktorlar üstündeki politikası daha farklı. Muayenehanede ve özel hastanelerde çalışmamızı istemiyorlar.

— Kartal Hastanesinde Kulak Burun Boğazın Şefi Dr. Arif bey'i tanır mısın? Diye bana sordu.

— Evet tanırım, iyi arkadaştır.

— Ya ben de Sivaslıyım. Arif Beyde Sivaslı, benim hemşehrimdir. İyi doktordur, kendisini de çok severim. Onu camiye gitmez bilir idim. Ama geçen hafta cumada gördüm onu, çok sevindim. Kendisinden de özür diledim, helallik aldım.

Dedi.

O sırada Sema Hastanesine yavaşmıştık. Tekrar bana bir soru yöneltti:

— Dr. Necmi bey'i tanır mısın?

— Hangi Necmi'yi?

— Cerrah yahu, Trabzonlu Necmi bey. Kartal Eğitimde çalışıyor.

— Haa Necmi Kurt'u soruyosun.

— Hah tam odur işte. Ya onun bize çok iyilikleri oldu, karımı ameliyat etti. Oğlum ameliyat etti. Akrabalardan 5—6 kişiyi ameliyat etti. Çok baba adamdır. Bir de başhekimlik yaptığı dönemde yoğun bakıma onun sayesinde iki tane hastamı yatırdım.

Taksi hastanenin önünde durmuştu.

- Ben Necmi Kurt'u iyi tanırım. Diyerek taksiden inmeye çalışırken bir taraftan da kartvizitimi kendisine vermeye çalışıyordum.
- Buyur, bu benim kartım. Sonra görüşürüz inşallah... Diyerek taksiden indim. Tam hastane kapısından içeri girerken dönüp adama baktığımda şaşkın halde oturduğunu ve kafasını sağa sola anlamsızca çevirip durduğunu gördüm. Hızlı hızlı oradan uzaklaştım.

BEN SİZİNLE ÇALIŞMAK İSTİYORUM

1999 yılında başhekim ve 3. Cerrahi kliniği şefi olarak görev yapıyordum. Klinik şefliği görevini yeni almıştım. Yeni açacağım serviste birlikte çalışacağımız uzman hekim, asistan, hemşire ve yardımcı hizmetli gerekiyordu. Daha önemlisi servisi sevk ve idare edecek bir sorumlu hemşireye ihtiyacımız vardı. Başhemşireden rica etmiş ve iyi bir sorumlu hemşire bulunmasını istemiştım. Bir kaç gün sonra başhemşire yanımdaydı.

— Hocam çok çalışkan bir hemşire hanım buldum. Sizinle çalışmak istiyor.

— Nerede çalışıyor?

— Şu anda acilde çalışıyor.

— Peki öğleden sonra gelsin bir göreyim dedim.

Öğleden sonra başhemşire yanında gencecik bir hemşire ile odama girdi, 15 – 17 yaşlarında gözüküyordu.

— Hocam bahsettiğim hemşire bu

Gözüm pek tutmamıştı, çok gençti, çocuk gibi gözüküyordu

— Kızım senin adın ne?

— Aysun Efendim

— Aysun Hanım, seninle daha önceden tanışmış mıydık?

— Evet efendim, acilde savunmamı almıştınız.

Biraz duraksamıştım

- Hem savunmanı aldım hem de benimle çalışmak istiyorsun, pek anlayamadım.
- Ben iş yapmayı ve sorumlu olmayı çok seviyorum. Yani ben sizinle çalışmak istiyorum.
- Peki git kızım
O’nu gönderdikten sonra tekrar başhemşireye döndüm.
- Yahu bu çocuk, servis sorumluluğu yapabilir mi?
- Yapar efendim, çok cevval, çalışkan bir hemşiredir. Çok memnun kalacaksın.
Evet Sn. Aysun YAĞCIOĞLU ile 12 senedir çalışıyorum. Ondan hiç bıkmadım. Hep işini benden önce bitirdi. Hiç azar işitmedi. Allah ondan razı olsun. Vesile olan-
dan da... Bilmiyorum o benden memnun mudur? Pek olduğunu sanmıyorum Ka-
radenizin ve Bayburt’un ayrıca tüm ülkenin angaryaları ve ölümcül, bakıma muh-
taç hastaları Aysun’u bıktırmıştır. Eminim canından bezmiştir, ama sayemde epeyce
sevap almıştır. Sevgili Aysun bunları okurken kızabilirsin ama emekli olunca “İyiki
öyle oldu” dersin bundan eminim.

BAŞHEKİM Mİ NE KARIN AĞRISI İSE ONA SÖYLEYİN “KARŞISINDA BABASININ UŞAĞI YOK”

İkibin yılında hastanemizin bahçesini düzenliyor ve ağaçlandırıyoruz. Bu meyanda hastane içini asfaltlandırıyoruz, yaya ve sakat yürüme yollarının yapımında bordür ve kilit taşları kullanıyorduk. O zaman istanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Sn. Ali Müfit Gürkuna, Başkan Vekili de Sn. Ümit Özerol'du. Sağolsunlar, Allah razı olsun bize, daha doğrusu hastaneye çok büyük destek oldular. Park bahçeler müdürü Faruk Anılsın, yol ve asfalt müdürü ve şube müdürü Vahit bey bizlere çok büyük yardımda bulundular. Bordür ve kilit taşları hafta içi belediye depolarından temin ediliyordu. Ama biz Cumartesi ve Pazar günü de çalışmak istiyorduk. Ancak belediye ekipleri çalışmıyordu, depolar da açık değildi. Kartal Belediyesinden Sn. Mehmet Sekmenin yardımıyla 2 damperli kamyon temin ettik. Maltepe İş Bankası yanında gündelik işçilerden de 5—6 kişi alarak ve Cumartesi—Pazar bahçe işlerini aksatmadan devam ettirdik. Malzeme bitince Belediyenin deposuna, istona giderek bordür taşı ve malzeme yükleyip geliyorduk. Bazen çalışmalara ben de katılıyordum.

Bir pazar günü eski elbiselerimi giyerek kamyonla kilit ve bordür taşı almaya gitmiştik. Nereden yükleme yapabileceğimizi görevli belirliyordu. Ancak çok sinirli idi. Kırık ve parçalı olanları bize vermeye çalışıyordu, yanına gittim.

- Beyfendi bu verdikleriniz parçalı ve kırık, öbür taraftan yüklessek olmaz mı?
- Hayır olmaz kardeşim...

- Neden olmaz? Başhekim bey bunları kabul etmez, zor durumda kalırız.
- Yahu kardeşim bugün benim çalışma günüm değil... Başhekim mi ne karın ağrısı ise ona söyleyin karşısında babasının uşağı yok.
- Ona derdimizi anlatamamıştık. Başka bir yere gittim ve cep telefonundan yetkili müdür beyi aradım.
- Müdürüm özür dilerim, ben yükleme yerindeyim. Ancak burdaki görevli bize kırık dökük bordür vermek istiyor. Ne yapalım?
- Başhekim bey ben şimdi onu arıyorum, siz merak etmeyin.
- Görevli hemen talimat verdi ve arabanın yönü sağlam yere yöneldi. Yükleme işi bitmişti. Görevliye teşekkür etmek için onu arıyordum. Piyasada yoktu. Müdür muavinimiz yanıma geldi.
- Hocam o sizin başhekim olduğunuzu öğrenince çok utandı. Yüzünüze çıkmak istemiyor.

GİT İĞNENİ NECMİ KURT YAPSIN. !

Maltepe’de oturduğum binada bir alt komşum olan Erzincanlı Mustafa HÜR Bey hastalanmıştı. Beni eve çağırılmışlardı. Hastayı muayene ettim. Hem ateşi yüksek hem de yaygın vücut ağrıları vardı. Muhtemelen bunlar boğazındaki anjinden kaynaklanmıştı. Hastayı, hastanemiz acil servisine yönlendirdim. İlgili hekime telefon ederek, Acilde gerekli tedavisinin yapılmasını sağlamıştım. Aradan 3 gün geçtikten sonra Mustafa HÜR’ün kalçasında ağrı ve şişlik olmuştu. Ne oldu diye muayene ederken Mustafa Bey istemeyerekte olsa bir şikayette bulundu.

— Doktor Bey, acilde muayeneden sonra kalçamdan bir iğne yaptılar. O canımı çok yaktı. Ben böyle bir iğne hiç olmamıştım. Eşi Sevim hanım müdahale ederek söze karıştı.

— Doktor Bey... Ordaki hemşire çok kötü bir iğne yaptı. Ben kendisine biz Dr. Necmi Bey’in gönderdiği hastayız dedik, çok sinirlendi.

— Git bundan sonra iğnenizi Necmi KURT yapsın dedi.

Size bu konuyu bildirecektik ama Mustafa Bey rahatsız etmek istemedi ama şimdi söylemek zorundayım çok ters biriydi.

— İsmi biliyor musun? Diye sordum.

— Hayır ama esmer, ince yüzlü, zayıfca bir hemşireydi.

Sabahleyin hastaneye geldim. Başhemşireyi çağırdım. 3 gün önce acilde görevli hemşireleri başhekimlik odasına çağırmasını istedim. Bir saat sonra 3 hemşire gelmişti. Odama aldurdum.

— 3 gün önce bir komşumu size, acile göndermiştim. Hanginiz ona injeksiyon yaptı?

Sevim Hanım’ın tarif ettiği hemşire karşımdaydı ve önüne bakıyordu. Cesaretleterek

— Bendim, ne olmuş?

Diye asi bir şekilde cevap verdi. Diğerlerine

— Siz gidin, bu hemşire hanım kalsın. Dedim.

— Hemşire hanım hastaya injeksiyonu çok sert yapmışsınız hatta şu anda kalçasında abse başlangıcı var.

— Olabilir. hiç kimsenin garantisi yoktur, herkeste komplikasyon olabilir

— Dikkatli davranırsanız komplikasyon olmaz, ayrıca hastaya kötü davranmışsınız

— Hayır kötü davranmadım

- Kızım ben bu hastanenin başhekimiyim, başhekimin adıyla bir hasta geliyor, sen de bana hakaret ediyorsun öyle mi? Önce başhekimle nasıl konuşulacağını öğren terbiyeli ol. Böyle asi tavrınla ne yapmak istiyorsun, sen nerelisin?
- Tunceliliyim efendim.
- Hasta da Erzincanlı bak komşun sayılırmış.
- Kendisine nasihat ettim ama kar etmeyince , hastaya kötü muamele ve amirleriyle konuşma adabı—usulunu bilmemekten soruşturma açtım. Sonuçta gereken ceza-yı aldı.

“BEN ÖLÜNCE CENAZE TÖRENİMDE OKUNSUN” VASİYETİ YERİNE GETİRİLDİ.

Maltepe –Küçükalyalı’da vefat eden sevdiğimiz bir abimizin cenazesi için Küçükalyalı mezarlığında idik. İmam cenazeyi kaldırmadan önce merhumun bir vasiyeti olduğunu söyleyerek okunmasını istedi. Buyurun birlikte okuyalım:

“Allah gecinden versin ama birgün her canlı gibi bizde bu dünyadan göçüp gideceğiz. Ne şekilde öleceğini kim bilebilir ki? Kimisi eceliyle yatağında ölür, kimisi doğal afetlerden, kimisi trafik kazasından, kimisi hastalıktan ölür, kimisi doğar doğmaz, kimisi 1 yaşında, kimisi 20 yaşında kimisi de 100 yaşında ölür. Topluma, insanlığa hiç bir katkısı olmadan hiç çalışmadan, kendini hiç yormadan 100 yaşına kadar yaşayan kişiye çok yaşadı diyebilir miyiz? Bunun yanında 40 – 50 yaşına kadar yaşamış ama gece – gündüz çalışmış, topluma çok katkıları olmuş, tabiri caizse dolu dolu yaşamış bir insanla kıyaslarsanız sizce hangisi daha çok yaşamıştır?

Ey cemaat, değerli dostlar, beni yolcu etmeye gelen kardeşlerim... Hayattayken ben de sizin gibi bir çok cenazelere katıldım ve gidenleri yolcu ettim... Şimdi beni yolcu ediyorsunuz... Birgün sizi de yolcu edecekler.. Çok varlıklı olanla fakir olanın hiç bir farkı yok. Şimdi şu anlamsız tören bitse de gitsek diyenleriniz de var. Acil işi olan da var ama benim sizden ricam bugün 15 dakikanızı benim için ayırmanızdır. Bu süre zarfında düşünmeniz ve kendinizi sorguya çekmenizdir. Ben bugüne kadar ne yaptım? Toplum yararına, insanlık adına, Allah adına ne yaptım? Doğruları söylemekten, hakkı savunmaktan korktum mu? Yetimi veya yoksulu korudum mu? Toplum ezen ve soyan insanlarla, yönetimlerle mücadele ettim mi?

Kendinizi sevdiniz mi? Çocuklarınıza akrabalarınıza sahip çıktınız mı? Komşunuza yardım ettiniz mi? Sağlıklı ve ahlaklı iyi bir nesil yetiştirelim ki biz de, ülkemiz de kurtulsun dediniz mi? Nemelazımcılığı bırakıp, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın mantığından vazgeçtiniz mi? Aydın kişi olarak ülkenize sahip çıktınız mı?

Ben görevimi bitirdim ama doğru bildiklerimi ve düşüncelerimi bir türlü anlatamadım. Dinlemek istemediniz veya dinler gibi yaptınız ama başka şeyler düşündünüz. Zaman ayırıp saatlerce anlatmaya çalıştığım konuları bir cümle ile özetleyip benden çok daha iyi bildiğinizi ima ettiniz. İşin kolayına kaçıp birilerinin fikir ve düşünceleriyle savunma yapmayı tercih ettiniz. Ben öldükten sonra gerisi tufan diemiyorum... Çünkü çocuklarım var, yakınlarım var, siz değerli dostlarım var Allah sizelere sabır ve kolaylık versin...”

BİSMİLLAH. ! SEN HIZIR ALEYHİSSELAM MISIN?

27.12.2010 Pazartesi sabahı erkenden evden çıkıyorum. Sabah yeni açıyor, hava hala karanlık, dış kapıyı açar açmaz beyaz sakallı, beyaz fesli ve beyaz elbiseli bir adamla ya da meleklerle karşı karşıya kaldım. O kadar ani oldu ki birden şaşırdım. Gayri ihtiyari ağızımdan şu sözler döküldü.

— Bismillah... Sen Hızır aleyhisselam mısın?

— İnşallah o da olur... Öyle mi göreyesun beni?

Belli ki Karadenizli, şivesi ona benziyordu.

— Evet tıpkı O'na benziyorsun.

— Daha önce gördün mü oni?

— Hayır ama anlatılanlara göre konuşuyorum.

— Ağzından bal akayı... Tam öyle olmasa bile benzetuyusun... Allaha emanet ol...

Sonradan düşününce böyle bir kişiyi bizim apartmanda hiç görmediğimi anladım. Acaba gerçekten Hızır Aleyhisselam mıydı. Yoksa Apartmana misafir gelen ve sabah namazı için camiye giden bir zatı muhterem miydi? Kimbilir....

MİHRABA ASILI TRABZONSPOR BAYRAĞI

Pendik Müftüsü Süleyman Aktaş Bey Sapanca'da müftü iken namaz vakti caminin birisine gider. Tabii müftü camiye gidince ister istemez imamlık yapmak zorunda... Resmi kıyafeti giyerek mihraba geçer ve namazı kıldırılmaya başlar. O sırada mihrabın üst kısmında asılı duran Trabzonspor flamasını, bayrağını görür. Üzerinde”**Karadeniz fırtınası**”yazmaktadır. Namaz bitince hocayı yanına çağırır.

— O mihrabın üstünde asılı duran bayrak nedir? Diye sorar.

— Müftü Bey caminin cemaati az oluyor da.... gençler camiye gelsin diye gençler o bayrağı astı.

— Ya öyle mi?... işe yaradı mı bari?

— Evet Sayın Müftüm cemaat arttı.

— O zaman diğer camilerin imamlarına da söyle onlar da assınlar...

— Peki Sayın Müftüm der ama imam şaşırmıştır hem de çok sevinmiştir. İmam Trabzonludur müftünün de Trabzonlu olduğunu bilmemektedir.

Hafta içi cami imamını müftülüğe çağırır. İmam korkmaya başlar. Acaba kendisini görevden alacak mıdır?

— Müftü Bey beni emretmişsiniz.

— Otur seni yılın imamı seçtik. O nedenle seni çağırdık, belgeni vereceğiz ama döndüğünde de o bayrağı oradan indir...

HASTA TRABZONSPORLU MÜFTÜ BEY RAHATSIZ

Eski Pendik müftüsü şimdiki Nevşehir il müftüsü... Kalbinden rahatsız, o nedenle Koşuyolunda yatmaktadır. 29.01.2011 günü Yakup Baştürk'le müftü beyi ziyarete gittik. Odası kalabalık... Eşi, çocukları, damadı ve akrabaları hepsi orada bir de biz girince iyice kalabalık olduk. Bizi görünce çok memnun oldu. Sağlığı ile ilgili bilgi aldık. Anjio olmuş Salı günü koroner damarlara stent takılacak. Doç. Dr. Cevat Kıрма ile görüşüm. Durumu şuanda iyi yalnız yarın yani Pazar günü Trabzonspor'un Fenerbahçe ile maçı var. Müftü hasta Trabzonsporlu, hasta mı hasta... ne pahasına olursa olsun maçı seyretmek istiyor. O nedenle benden yardım istiyor. Doç. Dr. Cevat Kıрма'yı telefonla arıyorum.

— Hocam, müftüm size emanet. Nasıl durumu?

— İyi Necmi Bey Salı günü stent takacağız.

— Hocam yarın Trabzonspor Fenerbahçe maçı mevcut, Sn Müftü maçı seyretmek istiyor, Hasta Trabzonsporlu...nedersin. izin var mı?

— Necmi Hocam %90 koroner tıkanıklık var... Maçı izlemese iyi olur. Sorun yaşayabilir.

— Sayın Müftüm izin çıkmadı, seyredemiyeceksiniz galiba...

Ancak Müftü Bey odasında maçı izleme yollarını araştırmaya başlamış bile... Onun için izin gerekmeyecek... Nihayet Oğlu Musa vasıtasıyla sorun çözüldü... Bilgisayar marifetiyle Sn Müftü beyin maç izleme imkanı yaratıldı... Keşke izlemeydi. Zira bir gün sonra müftü beyin hali haraptı. Görünüşü iyi değildi... Trabzonspor maçı 2—0 kaybetmişti...

OLA OĞLUM SENİN BU DÜRZÜLERLE İŞİN NE?

Yavuz Selim öğretmen lisesi arkadaş gurubumdan çoğu sigara içiyordu. Genellikle yemekten sonra tuvalet çevresinde , tuvaletlerde veya yatakhane akşamleyin nöbetçi öğretmen gittikten sonra sigara içilirdi.

Okulumuz Erzurum Ilıca ilçesinde, Ilıca'ya 900 metre mesafede idi. İlçeye yayan gider ihtiyaçlarımızı giderir dönerdik. Bu ihtiyaçların arasında tabiki sigara da vardı. Ancak ben sigara içmezdim. Birgün Ilıca'dan okula dönerken tam okulun dış giriş kapısına yanaştığımız sırada öğrencilerden biri...

— Arkadaşlar Süleyman Karabulut bekçi kulubesinin arkadasında gizlenmiş ve bizi bekliyor diye söyleyince herkes durdu ve üzerlerinde olan sigaraları benim parkamın iç ve dış ceplerine koymaya başladılar. Tekrar yola koyulduk ve nizamiyeden girişe geçtik... Okulu müdürü Süleyman Karabulut karşımızdaydı.

— Ola oğlum bu saatte nereden geliyorsunuz?

— Hocam Ilıca'dan geliyoruz.

— Ne yaptınız orda? Gelin bakayım. Ellerinizi yukarıya kaldırın, sigarayı nereye koydunuz? Ben bulmadan çıkarın verin, eğer ben bulursam ceza yersiniz.

Hepimizi tek tek aradı sigara bulamadı...

— Necmi hele gel bakam... Sen sigara içmezsin ama bu dürzüler sigaraları yoksa sana mı verdiler?

Bende ses yok korkmaya başlamıştım. Cebime elini her atışta 2—3 paket sigara çıkarıyordu. İç cebimi de boşaltınca rahatladı.

— Ola oğlum sen çalışkani dürüst bir öğrencisin bu yoldan çıkmışlarla senin ne işin var. Seni bir daha onlarla görmeyeceğim.

Hepsinin ismini aldı ve disipline sevk edeceğini söyledi. O sırada eline aldığı kırmızı başlıklı samsun sigarasını göstererek

— **“Ama bunu çok severim, bunun sahibi kendisini söylerse ona ceza vermeyeceğim”**

O dönemde filtreli sigara bulmak zordu, hele filtreli Samsun sigarası bulmak önemli bir olaydı.

BAL ÇALMA OLAYI VE SÜRGÜN

Orta ve lise öğrenimimin bir kısmını Erzurum Yavuz Selim İlköğretim Lisesi'nde yapmışım. Pek çok anımın geçtiği bu okul Ilıcada idi. Anılardan birisi; Eyüp Sultan Ertuğrul ve bir gurup arkadaşı geceleyin arı kovani sağma elbiselerini giyerek tarım öğretmeni daha doğrusu okulun kovanlarından bal çaldılar. Arıcılıkla uğraşan öğretmen Ali Bey sabahleyin durum tesbiti yaparak olayı idareye bildirmişti. İdarenin yaptığı araştırma sonucu Eyüp Sultan Ertuğrul (Cemoka) ve arkadaş gurubunun balları çaldığını tesbit ettiler. Edilmemesi mümkün değildi çünkü gece yarısı yatakhane de bal yemeyen kalmamıştı. Herkesi uyandırarak çerçeve çerçeve bal yemişlerdi. Yataklar, soyunma dolapları, her taraf bal olmuştu. Ozaman okul müdürü İsmail Hacıbekiroğlu balı çalanlar hakkında soruşturma başlatmıştı, yazılı ifadelerin yanı sıra sözlü ifadeler de alındı ve olay yapan kişiler KarsCılavuz öğretmen okuluna, Sivas Pamukkale öğretmen okuluna, Malya Akcadağ öğretmen okuluna sürülmüşlerdi.

CEMOKA

1967–1972 yılları arasında Erzurum Yavuz Selim İlköğretmen okulunda yatılı olarak ortaokulu ve liseyi okumaya başlamıştım. İlk başladığımızda öğretmen okulu idi. 2. sınıfta öğretmen lisesine dönüştürülmüştü. 5. sınıfta derece yapanlar Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'na alınıyorlardı. Ben okul birincisi olmuştum. Toplam 5 kişi Yüksek Öğretmen Okulu'na gidecek aday kadro içindeydik. İmtihana girdik, imtihan test usulü idi. Yine sıralamada birinci olarak kazanmıştım, diğer arkadaşlarımda kazanmışlardı. 1972–1973 yılında Ankara Yüksek Öğretmen Okulu Hazırlık lisesinde 3. sınıfı okumaya başlamıştık. Diğer okulda yani Erzurum Yavuz Selim'de kalan arkadaşlar 7. sınıfta bitireceklerdi. Bitirdikten sonra öğretmen olarak yurdun dört bir köşesine atanacaklardı. Cemoka'da bunlardan biriydi. Cemoka'nın esas ismi Eyüp Sultan Ertuğrul'du. Bir okula Cemoka isimli bir film gelmişti. Filmin kahramanı, kötü roldeki adamın başı usturaya vurulmuştu. Sadece ensede atkuyruğu gibi saçı vardı. Adı Cemoka idi. Eyüp Sultan Ertuğrul'da saçını usturaya vurdurmuştu ve tesadüfe bakın ki o filmle aynı zamana denk gelmişti ve Cemoka'ya da fiziken benziyordu. O günden sonra ismi Cemoka kaldı.

Cemoka Trabzonluydu. İyi bir sporcuydu, derslerle pek arası yoktu. İyi bir sigara içicisiydi. Ama her türlü sporu yapardı. Özellikle futbol ve voleybolda üzerine isim yoktu. Bende takımdaydım ama o bizden farklıydı. Beden eğitimi öğretmenimiz ve takım koçumuz Adil Koçmar çok kaliteli bir hocaydı. Sessizdi, hangimizi severdi sır

vermezdi. Galiba beni de severdi, ama her halde Cemoka'yı daha farklı severdi. Vursal Öztürk, Hüseyin Türk, Osman Bekçi, Ekrem Gıdık, Yunus Kayhan, Muhammed Helvacı, Osman Çalık, Nihat Akçay ve ağabeyi Osman Akçay, Celal Gümüş, Zeke-riya o yıllardan hatırlayabildiğim isimler takım arkadaşlarımızdı. Hepsi birbirinden değerliydi. İyi oyunculardı. O sene Erzurum ve Doğu Anadolu gurubu şampiyonu olarak Samsun'a Türkiye Şampiyonası'na gitmiştik. İyi de oynuyorduk. Samsun'a gidebilmek için önce Erzurum şampiyonu olmak gerekiyordu. Erzurum şampiyonu olan takım Doğu gurubunda oynayacaktı. Final maçımız Erzurum Lisesi ile idi. İyi takımdık ama o gün herkes çok kötü idi. Herkes bizi favori görüyordu. Maç başladı. 2-0 yenik duruma düştük. Bir şeyler yapmak lazımdı. Çok hırslı idim, ağlamak üzereydim. Çünkü çok iyi hazırlanmıştık ve Doğu gurubu şampiyonasına katılmayı hedeflemiştik. Cemoka, Vursal, Osman, Muhammed, Celal hepsi çok formdaydılar, hatta Cemoka ve Vursal 3 metre içine smaç yapan kişilerdi. Ama o gün bir sorun oldu galiba ve maç kötü bitiyordu. Adil Koçmar sessiz ama çok sinirli olduğu belli oluyordu. Mola aldı.

— Çocuklar ne yapıyorsunuz? Sizi tanıyamıyorum, kendinize gelin. Adam gibi kendi oyununuzu oynayın.

3. sette serviste başlamıştım. Smaç gibi servis atmaya başladım. 9 sayı üst üste aldık. İyi gidiyorduk. Takım yavaş yavaş canlandı. Durumu 2-2 yaptık. Son sette herkes görevini yapmıştı. Maçı 3-2 almıştık. Maç sonu "Mülen rouj" lokantasına gitmiştik. Güle oynaya yemek yedik. Günün adamı ilan edilmişim. Çok iyi oynadığımı söylüyorlardı. Sadece serviste değil sahanın her yerinde, kimi yerde smaçör, kimi yerde pasör olarak oynadım. Blok yaptım. Adil Hoca pek kimseye yüz vermez ve konuşmazdı. Benim enseme okşamış ve "Aferin." demişti. Bu maç bize Erzurum'da yapılacak olan Doğu Anadolu gurubunda oynama hakkını kazandırmış ve Samsun yolunu açmıştı. Daha sonra sanırım 8 takımın (Sivas, Diyarbakır, Malatya, Gaziantep, Erzincan, Elazığ, Van, Erzurum İllerinin Lise birincileri) katıldığı Doğu gurubu şampiyonasında I. olmuş ve Samsunda yapılan Türkiye şampiyonasına katılmıştık.

ÜZÜCÜ OLAYLAR ZİNCİRİ

Cemoka; Eyüp Sultan Ertuğrul'u kaybettik.

Erzurum Yavuz Selim Öğretmen Lisesinden okul arkadaşım Eyüp Sultan Ertuğrul'u 28 Aralık 2010'da kaybettik. Çok üzgünüz... Komple bir sporcu olan Cemoka farklı bir insandı. Çok sigara içerdi. O'nu bu huyundan vazgeçiremedik. Bu seneki Erzurum Yavuz Selimliler toplantısında hasret gidermiştik. Beraber son yemeğimizi ve çayımızı içmiştik. Akciğer kanseri olduğunu öğrendikten 3 ay sonra aramızdan ayrıldı. **Futbolu, voleybolu hemen hemen her spor dalını çok iyi beceren yetenekli bir sporcuydu. Şakacıydı bazen bizleri güldürürdü. Onsuz oynadığımız oyunun pek tadı olmazdı.** O'nunla ilgili bir çok anımız vardı. Voleybolda Erzurum ve doğu bölgesi şampiyonu olduktan sonra Samsun'a gitmeyi ve Türkiye şampiyonluğu finallerinde oynamayı haketmişti. Şampiyonluk maçından sonra oyuncular akşam yemeğine çağıran beden eğitimi öğretmenlerimiz Adil Koçmar, Erol Aygün, Adil Koçmer'in nişanlısı Fransızca öğretmeni Neriman Bulan Hanım, Enise Delen hanımla birlikte lojman da yemek yerken okul idaresi tarafından yemeğimiz basıldı. Yemeği yarıda bırakarak dışarı çıkmamız istenmişti. Dışarı çıktığımızda başta müdür muavini Yücel Hanım olmak üzere 3 - 4 idareci daha bizleri lojmanın önünde bekliyordu. Ne olduğunu anlamadan topluca idareye götürülmüştük. Suçumuz neydi bilmiyorduk. Elimize yazılı sorular verilmişti. Cevaplamamız isteniyordu. Ayrıca savunmamızı yapacaktık, hatırladığım kadarıyla sorular şöyleydi.

Neriman Bulan, Enise Delen, Adil Koçmar'ın evinde niye toplandınız?

Memleket meseleleri ile ilgili neler konuştunuz?

Sizlere neler anlatıldı?

Her voleybolcuyu ayrı ayrı odalara alarak veya 2'şer 3'er gözetmen altında soruları cevaplamamızı istiyorlardı. Kopya çekmek, konuşmak yasaktı. Çok komik bir durumdu.

Hocalarımız koministmiş bizi de solcu yapacaklarmış diye düşünen idareciler şampiyonluk yemeğimizi berbat etmiştiler. Şampiyon olduğumuza sevinememiştik. Cemoka çok kızgındı.

— Elimden gelse ve Allah'tan korkmasam bunlardan birkaç tanesini boğazlardım.

OTOBÜSTE ÖLÜM...VE CANLANDIRMA

Ben ve meslektaşım Op. Dr. Mehmet Yıldırım 1997 yılında Londra'daydık. St. Mark's hospitalde kursiyerdik. Bir Pazar günü Londra'dan Oxford'a otobüsle gitmeye karar verdik. Yine Londra'da bulunan İstanbul Belediyesi Sağlık İşleri Müdürü Dr. Mehmet Bey de bizimle Oxfordda geliyordu. Otobanda Otobüs yol alıyordu, mesafe 90km. idi. Ben ve Mehmet bey ikimiz Dr. M. nin oturduğu koltuğun bir arkasında oturuyorduk. Dr. M. önde cam kenarında bir İngilizle oturuyordu. Bir ara bir gaita kokusu hissettim ve aynı anda Dr. M. nin başının Yana İngiliz yolcunun üzerine doğru düştüğünü fark ettim ve Mehmet Beyi uyardım

— Mehmetciğim adam iyi değil galiba!!

— Ne oldu?

Dr. M. yi omuzundan dürterek iyi olup olmadığını sordum.

Cevap yoktu. Hemen yerimden fırlayarak kendisini otobüsün koridoruna yatırdık. Solunum yoktu ve kalb tektük atıyordu...Gayta kaçırıldığından müthiş bir pis koku mevcuttu. Otobüs şoförünü uyararak durmasını söyledim...Hiç orali olmadı. Tekrar uyarınca. Otobanda duramayacağını söyledi. Biz hastayı sırt üstü yatırıp bacaklarını yukarı kaldırdık ve suni solunum ve kalb masajı yaptık. Dr. M. hayata dönmüştü. Hiç bir hastalığı olmayan sağlıklı biri bir anlık senkop geçirmesiyle ölüyordu...Kesinlikle biz olmasaydık ölmüş olacaktı. Daha sonra Türkiyede bizi ziyaret ettiğinde

— Size hayatımı borçluyum, sağ olun, Allah razı olsun. Hakkınızı helal edin diye teşekkür etmişti.

O nedenle senkop deyip geçmeyin... 5—10 sn. lik bir an.. Beyine kan gidemiyor ve öbür dünyaya doğru yola çıkıyorsun. Evet hiçbir hastalığı olmayan insanın başına gelebilir... Allah korusun...

HIZLI MUSTAFA...!!!

Öğrencilik yılları tatlı anılarla doludur. Erzurum Yavuz Selim İlköğretmen lisesinden Yüksek Öğretmen Okulu Hazırlık Lisesine 1972—1973 öğretim yılında gitmiştim. Hem okuyor hemde spor yapıyordum. Beden Eğitimi öğretmeni Ümit Bey bu nedenle beni severdi. O sene eğitim ve öğretim yılı erken başlamıştı, Ağustos ayının sonuna doğru okulumuz açılmıştı. Kasım ayında Atatürk koşusu için okul seçmeleri vardı... Okulun çevresindeki parkurda koşu yapılıyordu. Bendeniz ve beden eğitimi öğretmeni Ümit Bey koşan öğrencilerin isimlerini yazıyorduk ve aynı zamanda koşuyu organize ediyorduk. 40—50 kişilik katılımı seçme koşusu başlamıştı. Parkurun çevresini çok net göremiyorduk. Çünkü ortada lojmanlar ve dershaneler vardı. Daha ilk turdan itibaren koşunun liderliğini ele geçiren esmer orta boylu bir öğrenci arka guruba epeyce fark atmıştı. Bu nedenle acaba binaların arasından mı koşuya dahil oldu diye içimizden geçirmiştik. 5000 metrelik koşunun bitmesine epeyce süre vardı. Fakat bu esmer oğlan arkadaki guruba 4—5 tur daha fazla bindirmişti. Hepimiz şaşırmıştık. Ümit Hoca sordu bana:

— Necmi kim bu çocuk?

— Bilmiyorum hocam. Bir sorayım.

Biraz sonra yanındaki bekleyen öğrencilerden kim olduğunu öğrendim.

— Hocam Hataylı Mustafaymış, dedim.

— Soyadı neymiş?

— Hocam bilmiyorum! Hızlı Mustafa diyelim gitsin hocam.

Koşu bittikten sonra ilk üçe girenler belli olmuştu. Bizim hızlı Mustafanın Hatay Kırıkhanlı Mustafa Yakar olduğunu öğrenmitik. O günden sonra da Hızlı Mustafayla da dost olmuştuk. İyi koşunun yanı sıra, iyi de futbol oynardı.

GELSİN KÖFTELER—PIRZOLALAR...

Yüksek Öğretmen Okulu Hazırlıkta okurken koşucu Mustafa Yakarla dost olmuştuk. Dolayısıyla Mustafanın yanına gelip giden astsubay abisi Ahmet Yakarlada dost olmuştuk. O da sporu seven bir arkadaştı. Benim iyi voleybol oynadığımı bilirdi. O nedenle Ankara Güvercinlikteki Jandarma Birliğinde Birlikler ve Kıtalar arası yapılan voleybolda beni sahte astsubay olarak oynatırdı. Ozaman bıyığımda yoktu. Saçımda kısaydı tam bir askere benziyordum. Fakat işi tuhafı maçlar esnasında ve maç bitiminde epeyce itibar görmemle **“Komutanım çok güzel oynuyorsun, hangi birliktesin?”** bazıları da ara bir şühelenir **“Komutanın sen hangi birliktesin?”** derlerdi. Tabi ozaman Ahmet devreye girerek **“Ne sorguluyosunuz levazımdayız”** derdi ve beni kurtarırdı. Artık askeriyeyle dost olmuştuk. Genelde de maçları biz kazanırdık. Maçın bitiminde baklava, köfte ve pırzola vardı. Yenilen taraf bunu ödemek zorundaydı.

Bunun ötesinde Ahmet Yakar gerçekten levazımcıydı. Askeri birlikte nöbetçi olduğu günlere et ve pırzola yemek için askeriye damlardık. Bilirdik ki Ahmet bize o gün köfte ve ızgara ziyafeti çekecek. Öğrenci olduğumuzdan et yeme imkânımız kısıtlıydı. Hazır bedava eti bulmuşken bazen kilolarca pırzola ve köfte yerdim. Hatta böyle bir günün gecesinde karnım aşırı ağırmış sabaha kadar 8—10 kez su içmeye kalkmışım. Ne diyelim devletimiz var olsun, Ahmetimiz sağolsun... Amin.

SENİ BURADA AMELİYAT EDEMEM

Hatay Kırıkhan ilçesinde muayenehanede oturuyoruz. Yanımda misafirlerim Astsubay Ahmet Yakar ve eşi Şennur Yakar var. Çay içip eski günlerimizden bahsediyoruz. Ahmet ve Şennur ile Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'ndan tanışıyoruz. Ahmet Bey Kırıkhanlı, gelin hanım Şennur Balıkesirli... Kırıkhan'a ziyarete gelmişler ve pek tabiki beni de ziyaret edecekler. Sekretere sormadan muayenehane kapısından direkt içeri dalan hasta ve hasta sahibi ile karşılaşıyoruz. Hasta ağrısı nedeniyle iki büküm vaziyette yürüyor. Sabahleyin hastayı hastanede muayene etmiş ve dosyasını incelemiştim. 2 senede 6 ameliyat geçirmişti. Karnında geniş – dev insizyonal hernisi vardı. Karın duvarı hemen hemen hiç yoktu. Yapışıklıklar nedeni ile tuvalete normal çıkamıyordu. Hasta hastanedeki açıklamamdan tatmin olmamış veya birileri ona **“Sen doktorun muayenehanesine git”** demişti. O nedenle akşam benim muayenehaneme gelmiş olabilirdi.

- Size anlatmıştım, sizi burada ameliyat edemem, sizi daha büyük merkezlere göndereyim...
 - Doktor Bey sen bilirsin burada yapabilirsen bizi yorma, ne gerekirse yaparız.
 - Hayır sizi burada ameliyat edemem, kendinizi ona göre ayarlayın
- Hastayı gönderdim. Belli ki Ahmet hastaya acımış ve neden ameliyatını yapmadın diye bana anlamsız anlamsız bakıyordu.

- Keşke burada ameliyatını yapsaydın
 - Olmaz Ahmet Bey
 - Neden olmaz?
 - Yahu kardeşim... Bu 6 defa ameliyat geçirmiş. Bir TV düşün içi açılmış, tüm kabloları sökülmüş, karıştırılmış, tutar tarafı kalmamış hangi tamirci o TV'nu tamir etmek ister?
- Hastayı Antakya devlet hastanesi veya Adana Çukurova hastanesine sevk etmiştim. İki gün sonra hastanın öldüğünü duymuştum. Ahmet yine bana takılmadan edemedi.
- Bravo lan, ölecek hastaları nasıl anlıyonda ameliyata almıyon... Bir sırrını da bana versene

SUDAN KOLAY NE VAR? SU KOYALIM OLSUN BİTSİN...

Bel ağrısı yakınmaları ile gelen bir hastayı muayene ettim. Belinde düzleşme, kasılma vardı. Gerekli tetkiklerini istedim. Akut Lumbalgia hastalığı tanısı koyarak ilaç tedavisi yazdım. Yeterli yarar görmemesi üzerine 3 gün sonra tekrar geldi.

- Doktor Bey, benim belimin ağrısı geçmiyor.
- İlaçlarını kullandın mı?
- Tam saatlerinde olmasa bile kullandım.
- Peki tekrar bakalım dedim ve bel MR'ına gönderdim. MR sonucunu görünce belde fitik olduğunu anladım ve
- Seni beyin cerrahi uzmanına göndereceğim. Belinde galiba fitik var.
- Beni ne gönderiyorsun fitik senin işin değil mi?
- Hayır biz kasık fitiği ve diğer fitiklere bakıyoruz.
- Bu bel fitiği nasıl oluyor doktor bey?
- Size beyin cerrahi uzmanı anlatacak ama ben size bir ön bilgi vereyim. Bel omurları kemikleri arasında kıkırdaktan yapılmış yastıklar, diskuslar var. Onlar zamanla ve yaşla esnekliğini, suyunu kaybediyor, kırılarak disk kayması sonucu sinir köklerini sıkıştırıyor.
- Şimdi bunlara sebep su azalması mıdır? Ondan kolay ne var koyalım oraya su olsun bitsin. öyle değil mi yani.?

O BİNAYA BAKACAKSIN YÜZÜME DEĞİL

08.01.2008 tarihinde Nevzat Kurt geldi. 2 ay önce sağ kulağından ameliyat olmuştu. Benim akrabam olur. Ameliyat öncesi tetkiklerin yapılabilmesi için poliklinik binasına gitmesini söyledim. Pek oralıklı olmadı. Tekrarladım “Bak şu binaya gideceksin.” dedim. Yine yüzüme bakmaya devam ettiğini görünce:

- Nevzat abi benim dediğimi anlıyor musun? Abi bina nah şu bina, yüzüme değil oraya bak.
- Şimdi Bayburt’tan gelmişem, sen burada şefsen, kılıcın kesir bide beni oraya mı yollayacaksan?

Nevzat beyin derdi anlaşılmıştı... O binaya gidip yorulmak istemiyordu. Önceden olduğu gibi serviste işleminin tamamlanmasını ve kanının alınmasını istiyordu. Bir kere alıştırmıştık, oda haklı.

NURETTİN'E SÖYLE EVİ BİZE VERSİN!

Rahmetli babam Çavuş İbrahim (Karayollarında çavuş olarak görev yaptığından bu adla anılırdı), birgün beni telefonla arar:

— Oğlum, Trabzon hava alanı civarında afet evlerinde kiralık bir ev buldum. Sahibi bizim köyden Nurettin'miş. Seninde samimi arkadaşınmış... Nurettin'le konuş evi kiraya bize versin.

— Olur, baba dedim.

Ve Nurettin Aydın'a (Topaloğlunu) gece saat 23. 00'da telefonla aradım.

— Nurettin Bey, merhaba nasılsın?

— İyiyim sağol, kimsin?... Dedi ama konuşurken takılıyordu. Belli ki içkiyi biraz fazla kaçırmıştı.

— Ben Dr. Nemci Kurt dedim.

— Ooooo... doktor buyur.

— Yaa Nurettin Trabzon hava alanında afet evlerinde evin varmış onun için rahatsız ettim. Babam senin evi kiraya tutmak istiyor. Bu konudaki görüşünüzü almak istiyorum.

— Yaav benim orda evim var mı?

— Var tabi sen bilmiyor musun?

— Tamam, varsa kullansın.

— Evin anahtarı Kotoğlundaymış anahtarı alsın mı?

— Alsın canım istediği gibi kullansın dedik ya...!

2 gün sonra babam beni tekrar arar:

— Oğlum Nurettin'le konuşmuşsun sağol ...

— Görevimiz baba

— Peki, ona söylermisin evin noksanları çok. Mutfağı yapılacak, perdelikler takılacak, v. s gibi işleri yapılacak bunları yapıp kiradan düşebilir miyim?

— Bir gün sonra saat 13. 00'de Nurettin beyi aradım. Sesi net geliyordu belli ki ayıktı.

— Nurettin Bey yine ben arıyorum... Dr. Necmi . Sağol evi babama kiraya verdin, anahtarı Kotoğludan aldı. Ancak bir sorun var. Evin perdelikleri ve mutfağı yapılmamış galiba. Bunları yapıp kiradan düşebilir mi?

— Ya benim evim nerde var?

— Ya dün akşam konuşmuştuk ya Trabzon afet evlerinde.

— Haa. Birkaç gün önce beni biri aramıştı.

— Ya ne birkaç günü dün ben seni aramıştım. Sende kabul etmiştim

— Tamam mesele yok o zaman perdelikleri taksin mutfağıda yapsın, kiradan düşsün...

— Sağol teşekkür ederim. Yalnız bir sorun daha var Nurettin bey. Babam diyorki kaç sene evde oturabilirim. Kira artışı ne zaman yapılacak? Diye soruyor.

- Yav otursun oturduğu kadar. İsterse de kira vermesin.
 - Yaa Nurettin ücretsiz oturulmaz ücretini versin... Çok sağol seni ikidir rahatsız ediyorum...
- 5 gün sonra babam telefonla beni tekrar arar:
- Oğlum sen hangi Nurettin'le konuştun?
 - Baba ben Nurettin Aydınla (Topaloğlu) ile görüştim.
 - Oğlum ev onun değil ki ev Kot Yusuf'un oğlu Nurettin Ekmekçinin evi. Olmadı bu iş şimdi... Nurettin Ekmekçiyle bir daha konuşman gerek.
 - Afedersin baba yanlış yapmışım Ben Nurettin deyince Nurettin Aydını anlamıştım Nurettin Ekmekçi aklıma gelmemişti. Şimdi onla da konuşacağım.
- Akşamleyin Çanakkale Gökçe adada ikamet eden sağlık memuru Nurettin Ekmekçiyi aradım.
- Nurettin abi ben Dr. Nemci Kurt. Senin Trabzon afet evlerindeki evini kiraya tutmak için aradım.
 - Kısmen bilgim var gibi Kot Hafız bana bir şeyler söyledi ama bişey anlamadım. Baban anahtarı zaten almış galiba. Mutfak dolapları ve perdeleri yapıp kiradan düşecekmiş. Bunlar bana iletildi.

- Nurettin abi özür dilerim. Senin adına Nurettin Aydın'la (Topaloğlu) evin kiralanması olayını konuşmuştum. Ancak yanlış kişiyi aradığımı bugün babam bana telefonda söyledi. O nedenle hatayı düzeltmek için seni aramak zorunda kaldım. Babama da Nurettin'in söylediklerini ilettim. Nurettin babama söylemişti: “Ne kadar isterse otursun, ne kadar isterse de ücret versin? Perdeleri, mutfak dolaplarını yaptırıp isterse kiradan düşsün isterse de hiç kira vermesin?”
- Fekat... Bekara karı boşamak kolaydır... Bol keseden atmış adaşım. hah hahhaha ha...O da güzel . Orada evi olduğunu bilmiyor muydu? Madem o öyle söyledi, biz de ona tabi olalım , ama tabi ücretsiz olmaz.
- Bende konuşulanları babama aktardım.
- Çok sağolasın oğlum Allah Muradını versin. Nurettin'e de dua ediyorum. Allah razı olsun.

3 ay sonra Nurettin Ekmekçioğlunun evi satmak istediğini babam bana telefonla bana iletti. Ben de Nurettin Beyle telefonla konuşarak doğruluğunu tespit ettim. Kendisini İstanbul'a Maltepe'de ki evime davet ederek hem sohbet ettik hem de akşam yemeğimizi birlikte yedik. Ve satış ve devir işleminide halletmiş olduk. Bu arada yeri gelmişken söylemekte yarar var. Köyümüzün bu iki Nurettin'i pek karadenizliye benzemezler. Sınırları alınmış karadenizlidirler... İyiliksever, sakın, oturaklı, iyi ahlaklı, arkadaşlarımız, abilerimizdir.

BABA SERVETİ

Rahmetli babacığım çok tutumlu bir insandı. Onu 25 Haziran 1999 yılında kaybetmiştik. Görev yaptığım Kartal Eğitim ve Araştırma hastanesi 2. kat özel odada lenfoma tedavisi görmekteydi. Cenazesini vasiyeti üzerine Trabzon`a götürmüştük. 26 Haziranda Trabzon / Pelitli afet evleri bölgesinde toprağa vermiştik... Her geçen gün onu daha çok özleyorum.

Babam gerçekten çok tutumlu bir insandı. Öldüğü zaman biriktirmiş olduğu parası anneme yaptığı vasiyet üzerine bana verilmişti. Babacığımın cüzdanı daha doğrusu para kesesi pembe kirli sarı arası bir kumaştan yapılmıştı. İçinde bize bırakmış olduğu mark ve dolar vardı. Resimlerde de görüldüğü üzere 14 bin 135 DM (mark) ve 330 \$ (dolar) bizlere bırakılmıştı. Rahmetli babacığım yemedi, içmedi bu parayı biriktirdi. O zamandan beri bırakmış olduğu paraya hiç el vurulmadı. Sadece para değişikliği nedeniyle marklar değiştirildi. Resimlerde babamın el yazmasıyla hesabı da görülmektedir. Benim için duygusal anlar ve görüntüler bunlar...

KULLANDIĞINIZ İLAÇ VAR MI?

Karaciğer hemangiomu nedeniyle ameliyata hazırladığımız 40 yaşlarında bir bey'in tetkikleri yapıldı, ameliyatına engel bir durumun olup olmadığına bakıldı...Anestezi ve dahiliye konsültasyonları tamamlandı. Görünürde her şey tamamdı...Servise ameliyat günü için gelmişti.

— Doktor bey istediğiniz tüm tahlilleri yaptık . heşey tamam. ameliyat gününü verir misiniz.

Dosyasını inceledik gerçekten her şey tamamdı.

— Size tarihine ameliyat günü verdim. Bu güne birhafta kala Aspirin veya ona benzer kan sulandırıcı ilaçlar içmeyiniz...hatta rastgele herhangi bir ilaç almayınız...Grip olmamaya çalışın... Ameliyatınız kanamalı ve biraz ağır bir ameliyat olabilir onedenle söylenenlere dikkat edersen iyi olur.

— Şey doktor bey.... Ben bir hap kullanıyorum onun zararı olur mu?

— Ne hapi kullanıyorsun. ?

— Bizim hanımın doğum kontrol hapını kullanıyorum.

Şaşırmıştım...

— Neden?

— Hanımın midesine dokunuyor ve baş ağrısı yapıyormuş onedenle doğum doktoru kullanmasını yasakladı.

— Peki sen niye kullanıyorsun?

— Çocuk olmasın diye...

Yanımdaki asistanla gülmeye başladık.

— Yaaaaaaa. yaaav yararı varsa bizde kullanalım. Kim bunu kullanmanı sana önerdi. doktor mu. ?

— Yok ...bizim hanım mahallede her şeyden anlayan Meryem hanıma sordu da o söyledi.

— Peki anestezi ve dahiliye uzmanları sana ne ilaç kullandığını sormadılar mı. ?

— Sordular ama utandığımдан söyleyemedim. sonra zararıda olmaz diye düşündüm...Ama siz çok kanar ve ağır ameliyat söyleyince korktum. En iyisi söyleyim dedim.

— Sen nerelisin. ?

— N..... yim doktor bey...

— Ne iş yapıyorsun. ?

— Hurdacıyım doktor bey.

— O ilacı hiçkullanma... Sen içersen çocuk olmaya devam eder, hiçbir yararıda olmaz...

ACİL CERRAHİ TOPLANTILARINDAN BİRİ “MAHALLE BASKISI VAR!!!”

Hastaneler arasında bilgi alışverişlerinden biri acil cerrahi vaka toplantıları... Her hastanede bir ay boyunca yapılan acil ameliyatların morbidite ve mortalite (ölüm) açısından incelemesi yapılır. Yapılan işlemler sorgulanır, yanlışsa doğrusu nasıl olmalıydı tartışılır.

Bu toplantıları başlatan Sn. Prof. Dr. Cemalettin Ertekin, Prof. Dr. Korhan Tavlıoğlu İstanbul Tıp Fakültesi Acil Cerrahi Anabilim Dalında öğretim görevlileri. Her ayın son perşembesi bir eğitim hastanesinde toplanılıyor. Bugün Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi konferans salonundayız. Ev sahipliğini Prof. Dr. Mehmet Mihmanlı yapıyor.

Trafik kazası nedeniyle genel vücut travması geçiren bir hasta tartışılıyordu. Hastada ince barsakta iki ayrı yırtık vardı. Ayrıca mesane (idrar torbası), toplardamar yırtığı mevcuttu. Barsağın dışarı alınmasının yani ileostomi yapılmasının yanlış olduğu ifade edildi. Dr. Mehmet Mihmanlı salonda başka farklı fikirler olabileceğini düşünerek solona döndü ve:

— İleostomi yapılmasının doğru olduğunu savunan meslektaşımız var mı? diye sordu ve salona göz gezdirmeye başladı. O sırada Dr. Cemalettin Ertekin ayağa kalkarak salona döndü biraz sert ve yüksek sesle:

— **Bu hastaya ileostomi yapacak düşüncede olan biri var mı?**

Soru şekli sanki bu hastaya ileostomi yapacak biri var mı lan? Şeklinde algılanmıştı. Salonda çıt yok. Dr. Mehmet Mihmanlı araya girerek:

— **Ya hocam bu şekilde sorarsan hiç kimse size “Evet, yaparım. ” diyebilir mi? Mahalle baskısı var böyle olmaz.**

Bu sözün üzerine salonda 20–30 saniye gülüşme ve kakhaha devam etti.

NASIL YAPIYORUM?

18 – 22 Mayıs 2011 tarihinde Antalya – Belek Gloria Golf Otelinde yapılan Kolon Rektum Kongresindeyiz. Kongrenin 3. Gününde yani Cumartesi saat 17:00’de oturum başkanlığını Prof. Dr. Mehmet Füzün ve Prof. Dr. Atilla Korkmaz’ın yaptığı konferansta “**Nasıl yapıyorum?**” konulu oturumda Prof. Dr. Turgut İpek tarafından video film ile TEM de ameliyat tekniği gösteriliyordu. O sırada yanımda oturan Prof. Dr. Mehmet Mihmanlıya dönerek konu ile ilgili kendi görüşünü ve nasıl yaptığını öğrenmek istedim.

- Mehmetciğim sen nasıl yapıyorsun? Diye sorduğumda
- Necmiciğim ben kasetsiz yapıyorum.
- Yaaa nasıl oluyor? Diye tekrar sordum.
- Gayet güzel oluyor. Böyleyce basına da sızmamış oluyor. Ancak o zaman Mehmet Hoca’nın ne demek istediğini anlamış oldum ve gülmeye başladık. Malumunuz olduğu üzere 12 Haziran 2011 Pazar günü seçim var ve seçim öncesi şantaj kasetleri havada uçuyor, bu nedenle de hergün birileri istifa ediyor.

İLK YILLAR

İlkokulu 2. sınıftan başlamıştım. Beni imtihan yapan öğretmenler 3. sınıftan başlamamı istemişlerdi. Ama sonra karar değiştirip 2. sınıfa devam etmemi uygun gördüler. Yaşıtlarım okula giderken babam beni okula vermemiştii. Amacı beni hafız ve sonra dinî hoca yapmaktı. Bir sene okula gitmedim. Köyümüzdeki hocaya teslim edildim. İkinci sene Rize'ye hocamla gidecektik. Babamdan 2. 000 Lira istemiş, babam 1. 000 Lira vermiş. Anlaşma olmayınca okula başlamıştım.

Okula devam etmediğim 1 yıl içinde o kadar hırslanmıştım ki okumayı yazmayı sökmüş ve Matematik hesabı yapar konuma gelmişim. Tabii bundan akrabamız Mehmet Kurtoğlu'nun katkıları çoktur. Yaşıtlarım okula giderken ben Mehmet Abi'nin evine gidip okuma yazma ve hesap yapma dahil çok şey öğreniyordum. Babamdan okula onay çıkınca 1. sınıfa kayıt oldum. Ama ben okuryazardım. Bunun üzerine öğretmenlerim çareyi beni imtihan ederek buldular ve sınıf atlamış oldum.

Çok hırslı idim, okulda öğretmenler yetmiyordu. Öğretmenlerim bunu fark ediyordu. 4. ve 5. sınıfta ortaokul Matematik sorularını çözmeye başlamıştım. 2 bilinmeyenli denklemlere geçmişim.

DELİKLİ PANTOLON VE OKULDAKİ İLK TOKAT

3 yıldır giydiğim kadife bir pantolonum vardı, yıkana yıkana pantolon kısalmıştı. Neredeyse dizlerime çıkıyordu. Bir de arka tarafı (popo tarafı) 3-4 defa yamalanmış ve gözlük gibi duruyordu. Ben tahtaya kalkınca çok net görülüyordu ve kızlar gülüyordu. Bende bu nedenle tahtaya kalkmak ve yürümek istemiyordum.

İlkokul üçüncü sınıf öğrencisiyken bir gün sınıfa müfettiş gelir ve sınıfın durumunu kontrol eder. Bir matematik hesabı sorar ve yapacak olan var mı diye sınıfa bakınır. Öğretmenimiz İsmail Özer devamlı bana bakar ve kaş işaretiyle tahtaya kalkmamı ister. Pantolonum delikli olduğundan tahtaya kalkmak istemem. Oysa soruyu 3-5 saniyede yapabilecek durumdaydım. Müfettiş sınıftan çıkınca İsmail öğretmenim ayağa kalkmamı söyler ve “**Ulan namussuz, müfettişi görünce dilini mi yuttun?**” der ve iki tokat suratıma patlatır. Bu okulda yediğim ilk tokattır.

DENİZ ÖZLEMİ

Yıl 1973–1974 Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde okuyorum. Bir düğün vesilesiyle İstanbul’a geldim. Üsküdar’dan vapura bindim, Eminönü’nde indim. Vapurda boğazı seyretmek çok hoşuma gitmişti. Çok eğlenceliydi ve yazın sıcağındaki esinti harikaydı.

Bir gün sonra 4–5 gazete alarak vapur bindim ve en uç kısımdaki açık alana geçtim. Hem gazete okuyorum hem de boğazı seyrediyorum. Esintiden yararlanıyorum. Gemiden hiç inmeden tek biletle 3–4 saatlik seyahat yaptım. Sonra orta yaşlı, apoletli bir bey geldi. Sanıyorum kaptandı.

— Delikanlı merhaba, nasılsın?

— Merhaba, iyiyim, dedim.

— Bugün günlerden ne?

— Pazar.

— Nerelisiniz?

— Trabzonluyum.

— İstanbul’da mı oturuyorsunuz?

— Hayır, Ankara’da oturuyorum.

— Kardeşim geminin çaycısı sizde bir gariplik olduğunu söyledi de.... Bir probleminiz var mı?

Belli ki çaycı beni deliye benzetmişti.

— Hayır, çok teşekkür ederim. Ben Tıp Fakültesi öğrencisiyim, dedim.

— Buyurun bir çay da beraber içelim, diyen adamı takip ettim ve kaptanın gemiyi kullandığı kamaraya girdik. Biraz sonra gemi Üsküdar’a doğru hareket etti bu esnada sohbet ettik, bana sorular sordu. Aslında kendisinin de doktor olmak istediğini fakat kısmet olmadığını belirtti. Neden doktor olmak istediğini sorduğumda “Meslek olarak iyi geliri olduğu için tercih ederdim.” dedi. Boğazı bir de kaptan köşkünden seyrettikten sonra son durak Üsküdar’da indim.

HEKİMLİK DIŞI BİR ANI

Abim Mustafa ve akrabamız Mahmut Kurtoğlu, aykara ortaokulunda okudukları 1965—1968’li yıllarda Coğrafya dersinde sınavdan zayıf aldıkları için babam tarafından azarlanırlar ve fındık çubuğu ile dvlrler. Evden kaçan 13–14 yaşlarının iki geç yetiŐkin a kalırlar. Karınlarını doyurmak için akıllarına bir fikir gelir. Ellerine aldıkları defter ve kalemle köyde ev ev dolaşmaya ve isteyeniyi muhacir (göçmen) yazmaya başlarlar.

Gittikleri evlerde kendilerine çay ve yemek ikram edilir. Bursa—Antalya—Ankara gibi illere göçmen yazarlar. Her ne hikmetse köy halkı tarafından çoğunlukla Bursa tercih edilir. Köy halkı memnun, göçmen yazanlar memnun.

Salı günleri kazanın pazarı kurulur. Pazaryerine inen babamı gören köy halkı teşekkür ve dua etmeye başlarlar. Babam Şaşırır. Ama belli etmemeye çalışır.

— Sizi nereye yazdılar?

— cmz Bursa’ya, birimizi Antalya’ya yazdılar.

— Vay namussuzlar. En iyi yere kendilerini yazarlar, sizi de kötü yerlere yazmıŐlar.

— İyi yer neresi İbrahim avuŐ (Babam karayollarında işi ve avuŐtu. O nedenle avuŐ diye kendisine hitap edilir.)

— İstanbul’a kendilerini yazmıŐlar.

Çaykara ve köyümüz yöresi heyelan bölgesi olduğundan sık sık göçmen yazılan ve göçmen olan bir yer. O nedenle inanılmayacak gibi değil. Babam sonunda dayanamaz.

— Yahoo’ya gidun iŐinuze, öyle bir Şey yok, çocuklar size Şaka yapmıŐlar...

KALB KIRILINCA

3. Genel Cerrahi Servis Sorumlu Hemşiresi Aysun Yağcıoğlu çok çalışkan bir hemşire. Deyim yerindeyse on parmağında on marifet. Serviste sağ kolum, onsuз iş yürümüyor.

Bir gün Kızılay Genel Başkanı Tekin Küçükali'nin kızı hasta olarak geldi. Ayak başparmaklarından küçük cerrahi müdahale yaptım ve istirahat raporu yazılmasını ve Aysun Hanım'ın takip etmesini rica ettim. Hasta polikliniğe yönlendirilir ve sekreter Nevriye Hanım SSK evrağında sorun var gerekçesiyle işlemi yapmaz. Rapor 2-3 gün gecikir. Cuma günü tekrar söylememe rağmen Pazartesi günü yaptığım kontrolde yine işlemin bitmediğini gördüm ve koridora çıktım. Saat 08. 30 avazım çıktığı kadar bağırdım, çok sinirlenmiştim.

— **Böyle terbiyesizlik olmaz, ahlaksızlık yapmayın. Beni mi dolandırıyorsunuz? Artık benim sözüm geçmiyor mu?**

Bu esnada koridorda hiç kimse kalmamıştı. Hasta ve hasta sahipleri ya odalarına ya da servisten dışarı kaçmışlardı. Aysun Hanım alınmıştı. Bir gün servis vizi-tinde (08. 01. 2008) yüzü gülmüyordu. Sekreter Pınar Hanıma çiçekçi Alaattin beyi aramasını ve Aysun Hanım'a çiçek göndermesini istedim. Bir demet çiçek geldi ama Aysun hanım çiçeği almamış, uzman odasına bırakmış ve bana bir not yazmıştı.

“Kalb kırmak çok kolay ama onu onarmak o kadar kolay olmayabilir. Bazen bir demet çiçek bile yetmez

BABA AMELİYATI

Bugün 13. 08. 2008 rahmetli babamın son ikamet ettiği evdeyim. 13 saat yolculuk ve yorgunluktan sonra Trabzon'dayım. Ev boş. Annem hasta kız kardeşimin evinde kalıyor. Gece yarısı geldiğimizden ona uğrayamadık. Direkt baba evine geldik. Epeyce bir hüznümlendim. Karşımda babamın fotoğrafları bana bakıyor, annemle beraber çekilmiş ve büyütülmüş resimde var yanında. Biri 25 Haziran 1999 yılında ölmüş, diğeri ise çok hasta, sayılı günleri kaldı.

Bu duygulu anlarda elime kalemi aldım. Çok şey var yazacak ama ne yazayım? Hep güldürü yazacak değiliz ya! 1985 yılında Ankara'nın Şereflikoçhisar ilçesinde başhekim ve genel cerrahi uzmanı olarak görev yapıyordum. Babam arada bir yanıma gelirdi. Yaygın artrozu (kireçleme) mevcuttu. Yine bir geldiğinde gece çok ağrıları olmuştu. Sabah tetkiklerini yaptırmış ve kalçadan Volteran ampul injeksiyonu uygulanmıştı. Daha önce de Volteran kalçadan yapılmıştı ama bu biraz ağrılı olmuştu. 6–8 saat sonra iğne yapılan sağ kalçasında 10x15 cm büyüklüğünde morumtırak, ekimotik (patlıcan rengi) bir alan oluşmuştu. Belliki iğne atardamar içine yapılmıştı. İğneyi yapan başhemşire Emine Hanım'dı. Çok üzgündü. Onu teselli eden bendim.

Kalçadaki ölü doku alanları (demarkasyon hattı) bir gün sonra iyice belirgin hale gelmişti ve debritman denilen ölü dokuları bıçakla temizleme canlı dokuya kadar çıkarma işleminin yapılması gerekiyordu. Babamı ameliyathaneye aldım ve bu işlemi kendim yaptım. Derin doğru 5 cm gidiyordu, o kısımlarda çıkarılınca 10x15 cm'lik oyuk bir kuyu vaziyetine geldi.

Biz cerrahlar arasında bir prensip vardır. Kendi anne—babamızı, eşimizi, çocuklarımızı kısacası çok yakınımızı ameliyat yapmayız. Çünkü normalde yapılması gerekeni yapmayız, yapamayız. Duygusal davranabilir ve hastaya zararlı olabiliriz.

Pansumanlara devam ediyorduk. 10–15 gün geçti ancak pek ilerleme kaydedemiyorduk. Başka yerden parça (greft) alınıp yara üstüne konulacak hale gelmemişti. Özellikle yaranın ortası cansızdı ve granülasyon dokusu yoktu.

Babamın yanına geldiğim bir gün;

— Otur oğlum seninle biraz konuşalım, dedi.

— Olur baba.

Kanepeye oturdum.

— Buyur babacığım seni dinliyorum.

— Oğlum belli ki burada bu işi yapacak ekibin ve aletin yoktur. İstersen bir plastik cerraha gidelim.

Babam doğrusunu söylüyordu. Bizim hastanede plastik cerrah yoktu ve deri par-

çası (greft) alacak otomatik motor aletimiz yoktu.

- Babacığım haklısın ama senin yarayı greft koyacak hale getirebilmek için en az 15 gün daha pansumana devam etmemiz lazım.
- Neden? Hemen yapılırsa olmaz mı?
- Parça tutmaz. Damarlanması oluşacak, canlı hale gelecek ki üzerine konulan deri parçasını tutsun.
- Eee ne olacak, benim ağrılarım oluyor.
- İstersen parça kaydırma yöntemiyle kapatmayı deneyebiliriz.
- Kim yapacak bu işlemi?
- Ben yapabilirim, deyince
Biraz şaşırır gibi oldu, belli ki birileri kendisine bir şey söylemişti.
- Öyle mi, yapabilir misin?
- Evet, dedim.

3 gün sonra babamı ameliyata aldım. Çevre dokulardan greft kaydırma (doku kaydırma) ile yarayı kapattım. 15 gün sonra dikişlerini aldım. Allah'a şükür yara kapanmıştı. Sonradan babamla sohbet ederken bir doktor arkadaşımın kendisini uyardığını ve bu işlemin plastik cerrahi uzmanı tarafından yapılması gerektiğini kendisine söylenmişti. Doktorun ismini vermemişti ama ben kimin olduğunu tahmin etmiştim. Söyledikleri doğrudu ancak Şereflikoçhisar Ankara'ya 148 km uzaklıkta idi ve ben hastanede tek cerrahım. İzin alıp Ankara'ya gitmem ve babama bakmam 10-15 günümü alacaktı. Buna benzer yara kapama olaylarını daha öncede yapmıştım. O nedenle bu işlemi yaptım. Doğru mu yaptım? Eminim meslektaşlarım beni yargılayacaklardır.

DOKTOR BEY BEN SAKAT KALDIM BANA BİR İŞ...!

Safra kesesi rahatsızlığı nedeniyle 23—24 yaşlarında S.B. isimli bir hastayı kapalı sistemle (Laparoskopik) kolesistektomi ameliyatı yapmıştık. Bir gün sonra vizit yaparken ayağını ve bacağına hissetmediğini söyleyince şaka yaptığını veya konversiyon reaksiyonu olabileceğini düşünmüştük. Ama bir gün önce akşam nöbetçi kalan doktorun bizi uyarmasıyla durumu daha ciddi ele almamız gerektiğini anlamıştım.

— Hocam hasta genel anesteziye alındıktan sonra hep böyle söylüyordu.

Yapılan muayenede ayak ve bacağı ile hiçbir aktif hareketi yapamadığını gördük. Siyatik sinir çalışmıyor. Hastanın ameliyathanedeki evresi dâhil her şeyi inceledik. Olaya neden olabilecek bir ipucu bulamadık. Ameliyathanede kalçasından iğne yapılmış olabilirdi. Nihayetinde hasta servise çıktığında postop erken saatlerde bir dikloron (Diklofenak sodyum) ampulün F. Hemşire tarafından yapıldığını tespit ettik, ama onun yaptığı iğneden dolayı mı oldu elimizde kesin kanıt ve veri yoktu. Elimizde kesin olan veri S.B. ayağını ve bacağına oynatamadığıydı. Nöroloji, fizik ve rehabilitasyon üniteleri tarafından 15—16ay takip edilen S.B. bariz bir iyileşme olmuştu, dik durabiliyor ve üzerine basabiliyordu. Sadece topuk kısmında belli bir sekel kalmıştı. Birgün beni odamda ziyarete gelmişti, yanında annesi de vardı.

— Hocam ben sakat kaldım. Bunun sorumlusu kim? Şikâyet edeceğim ama size sevgim ve saygım sonsuz, o nedenle şikâyet etmek istemiyorum.

— Ben seni safra kesesinden ameliyat ettim. Bacağınla hiç uğraşmadım, belli ki sana kalçadan iğne yapılırken siyatik sinir üstüne yapılmış. Çok üzgünüm. Genç adamsın şikâyet etme demiyorum. Git hakkını ara, yargıya başvur. Bu kliniğin sorumlusu şu anda benim. Kim sorumluyorsa ceremesini çeksın. Ama senden ricam tedaviye devam et en az 1 sene geçsin.

— Tamam, sağol hocam.

Aradan 1 ay geçmişti ki yine muayenehaneme bir hasta geldi. Goitre ameliyatı olmuştu ama aksayarak yürüyordu. Hastanın ismini aldım. Dosyasını çıkarttım. Bizde goitre ameliyatı olacaklar sabah erken gelir yatar, o gün ameliyat olur bir gün yatar ve sabahleyin bir sorunu yoksa taburcu olur. Dosyasını inceledim. Nöbetçi hemşire çizelgesinde o geceki hemşire yine aynı hemşire F. idi. Hastayı çağırdım. Kendisine kimin iğne yaptığını sorunca “Sarışın, asık yüzlü bir hemşire idi, iğne yapınca bacağı uyuşur gibi oldu.” dedi.

Servis sorumlu hemşiresi Aysun Yağcıoğlu’nu çağırdım. Olayları konuştuk, ikimiz tekrar bir inceleme yaptık. Tahminlerimiz tutuyordu. Çok rahatsız olmuşum. Hemşire F. ’yi çağırdım. Olan olayları anlattım.

- Benim bunlarla ilişkim ne?
- Çünkü iki hastaya da siz iğne yapmışsınız, dedim.
- Elinizde kanıt var mı?
- Kızım nasıl bir kanıt istiyorsun, nöbetçi senmişsin ve iğneyi senden başkası yapmamış.
- F. Hemşire hüzünlendi ve ağlamaya başladı.
- Benim ailevi sorunlarım var, yıllardır eşim ve ben ayrı ayrı yerlerde çalışıyoruz. Yapı itibari ile kendisiyle de pek barışık biri değildi, depresyon hali mevcuttu. Eşi askeriyede görevli bir astsubaydı. Hastalara sert davranıyordu. Aysun Yağcıoğlu'nu çağırdım.
- Başhemşire ile konuş, bu hemşire hanımı bizim servisten alsınlar.
- Peki, doktor bey.
- Bir de hemşireleri toplayın nasıl iğne yaptıklarını görmek istiyorum. Herkesi lütfen toplayın!
- Bütün hemşirelere tekrardan iğne nasıl yapılır? Nasıl yapılması gerektiğini anlattım. 1, 5—2 yıl sonra S.B. %85 düzelmiş olarak yanıma geldi. Topuğunu ve ayağını kullanamıyor ve aksak yürüyordu. Bu sefer annesi, babasıyla birlikte gelmişti.
- Hocam, sakat kalınca fabrika beni işimden çıkardı. Şimdi işsizim, sıkıntım var. Bana iş bulmamda yardımcı olmanızı istirham ediyorum.
- Peki, email adresime CV. 'ni gönder. Bir uğraşalım, sana iş bulalım, dedim.

SELİM İŞE GİRİYOR VE BENİ ŞİKÂYET EDİYOR!

Şikâyetçi olmadan önce S.B. ailesiyle beraber bana gelmiş ve oğullarını işe koymamı rica etmiştiler. Bende GİSPİR Hastanesi Başhekimi Dr. Emin Bey’le konuşarak S.B. sakat işçi statüsünde işe almalarını istemişim. Bu nedenle gerekli olan sağlık kurulu raporunuda hastanemizden temin etmiş ve işe başlamasına sebep olmuşum. Sağlık kurulu raporu için Hastanemiz Nöröloji kliniği şefi Doç. Dr. Ülkü Türk’ü aradım,

— Hocam seninde bildiğin hasta S.B.’yi işe koymak istiyorum, ona sakat raporu verirken GİSPİR hastanasinde işe başlayabilecek,

— Necmi bey onun alacağı rapor onu işe koyacak oranda olmaz.

— Yaa hocam bu çocuk daha önce fabrikada işçi olarak çalışıyordu, bu olay başına gelince işten çıkardılar, bir yardımcı olamaz mıyız? Devleti zarara sokmuyoruz, insanlık adına yardımcı olmak iyi bir şey, sevaptır. %50 lik bir rapor yeter...

— Necmi bey, raporu hatırın için veririm ama ileride bunu kullanır, hatta seni şikâyet eder.

— Etmez hocam, sen merak etme.

— Biz öylelerini çok gördük benden söylemesi.

Selim ve ailesi de o konuşmada yanımdalardı. Onlara dönerek

— Bakın sizde duyduunuz size verilecek rapor hak etmediğiniz bir rapor olacak onu başka yerde, şikayette kullanmıyacaksınız. Tama mı?

— Ne demek hocam, siz bize babalık yapıyorsunuz...

Selim işe başladıktan 1 ay sonra avukat tutarak beni şikâyet etmiş. Avukatı Sağlık Bakanlığını ve ameliyatını yapan beni şikâyet etmişti. 55.000 TL tazminat istiyordu. Oysa sadece Sağlık Bakanlığını şikâyet etmesi yeterli olacaktı.

KARNINDA PENS UNUTULAN HASTA...

27.12.2010 günü Pazartesi sabahı erkenden hastaneye geldim. Nöbetçi doktor Ali Bey yanıma geldi. **“Hocam daha önce bizim serviste karaciğer ve batın kisthidağı ameliyatı olmuş olan Ramazan Ö. dün gece karın ağrısı nedeniyle acile baş vurmuş yapılan tetkiklerden sonra bizim servise yönlendirilmişti. Ben de icapçı uzmanla görüşerek servise yatışını yaptım”**. Karnında 20 – 25 cm’lik büyüklükte bir ameliyat aleti, pens unutulmuştu. Birden dona kaldım. Çok bozulmuştum, 10 – 15 saniye dilim dönmedi, konuşamadım. 31 yıllık mesleki yaşamımda böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyordum... Daha önceleri böyle örnekleri duyunca çok kızar ve muhataplarını eleştirirdim. Şimdi benim başıma gelmişti. Ameliyata ben girmemiş olsam dahi kliniğin sorumlusu bendim

— Nerde hasta?

— Serviste yatıyor hocam.

Hastanın yanına gittim. 30 yaşlarında genç bir delikanlı belli ki çok ağrısı var ızdırıp çekiyor. Filmlerine baktım doğrudu.

— Ameliyatı yapan hekimler kim? Ne zaman ameliyat yapıldı?

— Hocam Dr. Yıldray Bey dün gece ameliyathaneden ameliyat notlarına bakmış iki uzman Op. Dr. H. U. , O. ve bir asistan Dr. K. E. ameliyatına girmişler. Ameliyatı 28. 11. 2010 da yapıldı hocam.

— Hastayı hazırlayın ve acilin ameliyathanesine gönderin, ameliyatına ben gireceğim. Op. Dr. Selçuk Göktaş’a da haber edin acile geçsin.

O sırada hasta sahipleri ile kısa bir konuşma yaptım, bilgi verdim. Ama biraz te-dirgin ve biraz öfkeliydiler.

Acil ameliyata aldığımız hastanın karnından 25 cm’lik babcook denilen tutma pensini çıkardık. İnce bağırsak pensin tutma deliklerinden geçmiş ve boğulmuştu. 50 – 60 cm. lik ince barsak kısmını çıkarmak zorunda kaldık. Bu arada bir hekim arkadaşım sordu

— Hocam pensi gizleyelim mi? Filmini Pacs sisteminden sildirelim mi? Ameliyat notuna ne yazalım?

— Bak yavrum bu hasta senin, benim kardeşim... senin, benim yakınımıdır. Hiç bir karartma yapılmayacak. Her şey net bir şekilde yazılacak.

— Anlaşıldı hocam...

Hasta sahiplerini çağırdım, iki ağabeyi bir de eşi geldi.

— Ameliyat olduktan sonra hastanızın bir şikayeti olmadı mı?

- Hayır, olmadı doktor bey.
- Allah Allah...Nasıl bir iştir bu.
- Hocam İzmir'e uçakla gidecektik güvenlik kontrolünden geçerken sürekli uyarı veriyordu. bir şey bulamadılar , onlarda şaşırdılar. Son iki gündür ağrıları olmaya başladı, dün gece de ağrıdan yatamadı.

Kendilerine Razamanla ilgili geniş bilgi verdim. Arzu ettikleri taktirde yasal haklarını arayabileceklerini de ifade ettim. Biraz şaşırmıştılar, sanki biraz mahcup olmuşlardı. Hasta servise yatırıldığı zaman serviste biraz taşkınlık yapmışlardı. O nedenle biraz üzüntülüydüler.

AFFEDİLMEZ HATA

Raci Çelik Sürmene'li İnşaat mühendisi arkadaşımıdır. Güvenilir ve başarılı bir mühendistir. Birgün telefonla beni arar:

- Hocam benim kardeşim Mustafa'nın fitiği var. Uzun süredir rahatsız şimdi ameliyat olmaya karar verdi.
- Tamam, yaparız. Nerededir kardeşin.
- Karşıda oturuyor(İstanbulun Rumeli yakasını kastediyor). İstersen tahlillerini, ameliyat öncesi hazırlığı ben yaptırayım.
- Yok yok... Sen servise getir. Aysun'a veya asistanlara yaptırırım.
- Olur hocam.

3-4 gün sonra kardeşini hastaneye getirmiş ve tetkiklerini yaptırmıştı. Bizde kardeşini aradan (Torpille) ameliyat listesine koymuştuk. Ameliyat sabahı erkenden çağrılan hastanın anestezi konsültasyonu yaptırıldı. Ameliyata alınmak üzere ameliyathaneye gönderildi. Hastayı ilk defa ameliyathanenin önünde ameliyathane sedyesinin üstünde gördüm. Kendisini muayene etmemiştim. Neredeydi senin fitiğin diye sordum. Solda olduğunu söyledi. Ben yanından ayrılırken Dr. Selçuk Bey'e rica ettim.

- Selçuk Bey, ben hastayı muayene etmedim, rica etsem sen bir muayene eder misin?
- Tabi hocam.
- Masaya alınmadan hemen yapar mısınız?
- Tamam hocam.
- Ben dinlenme odasındayım, hasta uyuyunca beni çağırır mısınız?
- Olur hocam.

Dinlenme odasına geçtim. 10 dakika sonra haber geldi.

- Hocam hasta uyudu ve üzeri örtüldü.
- Teşekkür ederim, geliyorum.

Ameliyat salonuna gittiğimde her şey hazırды. Yıkandım ve ameliyata başladık. Kordonu askıya aldım, fitik yoktu.

- Yav bunun fitiği yok galiba.
- Kimse de ses yok. Sessizlik hakim.
- Dr. Selçuk Bey bu hastayı muayene etmedin mi?
- Ettim hocam, vardı.
- Eee... Bunda fitik yok. Hidrocell olmasın.
- Sanmam hocam.

Sonra scrotum denilen bölgeyi, testisi muayene etmeye başladığımda fitik değil Hidrocell olduğunu tesbit ettim. Çok bozulmuşum. Başımdan aşağıya kaynar sular

dökülmüştü. Bu seneye kadar böyle bir hata yapmayan bendeniz nasıl böyle bir hata yapardım. Çok kötüydüm. Kendimi affedemiyordum. Ameliyat edeceğin bir hastayı başkasına nasıl muayene ettirmiştim. Neden kendim muayene etmemiştim?

Bu sıkıntılarla odama çıktım Odamda hastanın abisi Raci Çelik oturuyordu. Raci gözüme bakıyordu. Ben konuşmaya başladım.

— Kendimi çok kötü hissediyorum ve affedemiyorum?

— Neden hocam?

— Hani hastanın fitiği vardı?

— Evet, fitiği vardı.

— Kim söyledi?

— Mustafa bana söyledi.

— Peki, hiç doktor bunu muayene etmedi mi?

— Onu bilmem?

— Raci, bana getirseydin de ben muayene etseydim ve sonra ameliyata alsaydım, daha doğru olmaz mıydı? Bak şimdi fuzuli yarım saat daha fazla uğraştık. Uğraşmamın ötesinde yumurtalığı yukarı çekip orada tedavisini tamamladık ve tekrar yerine yerleştirdik.

Hidrocell olduğunu bilseydim kasık fitiği kesisi ile değil scrotum üzerinden daha küçük bir insizyonla yapmamız mümkündü. Nalet olsun. Of be... çok sıkıldım.

— Hocam şimdi ne oldu? Bitti mi?

— Evet, ameliyat bitti ama kulağımızı tersinden gösterdik.

Biraz sonra Raci Bey, Mustafa'nın eşini çağırarak:

— Mustafayı kim muayene etmişti? Fıtık olduğunu kim söylemişti? Kim muayene etti? Doktoru mu muayene etti?

— Hayır, doktor değil. Ben muayene ettim.

Buyurun işte...Hastayı karısı muayene etmişti... Helal olsun bize...

GÖZÜNÜ PARA BÜRÜMÜŞ TERBİYESİZ DOKTOR!!!

Çok duygusal insanım, hangi anlamda diyeceksiniz? Benden bir şey isteyen insanların hiç kıramıyorum... Hem maddi hem de manevi anlamda yok demesini bilmiyorum. Ama çok yorulduğum zaman kendimi kaybediyorum, sadece uyku ve yatağı düşünüyorum. O zaman hata yapma payım oluyor. 20–30 dakika dinlendikten sonra aklım başıma geliyor ve kendimi yargılıyorum.

19 Mayıs 2009'da Antalya'ya Kolorektal Cerrahi Kongresine eşim Dr. Cemile ve kızım Melike ile gideceğim. O nedenle 18 Mayıs Pazartesi yoğun hasta randevum var. Gece saat 23. 00'e kadar çalışıyorum. Diğer günlerimde yoğun geçiyor. Ama bugün hem gündüz hastanede ameliyathane ve serviste yoruldum. Şimdide muayenehanede çalışıyorum, sekreterim Türkan Hanım da benden bıkmış...4–5 gün muayenehaneyi kapatacağımızdan çok mutlu. O akşam muayenehaneme göbek fıtığından A. Ö ve kızı B. Ö ile birlikte gelir.

— Doktor bey kızım Haziran ayının başında evlenip Yunanistan'a gidecek ondan önce ameliyat olmak istiyorum.

— Hanım efendi bu mümkün değil dedim.

— Ama ben size daha önce gelmişim. Acil olarak sizin hastaneniz özel servisine gitmişim. Onlar ameliyat etmemişlerdi ve ben de sizin muayenehaneye gelmişim.

Hanımı hatırlamıştım çünkü kendisini muayene etmişim ve göbek fıtığı olduğunu ancak acil olmadığını söylemişim. O zaman da aynı şeyi söylemişti, yani kızının Yunanistan'a gideceğini söylemiş ve erken ameliyat etmem için rica etmişti. Bende normal ameliyat salonun randevusu dolu olduğundan 10 gün sonrasına 31 Mart'a ameliyat gününü gün hastanesine vermişim.

— Size daha önceden randevu vermişim.

— Evet, 31 Mart'a gün hastanesinde gün vermiştiniz.

— Neden ameliyat gününe gelmediniz?

— O tarihte uygun değildim, öbür kızımın sorunları vardı, onun işlerini hallettim.

— Üzgünüm yapacak bir şey yok dedim.

Üsteleyince ve kızının Yunanistan'a gideceğini tekrar söylemesi üzerine:

— Bak hanım efendi sizin kızınız umurumda değil, trafik kazaları, kurşunlanmalar, bıçaklanmalar, kanserliler ölümle mücadele ederken sizi öne almam söz konusu değil dedim. Ayrıca randevulu hastalar var hangisine sen kal bu hanım efendiyi ameliyat yapacağım diyebilir miyim? Eğer öyle bir marifetiniz varsa siz birisine rica edin onun yerine sizi alayım.

Evet, hanımefendiye “sizin kızınız umurumda değil” derken yanlış yapmış olabilirim kadıncağız üzülmüştü. Gözleri dolmuştu ve öylece çıkıp gitmişti. Gitmeden eline bir not yazmışım. Sorumlu hemşire Aysun Yağcıoğlu’nu bulmasını ve randevusuna gelmeyen olursa veya gün hastanesinde boşluklar olursa ameliyat için kendisine yardımcı olmasını istemiştım.

Muayenehanede çalışmam bitince eve geldim ve ilk işim Aysun Yağcıoğlu’nu aramaktı.

— Aysun hanım biliyorum geç oldu ama A. Ö isimli hanımın eline not yazdım sana yönlendirdim göbek fıtığı var bir yardımcı olmanızı rica edeceğim. Ben yarın sabah Antalya’ya gidiyorum, o nedenle şimdi arıyorum.

Gece saat 01.30’da yattım saat 07. 30’da kalktım, 10. 30’da uçağım var. Son kez maillerime baktım. F. Burcu Öztürk annesi adına üzücü bir mail atmış bana. Maile hiç dokunmadan okuyacaksınız. Sabah yola çıkmadan kendisini aradım.

— İyi günler Burcu Hanım

— Buyrun, kimsiniz?

— Ben Dr. Necmi Kurt, bana bir mail atmışsınız onun için sizi arıyorum, böyle bir mail atmanız doğru bir hareket midir?

— Ne kadar güzel, o maili atmasam şimdi beni aramayacaktınız... Şimdi aradınız ve konuşuyoruz.

— Burcu hanım ben yoğun çalışan bir insanım, her insanın hata yapma şansı vardır ama sizin yazdıklarınız haysiyet kırıcı şeyler, ben annenize “Kızınız umurumda değil!” demekle yanlış yaptım özür dilerim, ama sözümü keserek

— Bende haddimi aşan mailden dolayı sizden özür dilerim dedi.

— Anneni sorumlu hemşire Aysun Hanım’a yönlendirmiştim ve eline bir not yazmışım. Ayrıca siz bu maili yazmadan önceki gece Aysun Yağcıoğlu’nu arayarak yardımcı olmasını istemiştım.

— Evet ama bundan benim haberim yoktu.

— Biraz sabırlı olsaydınız, olay olur olmaz mail atmasaydınız sonucunu görürdünüz.

Tabi konu bununla sınırlı değildi bir hekimin muayenehanesine gelen hasta onun bilgisini satın alacağını, diğer işleri yapmakla görevli olmadığını, arzu ettiği takdirde 150 TL’sini geri alabileceğini, önemli olan annesini sağlığına kavuşması olduğunu kendisine ifade ettim.

Şimdi Burcu Hanım’ın kitapta yazılması izniyle bana atılan maili birlikte okuyalım

Hastanız Adına Yazılmıştır!!! [Inbox](#)

[show details](#) May 18 (7 days ago)

[Reply](#)

Gözünüzü bürüyen para hırsınız yüzünden nerdeyse 24 saate yakın çalıştığınız için bu maili birgün okurmusunuz bilmiyorum ama ben en azından size olmasa da mesleğinize saygım yüzünden yinede bu maili yazma ihtiyacı hissettim.Göbek fitiği nedeniyle Kartal Devlet Hastanesi aciline kaldırılan ve sonrasında muayenehanenize gelme gafletinde bulunan hastanızın kızımı.150 milyon muayene ücreti alıp 5 dakikalık kontrolünüzden sonra ameliyat acil değil ama olmanız gerekir diyip gün hastanesinden gün verdiniz.Verdiğiniz tarih uygun olmadığı için tekrar muayenehaneye gelen anneme ve kız kardeşime bulunduğunuz son derece TERBİYESİZ tavır dolayısıyla bir kez daha sizin gibiler mesleğini kirletmiş oldu.Sabahtan beri birşey yemedim,buraya kimler geliyor siz biliyorsunuz türünden saçma sapan açıklamalarınız yalnız sizi bağlar.Siz o ticarethaneyi para kazanmak için açtıysanız size para verenlerede hak ettiği muameleyi göstermek durumundasınız.Karşınıza her ne sebepten olursa olsun gelen hastaya bu şekilde davranma hakkını size ne mesleğinizin adı,ne çalıştığınız hastane,ne de herhangi bir kurum yada kişi verir.

Sizinle yüz yüze konuşmaktan çekinmek gibi bir kaygım aslaaaaaaa yok,sadece karşıma alacağım kişinin de belli bir kalitesi olması lazım.Ama hiçbir şekilde çekincem olmadığını da isim ve cep telefonumu açıkça yazmamdan anlayabilirsiniz.Son olarak duvarlara yazdığınız Allah yazılıyla Müslümanlık olmaz,müslümanlık kazanacağı parayı emek ve tavırlarıyla hak etmektir.Ben size verdiğim parayı eğer inancınız gerçekten varsa anlamını bilirsiniz 'HELAL ETMİYORUM'.Yaptığımız davranış öncelikle koskoca evlatları olan bir anayı üzdü,onlar kutsaldır sizin için bir anlam ifade eder mi bilmiyorum.Bu yüzden bu yaptığımız şeyi Allah sizden bu dünyada yada ahirette çıkarsın diye hergün Allah'a dua edeceğim.Umarım birgün siz de herkes gibi yalnızca bir insan olduğunuzu hatırlar,egolarınızdan kurtulursunuz.

F. B. B. B.

0000000000

İNTERNETTE URFALI VATANDAŞ BAKIN NE DİYOR

Urfalının Biri Mezarında Yatan Babasını Ziyaret ediyor:

Babo nasısan, eyimisen?
Gene Fatihayı gaptın, keyfin yerinde.
Oraları bilmem amma...
Buraları bura olmaktan çıkmış gayri.
Mezariydan galksan, gafayı yersen.
Öldüğüye sevinirsen...

Sıra geceleri bitti artık.
Şindi Bitliste beş minare de yok.
Hasangalasında caketim de galmamış.
Hem Urfa dağlarında ceylanlar da gezmiy.
Herkes: Şak—şuka, şaka da — şuka söylüy...

Ne mırranın, ne de gayfenin dadı galdı,
Gayfenin neslisi çıkmış, südü de içinde.
Gaçak çay da hepden gaçak olmuş,
Sallama içiyler..
Ahhh.. Şu gâvur icadı televizyon yok mu?
Tam üç tene eve aldım, gene de acans dinliyemiyem.
Gumasının yüzünden gocasından ayrılan büyük kız,
Yaseminin penceresinden bakmazsa göremiymiş.
Öbür oğlan Gurtlar Vadisi.
Hele o güççüğü yok mu? Sen görmedin.
Saçını hep Amerikan kesdiren,
Gözü, gulağı oynuy namıssızın.
Acun Firarda diy, başka bişey demiy
Turizm dersine iyi geliymiş.
Valla yalan,
Mahsadı çibıldak garılara baha...

Torunun Şehmuzla iftihar etmelisen,
Aletirik Mehendisi çıktı.
İş bulamadı, galdırım mehendisiyem diy.
Galdırım da yok ya, çamırlarda debeleniy, duruy...
Babo bi de telefon çıkmış, minnacık.
Şalvarın cebine on tene sığar şerefsizim.
Tele—fon amma teli, meli yok.
Eyi bişey de çok yalan söylüy.
Ben Siloyu tarlada görüyem,
Aradığın gişiyeye ulaşılmıy diy.
Ancaaa foturaf bilem çekiy vallaha...

Bu cümma rühuya hatim indirecektik;
Mevlüt Hoca nazlanıy, boğazı ağrıymış.
Yoh gendini üç aylara hazırlıymış...
Eve iki tene CD göndermiş,
Bunuyla gırk hatim iner demiş.
Eh..Sen de bunuyla idare edersiy.
Dünya işleri bitmiy.
Şindi bana müsade;
Aşağı kepir tarlaya gidiyim.
Golf oynuyacağım da...

EŞŞEĞİN HATIRI YOKSA SAHİBİNİN HATIRI VARDIR

01.09.2008 günü 3. Genel Cerrahi kliniği servis odasında oturuyorum. Bir bey içeri girer.

- Müsait misiniz?
- Sizce müsait miyim?
- Bilemem.
- Yanımda 3 kişi daha oturuyor. Erkan Ocaklı, oğlu ve eşi Nebahat Hanım onlara bakarak:
- Bunları yok sayarsak müsaitsiniz.
- Hayırdır?
- Hiç, 4 ay önce beni ameliyat etmişsiniz de şöyle bir görüneyim dedim.
- Tamam, şimdi görüldünüz.
- Çok şakacısınız.
- Ha siz muayene olmak için gelmişsiniz?
- Doğrudur.

Adamı yavaş yavaş hatırlamıştım.

- Siz Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Başhekimi Dr. Erdal Bey tarafından gönderilen kişi değil misiniz?
- Torpil sevmem, telaffuzda etmem.
- Bu torpil değil, hatır ve sosyal ilişki meselesi olsa gerek.
- Hayır, kabul etmem.
- Peki, şöyle oturun bakalım da öyle konuşalım.
- Teşekkür ederim.
- Bakın beyefendi sakın üstünüze alınmayın ama bir söz vardır onu size aktarmak istiyorum.
- Buyurun.
- İnsan tanımadığı bir kişinin derdini dinler ve işini yaparsa bu onu gönderen kişiden ötürü ise şöyle derler **“Eşşegin hatırı yoksa sahibinin hatırı vardır.”**

AYSUN'UN İZİNE AYRILIŞI;

Bu dünyada kul hakkı yedim mi bilemiyorum . Mutlaka yemişimdir. Bunlardan birisi de olsa olsa Aysun Yağcıoğlu'dur diye düşünüyorum... Benimle tam 12 yıl çalıştı. Zor bir kişiyim hep mükemmeli ararım, sert mizaçlıyım. Mutlaka kendisini kırmışımdır. Bizim ülkemizde özveri ile çalışan kişilere maalesef çok yüklenilir. Çalışmayan, işini yapmayan kişilerin işini iş aksamasın diye mutlaka birileri yapar. İşte Aysun hanım da bizleri öyle alıştırmıştı. Aynı anda 3—4 işi yapabilen ender kişilerden biridir. Yıllık izininden 5 gün benden habersiz aldı diye kıyameti koparmıştım ve kendisine kızarak "Allah selamet versin. " demiştim. O buna çok içerlemiş olmalı ki bakın bana nasıl bir not yazmış:

Sevgili Hocama,
 Bu selâtle iene ayrılmak his hissus
 pıtmadı... Acaba bana kalıcılık ettiğimizi
 his dışından mı? Olabildiğince sevdiğimle gâhic
 moja çalışıyorum. bşrevim olmayan işleri bile
 elimden geldiğince yapmaya çalışıyorum. Bu
 selâtle çalışmanın mükâfâtını bu elâdîm
 düşünüyorum... Canınız sağ olsun.

" Allah selamet versin
 AYSUN.

KÜÇÜK KIZIMIN CEP TELEFONU İSTEĞİ

Kızım Melike henüz 6 yaşında ama benden kendisine cep telefonu almamı istiyor. Ben kendisine bunun yanlış olduğunu söylememe rağmen beni yumuşatmak ve istediğini elde etmek için bakın neler yazıyor...6yaşındaki kızım haklı. Çünkü o yaş-taki bir çocuğa telefonun zararlarını anlatmak çok zor. Anlamaz ki. Varsa yoksa oyun, oyuncak düşünene bir çocuğa bunları nasıl anlatacaksın.

sevgili babacığım
 dün morelim çok bozuldu baba.
 sence neden?
 kalbim kırıldı. şu cep telefonu meselesi.
 bu kelimeyi okuduktan sonraki düşüncemi
 anlayabiliyorum.
 Şeyle düşünüyorum;
 Çocukların cep telefonu ~~olmaz~~
 Peki Niye Sencin Abimin
 var.!!! Cep Telefonu Ona
 Zarar Vermiyor da Bizemi!
 zarar verecek
 Cevabını mektupla veya ~~şeyle~~ ^{şeyle} bekliyorum.

ST MARK'S HOSPİTAL VE BİZLER...

Londra'da ST Mark's hospital Koloproktoloji(Kalın barsak, rektum ve anal bölge kanserleri, hemoroid, anal fistül, Anal fissür, iltihabı barsak hastalıkları)ile uğraşan ve bu dalda eğitim veren bir hastanedir. Bu konu ile ilgili bilgi ve görgümüzü artırmak amacıyla Dr. Mehmet Yıldırım ile birlikte oraya gitmiştik. Hastaneye girdiğimizde hastalar haricinde kimseleri görememiştik. Acaba özel bir gün müydü diye düşündük. Bizim hastanelerle kıyaslamak mümkün değil... Koridorlar ve hastane önleri bomboş... Sakin sessiz ve verimli bir çalışma var. Herkes kendi işini yapıyor...Sistem oturmuş...Çalışan yorulmuyor planlı ve programlı çalıştıklarından yorulma söz konusu değil...İşini hallettirmek için aracı kişi bulmak zorunda değilsin... Tabi bunları yazarken batı hayranı biri olduğumu sanmayın. Asla . Hatta nefret ederim. Bunlar gerçekler diye yazıyorum. Çalışma düzeni mükemmel... Misafirperverlik sıfır... Yemek yeme ve yedirme konusunda sıkılar... Bu onlarda örf ve adettir bilemem yoksa gereksiz harcama olarak mı kabul ediyorlar, hastane ortamında bile herşey olabilir. Kalem , kağıt, defter , çay, kola, simit, pasta vs gibi bir şey eşantiyon beklemeyiniz. Her şey paranız kadar...Bizim hastanelerde ki ilaç firmalarının eşantiyonları ve yemekhaneye misafir götürmek yok. Çalışanlar bile parasını ödeyerek yemek yiyebiliyorlar...Savurganlık yok....

BİR ÇINAR DAHA GİTTİ. (MERHUM HOCAM DOÇ. DR. CEVAT DİNÇTÜRK ANISINA)

1926-2010

13.12.2010 tarihinde değerli Hocamız Doç. Dr. Cevat Dinçtürk'ü kaybettik. Bugün 15.12.2010 Çarşamba günü Bolu'da aile kabristanlığında defnedildi. Sabah saat 8:30'da İstanbul'dan Bolu'ya geçtik. Bolu Büyük Cami'de öğle namazına mütakiben cenaze namazı kılındı.

Kızı Prof. Dr. Ayşe Ayhan, oğlu Ali İrfan, eşi Beyhan hanım çok üzgündüler. Eski damadı Prof. Dr. Ali Ayhan Bey'de oradaydı. Yine öğrencilerinden Op. Dr. Ömer Cengiz, Doç. Dr. Faruk Coşkun, Op. Dr. Hamdi Toprakçı ve bendeniz oradaydık.

Hepimiz üzgündük. Son yolculuğunda O'nu yalnız bırakmadık. O'nun sayesinde sohbet imkanı bulduk. Bolu'da İsmailin Yerinde yemek yedik. Eski hatıralarımızı

yaad ettik. Biraz acıyla güldük, sanki dün gibiymiş... "Aklımda kalanlar" kitabını yazdığımı söylediğimde Ömer abi ve Faruk Coşkun 2. Cerrahi anılarını yazıp yazmadığımı sordular. Henüz yazmadım ama asistanlık anılarım diye ayrı bir bölüm olarak yazacağımı ifade ettim. Faruk takıldı,

— **Yalan yanlış yazma... Ha ha ha... Göreceğim yazdıklarımı.**

Hep yarı şaka eskiden beri bana takılırdı. Asistanlık arkadaşımı, aynı dönem olmamıza rağmen benden 1 sene sonra asistanlığa başlamıştı. Dr.ERCÜMENT TARCANDA bizimle aynı dönemdi ama benden 2 yıl sonra asistanlığa başlamıştı. Sanırım o önce askerliği yapmaya gitmişti.

Ömer abi, Faruk'un bana takılmasını büyük altından gülererek izliyordu. Aslında benimle uğraşması ve beni sinirlendirmesi hoşuna gidiyordu. Hamdi ise her zaman ki Hamdi... Gül babam gül... Onlarla yeni tanışan iş adamı Yakup Baştürk bizim espriyelerimizi ve eski anılarımızı dinlediğine pek memnun görünüyordu.

Neyse gelelim saygı değer hocamız Dr. Cevat Dinçtürk'e... Çalışmayı, okumayı, makale ve kitap yazmayı çok severdi. Akut cerrahi batın, meme kanserleri, metastatik onkoloji gibi kitapları yazmıştı. Özellikle metastatik onkoloji kitabı Türkiye standartlarına göre çok üst seviyede yazılmıştı. Kaynaklar kitap içinde tek tek verilmiş ve çok güncel bilgileri içeriyordu. Hocamız tez canlıydı. O açıdan ve okuma, çalış-

ma yönlerinden birbirimize benziyorduk. Tez verdiği asistanın tezini takip eder ve mutlaka makaleye dönüştürülmesini isterdi. Genellikle oto kontrolü Ömer ağabeyimiz vasıtasıyla yapardı. Ömer ağabey baş asistandı, bizler ise asistandık. Bizimle hoca arasında tampon görevi görürdü. Bizi ezdirmediği gibi Hocaya ve kliniğe karşı olan görevlerimizin yapılmasını da ister ve sağlardı.

Ben asistanlığa başlarken 2. Cerrahi kliniğinde başlamamı önermişti.

— Hocası serttir ama iyi öğrenirsin...

— Aaa köpekçi Cevatla mı çalışıyorsun?

Gibi sözlere muhatap olurduk. Köpekçi Cevat demelerinin nedeni hocamız asistanlığı ve uzmanlığı döneminde deneysel çalışma yapmak için köpek toplar ve deney yaparmış. Hastane bahçesinde, garajda... Nerede olursa olsun köpeği uyutup ayaklarından tesbit eder ve deneylerini yaparmış. O nedenle adı köpekçi Cevat kalmıştı.

Asistanlığım boyunca gerek hocamla gerekse asistan ve uzman ağabeylerimle acı ve tatlı anılar yaşamıştık. Bunlara ileride değineceğim. Bir gün Cevat Hocam beni çağırmişti.

— Sen nereliydin?

— Trabzonlu hocam

— Haaa... Onun için tez sinirleniyorsun. Çok mu mısır yedin?

— Evet hocam bizde mısırdan başka ekin yoktur.

— Vizitlerdeki cevapların hoşuma gidiyor memnun oluyorum ama sakın olmayı da öğrenmelisin.

— Haklısınız hocam

O sırada kat görevlisi kadın büyük bardak çayını getirmişti. Sanıyorum 10 tane şeker çayın içine atmıştı. Benim şaşırđığımı görmüş olacakkı

— Diyorsun ki bu şerbet mi içiyor? Ben çayı hep çok şekerli içerim, bana enerji veriyor.

— Afiyet olsun hocam ama bana yine de çok geldi efendim.

— Bak yavrum senin nenen var mı?

— Vardı ama öldüler efendim

— Hah... benim de nenem vardı o da öldü. Allah rahmet etsin çok şekerli çay içmeyi ondan öğrendim. Ben onun sayesinde okudum. Boluda okul ile ev arası uzaktı çok kar yağardı. Nenem hergün sabah akşam beni sırtına alır okula getirir götürürdü. Bunları derken hüzünlenmişti.

— Ben nenemi çok severdim O benim herşeyimdi.

Mezarının Bolu'da olmasını kim istemişti? Kendi vasiyeti miydi? Nenesini çok sevmesinin etkisi var mıydı? Nenesinin mezarı aynı mezarlıkta mıydı? Bunları ailesine sormadım. Ömrü ve yılları Ankara'da geçen bir bilim adamının Bolu'da defnedilmek istemesi bizim için anlamlıydı. Bir anlamı da olmalıydı...

Patoloji Profesörü kızı şuanda Japonya'da evli ve orada çalışıyor. Torunları, oğlu, eşi ve eski damadı Türkiyede... Eski damadı Prof. Ali AYHAN önemli bir isim ve bilim adamı Hacettepe Tıp Fakültesinden Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesine geçmiş orada çalışıyor.

Hocamın mezarı başında üzuldüm. Tuhaf bir mezar açmıştılar. Anlamak mümkün değil. Kim bu mezarı açtırdı. Cenaze defnedilirken soracaktım ama utancım-dan sormadım. Küçük bir mezar dar, mevtayı indirirken indirenle mevta sığmıyor. Resmen tabutluk... Yanımdaki Yakup Baştürkle durumu tartıştık.

— Adetleri belki öyledir...

— Böyle adet olur mu ? dedim ama sorunu çözemedik.

KARDİYOLOJİ UZMANI OLABİLİR MİYİM?

Ankara Numune Hastanesi genel cerrahi bölümünde 1, 5 yıllık asistandım. Çok yoluluyorduk. Bir de hocamız çok titiz ve sert bir insandı... O sıralarda Ankara Tıp Fakültesi kardiyoloji bölümü 4 asistan alacaktı. Aslında eskiden dahiliye uzmanları bu amaçla kabul ediliyordu. Onlar arasından imtihan yapılıyordu. Bu sene bu kurallı kaldırmışlar dahiliye uzmanı olmayan yeni mezun pratisyenler de imtihana girebilecekti. Ben de müraacat etmeye karar vermiştim ve imtihana girmiştim. Yabancı dil imtihanında 52 kişiden 12 kişi kalmıştık. Bilim imtihanından sonra da 5 kişi kalmıştık. Mülakata girmem gerekiyordu. Servise gittim durumu başasistan Ömer Cengiz Bey'e anlattım...

- Ula oğlum, laz uşağı senin başka derdin mi yok? Şimdi 1, 5 seneni yakacaksın gideceksin kardiyalog olacaksın... Elini kullanamayan doktor ne işe yarar? Biraz mantıklı düşün...
- Abi ben bu servisten sıkıldım
- Niçin sıkıldın?
- Ya biliyorsun abi hoca ile geçinemiyoruz... Ertan abi de bir alem? (Ertan Gönen 2. Cerrahi kliniği şef muaviniydi)
- Yavrum ben sizleri korumuyor muyum? Ben varken bir sıkıntınız oluyor mu?
- Koruyorsun. ve yardımcı oluyorsun
- Eeee derdin nedir ozaman ? Hadi şimdi yıkıl karşımdan . Gerçekten de Ömer Cengiz o serviste koruyucu melek ve bir tutkaldı? Yine beni ikna etmişti ve benim belki de kardiyalog olmamı engellemişti.

ÖMER, BAK ŞU ADAM BANA YARDIM EDİYOR MU?

O gün ameliyathanede Hocam Cevat Dinçtürk, Ömer Cengiz ve ben aynı masada splenektomi ameliyatı yapmak için hazırlanıyoruz. Hastanın karnı açılınca dalağın çok büyük olduğunu gördük. Hocanın dalağa giden ve dalaktan çıkan venleri bağlamaya çalışıyordu ki dalaktan kanama başladı. Sanıyorum ven yırtılmıştı. İki senelik asistandım. Ekartörleri ben çekiyordum Hocam terlemişti ve zor durumdaydı. Çatacak kişi arıyordu. O kişi de bendim. Karın duvarını çektiğim ekartörlerin işe yaramadığını idda edercesine hocam önce sağ elime pense vurarak “Bırak şunu” dedi. Bende ekartörü bıraktım, sonra sol elime vurarak “Şunu da bırak” diyerek öbür ekartöründe bırakmamı sağladı ama elime öyle bir vurmuştu ki kemiğe isabet eden darbe sonucu oluşan el ağrısının yansımaları beynimin içinde geziyordu. Aynı anda hocam Ömer Bey’e seslenerek

— Ömer, bak bana yardım ediyor mu? Diye de serzenişte bulunmuştu.

Ağrı öyle bir yansımıştı ki gayri ihtiyari bir refleksle elime geçirdiğim pense hocamızın eline şiddetli 2 darbe indirdim ve eldivenlerimi ve gömleğimi çıkartarak izinsiz olarak ameliyat masasını ve ameliyathaneyi terk etmiştim. Hemen servise çıktım, bankonun üzerine dirseğimi dayayarak düşünürken sorumlu hemşire Zübeyde Hanım geldi.

— Hayırdır Necmi Bey rahatsız mısınız?

— Yooo neden sordun?

— Yüzün bembeyaz da ondan sordum

— Yok birşey herhalde tansiyonum düşmüştür dedim.

50 – 60 dakika sonra arkamdan bir el tutarak koluma girdi.

— Gel lazoğlu seninle bir kahve içelim dedi.

Bu ses ve kişi hocam Cevat Dinçtürktü... Ben servisten ayrılmayı düşünürken hocam sanki benim içimi okuyarak çözüm yolunu üretiyordu. Kolumdan çekerek odasına birlikte girdik. Kat hizmetlisi Sultan hanımı çağıdı

— Buyrun hocam

— Bize iki şekerli kahve yapar mısınız?

— Peki hocam

Kahveler gelinceye kadar sohbet ediyoruz.

— Evladım, ameliyathanede hemşire var personel var. Onların yanında insan hocasının eline vuru mu? Ben de yanlış yapmış olabilirim. Tek başıma olunca vursan okadar önemli değil.

— Hocam sizin vurduğunuz elimin kemiğine isabet etti ve çok ağrı yaptı. Elimde olmadan sizin elinize vurdum. Özür dilerim hocam dedim.

— Kahvelerimizi içtik ve gönlümü alarak benim işimin başına dönmemi sağladı.

ÖP HOCANIN ELİNİ...

Yıl 1984, Haziran ayının sonuna doğru... Asistanlık süremiz dolmuş ve uzmanlık sınavına giriyoruz. Dr. Hamdi Toprakçı, Dr. Servet Fatoş Kozbek (Çamlıbel) ve ben-deniz birgün sonra imtihana gireceğiz. Dışarıdan Ankara Onkoloji hastanesinden Dr. Alptekin isimli bir aday daha var. Ömer ağabey yanıma gelerek 2 fitik var, 2 şer 2 şer yapacaksınız dedi ve biz de akşam fitik hastasına göre sorulara göre kendimizi hazırlamıştık. İmtihan sabahı Ömer Cengiz Bey beni çağırttı.

— Buyur ağabey

— Lazoğlu sen mide ülseri ameliyatı olacaksın dedi.

Şaşırılmışım ne yapacağımı bilmiyordum.

— Niye ağabey

— Öyle... Sabahleyin hoca bana talimat verdi sen mide ülseri ameliyatını alacaksın.

— Ben fitiğe göre hazırlanmışım ağabey...

— Yavrum derdini Markopaşa'ya anlatırsın.

Daha önce başasistan olan ağabeyimiz imtihana girerek şef muavini olmuştu. Eskiden yumuşak huylu adam gitmiş yerine gaddar biri gelmişti...!!!! Kılıcı da kesiyor yani... ne yaparsın mecburen sesimizi çıkaramadan denileni yaptık...(Ömer abiy daha sonradan da Cerrahi kliniği Şeflik imtihanına girerek Şef olmuş ve hocamız Doç. Dr. Cevat Dinçtürk'ün koltuğuna Şef olarak oturmuştu...Yakıştırdı da yani...)

Bizim asistanlığımız zamanında duodenal ülser ameliyatı çok yapardık ama bugün hemen hemen hiç yapmıyoruz. Bugün H2 reseptör blokürleri ve proton pompa inhibitörleri mevcut, onların sayesinde ülser ameliyatlarından kurtulmuş olduk.

Ameliyathaneye indim, hazırlanıp ameliyata girdim. Vagotomiyi yaparken jüri üyeleri geldi ve sorularını soruyorlardı. Hocam, üyelerin tekrar soru sorması için onları teşvik ediyordu. Son 1 aydır hocamla limonyidik. Birgün sabah vizitinde bana işittirircesine

— Benden helallik almayan kişi ağzıyla kuş tutsa uzman olamaz demişti. O nedenle kuşkuluydum. Acaba hocam beni bırakmaya mı çalışıyor. 6 ay daha sürem uzayacak mı kuşkum vardı. Ameliyat bölümünden sonra yukarı çıktık. Vaka sunumu ve sözlü imtihan vardı. Benden önce giren adaylar 20 – 30 dakikada çıktılar. Ben girdim 55 dakika oldu henüz çıkamamıştım. Hocam Cevat Dinçtürk, Haluk Nurbaki ve Yılmaz Kadioğlundan daha çok soru sormalarını istiyordu. O nedenle ben terlemiştim. Sonra Yılmaz Kadioğlu hocamız sinirlendi.

— Cevat yetsin artık. Deyip bana dönerek

“Hadi koçum arkana bakmadan sen çık” diyince ben dışarı çıktım. Terimi sil-dim. Sinirlerim bozulmuştu. Hocam neden bana böyle davranmıştı? İmtihan son-rasını bekledik. Sonuç açıklandı hepimiz uzman olmuştuk ama ben uzman olduğu-ma sevinememiştim. Çünkü hala kafamda imtihan vardı. Ortam yatışınca hemen hocamın odasına girdim. Gayem hocamdan hesap sormaktı. Gözlerim dönüyordu ve hocama çatacaktım kararlıyım. Odaya girdiğimde hocam henüz masasına otur-mamıştı.

— Gel evladım seni bir tebrik edeyim. Ben sinirli bir şekilde

— Hocam bana bir gareziniz mi var? Size bir kötülük mü yaptım? Diye sordum

— O nebiçim söz evladım. Ben seni çok severim. Senin cevaplarından gurur duy-dum. O sırada gözleri dolmuştu, yanağına doğru 2 damla göz yaşı damlamıştı. Ben yufka yürekliyim duygusal insanım. Bende üzölmeye başladım.

— Hepiniz evladımsınız sizlerle gurur duyuyorum. Benim sizin gibi burdan uzman olmuş bir çok evladım vardır. Öp Hocanın elini, gel alnından öpeyim seni dedi ve elini uzattı.

Aynı anda da alnımdan öpmüş oldu. Odadan çıkarken hocamın elini öperek çık-mıştım. Ne için odaya girmiştım, nasıl dışarı çıkmıştım.

Ben odadan dışarı çıkınca Ömer ağabey, Faruk Çoşkun, Ercüment Tarcan ve di-ğherleri beni bekliyordu. Odada yüksek sesler olmuştu ama Necmi, hocayı dövmeye mi gitmişti? Dışarı çıktığımda onun tersi olmuştu.

HOCASININ ELİNİ ÖPENLER, HAYIR DUASINI ALANLAR BELLİ OLUYOR...!!!

Uzman olduktan 3—4 gün sonra görev yapacağımız mecburi hizmet kuralarımız çekilmişti. Sabah viziti bittikten sonra Hocamız Cevat Bey ve başasistan Ömer ağabey hemşire bankosunun önünde durmuşlar kuralarımızın yerlerini soruyordu. Ben, Servet Fatoş Kozbek (Çamlıbel) ve Hamdi Toprakçı karşısında dizilmişti. Önce Hamdi'ye sordu.

— Hocam ben Artvin – Murgul'u çektim.

Sonra Servet Fatoş Kozbek'in görev yerini öğrendi. Sıra bana gelmişti.

— Hocam ben Manisa – Demirci'yi çektim deyince

Hoca içini çekerek

— Buyrun işte... Hocasının elini öperek hayır duasını alanlarla almayanlar belli oluyor.

Dr. Hamdi Toprakçı'ya laf çakıyordu. İmtihandan sonra hocasının elini gidip öpmemişti. Hatta Servet Fatoş Kozbek (Çamlıbel) de öpmemişti. Oysa hocasına kızan ve son zamanları barışık geçmeyen Necmi ise hocasının elini öpmüştü.

İşte kıyamet bundan sonra kopmuştu. Faruk, Ercüment ve bazen de Ömer ağabey beni kızdırmak için

— Hani adamın elini öpmemiştini, kavga etmiştin. Kavga etmek için odasına girmiştin? Gibi sorularla beni hırpalamak istiyorlardı.

KAÇ GÜNLÜK ASİSTANSIN DEFOL KARŞIMDAN!!!

1980 yılında Ankara Numune Hastanesi Genel Cerrahide asistanlığa başlamıştım. Şefimiz Doç. Dr. Cevat Dinçtürk'tü. Şef muavini rahmetli Op. Dr. Ertan Gönen'di. Numuneye gittiğimde araştırma yapmıştım. En iyi cerrahi kliniği neresi, nerede iyi öğrenebilirim? O sırada çoğunluk Doç. Dr. Cevat Dinçtürk'ün yanına gitmemi öneriyordu. İşinde çok ciddi ama eritrosit kovalayan, çok zılgıt atan biri olmasına rağmen orayı tercih ettim.

Rahmetli Dr. Ertan Gönen hocamız sert görünüşlü ama aslında yumuşak ve duygusal yanı da vardı. Dalına basmaz ve onun dediklerini yaparsan pekte fena bir insan değildi.

Asistanlığımın 3. Ayında servis nöbetçisiydim. Özel odadaki hasta sahibi beni çağırıyordu. Nöbetçi hemşire ile odaya gittik.

— Doktor Bey bu hasta dün ameliyat oldu ama kışından dışarı bir şişlik sarkıyor. Bakabilir misiniz?

— Tabi bakayım. Dedim.

Ve steril eldiven istedim. Aslında bu bölgede steril eldiven gerekli mi onu da bilmiyordum. Hastayı muayene ettim.

— Evet birşey sarkıyor 1—2 cm'lik morumtrak bir mukoza sarkmasına benziyor dedim.

— Ne olacak doktor bey?

— Vallahi onu Ertan Hocama soracağız

Sabah saat 10:30'da Ertan Gönen beni odasına çağırdı.

— Buyrun Hocam beni emretmişsiniz.

Yüzüme hiç bakmıyordu, masasında oturuyor ve önündeki evraklara bakarak konuşuyordu.

— Kaç aylık asistansın

— 3 Aylık efendim

— Nerelisin?

— Trabzonluyum efendim... .

— Dilin de pek uzunmuş

— Bende ses yok, konuyu anlamaya çalışıyordum.

— Hemoroid nedir?

Hemoroidin tanımını yaptım.

— Sörklaj ameliyatı nedir, nasıl yapılır?

- Bilmiyorum efendim.. dedim.
- Bilmediğin şey hakkında nasıl yorum yaparsın terbiyesiz herif?
- Anlamadım Hocam
- Anlarsın, anlarsın...
- Dün özel odada baktığın ve ameliyatı iyi olmamış dediğin hastadan bahsediyorum.
- Estagfirullah hocam haddime mi?
- Haddine değil tabi
- Eğer burdan öğrenip adam olarak çıkacaksan bazı kuralları öğrenmen gerekecek şimdi defol karşımdan.
Ses çıkaramamıştım... Demekki hasta sahibi beni demediğim kelimelerle, yalanla gammazlamıştı.

MİNÜBÜS TERÖRÜ “HAYVAN HERİF ÇEKİL ÖNÜMDEN... !!!”

Sabah saat 7.00de hastane yolundayım.Küçükyalıdan E5 yoluna çıktım..Bu gün trafik çok enteresan... Sanki E5 midübüs ve minübüslerle dolmuş... Hepsi birbiriyle yarışıyor..Bir tarafta yolcu minübüsleri yani dolmuşlar diğer tarafta okul taşıtı,servis minübüsleri... Herhalde İstanbulun yarısı minübüscü olmuş... Gerikalan yarısında zaten kahveci... Onları geçmen veya yol istemen mümkün değil... Yolun ortasında durma ve istedikleri yerde yolcu alma hakları var..İkaz edemezsin..dinlemezler..bir de hakaret iştir azarlanırsın..E5 ten hastane yoluna saptığım sırada 3 yolcu minübüsü birbiriyle yarışıyordu..muhtemelen yolcu kapmak için..birbirinin önüne geçmeye çalışırlarken Toyoto marka bir araca çarpmışlardı..Arkadan olayı çok net görmüştüm.Çarpan Minübüsün şoförü arabadan inerek çarptığı aracın şöförüne fırça atıyordu...

- Ne yaptın lan... ? Otoyolda durmaya utanmıyormusun?
- Ne durması siz bana arkadan vurdunuz. Ben normal hızla gidiyodum durmadım ki!
Yine minibüs şöförü adama bağıryor ve hakaret ediyordu. Diğer minibüs şöförü de olaya karışır.
- Lafı uzatmaya gerek yok suçlu sensin! Özür dile arkadaştan.
Arabasına çarpılan kişi ise sesini yükseltmeye başlamıştı.
- Siz kimsiniz? Dağ başımı burası benimle kafa mı buluyosunuz adam gibi davranın. Biraz delikanlı olun.
Üçüncü minibüs şöförü olaya karışır.
- S... .. r ol git. Kafamızı bozma! Diyerek adamı tersledi. O sırada arabamdan indim. Yol kesilmişti ve trafik durmuştu.
- Yaptığınız doğru değil, suçlu sizsiniz. Bu beyefendinin hiçbir suçu yok. dedim
Üç minibüs şöförüde benim olaya karışmamdan çok sinirlenmişti.
- Beyefendi lütfen işinize gider misiniz? Diye öneride bulundular. Demek ki olayı yanlış görmüşsünüz yolun ortasında durmasaydı ben ona çarpmayacaktım.
- Hayır, olayı çok net gördüm. Siz birbirinizle yarışıyordunuz ve arkadan bu araca çarptınız, dedim.
Diğer minibüs şöförü beni parmağıyla tehdit ederek
- Ukalalık yapma! Tepemizi attırma!
- Nedenmiş o? Masum insanı bulmuş üzerine gidiyorsunuz dedim.
O sırada minibüsüyle arabasına çarpan şöför hala adamla tartışıyordu.
- Hayvan herif al arabayı çekil önümden yoksa seni ezerim, diye tehdit savuruyodu.

ÇİFTE MAAŞ ALSA MIYDIM?

Yıl 2007, Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesine başhekim ve akademisyen olmam için teklif aldım. Üniversitenin sahibi Hüseyin Şimşek Bey’le görüşüm ve tam yetkili başhekimlik bana önerildi. Hüseyin Şimşek Bey çok çalışkan dirayetli bir insan, sevdiğim bir şahsiyet. Hastanedeki klinik şefliğimden ayrılmadan bu görevi deneme mahiyetinde kabul edebileceğimi kendisine söyledim ve kabul ettiler. 4–5 ay süre ile Maltepe Üniversitesi’nde başhekim olarak çalıştım. Bu dönemde Hüseyin Bey muhasebe müdürüne talimat vererek bana 5.000 YTL maaş ödenmesini istemiş fakat muhasebe müdürü Neriman Can Hanım’a bu parayı kabul edemeyeceğimi söyledim.

- Neden doktor bey? Bu sizin hakkınız.
- Olmaz Neriman Hanım. Ben daha devletten ayrılmadım. Oradan da maaş alıyorum. Bu etik olmaz, doğru değil. Bana orada almam gereken döner sermaye farkını ödeyebilirsiniz. Aylık 1.000–1.500 TL arası tutuyor, dedim.
- Peki, doktor bey nasıl isterseniz.

HOCAM SANA MADALYA TAKMAZLAR

Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma hastanesi başhekimliğim döneminde, 1999–2001 yılında hastane çalışanlarına ilk döner sermayeyi dağıtan başhekim unvanına sahip bir kişiyim. O dönemde 46 Eğitim ve Araştırma hastanesi içinde en kötü döner sermayesi olan bizim hastaneydi. Bırakın döner sermaye dağıtmayı firmalara borcumuzu ödeyemiyorduk. İşte böyle bir dönemde gecemizi gündüzümüze katarak çalıştık, borçlarımızı kapattık ve personele döner sermaye dağıtmaya başladık. Önceleri klinik şeflerine 700 milyon veriyorken sonra 1,5 milyara çıkmıştık. Hastane müdürü Ramazan Bey ödeme planını ve cetvelleri onay için bana getirmişti. Başhekim olarak 3,5 milyar aylık döner sermaye primi alma yetkim vardı. Ben bunu almadığım gibi klinik şeflerine ödediğimiz döner sermayenin de yarısını kendime yazıyordum. Hastane müdürü diretiyordu.

— Yapma hocam, bu senin hakkın.

— Sen işime karışma, Müdür Bey! Benim bazı değerlerim var, ona sadık kalmalıyım, dedim.

Başhekim bey sana madalya takmazlar, dedi ama ben o paraları almadım.

SÜNNET DÜĞÜNÜNE GİTMEMEYECESİN... !

Yapılmayan Sünnet Düğünü

2000 yılında oğlum Çağrının sünnetini Dr. Aydın Özgüle evde yaptırmıştım. O zaman Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi başhekimiydim. Eşim Dr. Cemile Kurt sünnet düğünü istemişti, ama ben etik olmaz düşüncesiyle kabul etmemiştim. Büyük bir Eğitim Hastanesi'nin başhekimliğini yapmış olmam nedeniyle sünnet düğününe çağıracağım eş dostun haricinde mütahit ve medikalcilerin oğluma takacakları para ve mücevherlerin, hediyelerin bir kısmının makamın hatırına olabileceğini düşünerek sünnet düğünü yapma kararı almıştım. Bunu eşim Cemile Hanım da istemeyerek kabul etmişti.

Yıllar geçti, bugün 2008 yılı hala yapılmayan sünnet düğünü bizim evde konuşuluyor. Bu sabah kahvaltıdan önce yine tartışma yaşandı. Bugün Pazar 2-3 toplantıya katılacağımı bunlardan birinin de sünnet düğünü olduğunu söyledim. Eşim çok kızdı.

- Sana bundan sonra sünnet düğünlerini yasaklayacağım
- Neden?
- Sen bilirsin, boşu boşuna çocuğa sünnet düğünü yaptırmadın. Ama şimdi bir dernek başkanının oğlunun sünnet düğününe gideceksin. Benim oğluma çok gördün. Sadece sen dürüst görünmeye çalışıyorsun. Tek etik düşünen sen misin?
- Haklısın, ama bu benim düşüncem, doğru veya yanlış...
- O zaman dernek başkanı da oğluna sünnet düğünü yapmasın mı? Başhekimken böyle bir saplantıya girdin ve çocuğa sünnet düğünü yaptırmadın.
- Ne yapalım?
- Sünnet düğününe gideceğim dediğin zaman sınırlarım bozuluyor, bundan böyle gitmeyeceksin!

BİR SABAH KAHVALTISI VE GERÇEKLER “ÇOCUKTAN AL HABERİ”

Ailece kahvaltı yapmamız pek mümkün olmuyor. Bugün Pazar 01.03.2009 ve bu şansı yakaladım. Oğlum Çağrı haricinde eşim Cemile, oğlum Serdar, kızım Kübra Neslihan ve Melike birlikte kahvaltı masasındayız. Sağdan soldan sohbet ederken 8 yaşındaki kızım Melike'ye sordum:

— Söyle bakalım kızım, bu evin reisi kim?

5-10 sn. bekledim, gözlerine bakıyordum ki birden parmağı ile annesini gösterdi. Hepimiz gülmeye başlamıştık. Melike “Ne gülüyorsunuz?” der gibi yüzümüze dik dik bakıyordu. Eşim Cemile Hanım da gülümsüyordu ama bizim gibi katıla katıla gülmüyordu. İyi bir malzeme bulmuştum ve üzerine gitmek niyetindeydim.

— Peki, kızım ben kimim?

— Sen babasın...

— Onu biliyorum, ben bu evde kimim? Ne iş yaparım?

— Derneğe gidersin.

— Başka...

— Okursun, yazarsın.

— Başka...

— Haberleri kafana doldurursun. (TV izlersin haberleri kafana doldurursun)

— Başka...

— Annemle kavga edersin.

— Peki, kim galip çıkar.

— Annem.

— Başka ne yaparım

— Para kazanır anneme, bize getirirsin.

— Benim parayı harcama yetkim var mı?

— Hayır, annemin var.

— Başka...

— Sabah hastaneye gidersin.

— E... hastaneden sonra ne yaparım?

— Komşulara gidersin.

— Peki, muayenehaneye gitmem mi?

— Gidersin.

— Orada ne yaparım?

— Hasta muayene eder para kazanırsın.

— Eve geç gelirse ne olur?

- Annem sana kızar.
- Peki, kızım ben evde kaçınıcı sıradayım, neciyim?
- Sen reis yardımcısısın, 2. sıradasın.
- Diğerlerini de sıralar mısın?
- 3. Kübra Neslihan ablam, 4. Çağrı abim, 5. Serdar abim, 6. benim.

Boşuna “Çocuktan al haberi” dememişler. Çocuğun objektif bakışını yabana atmayın hepsi doğru olmasa bile söylediklerinin %70—80’i doğrudur.

SEN ÖYLE BİRİ MİSİN BABACIM?

Arada bir sigara içerdim. Ama artık içmiyorum... Özellikle ameliyatlardan sonra ve keyfim yerinde olmadığı zamanlarda birer tane sigara içme alışkanlığım vardı. Çok nadiren de üzerimde sigara paketi taşırdım. Genellikle bir başkasının sigarasından otlakçılık yapardım. Sigara paketi taşıdığım bir gün eve gittim. Yemekten sonra bir sigara içiyordum ki 7-8 yaşlarındaki kızım Melike yanıma geldi ve sigaranın zararlarını bana anlatarak içmemem gerektiğini söyledi. Bir gün sonra akşam sigara içmeye hazırlanıyordum ki Melike koşarak salona girdi. Ve sigara paketini eline alarak tüm sigara filtrelerini koparmaya başladı. Sonra da ortadan ikiye bölerek çöpe attı. Şaşırmıştım.

— Kızım ne yaptın?

— Çok basit, sigaralarını yırtarak paketi çöpe attım.

— Neden?

— Üstelikte doktorsun! Başkalarına örnek olacak yerde kendin sigara içiyorsun.

— Kızım çok ayıp! Benden müsaade alarak bu işi yapabilirdin. Neden benden müsaade istemedin?

— Sen öyle biri misin babacım?

GERİ VİTESİ BULUNAMAYAN ARABA... !!!

1986 yılında yeni bir araba alma kararı vermiştim... Ozaman yeni çıkan ve Türkiye şartlarında iyi kabul edilen Renault Brodway oto almıştım... Ankara Şereflikoçhisarda mecburi hizmetimi yapıyordum,.. Eşim, kardeşim Hüseyin ve yeğenim Ercan Ankarada oturuyorlardı.. Eşim ve yeğenim Ercan çalışıyorlardı, kardeşimde fakültede okuyordu..Hafta sonları Şereflikoçhisardan Ankara'ya gidiyor ve Pazartesi sabah erkenden dönüyordum... Benim Ankaraya her gidişimde Arabayı yeğenim ve kardeşim gece yarısından sonra kaçırıyor ve sabaha kadar Ankara içi ve Ankaranın ilçelerinde geziye çıkıyorlarmış. Daha önceleri alışık oldukları arabayı kullandıklarından dolayı sorun olmuyordu..Ama Yeni alınan Brodwayi kaçırdıklarında Park ettikleri yerden çıkabilmek için geri çıkmak zorundalarmış.. Ancak bir türlü geri vitesini bulamamışlar... Osırada yanlarında olan benim bir büyük kardeşim Mustafa çok sinirlenmiş

— Neyapıyorsun kardeşim... hayde.. ne bekliyorsun?

Ercan terlemiş bir durumda

— Amca bu araba geri vitesine geçmiyor...

Sinirlenerek arabadan inen Mustafa iri ve kuvvetli cüssesiyle arabayı ön panelden tutarak duvardan kurtarmış ve arabayı ters yöne çevirerek öne doğru hareketini sağlamıştı.. Şaşkınlık içerisinde olan Ercan ve Hüseyine kızarak

— Hayde... ne öküzüün trene baktığı gibi bakıyorsunuz.. Hayvan herifler.. Madem kullanmasını bilmiyorsunuz adamın arabasını neden kaçırıyorsunuz

HER 36 SENEDE BİR AYNI GÜNDE TEKRAR EDEN RAMAZAN

31.08.2008 Pazar günü, Ballica köyündeyiz, Ramazan'a bir gün var. Kızlarım Kübra, Neslihan eşim Cemile, yeğenim Yeşim yeni yapılan havuzun kenarında oturuyoruz. Eski Ramazanları hatırladım ve duygulandım.

- Bir daha yazı aynı günlerde oruç tutmak bize galiba kısmet olmayacak, deyince kızım:
- Nedenmiş o? Neden öyle söyledin? diye sordu.
- Hesap edersen anlarsın, dedim.
- Ben anlamadım.
- Bak kızım, Ramazan—ı Şerif her yıl 10 gün öne geliyor, başlangıcı tekrar aynı güne gelebilmesi için 36 yıl geçmesi gerekiyor. Ben de 54 yaşındayım. Bundan sonra bir 36 sene yaşayacağımı düşünmüyorum ve hüzünleniyorum.
“Ay baba şimdi bunları düşünmenin sırası mı?” der gibi yüzüme baktılar.

ANNE BABA OLMAK KOLAY DEĞİL (KIZIM MELİKE)

Kızım Melike 2001 yılı doğumlu, 1 Ekim 2001'de sezaryen ile Umut Hastanesinde dünyaya geldi. Sn. Prof. Dr. Cem Turan ve Op. Dr. Semra Şensözün operasyonu ile kızımız doğmuş oldu. Yıllar geçti, büyüdü ve 2010 yılına geldik. 10. Yaşında... Melike iyi bir çocuk. Bize göre hiperaktif ve biraz yaramaz. Bazen ufak tefek rahatsızlıkları oluyordu. Zaman zaman burun kanaması, zaman zaman da hematochezia şeklinde kanamaları oluyordu. Melike'yi muayane etmek çok zor, bu konuda ikna etmek de çok zor... Eşim Cemile tedirgin, kalın bağırsakta bir sorun çıkar mı? Doğrusu ben de tedirginim. Ama esas sorun Melikeyi uyutarak muayene etmeye ikna etmek... Uyutulma şartlarını sağlamak için kan tetkikleri yapıldı. EKG, Alciğer grafisi çekildi. Çocuk ve anestezi konsültasyonları, herşey tamam. 24.12.2010 Cuma günü Melike'yi uyutarak burun muayenesi ve takiben kolonoskopi yapılacak. Ameliyat masasına alıp uyutuncaya kadar Melike hanımı ikna etmek yatıştırmak için uğraştık. Nihayet Melike 1, 2, 3, 4, 5, 6... deyince uyumaya başladı. İşlemi bitirdik. Çok şükür burunda ve kolonda bir sorun yoktu. Sadece anal fissür ve allerjik riniti mevcuttu. Cemile ve benim için bir kabus bitmişti. 10 gün boyunca uykularım kaçmıştı. İnsanın evladı hasta olunca kendisini unutupuyor. Bu süreçte gereksiz sinirlenmeler ve huzursuzluğum oluyor. Bu konuda eşim Cemile galiba benden daha metanetli..

SOYGUN NASIL YAPILMALI?

Hastanede servisteki şef odamda 2-3 dostumla oturuyoruz. ABD'deki ekonomik krizi konuşuyoruz. Petrolün varil başına 150 dolara kadar çıkmasına neden olan etkenleri tartışıyoruz. Bugün petrolün varil başı fiyatı 90 dolara düşmüştür. Peki, neden böyle olmuştur. Petrol fiyatlarını, ABD'nin 3-5 büyük şirketinin manipülasyonu ile fiyatlar yükselmişti. Ancak bunlardan 2-3 tanesi şu anda batma durumunda, etkileri ortadan kalkınca petrol fiyatları düşmeye başlamış. Tabiri caizse "Belalarını buldular." Tam bu sırada beraber çalıştığımız uzman arkadaşlardan Doç.Dr. Hasan Fehmi Küçük içeri girer:

— Hocam viziti yapalım mı?

Tam ciddi bir konuyu konuşuyoruz, nereden girdin araya kardeşim, diyorum.

— Özür dilerim ama neyi tartışıyorsunuz?

Piyasaları, vurgunları, soygunları konuşuyoruz.

"Son günlerde basında sık sık Deniz Feneri Derneği yolsuzlukları basında yazılıp çiziliyor, toplumda konuşuluyor.

— Hocam bunlar basit şeyler, yorma kafanı yoksa işin içinden çıkamayız. Kafayı yeriz. **"Eskiden soygun el feneri ile yapılırdı şimdi ise deniz feneri ile yapılıyor. Bu kadar basit."**

BAĞIMSIZ TÜRKİYE, MİLLİYETÇİ TÜRKİYE

Sayın Yaşar Okuyan çok önemli bir konuya parmak basmış ve demiş ki;
 — 1980 öncesindeki gençlik sağ—sol olarak çatışırdı. Ortak amaçları “Türkiye” idi. Türkiye’nin daha iyi yönetilmesi için biri Milliyetçi Türkiye’yi savunurdu, öbürü de Bağımsız Türkiye’yi savunurlardı. Ülkücüler duvarlara “Milliyetçi Türkiye” yazardı, bir gün sonra solcular yazı yazmaya çıkardı. Sağcıların yazdığı Milliyetçi Türkiye’nin milliyetçisini silerler yerine Bağımsız kelimesini yazarlardı. Daha sonraki günlerde tekrar sağ görüşlüler paletlerini ve fırçalarını alıp sokağa çıkarıldılar, Bağımsız kelimesini fırça ve boyalarla silerdiler, yine Milliyetçi yazardılar. Ama Türkiye kısmı hep kalırdı. Şimdi ise Türkiye çiziliyor. Türkiye yok sayılmaya çalışılıyor. Türkiye kelimesinden korkuluyor ve onu yok etmeye çalışıyorlar. Tehlikeli olanda budur.

Sayın Yaşar Okuyan çok güzel bir tespit yapmış, anlayana veya anlamak isteyeneye...

VAH ÜLKEM ... VAH VAH... !!!

Türkiye 70 milyon nüfusu ile nüfuzlu ve etkin bir ülke olduğunu düşünüyorsunuz değil mi?.Evet bende öyle olduğunu biliyordum..Taki geçen haftaya kadar öyle olduğunu düşünüyordum... Ancak öyle değilmiş beyler... Maalesef değilmiş arkadaşlar.. Bu ülkenin halkını, sokağı iyi tanımak ve ona göre karar vermek gerekir diye düşünüyorum..Bazı tespitler yaparak ne demek istediğimi açıklamak istiyorum:

Sokağa çıkan ve sokağın nabzını tutan basın mensupları halka bazı sorular soruyor;

Türkiye Büyük Millet Meclisinin Başkanı kimdir?

— Bülent ARINÇ...

— Öyle mi.?

— Evet evet öyle...

— O eskisi idi galiba...

— Hayır hayır,çok iyi biliyorum..

Yine aynı soruyu bir başkasına soruyor

— **TBMM'nin başkanı kimdir?**

— Cevdet Sunay mı?

— Bilmiyorum ... ama o öleli çok oldu..

— Evet öldüğünü biliyorum...

— Ben yeni meclis başkanını soruyorum...

— Kenan Evren ...

9—10 kişiye daha aynı soruyu soruyor, bir tanesi dahi yeni meclis başkanı Sn. Mehmet Ali Şahin bey'in ismini bilemiyor... .

Yine bir başka soru

Türkiye'de kaç il vardır?

— 61 il vardır...

— O eskidendi..şimdi yeni iller yapıldı...

— 69 mu?

— Yok yok.. daha çık...

— 89 mu?

Yine 10—15kişiye soruyor,bir tanesi doğru cevaba yanaşiyor... 81 il diyor.. Ama tam emin değil...

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı kimdir?

- İsmet İnönü... ?
- Hayır o eskiden yapmıştı...
- Kenan Evren...
- Oda eskiden yapmıştı...
- Haaa..hatırladım..Necmi Sezer..
- Ahmet Necdet Sezer demek istiyorsunuz... oda bir önceki Cumhurbaşkanı...
Abdullah Gül'ü biliyor musunuz?
- Biliyorum...
- Kimdir..?
- Başbakan değil mi?
- Sn. Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı olduğunu maalesef sadece bir kişi bilmişti..

Fenerbahçe spor kulübünün başkanı kimdir.?

- Aziz YILDIRIM
- Aziz Yıldırım...
- Aziz Yıldırım...

GS Kulübü Başkanı Kimdir?

- Adnan Polat
- Adnan Polat
- Adnan Polat.

Beşiktaş spor kulübünün Başkanı Kimdir?

- Yıldırım Demirören
- Yıldırım Demirören
- Nevzat Demir...

Türkiye'de Milli günler,Bayramlar hangileridir.?

- Ramazan Bayramı,Kurban Bayramı
- Başka var mı?
- Bilemiyorum... Var mı yaaav?

Çoğunlukla benzer cevaplar veriyorlar... Ama 23 Nisan Egemenlik ve Çocuk Bayramı, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı, 30 Ağustos Büyük Zafer Bayramı, 19 Mayıs Atatürk'ün Samsun'a çıkışı gibi önemli günler bilinmiyor...

Şimdi bu halkı sandığa gönderiyoruz... 4—5 ay sonra Haziran 2011 de seçim var... Peki bu halk neyi,kimi seçecek... Yukarıdaki sorular İstanbul,Ankara gibi büyük kentlerde yaşayan halka soruldu..alınan cevaplar belli... Ya köyde, kasaba da ya-

şayan biçare halkım nasıl oy verecek kimi seçecek..Kim çok odun kömür verirse,kim çok yardım yaparsa onu mu seçecek..?Vah ülkem vah..Demokrasi bu olsa gerek... Benim ülkemin kaderini bunlar mı belirleyecek..?Seçim işte öyle birşey... Cemaatler, Şıhlar,Ağalar,babalar devrede... Onlar söylecek bizde seçeceğiz..Gözün aydın Türkiye... Bunun adı çok şükür ki Demokrasi... **Egemenlik Kayıtsız Şartsız Milletindir...**

MÜHENDİSİN ADI DURSUN MUYDU?

Hastaların görüntüleme tetkikleri hastane PACS sisteminde görülebilir..Bir gün hastaların tetkiklerine bakmak için çok uğraştım ama sisteme giremedim. Belliki sistemde bir sorun vardı.. Bunun için Görüntüleme görevli müdür muavini Hülya Aydın Hanımefendiden yardım istedim..Bana bir mühendis göndereceğini söyledi.. Yaklaşık bir saat beklememe rağmen mühendis gelmeyince tekrar Hülya hanımı aradım

— Hülya hanım, mühendis Dursun!!! gelmedi.. Hastalar kapıda bekliyor...

— Yook mühendis Yasin beyi gönderdim... Henüz gelmedi mi?

— Hayır gelmedi...

— Nörolojiye uğrayıp size gelecekti hocam.. şimdi gelmek üzeredir..

10 dakika sonra içeri uzun boylu yakışıklı bir bey girer..Odam hastalarla doludur..

— Buyurun.. siz kimsiniz

— Ben görüntüleme görevli mühendis Dursun... Bir sorunuz varmış onun için geldim diyerek biraz dalga geçer gibi konuşur.

— Mademki Dursun ismini çok sevdiniz sizin isminizi Dursun olarak değiştireceğim Yasin bey diyerek dalga geçmesini önlemiş oldum.

BİZİMKİNE DE BİR EL ATIVERSEYDİNİZ OLMAZ MIYDI?

Servis koridorunda gezerken hasta ve hasta sahiplerinin konuşmalarına kulak misafiri olmamak mümkün değil.. Bazen koridor bitiminde şefin odasına yakın yerde sigara içilir .Bu bölgelerde de yapılan konuşmalar net duyulabilir..İstesende istemesende, hoşuna gitsede gitmesede bazı konuşmaları duymak zorundasın... Üçlü odada yatan kolon tümörlü hasta sahibi özel odada yatmakta olan Karaciğer tümörlü hasta hakkında diğer hasta sahibine bilgi vermektedir..Belliki keyifli bir sigara molasıdır

- Sanmam... bu adam ameliyat olamaz..vah vah çok zayıflamış ..durumu hiç iyi görünmüyor..
- Haklısın..bazan bu doktorlara şaşıyorum... Ahı gitmiş vahı kalmış...
- Ama adam çok zenginmiş... Fabrikatör mü neymiş...
- Yanına gelen giden de yokmuş..yazık

Her iki hasta ameliyat olur..Kendi hastası henüz şifa bulmamıştır,şanssız bir şekilde hastanın yarası açılmış ve fistül olmuştur. Diğer ölmesini bekledikleri hasta turp gibidir.. Koridorlarda tur atmaktadır.

Koridorda rastlaştığımız hasta sahibi Günaydın diyerek merhabalaşırız...

- Hocam benim hastamın durumu ne olacak,,yarası akıyor ateşi var..
- Merak etme takip ediyoruz,düzelecektir inşallah..Tümör ameliyatlarından sonra beslenme bozukluğuna bağlı böyle anastomoz kaçakları olabiliyor maalesef...
- Özel odada yatan zayıf cılız adam kalktı geziyor ama... Benim hastamın ameliyatına siz girmediniz galiba?
- Burası özel hastane değildir.. Burdaki bütün hastalar servisin hastasıdır..Ameliyat ekiplerimiz vardır.. Hepsi güvenilirdir.. Burası Eğitim ve Araştırma hastanesidir.. Merak etme hastan düzelir.
- Anladım da bizim hastaya da bir el ativerseydiniz olmaz mıydı?Sana çok dua ederdik.

KARNINDA ÇUKURLARI OLAN URFALI HASTA

1982 yılının 26 Nisan tarihinde geçici görevle Urfa'ya tayin olmuş ve 6 ay sonra 26 Ekim'de tekrar Ankara'ya geri dönmüştüm. O zaman henüz uzman olmamama rağmen hekim azlığı yüzünden son sene cerrahi asistanları Türkiye'de ihtiyaç olan bölgelere kura usulü dağıtılmaktaydı. Gıyabımda çekilen kurada bana da Urfa Devlet Hastanesi çıkmıştı. Urfa'ya giderken bayağı üzül müştüm. Ama dönerken dönmek istememişim. Urfa'ya giderken “ Urfa'ya bir giden bir de dönen ağlarmış” diye bir söz söylenmişti de inanmamıştım. Görevim esnasında Op. Dr. Ahmet İnan ve Merhum Başhekim Op. Dr. İsmail Bozkurt bana çok yardımcı olmuşlardı. Onları sevgi saygı ile anıyorum. Urfa Devlet Hastanesine gittiğimde ilk önceleri cerrahi poliklinik hizmeti sunmuşum. Daha sonra Ahmet İnan ve İsmail Bozkurt Bey'in destekleri ile ameliyat yapmaya başlamışım. O kadar enteresan hastalarla karşılaşırıyordum ki hem çok memnun oluyordum hem de çok üzülüyordum. Yine cerrahi polikliniğinde bulunduğum bir gün karın ağrısı ile 45 – 50 yaşlarında bir beyefendiyi muayeneye getirdiler.

— Geçmiş olsun, neyin var?

— Doğtur Bey, karnım ağrıyor, bulantım var.

— Karnını açar mısın? Sizi bir muayene edeyim.

— Peki Doğtur Bey deyip karnını açtığıında karnında 3 – 4 cm çapında pek çok çukurluğun olduğunu gördüm. Şaşırılmışım...

— Hayırdır bu çukurluklar ne diye sorduğumda

— Doğtur Bey onlar eskiden kalma... Bizim buralarda eskiden doğtur yokken karnında ağrısı olanlara köz koyarak, orayı yakarak karın ağrısını tedavi ederlerdi. Şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Demek ki karın ağrısını örtmek için yakma işlemiyle yeniden daha keskin bir ağrı yaratarak önceki ağrıyı unutturuyorlarmış.

Yıllar sonra 2006 yılında benzer özelliklerdeki bir hastayı İstanbul'da yakalamıştım. Bunu kaçırmak niyetinde değildim. Fotoğrafını çekmek için kendisinden müsaade aldım ve fotoğrafını çektim.

KARGAYA 250 YIL ÖMÜR , KENAN AYDIN'A 70 YIL...!!!

Sami Özkanca işadamı...Kenan Aydın ortağı...Bir biriyle iyi anlaşıyorlar..Bir günün akşamında Kenan bey bir lokantada kafa dinlemek ve bir şeyler yemek için oturur..Zaman ilerleyince kafa demini almıştır...Dertleşecek arkadaş aramaktadır..Aklına Sami bey gelir ve telefona sarılır..Saat 23.00 sularını bulmuştur.

— Alo Sami bey seninle hemen görüşmem lazım..

— Önemli bir şey mi..? Hani vakitte çok geç oldu...Yarın konuşsak olmaz mı kurban....

— Yok yooook çok önemli seni hemen bekliyorum...

Eve gitmekte olan Sami bey arabanın yönünü Kenan beyin olduğu mekana doğru çevirir...beş dakika sonra Kenan beyin karşısındadır...Ama Kenan bey ağlamaktadır...Sami bey üzülür ve acaba önemli bir şey mi oldu diye merak ederek Kenan beye sorar

— Hayırdır Kurban ne oldu? Neden ağlıyorsun?

— Yahoo Samiciğim demin öğrendim ki bir karganın ömrü 250 seneymiş...Ey kurban olayım Allahum Habu Garip Kenanun ise 70 sene..Bu Allaha reva bir iş midir...Bizum da 250 sene olamaz mıydı yani.....

PROF. DOÇ. OP. DR. ALİ AKYÜZ

Bendeniz Sn Prof. Dr. Ali Akyüz'ün hoş görüşüne sığınarak ve onun onayını alarak bu anekdotları yazıyorum. O bizim ağabeyimiz ve pirimizdir. Bilim adamıdır, dürüsttür lafını, esirgemez, gerçek aydındır, onu çok severiz.

İstanbul Tıp Fakültesi Ana Bilim Dalı'nda Öğretim Üyesi Sn. Prof. Dr. Ali Akyüz'e Prof olduğu zaman kutlama mesajı gelir. Tebrik Of'dan onu tanıyanlardan, hemşehrilerinden biri tarafından yazılmış. Prof. Dr. Ali Akyüz hemşerisini görünce ona çıkışır:

- Yahu ne biçim tebrik atıyorsun?
- Ne gibi?
- Benim ünvanım Prof. Doç. Op. Doktor mudur?
- Ya nedir?
- Prof. Dr. olarak yeterlidir.
- Doç olunca doktorluk yok olmayıda prof. olunca Doç.lık niye yok oluyi... der. Obür kazandukların ne olacak? Doktor oldun öyle tebrik attuk, Operatör oldun öyle tebrik attuk, Doçent oldun öyle tebrik attuk. Hiç ses çıkarmadun. Şimdi Profesör oldun onuda başına ilave ettuk, yanlış nerededir.

Ali Bey cevap verir:

Profesör gelince doçent düşer, yok olur. Onun için Prof. yazınca Doç. ve Op'ü yazmana gerek yoktur.

Olsun Ali Bey fazla mal göz mü çıkarır?.

REKTÖR ATAMASI

Prof. Dr. Ali Akyüz İstanbul Üniversitesi Rektörlüğüne aday olur ve seçime girer. Seçim sonucunda birinci çıkar. İkinci sırada Prof. Dr. Yunus Söylet vardır. Cumhurbaşkanının ataması için henüz liste Cumhurbaşkanlığına gitmemiştir. Bu arada Ali Akyüz'ü yıpratma ve karalama kampanyası başlatılır. Bunlardan biriside Sn. Nazlı Ilıcaktır. Bir basın mensubu olarak kalemine sarılır ve Ali Akyüz için döktürmeye başlar. Sonuçta Ali Akyüz'ü ergenekoncu ilan eder. Yazıyı bende okumuştum ve ilk tepkiyi Nazlı Ilıcak'a ben göstermişim. Olaydan iki gün sonra Ali Akyüz Bey'i aradım.

- Merhaba hocam, Ben Necmi.
- Merhaba Necmi, ne yapıyorsun?
- Ağabey seçimde birinci olmuşsun hem tebrik edeyim dedim hem de hakkında Nazlı Ilıcak'ın yazdığı yazıya üzüldüğümü ifade etmek istedim.
- **Necmiciğim olur böyle şeyler Nazlı Ilıcak'ının kim olduğunu Ali Akyüz'ün de kim olduğunu herkes bilir. Ali Akyüz kimseyi dolandırmadı, devlet soyamadı, öğretmen sandığının parasını ve arsasını yemedi, gazete ve televizyon kampanyası ile kimseyi üzmedi. Tek suçumuz ülkemizi sevmek ve yurttaşlık görevimi yapmaktır. Keyfine bak Necmiciğim şerefli insan olmak ayrı meziyettir.**

Sonuç olarak; Prof. Dr. Yunus Söylet, Cumhurbaşkanlığınca Rektör olarak atanır ve Nazlı Ilıcak da istediğini elde etmiş olur.

İHTİYARLAR ADAY OLMASIN GENÇLERİN ÖNÜNÜ AÇSINLAR!

Sn Prof. Dr. Ali Akyüz İstanbul Üniversitesi Rektörlüğüne aday olur. Diğer rektör adaylarından biri:

— Yaşlılar artık aday olmasın, gençlerin önünü açmaları lazım.

Ali ağabey kurt ve hazır cevap bir kişi hiç bu sözün altında kalır mı? Ve bakın ne söyler:

— Ula uşağım bazıları diyor ki ihtiyarlar aday olmasun gidun oni diyene deyun ki Ali Akyüz seninle bir konu hariç her konuda yarışmaya hazırdır. Ama onunda hapy çıktı evelallah o konuda da yarışırım.

HABU İŞ FARKLI BİRŞEY, ONDA VEBAL VARDUR... !

Porf. Dr. Ali Akyüz Of'taki köyüne gider. Herkes kendisine hoş geldin der, çevresinde toplanırlar ve sohbet ederler. Bir hemşerisi hemen söze karışır:

- Hocam sizin bize emeğunuz çok, Of'a, Trabzon'a çok hizmet ettunuz. Adaylığını koyun da sizi seçelim der... Çevresindekilerde benzer şeyleri söylerler ama 2-3 tanesi sessiz kalır. Ali Bey akıllı adamdır bu Ofluların ona oy vermeyeceğini az çok bilir.. Hele hacı hoca takımı elini, parmağını keser ama yine de Ali Bey'e oy vermez. Dr. Ali Bey, sakallı olanın yanına yaklaşır:
- Hocam adaylığımı koysam oy verir misiniz?
Hoca biraz düşündükten sonra
- Habu iş farklı bir şey onda vebal vardır, hemde hocam hekim olarak daha yaralı olmaktadır.

KADER NEDİR?

Erkek saç kılı ile kadın saç kılı arasında fark var mı?

Prof. Dr. Ali Akyüz İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Ana Bilim Dalı başkanı, 8 yıldır bu görevi sürdürüyor.

Bir gün din hocası olan sakallı bir hemşerisi yanına gelir. Aralarında samimiyete binayen Dr. Ali Bey kendisine takılır:

- Hocam iki soru soracağım ama vicdanen cevap vereceksin tamam mı?
- Sor bakalım.
- Hocam **1. Sorum kader nedir? 2.Sorum erkek saç kılı ile kadın saç kılı arasında ne fark vardır?**

Hoca kem küm eder kadere cevap verir ama Dr. Ali Bey tatmin olmaz ve şu cevabı verir:

- Hocam, “**Kader ilmin, teknolojinin ve ekonominin bittiği**” yerde başlayan bir olgudur.

Bu cevap hocanın hoşuna gitmez ama başını öne eğer. Ali Hoca bu durumu görünce hemen devam eder:

- Bak hocam Cemal zengindi hasta oldu ve tedavi için Amerika'ya gitti, orada tedavi oldu geldi.10 senedir yaşıyor ama aynı hastalıktan burada tedavi olan Hasan nerededir? Mezarda. Peki, bunu nasıl açıklayacaksın?

Hoca Dr. Ali Bey'in ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

Gelelim 2. Soruya

- Kadın saç kılı ile erkek saç kılı arasında ne fark vardır? İkisini de önüne koysam hangisinin erkek kılı veya kadın kılı olduğunu anlayabilir misin hocam?
- Anlaşılmaz.
- İkisi de veya biri yemeğe düşse yemeği yiyebilir misin?
- Midem bulanır yiyemem.
- İnsanın kişiliğini, karakter yapısını, cinsini saç değil yüzü belirler hacı... İnsanların saçını değil yüzünü örtmek lazım der.

*Âlimin oğlu âlim olursa adet
Âlimin oğlu zalim olursa felaket
Zalimin oğlu âlim olursa saadet*

HABU NOBEL DEĞUL DA NEDUR?

Prof. Dr. Ali Akyüz Trabzon ili Of ilçesinin köylerindedir. Halen İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Ana Bilim Dalı başkanlığını yapmaktadır. Kendisini sever ve sayarım. İzni ve hoşgörüsüyle kendisiyle ilgili anekdotlardan birini daha aktarmak istiyorum. Prof. Akyüz Amerika'da bilimsel bir kongreye gider. Kongre sonrası sorulan bir soru üzerine kongreyi şöyle değerlendirir:

Ula uşağum sen Of'un bir köyünde doğacaksun, ortaokul ve düz liseyi bitireceksun, sonra fakülteye gireceksun, onu biturduktan sonra Genel Cerrahi Asistanlığı kazanacaksun, uzman olacaksun, yetmedi doçent ve profesör olacaksun, Amerika'da kongreye gideceksun İngilizce sunulan kongrenin %30—40'nı anlayacaksın... Habu Nobel değil da nedur?

ERKEKLÜĞÜMÜN BİTTÜĞÜNÜ SANAYDUM, YANILMIŞUM... !!!

(Prof. Dr. Ali Akyüz'den yine olmuş bir olayı dinleyelim)

Oflı Cemal Ağa karısı ile Hacca gider ve böylece hacı olur. Aradan 1 – 2 sene geçer o sıralarda Batum kapısı açılır ve Karadenize güzel Rus hanımlar gelir. Cemal Bey'in arkadaşları Hacı Cemal'e takılırlar.

— Yav ne gereği vardı da hacca gittin hacı oldun. Habu hanumlara baksana insanın gözü gönlü açılıyu.

Cemal Ağa'nın arkadaşları ve gelen güzel hanımlar Cemal Ağa'nın aklını çelmiştir ve düşünceleri değişmeye başlamıştır. Günün birinde evi terkederek Hopa'ya doğru açılır ve 1 hafta kadar eve gelmez. Bu arada onu yoldan çıkaran kişiler Hacı Hanım'ın yanına giderler ve kara haberi hanımına verirler. Hanımı çok üzülür ve ağlamaya başlar. Cemal Ağa dönünce hanımı onu kapıda karşılar. Bu sırada gözlerinden yaşlar damlamaktadır.

— Hacı ne yaptın? Sağa yakışur mi? Sen hacı idun? Oyyy ne iş oldi bize gördün mi pu adamın yaptığınu. Söylenenler doğru midur?

Cemal Bey içini çekerek

— Sus hanım pen erkekluğumun pittığınu sanaydım. Oysaki oni öldüren sendun. Allahtan bu kapi açıldı da neyin ne olduğunu gördük.

— Sus hacı oyle konuşma günaha gireysun. Haciliğında gider.

— Sanane giderse gitsun, Mekke orda duruyu kaçtuğu yok. Hacan biter giderum oraya bir daha olur biter, ama ha bu melekler bir giderse ne olur düşünmek bile istemeyrum.

AYDIN BOYSAN'LA SOHBET

05–08 Kasım 2009 tarihlerinde Kuşadası'nda Pine Bay Hotel'de Endokrinoloji kongresindeyim. 7 Kasım Cumartesi günü programda Aydın Boysan'la sohbet var. Belli ki düzenleme komisyonu günün yorgunluğunu üzerimizden atmak istiyor. O nedenle saat 18.45–19.45 arasına bu programı almış.

Aydın Boysan kimdir? 1921 yılında doğmuş, 88 yaşında bir mimar. Aynı zamanda Hürriyet ve Akşam gazetelerinde köşe yazarlığı yapmış, çalışkan, ilkeli kendi tabiriyle gerçek Atatürkçü biri. Önce İstanbul Tıp Fakültesi'ne öğrenci olarak yazılmış ama sonradan mimar olmuş. 36 kitap yazmış. Sohbeti ve yorumları iyi bir ressam, pardon gazeteci.

Aydın Boysan 1943 yılında Hakkâri hükümet konağını yapmakla görevlendirilir. O zamanın valisinin makam aracı yok, makam aracı yerine at kullanıyor. Denetlemelerini at sırtında yapıyor. Peki, devlet valisine bir araba alamamış mı? Hayır, konu o değil. Karayolu olmadığı için makam aracı olarak atı kullanıyor.

Aydın Bey işini bitirmiş dönecek ama nasıl dönecek? Kara kara düşünüyor. En kısa yoldan İstanbul'a nasıl dönebilir? Sonunda sorun çözülüyor. Önce at ile başlıyor yolculuğa. 7 gün yürüyerek Van ve Diyarbakır'a, oradan da tren yoluna ulaşıyor. Tam 16 gün sonra İstanbul'a ulaşıyor.

Aydın Boysan Bey hekim gurubunu karşısında yaşlılığını unuttu, 88 yaşında ama karşımızda oturmadan konuşuyor. Şimdi onun ağzından birkaç fıkrâ;

Sağ omuzda sevap, sol omuzda günah yazan melekler...

Karadenizli Temel dinini iyice öğrenmek ister ve bu konuda hocalardan ders almaya başlar. Epeyce yol kat etmiştir. Namazda ettehiyyatüya oturup sağa ve sola selam verme konusunda hoca kendisine açıklama yapıyor.

— Önce esselamün aleyküm ve rahmetullah diyerek sağa selam verilir, çünkü o omuzda sevap yazan melekler vardır. Sonra sol omuza doğru selam verilir. Orada da günah yazan melekler vardır.

Temel'in tuhafına gitmiştir, sevap yazan melekleri anladı da bu günah yazan melekleri selamlamanın anlamını bir türlü anlamadı veya anlamak istemiyor. Sonra onların sol omzunda işi ne? Eve gelince abdest alıp namaza durmuş, kızgınlığı hala geçmemiştir. Ettehiyyatüya oturmuş. Ettehiyyatü, Allahümme salli ve Allahümme bariki okuduktan sonra önce sağa doğru:

— Esselamün aleyküm ve rahmetullah çok nazik ve gülümseyerek ve uzatarak sağa doğru selam verir, sonra aynı işlemi sola doğru yaparken çok kısa, sert ve azarlar bir şekilde yapar.

İkinci fıkra **Bizde yapıyoruz ama derisini soyacak kadar değil...**

Evde hizmetçilik yapan hanımın o gün yüzünde hep alaycı ve tatlı bir tebessüm vardır. Ev sahibi durumu fark etmiştir ama manasını çıkaramamıştır. Bu nedenle ev sahibi kendisinden durumu öğrenmek ister. Hizmetçi kadın çöp kutusunda bir prezervatif bulmuştur. Onun ev sahibine gösterir.

— Valla beyim, bizde bu işi yapıyoruz ama derisini çıkacak kadar değil. Bu kadar zorlamamak lazım.

Üçüncü fıkra **Ufaktan ufaktan bırakıyoruz...**

Kadının kocası çok çapkın her gün, her hafta ayrı ayrı bir kadınla çıkıyor. Kadın bundan çok rahatsız. En sonunda kocasını karşısına alıp konuşur.

Bak bey, yediğin haltları biliyorum ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Bir daha hovardalık yaparsan seni boşarım anlaşıldı mı?

Adamcağız karısının kararlı tutumunu görünce çok korkmuş. Bir daha yapmayacağına yeminler etmiş, söz vermiş.

— Tamam karıcığım bu iş burada bitmiştir. Şeref sözü veriyorum. Yemin olsun bir daha yapmayacağım.

3 gün sonra tesadüfen kocasını bir yerde çapkınlık yaparken yakalar, şaşırmıştır. Hiddetli bir şekilde kocası ile kadının yanına gider. Bu seferki kadın değil 15-16 yaşlarında çocuk yaşta bir kızdır.

— Be adam ne terbiyesizsin daha geçen gün yeminler etmedin mi? Söz vermedin mi? Diye sorar.

Adam hemen karısının sözünü keser:

- Bak karıcığım söz dedik ya yemin ettik ya.
- Eee bu ne hal.
- Vallaha karıcığım sözüm yine söz. Öyle birden bırakılmaz ki böyle ufaktan ufaktan bırakıyoruz yani.

Adamcağız hayatından kesitler anlattıkça ve yaşadıklarını bizimle paylaştıkça tecrübenin ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz. Her gece okumadan yatmadığını söylüyor. Bu alışkanlık anne ve babasının korkusundan kalmış.

Gece uyuyamadım. Tuhaf tuhaf rüyalar gördüm. Uyandığımda terlemiş olduğumu gördüm. Keşke evde olsaydım diye içimden geçirdim. Sabah ezanına 1 saat daha var. Kalkıp oturdum. Düzeltilecek makalelerim vardı onları düzelttim ve Aydın Boysan'la sohbeti yazdım. Bugün 16,40'da İstanbul'a dönüş uçak biletim alınmış. Gece Cimilli İbo ile Necati Selvitop'un gecesi var. Kısmet olursa oraya katılmak istiyorum. Bu notları yazarken otel odasında aynanın karşısındayım. Gittikçe rahmetli babama benzediğimi fark ettim. Çokta yaşlanmışım. Saçlarımın 2/3'ü tamamen beyazlamış. Sona doğru yaklaşıyoruz galiba. Her canlı gibi bizde ömrümüzü tamamlayacağız ve geri döneceğiz.

AYDIN BOYSAN’LA 2. SOHBET

Aydın Boysan ile programından önce Cornelia Otel’in resepsiyonunda sohbet ediyoruz (Antalya Cornelia Otel, Endokrinoloji Mezuniyet Sonrası Kursu 2010). Bir birimize fıkra anlatıyoruz ve Aydın Boysan Bey’e bazı özel sorular soruyorum:

- Kaç yaşındasınız?
- 89 yaşındayım
- Allah uzun ömürler versin
- Teşekkürler ederim
- Uzun yaşamanızın sırrı sizce nedir?
- Siz doktorsunuz size sormalı
- Haklısınız ama sizin bu yaşta dinç kalmanızı merak ettik. Özel bir yaşantınız var mı? Ne gibi yiyecekler yersiniz. Sigara, alkol kullanır mısınız?

Özel yemek yemem az yerim, sık sık yerim. Alkolü içmeye devam ediyorum, sigarayı 30 sene önce bıraktım, 20 sene önce 2 defa akciğer kanseri ameliyatı oldum. Sonra kulağımın arkasında bir yara çıktı ona da kanser dediler ve onu da ameliyat ettiler.

“Uzun yaşamanızın sırrını anladık efendim. Sık sık kanser olmanız size iyi geliyor. İmnün sisteminizi güçlendiriyor”. Espirili bir şekilde dedim.

1921 yılında doğmuş, ozaman Padişah Vahdettin hala başta idi. Cumhuriyetin kurulması ile büyümeye başladı 1927 yılında yeni 6 yaşındayken Atatürk’ün İstanbul’a ilk gelişini çok iyi hatırlıyor.

Rakıyı çok seviyor... Rakının içilmesini, hazırlanmasını şöyle öneriyor. “Önce rakının suyu bardağa konulur, rakı üzerine dökülür. Suyu %50’den fazla olmamalı. Su ve rakı daha önceden soğutulmalı, rakıyı soğutmak için içine buz asla konulmamalıdır.

Haftada 2 defa 2 duble rakı hala içiyormuş. 89 yaşındaki bir kişi için ağır oluyor mu sorusuna.

— “Bilakis zevk oluyor.” Diye cevap veriyor.

Sohbet ederken ona Prof. Dr. Akyüzün yaşanmış olaylarını ve bazı fıkraları anlatıyordum ki Prof. Dr. Selçuk Özarmağan geldi.

— Aydın Boysan benim babamdırrrrrrrr. Dedi, yürümekte zorluk çekiyordu ve dili dolanıyordu. Belliki çok içmişti. Bizim ona fıkra anlatmamamızı istemiş olacak ki:

— Aydın Boysan’a fıkra anlatılmazzzzz... Aydın Bey’in bir sözü vardır, bilirmisiniz? Kısa kes Aydın havası olsun, traşı bırakın... Gibi abuk sabuk laflar söyleyerek yan tarafa geçti. Aslında bu adama çok güzel bir cevap verilirdi ama sarhoşa değmez dedim. Prof. Dr. Yusuf Bükey’e baktım.

— Ne diyor bu? Dedim.

— Boşver sarhoş... O eskiden beri içer... Hoşgörülü olmak lazım. Sonuç olarak şişenin içindeki ile kafasının içindekileri bir türlü ayarlayamayan bir bilim adamı...

AYDIN BOYSAN'LA 3. SOHBET

17—20 Kasım 2011 tarihinde Atalyada yine bir Endokrinoloji Mezuniyet Sonrası eğitim kursundayız. Pek tabi ki Aydın Boysan yine bizlerle... Aydın Boysan'la sohbet kısmını yine Selçuk Özarmağan ayarlıyor... Günlük bilimsel Aktiviteden sonra sırada Aydın Boysanla sohbet var..Var ama adamcağız ayakta duramıyor.Kürsü yerine yerde bir sandalye ve önünde bir sehpa ile bizlere hitap etti.

— **Ben 1941 yılında İstanbul Tıp Fakültesine 5033 nolu kayıtlı doktor adayydım... Tabi 1941 yılında..derken ayaktaydı... O kadar ayakta kalabildi..hemen yerine oturarak konuşmasını sürdürmek zorunda kaldı... Kolay değil adamcağız 90 yaşında ..Biz o yaşa gelince ne olacağız..Belki de oyaşa ulaşma şansımız olmayacaktır... Konuşmasını anlamak çok zordu..Kelimeleri ve heceleri yuvarlıyor ve bir hırıltı şeklinde çıkıyordu... Yinede konuşmasından anladığım birkaç cümle olduğunu söyleyebilirim”Bana yeniden bir yaşam verseler geçmiş hayatımı yeniden aynen yaşamak isterdim..Ogünleri ve o saatleri yeniden yad ederdim.. Yanlış yaptıklarımı da sahip çıkardım,yeniden yapmak isterdim.”dediğini çok iyi hatırlıyorum**

Toplantı bitiminde Yusuf Bükey hocaya sordum..

— **Hocam Aydın Boysanı nasıl buldunuz...**

— **Necmi çok kötüydü, konuşulanları anlamak zordu..Dahada kötü olacak diye üzülüyorum.. Allah uzun ömürler versin... Bir daha ki toplantıya ya nasip... Sn Aydın Boysan — bana göre — son plaketini alkışlar eşliğinde almış oldu...**

ERKAN OCAKLI'YI İLK MUAYENE

11.09.2007 Salı günü Erkan Ocaklı saat 10.00 sularında Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin 4. katında bulunan 3. Genel cerrahiye geldi. Ben o sırada uzman ve asistan arkadaşlarımla hasta viziti yapıyordum. Kat görevlisi Ayşe Hanım Erkan Bey'e torpil yapmış ve benim odama oturtmuştu. Eşi Nebahat Hanım kapının yanlarında dolaşüyor, biz buradayız der gibi.

Erkan Ocaklı'yı görünce zayıflamış ve yüz hatlarının çökmüş olduğunu fark ettim. Bir gün önce telefonla beni aradığında safra kesesinden rahatsız olduğunu, bu nedenle Adapazarı'nda Check—up yaptırdığını ama bir şey çıkmadığını, fakat yakınmasının devam ettiğini söylemişti. Sesi de kısık çıkıyordu. Benden randevu istemişti. Bugüne randevulaşmıştık. Kendisini muayene ettikten sonra tetkiklerine ve mevcut batın tomografisine baktım. Maalesef pankreas başında kitle vardı ama arkadaşlar dalgınlıkla bu noktayı görememişler. Ancak hata etmemek için kendisini Radyolog arkadaşım Prof. Dr. Levent Çelike yönlendirdim.

— Hocam bir arkadaşımın Tomografisi var bir değerlendirmenizi rica ediyorum. Pankreas kanseri gibi duruyor, dedim.

Necmi Bey, Maltepe Üniversitesi'ndeyim hemen hasta ile tahlilleri gönder.

Prof. Dr. Levent ÇELİK hastayı inceledi hatta yeniden MR ile değerlendirdi. Telefonla bana döndü.

— Necmicğim hastanın ilk tomografisinde pankreas boynunda tümör var, ben MR çekerek ameliyat şansı var mı (Rezektabl mı?) diye araştırdım. Vallahi işi zor, ilerlemiş. V. Portayı, V. Mezenterika superioru tutmuş, ayrıca karaciğere giden (A. hepatica comminus) ana damar tümörün içinde gözükyor.

— Leventçğim nereleri tuttuğunu çok net bize yazabilir misin? Ne yapabiliriz bir bakalım.

- Benim tanıdığım Necmi Kurt bunu halleder, diyerek bana cesaret verdi.
- Bu arada 11.09.2007 tarihinde alınan kan tetkikleri sonucu önümde; Ca 19.9>1000 yazıyor. Normali (0-27) oranı. Bu düşüncemi doğruluyor. Pankreas tümörü için önemli bir tümör markeri.

Erkan Ocaklı benim için önemli bir insan. Çünkü 1970'li yıllarda Karadeniz müziğini kemençe ve kavaldan kurtarıp bağlama ile çalmaya başlayan gerçek bir üstat 250-300 civarında eseri var. Bunların çoğunluğun sözleri kendisine ait. Ayrıca bir dostluğumuz, arkadaşlığımız var.

ERKAN OCAKLI

Hastaneye yatmadan 1 gün önce Eylül 2007 de Patika'da Necati Selvitop'un oğlunun sünnet düğünündeydik. Erkan Bey'in eşi Nebahat ve benim eşim Cemile Hanım hep beraberdik. Sahneye çıkan bayan sanatçılar hep Erkan Bey'e bakıyorlar ve tebessüm ediyorlardı. Bende kendisine “**Ne oluyor kardeşim hep kızlar sana bakıyor?**” dedim ve O'na yanaşarak kafalarımızı birleştirdim. Gayem kızların O'na bakarken bana da bakmalarını sağlamaktı. Erkan Ocaklı hastaneye yatıp ameliyat olduktan sonra bana şu dörtlükleri yazmıştı:

*O senin çalımların
Yakar doktorum yakar
Ben seni methedersen
Kızlar sana da bakar*

*Deldiler her yanımı
Gemimi batırdılar
Fırtına Ocaklıyı
Yatağa yatırdılar*

*Doçent Doktor Necmi Kurt
Gemiyi tamir etti
Açıldı denizlere
Bu Ocaklıya yetti*

*Ha bu kadar söyledum
Yeter arkadaş yeter
Takılma feriklere
Olursun benden beter*

ERKAN OCAKLI'YI AMELİYAT KARARI VE AMELİYAT..

Ameliyat için karar verdik ama bu nasıl olacaktı. Tetkiklerde hipertiroidi (Zehirli goitre) mevcuttu. İlk başlarda kan şekeri 350 - 500 civarında ve zor regüle (düzeltilebiliyor) edilebiliyor. Hastayı yatırdık, Propisil tablet 3*3, Dideral Tablet 2*1 tedavisine başladık. 10 gün sonra hastada sarılık başladı. Biz bu durumu tümörün safra yolunu tıkamasına bağladık. Ancak endokrinoloji ve gastroenteroloji uzmanları hipertiroidi için kullandığı ilaçların toksik hepatit yaptığını belirterek ilaçları değiştirdi. Deltacortril tab. 5mg (Steroid) sabah 4 ve akşam 2 adet olmak üzere kullanmaya başladı. Böylece 1 haftamız heba oldu. Bazı hekim arkadaşlarım bu ameliyatı yapmamamı öneriyordu. Hastanın hem Karaciğeri bozulmuş, hem de zehirli guatr vardı. Daha önemlisi tümör pankreasın corpusunu, boyun kısmını ve altından geçen damarları tutmuştu. Kafam çok karıştı. Erkan OCAKLI'yı ameliyata almaya karar vermiştim ve bu dönülmez karardı. Bunun için greft gerekiyordu. Bizde greft koyabiliyorduk ama bu işle bizden daha çok uğraşan arkadaşım Prof. Dr. Abdullah SAĞLAM'ı aradım ve benimle ameliyata girebileceğini söyledi. Kendisine teşekkür ettim ve 4 Ekim Perşembe, Ramazan'ın 20. gününde Erkan OCAKLI'yı masaya aldık. O gün tek ameliyat yapmıştık. Ameliyat 10 saati aşmıştı. Ameliyat anında bir ara 15-20 dakikada 3-4 ünite kanamıştı, tansiyon 3'e düşmüş ve nabız alınamıyordu. Grefti (parçayı) koymaya çalışan Abdullah Bey çok heyecanlanarak ve yüksek sesle bağırma başladı.

— Beyler böyle devam edersek bu hastayı yeriz, yeriz. Anlaşıldı mı? dedi.

Sorumluluk bendeydi. Erkan OCAKLI'yı masaya yatıran bendim ve masadan sağlıklı kalkması gerekiyordu. Soğukkanlılığımı yitirmemeye çalışarak V. Portanın içine tüp koymaktan Abdullah Bey'i vazgeçirerek alttan ve üstten damarları izole ederek tape ile askıya aldık. Kısa sürede tümörü çıkarmamız ve kanamayı kontrol altına almamız gerekiyordu. Çünkü dalak, toplar damarları ve Inferior mezenterik venin dolduğu yer açıldı ve buradan kanamaya devam edecekti. O nedenle bir an önce pankreasın arkasına dönmemiz gerekiyordu. V. Mezenterika superior ve V. Portanın bir kısmını çıkararak bu işlemi yaptık. Dalaktan ve barsaktan gelen damarlarda kontrol edilmişti. Artık Abdullah Bey çay—kahve içebilirdi. Hastayı ameliyat ekibi-ne teslim ederek Abdullah Bey'e çayını kahvesini ve sandviçini yedirdim ama ben endişeliydim. Kan şekerimde oldukça düşmüş, oldukça yorgundum.

Abdullah bey fikrimi beğenmemiştir.

— Tümörün bir kısmı pankreasta devam ediyor, dedim.

— Yok, yok tam çıktı, dedi.

Döndüğümüzde patolojiden gelen cevap beni fena halde üzdü. Tahmin ettiğim gibi pankreasın kalan kısmında tümör devam ediyordu. Yapılacak belliydi, pankreasın tamamını dalakla beraber almaktı ve bu işlemi de istemeyerek yaptık. Greft kondu, çalışıyordu. Karaciğeri besleyen A. hepatika communis de değiştirme fikrine müsaade etmedim. Çünkü Karaciğer V. Portanın kapalı olması nedeniyle Karaciğer zaman zaman 1,5–2 saat olsa da kısmen iskemik (kansız) kalmıştı. Üstelik ameliyat sonrası trombüle tıkanma oranı yüksekti bu da hastanın kaybı demekti.

AMELİYAT SONRASI ERKAN OCAKLI...

Şu anda ameliyatın 3. günü, yoğun bakımda durumu çok iyi, bugün yürüdü barsaklar çalışmaya başladı. Biraz önce İsmail Türüt aradı, “Erkan abinin durumu nasıl?” diye sordu. İzahat verdim. Gerek ameliyat öncesi ve gerekse ameliyat sonrası bilgi isteyen çoğunluğu Karadenizli sanatçılar ve vatandaşlar beni epeyce yormuştu. Ancak ameliyatın sonu ve iyileşme dönemi yorgunluğumu unutturdu.

Kâmil Sönmez, Volkan Konak, İsmail Türüt, Davut Güloğlu, Tarık Tüfekçi, Necati Selvitop, İbrahim Can, Yusuf Cemal Keskin, Gönül Usta (Bizim Gönül), Kenan Ustases, Megashow, Ceyhun Şişmanoğlu bizzat hastaneye gelerek, Osman Yağmurdereli, Tekin Küçükali, Karadeniz TV sahibi Zihni Cinan, Bayındırlık Bakanı Faruk Özak, eski bakanlarımızdan Sn. Eyüp Aşık telefonla arayarak bilgi aldılar.

YA TEKRARLARSA!

Erkan Ocaklı'yı pankreas Ca nedeniyle 4 Ekim 2007 günü ameliyat etmiştik. Şu anda 16.01.2008 durumu iyi, her şey güzel gidiyor. Ama bir gerçek var ki o beni rahatsız ediyor. Normalden büyük çevre dokuları ve damarları tutmuş bir pankreas kanseri nedeniyle ameliyat yapmışız. Tüm incelemelerde (MR ve son teknoloji PET/CT) uzak yayılım yok deniyor. Ancak bu büyüklükteki tümörlerin %50'si gözün görmediği büyüklükte yayılım yapmış olabiliyor. Şimdi herkes beni övüyor, basından TV'lerden duyan hastalar, ümitsiz vakalar dâhil bizi ameliyat et diye bana geliyor. Çünkü benim başarılı olduğumu sanıyorlar. Peki, hastalık tekrarlırsa başarısız mı olacağım? Bekliyorum ve bu yükü taşımaya çalışıyorum.

BU KARI BU GECE BENLA YATMADI...

Erkan Ocaklı'nın ameliyatının 7. ayı. Kemoterapi sona ermiş, kontrole geldi. Bir hafta önce ateşi çıkmış. Antibiyotik verilmiş. 2-3 gündür geceleri öksürüğü olduğunu eşi söylüyor. Erkan Bey itiraz ediyor.

— Hayır, öksürmüyorum.

— Hayır, hayatım öksürüyorsun.

— Allah Allah! öksürmüyorum.

Bana dönerek:

— Doktor bey onun demesine bakma öyle bir şey yok.

Tartışma devam eder, Nebahat Hanım hala öksürdüğünü iddia etmeye devam eder Erkan Bey'in dün gecede öksürdüğünü söyleyince Erkan Bey iyice kızar.

— Doktor Bey, bu kadın dün gece benla yatmadı. Kafayı yemiş.

KİM DAHA YAKIN..?

Erkan Ocaklıdan dinleyelim... :

1975—80’li yıllarda Rahmetli Erkan Ocaklı Almanyada konser vermek için Almanyaya davet edilir. Çok sevilen Erkan baba orada çok itibar görür ve bundan dolayıda çok mutlu olur. Konserler öncesinde Almanyada çalışan vatandaşlarımız Erkan beye Almanyanın güzel yerlerini gezdirirler, zaman zaman dinlenirler, cafe’lerde çay—kahve içerler... Tabi bu arada Erkan beyle çokca resim çektirirler. Bir hafta boyunca konserlere çıkan Ocaklı Almanyada yaşayan ve sanatçı olma yolunda ilerleyen gurbetçi bir Türk kızını istek üzerine yanına alır ve Erkan sahneye çıkmadan önce birkaç parça söyler... Fakat kızın çevresinde birkaç belalı tip dolaşmaktadır ve bu durum Erkan’ı rahatsız etmektedir. Sahneye çıkmaya yakın bir zamanda sahne hazırlık odasında çay içmekteler. Kızın çevresinde 3 genç dolaşmaktadır ve hiç biride ayrılma ve kızı yalnız bırakma niyetinde değildir. Gençlerden birincisi Erkan’a dönerek :

— Abiy, müsaade ederseniz S..... hanım bu akşama mahsusen sizden sonra sahneye çıksın..

Erkan bu sözden rahatsız olmuştur ama belli etmemeye çalışır...

— Olur koçum... Eğer assolist yeteneği varsa buyursun... Ben önce çıkarım der Kızın teyzesinin oğlu olduğunu söyleyen 2.şahıs araya girerek Erkan beyden özür diler

— Hiç öyle şey olur mu abiy... Bunlar assolistin kim olduğunu bilmiyorlar... Benim teyzemin kızıdır en yakını benim, benim bir talebim olmuyor da siz kim oluyorsunuz?diyerek diğer iki kişiye sitem eder..tam bu sırada I.şahıs devreye girer.

— Ula sözlerine dikkat eyle,ben... .. im,beni nasıl tanımazsın,ben onun sözlüsü sayılıırım

Tam bu sırada Erkan üçüncü kişiyi gözüne kestirmiştir ve hemen ortaya bir soru sorar:

— Vallaha tebrik ederim... S..... hanım kardeşim bu kadar ilgiye layık olduğuna göre çok şanslı.Ama en yakını kim olduğunu ben hala çözemedim... o zamana kadar hiç konuşmayan üçüncü kişiye dönerek

— Siz neyi oluyorsunuz kardeşim..? diye sorar

— Abiy ben size olan saygımdan dolayı konuşmuyorum... Bunlara bakma bunlar kafasız,menfaatçı insanlar ... Bugüne kadar ... S..... hanımı maddi ve manevi

olarak hep ben taşıdım... Şu andada onun yatak arkadaşıyım... Bunlar benden daha yakın olabilirler mi?

Ortalık karışmıştı, 5—10saniye odada hiçbir ses yoktu.. Sonra ne mi oldu? Yumruklar sallanmaya, sandalyeler havada uçuşmaya ve camlar kırılmaya başlamış...

ŞUANDA MALİ DURUMUM İYİ DEĞİL AMA İSTERSE CANIMI VERİRİM...

Erkan Ocaklı ameliyattan sonra yoğun bakıma alınmış ve 3.günde Servise alınmıştı. Ameliyatın 5. – 6. gününde sekreter hanım odamın kapısında bir beyin benimle görüşmek için beklediğini söyledi. İçeri buyur ettiğimiz kişi 65 – 68 yaşlarında saç sakalı çok düzgün olmayan, orta giyimli biriydi.

— Doktor bey, ben Erkan Bey’i ziyaret için geldim. Ama durumu müsait mi? Siz ziyarete müsaade ediyor musunuz? Diye çok kibarca müsaade istedi. Belliki kültürlü yol yordam bilen biriydi.

— Afedersiniz siz kimsiniz?

— Ben organizatör, eski gazinocu, eski müzisyen biriyim. 1970’li yıllarda Erkan Bey benim gazinomda, taksimde sahne alıyordu. Ozaman Erkan Bey yeni parlamıştı. Ve gençlik tarafından çok seviliyordu.

— Erkan Beyle beraber mi çalıştınız?

— Evet, birlikte çalıştık. Çok bonkör, çok iyi niyetli, şefkatli bir delikanlı idi.

— Kaç senedir görüşmüyordunuz?

— En son 1990’lı yıllarda görüşmüştük. Şimdi hasta olduğunu duydum o nedenle ziyarete geldim.

— Erkan Bey o dönemde nasıl biriydi, iyi kazanıyor muydu?

— Adı üzerinde delikanlı çağı... Mert, kanı kaynayan bir delikanlı idi. Assolistin altında çalışmaya başlamıştı ama 15 – 20 gün sonra assolisti sollamıştı. Taksimdeki gazinomun önünde 2 – 3 bin genç Erkan Bey’i omuzlarına alarak gazinoya girdiler. Çok para kazanıyordu, çuvalla para kazanıyordu desem doğrudur. O’nun sayesinde çok para kazandım. Paraya değer vermez ve parasını tutmazdı. Gençlik hali işte, çok hızlı yaşardı. Kendisine birgün “**Erkan Bey, her zaman bu dere nin suyu böyle akmayabilir yatırım yapmaya çalış**” dediğim zaman pek önemsemezdi. Bildiğim kadarıyla Kızıltoprak ve Üsküdar dolaylarında 1 – 2 daire almıştı. Onun haricinde kazandığını eşi dostu ile yemiştir. Yazık etmiştir.

— Peki siz de kazanmışsınız, siz yatırım yaptınız mı?

— Yaptım, ama kefil olduğum 2 dostum yüzünden iflas ettim. Şu anda mali durumum iyi değil ... imkanım olsa Erkan Bey için canımı veririm. Ben geçmişi önemseyen biriyim. Hatıralarımı severim... Geçmiş özlerim... Erkan Bey bu anlamda benim için çok değerlidir. Durumu nedir hocam biraz bilgi alabilir miyim?

Erkan Bey’in durumunu 10 – 15 dakika kendisine anlattım. Göz yaşları damlalar halinde 2şer – 3’er li bir şekilde yanaklarından akmaya başlamıştı, duygusal anlar yaşanmıştı.

- Üzülme, iyi tedavi ile kurtulur. Her pankreas kanserli ölmez... Deyince
- Sahi mi? Öyle bir imkan var mı?
- Var var üzülme, bakalım Cenab—ı Hak ne kapı açar... .diyerek kendisini teselli ettim.

YARI DOKTOR NEBAHAT OCAKLI VOLKAN KONAK'IN CANINI SIKIYOR

Erkan Ocaklı'nın eşi Nebahat Hanımın mesleği devlet memuru, elektrik idaresinde çalışıyor. Bence yanlış yerde ve yanlış meslekte çalışıyor. Diyeceksiniz ki bu kanaata nasıl vardınız? Espiri olsun diye mi söylüyorsunuz? Hayır ciddi söylüyorum. İyi bir sağlıkçı olabilirdi. Düşünün Erkan Bey'in 1.5 yıllık hastalığı döneminde çok şeyler öğrendi ve uygulama fırsatı buldu. Erkan Bey'in sağ kolu idi hastabakıcısıydı, hemşiresiydi yerine göre doktoruydu. Bazen Erkan Ocaklı ile kavga ediyordu. Maske takmasını ve başkası ile öpüşmemesi kuralını o getirmişti. Bazen aşırıya kaçtığı da olmuştur. Mesela **Volkan Konak Bey Erkan Ocaklı'yı hastaneye ziyarete gelmişti ve elini sıkarak öpmek istemişti ancak o anda devreye Nebahat Hanım girmiş ve öpüşmelerine mani olmuştu. Olmuştu da Volkan Konak Bey'i biraz kırmıştı.** Daha doğrusu Volkan Bey bozulmuştu. (Volkan Konak Bey'in dayısının kızı Deniz Hanım Erkan Bey'in ilk hanımıydı. Eskiden beri dostlukları olan biri) Volkan Bey hastaneye müşterek arkadaşımız Raci Çelik Bey'le gelmişti. Neyse Raci, bey ve bendeniz araya girerek Nebahat Hanımın yarattığı kötü ortamı düzelterip vaziyeti kurtarmış olduk.

Kemoterapi ve radyoterapi tedavisi görmekte olan kişide vücut direnci kırılır. Her an grip olabilir, mikrop kapabilir. O nedenle korunması doğru bir yaklaşımdır.

Nebahat Ocaklı bazen hemşirelere ve hastabakıcılara yapılan uygulama biraz hatalı ise nasıl doğru yapılacağını söyleyebilecek kadar tecrübe kazanmıştı. Erkan Bey için canla başla çalışmıştı. Adeta onun koruyucu meleği olmuştur. Girişken ve tuttuğunu koparan bir hanım. Tebrikler Nebahat Hanım...

ESKİ EŞİN SON İSTEĞİ VE ERKAN OCAKLI'NIN HAYATA VEDA EDİŞİ...

15 Kasım Cumartesi günü Bursa'da meme kanseri ile ilgili kongredeydik. O gün pek keyfim yoktu. 14 Kasım Cuma günü Dr. Hasan Fehmi Küçükle gelmiştik Bursa'ya...

Erkan Ocaklı'yı servise yatırmıştık, durumu pek iyi değildi. Kemoterapi alıyordu ve bu dönemde Erkan Ocaklı E.Coli mikrobunu kapmıştı daha doğrusu sepsis olmuştu, yani mikrop kana karışmıştı. Tedavilere iyi cevap vermiyordu. İstanbul'dan ayrılmadan önce Cuma günü kendisiyle son kez görüştüm.

— Bir isteğin var mı Erkan Bey, ben Bursa'ya kongreye gidiyorum. Dönünce görüşürüz.

— İnşallah, Allah yolunu açık etsin, dedi.

Elimi sıkı tutmuştu. 15 Kasım Cumartesi günü mide kanaması başladığı bana bildirildi. Nazogastrik sonda (burundan sonda) takılmasını ve kan verilmesini istedim. Söylenenler yapıldı. Akşam tekrar doktor arkadaşım aradı.

— Hocam kanama tekrar başladı. Kan yazdım, ama ailesi kan verilmesini istemiyor.

— Neden istemiyorlar?

— Bilmiyorum hocam.

Oğlu Acarkan ve eşi Nebahat hanımla görüştüm, doğrudu. Artık kan verilmesini istemiyorlardı.

Birgün önceki akşam eski eşi Deniz Hanım aradı, telefonda ağlıyordu.

— Necmi Hocam, Erkan'ın durumu iyi değilmiş onu görmem lazım. Lütfen bana yardımcı olun.

- Siz görmek istediğinizde bir engel mi çıktı?
- Eşi Nebahat Hanım sorun çıkarıyor.
- Peki, ben Nebahat hanımla konuşurum, sonra sana bilgi veririm.
Hemen Erkan beyi aradım, telefonu eşi Nebahat hanım açmıştı.
- Erkan beyle görüşebilir miyim?
- Tabi hocam
- Erkan bey eski eşiniz Deniz hanım sizinle görüşmek ister onayın var mı?
-
- Erkan bey beni duyuyor musun?
- Evet Hocam duyuyorum...
- Anlaşılan bir sorun vardı, Erkan bey eşi Nebahat hanımın yanında konuşamıyordu... Bu sorunu çözmem gerekiyordu..
- Nebahat hanım yanınızda mı?
- Evet yanımda.
- Telefonu ona verir misin?
- Nebahat hanım Erkan'ın eski eşi Deniz hanımın Erkan'ı ziyaret etme isteği var..
Sen müdahale etme gelsin onu görsün... tamam mı?
- Ama hocam Erkan onu görmek istemiyor... Benimle ilgisi yok
- Peki telefonu Erkana ver ve bir zahmet sen odadan dışarı çık..Ben Erkan ile özel görüşmek istiyorum...
- Peki hocam... Erkan Necmi hoca sizinle görüşmek istiyor..
- Erkan bey Nebahat hanım odadan dışarı çıktı mı?
- Evet çıktı...
- Deniz hanım seni ziyarete gelsin mi?
- Evet, hemen gelsin..bekliyorum... Bellki eşi Nebahat hanımı kırmamak için konuşamıyordu

Nebahatla ve Erkanla görüşerek sorunu çözdük ve o gece Deniz Hanım eski eşiy-
le 30 dakika görüşme imkanına kavuştu.

Birgün sonra eski eşi Deniz Hanımın anne ve babası Almanya'dan gelmişti. Yine benden yardım istemişlerdi. Ama onlar Erkan Bey'le görüşme şansı bulamamışlardı.

Cumartesi saat 23.45'de asistan arkadaşım aradı, Erkan'ın durumu iyice kötüleş-
mişti ve arreste doğru gidiyordu. O sırada İsmail Türüt, Necati Selvitop hastaneye
gelmişler, Kuran okunmasını istemişler. Son yudum suyu verme İsmail Türüt'e na-
sip olmuştu. Necati Selvitop her zamanki iyilik meleği olmuştu. Son anlarında İsm-
ail Türütle beraber oda oradaydı. Oğlu Acarkan, kızı Büşra, eşi Nebahat, kardeşi
Mehmet hepsi çok üzgündü. İsmail Türüt, Necati Selvitop hepsi üzgündü. Bizler üz-
gündük. Erkan'ın türküleriyle büyüyen insanlar, Karadenizliler üzgündü, ağlıyorlar-
dı. Kolay değil Erkan Ocaklı göçmüştü, yoktu aramızda artık.

ERKAN'IN VASIYETİ

Hastaneye son yatışında Erkan bey servisteki odama gelerek özel konuşmak istedi.

— Hocam sizinle biraz özel görüşebilir miyim?

— Tabi Erkan Bey, buyurun.

— Kapıyı kilitleyebilir miyim?

— Nasıl istersen öyle yap.

Kapının düğmesine basmış ve kilitlemişti. Karşıma geçip pencere kenarındaki koltuğa oturdu. Eşi Nebahat yoktu.

— Hocam birkaç isteğimi daha doğrusu vasiyetimi sizinle paylaşmak istiyorum.

— Buyur seni dinliyorum ama bana lütfen artık siz demeyin.

— Hocam, sizi çok seviyorum, bilginize, ilminize saygı duyuyorum. Ayrıca bana karşı davranışın ve yaptıkların aklımdan çıkmıyor, her şeyin en iyisine layıksınız. Ama madem öyle istiyorsun o kelimeyi düzeltirim. Ben seni çok seviyorum... Lütfen bunu menfaat sevgisi olarak algılama... Uzun süredir bir dostluğumuz var...

— Bende seni seviyorum; hem de çok seviyorum. Sadece ben değil tüm Karadeniz halkı, tüm Türk halkı seviyor. Buyur seni dinliyorum.

— Hocam hepimiz öleceğiz, ama bugün ama yarın. Dünya fani. Şu ana kadar iyi yaşadığımı kabul ediyorum. Her insanın inişli çıkışlı hayatı olabilir. Benimde oldu. Ölse bile gam yemem. Oğlum kendini kurtardı, gemi kaptanı oldu, kızım da inşallah kendini kurtaracak, okuyor. Kardeşim Mehmet'te iyi bir hanımla evlendi, iyi bir karar verdi; artık gözüm arkada değil. İnşallah ilerde oda işlerini yoluna kor ve mutlu olur. Nebahat biliyorsun çalışıyor oda kendini kurtarmıştır. Bizim ailede bir kız kardeşim mağdurdur. İki kız kardeşim var Datça'da yaşayan ve eşi ölen Perihan'ı düşünüyorum. Duygusal bir insanım, onedenle herkesi düşünmekten ve dert edinmekten çok çektim Zihni Cinan, İsmail Türüt ve Hasan Cinan'ın çabaları ile bu son çıkarılan kaset ve CD'nin satışından o kıza da şöyle 1-2 odalı, başını sokacak bir ev alınabilirse çok mutlu olacağım. Ama şimdilik bu konuyu Nebahat duymasın. 1-2 ay sonra söylenirse iyi olur. Bir de annemin ve babamın mezarının üstüne yatmak istiyorum. Eskiden beri bunu düşünürdüm.

— Erkan Bey hayırdır bunları neden konuşuyoruz.

Yok, hocam, konuşulsun.

Gözlerinden yaşlar boşalıyordu, bahar yağmuru gibi saf ve duygu yüklü bulutlardan boşalıyor gibiydi... Yüzüne dikkatli bakabilseydim eminim gökkuşağında görebilecektim...

— Hocam diyeceksin ki erkek adam ağlar mı? Gördüğünüz gibi ağlar hocam... ağlar

Gözlerim yaşla doldu, beni görmemesi gerekiyordu, hemen lavaboya koştum, tuvalete gitmiş numarası yaptım. Orada ağladım. Döndüğümde bana dikkatle bakıyordu, beni süzüyordu. Yutar mı? Erkan baba bu... Hiç yutar mıydı?

— Hocam ilahiyat fakültesi camisi geniş, insanlar kolay sığar. Cenazemi de orada kıldırırsınlar. Bu söylediklerimi oğlum Acarkan'a ve eşim Nebahat'a da söyledim.

Trabzonlu ve Karadenizli bana borcunu ödedi. Bu kadar sevdiğimi bilmiyordum. Beni çok duygulandırdılar. **Kızılay Derneği Genel Başkanı Tekin Küçükali, İsmail Türüt, Volkan Konak, Zihni Cinan, Bayındırlık Bakanı Faruk Özak, Kuzey yıldızı Derneği başkanı Ali Uzunay ve yönetim kurulu üyeleri** benim için özel çaba sarfettiler. Bazı özel insanlardaki özel haklarım (onlar kendilerini bilirler) hariç hak-kımı herkese helal ettim. Dilerim yaşamım boyunca ilişkim olan, benim muhatabım olan ve bana hakları geçen insanlarda haklarını helal ederler.

ERKAN OCAKLI'YLA BİR HAYAT ÖYKÜSÜ

Bir sabah uyandığımda Kurban Bayramıydı.
 Annem bana bir plak hediye aldı.
 Biriktirdiğim bayram harçlığımdan,
 Dedemin Zonguldaktan getirdiği pikaba pil aldım.
 Sabahlara kadar dinledim.
 Daha sonra Trabzona inip, Karayemiş adlı plağını aldım.
 Kimse almasın diye koynumda sakladım.
 Hatta o yıl Erkan Abi okulda kaldım.
 Çünkü benim bir dersim vardı O'da Erkan Ocaklı'ydı.
 Büyüyünce gurbete çıktım seni İzmit Fuarında yakaladım.
 Gazinonun önünde resmini görünce iki saat bakarak orada kaldım.
 Gazino çıkışında Erkan Abi bağırırım döndün bana sarıldın.
 Sanki o çocukluk duygularımı hissetmiş gibiydin.
 Bana telefonunu yazdın verdin ve o gece sabaha kadar uyumadım.
 Ve bir daha hiç ayrılmadık.
 Şarkılar yaptık, türküler yaptık ve horonlar oynadık.
 Bazen güldük, bazen ağladık, bazen dertlerimizi,
 Bazen sırlarımızı paylaştık ve seninle bağlarbaşında ayrıldık.
 Sen Karacaahmet'i seçtin, bense Çamlıca eteklerinde dondum kaldım.
 Ağladım, sızladım biri bana rüya olduğunu söylesin.
 Sonunda dönmeceğini anladım.
 Şimdi yas tutuyor Maçka'nın dağları—yaylaları
 Ahşap evin penceresinde gençlerin yaşlıların göz yaşları
 Ne bir kuş sesi ne bir karayemiş yaprağı sallanıyor ne de bir ağaç sireni
 Sadece bir kamyon kalmış Liverada patlak freni.
 Arkasında bir yazı kalmış, sadece oy Emine diye.
 Şimdi çok yetim çok bitkin çok yalnız senin doğduğun kasaba.
 Fakat Erkan Abi bunu hiç katmamıştık hesaba.
 Akşam olduğunda bir yıldızın kaydığını gördüm gökyüzünde
 Ve Karadenizden bir gemi geldi geçti.
 Ne kadar güvertelerinde rengarenk ışıklar yansada
 Ne kadar ışıkları denize yansada
 İçi dert—çile—gam—sevda yüklüysede
 Ve okyanusta kaybolduğunu gördüm.
 Güle güle büyük kaptan, yolun açık olsun.
 Mekânın cennet olsun.

Adnan YILMAZ

ABİDİN YEREBAKAN'DAN ERKAN OCAKLI'YA

İkibin sekiz Kasım bir Pazar gecesiydi
 Bülbüller susturulmuş tek ses Baykuş sesiydi
 Kelime—i Şehadet onun son nefesiydi
 Koca çınar kurumuş ve yeri boşalmıştı
 Atmış yıl sonra Mevlam Erkanı'nı almıştı

Saat on iki otuz yani gece yarısı
 Artık mora dönüştü yüzündeki sarısı
 Oğlu kızı kardeşi ve elbette karısı
 Yıkılmış idi hepsi herkes kalakalmıştı
 Atmış yıl sonra Mevlam Erkanı'nı almıştı

İsmail Türüt çökmüş çok canı sıkılmıştı
 Hele Doktor Necmi Kurt adeta yıkılmıştı
 Gözük kucağındaki dostuna takılmıştı
 Boğazı düğümlemiş gözleri yaş dolmuştu
 Atmış yıl sonra Mevlam Erkanı'nı almıştı

Herkes panik içinde Ocaklı'ya eğildi
 Çocuklar perişandı yürekleri delindi
 Babamız öldü demek öyle kolay değildi
 Her geçen gün yeşeren umutları solmuştu
 Atmış yıl sonra Mevlam Erkanı'nı almıştı

Hiç kimse dokunamaz artık onun sazına
Son verdiği randevu ikindi namazına
Elbette isyan olmaz senin alın yazına
Herkesin kulağında şarkıları kalmıştı
Atmış yıl sonra Mevlam Erkanı'nı almıştı

Onu uğurluyorduk kederle vehametle
Eller üstünde gitti dua ile rahmetle
Ve o gün kucaklaştı O Karacaahmetle
Dünya ile hesabı o dakika kapanmıştı
Atmış yıl sonra Mevlam Erkanı'nı almıştı
Perişan bir haldeydi seni kalbine takan
Sadece acı idi yüreklerine akan
Nasıl teselli olur Abidin Yerebakan
Ölümü nakış nakış kalbimize dokuyun
Onu hatırladıkça bir Fatiha okuyun

Abidin YEREBAKAN

VEDA OLSUN

Bir ömür bitti artık
Yenisi olmayacak
Güzel hatıralarım
Kalplerde yaşayacak

Damla damla yaşlarım
Döküldü yanağımdan
Ömrüm bir şerit gibi
Süzüldü hafızamdan

Ey dünya, yalan dünya
Ömrüm seninle geçti
Güzel şeyler uğruna
Hep mücadele ettim

Hem okudum hem yazdım
Size eserler bıraktım
Okundukça ardımsıra
Sevgi olsun aşk olsun
Eski hatıralarla yürekleriniz dolsun

Dik durdum dik yürüdüm
 Daim ileri baktım
 Beni sevenlerimi asla mahcup etmedim
 Gurur kibirden öte mütevazı yaşadım
 Sizi yaratan Mevla'm
 Erkan'ıda yarat
 Özel şeyler yaşadım

Güzel şeyler yaşattım
 Hiç pişmanlık duymadım
 Yürüdüm Hakk'a doğru
 Aziz dostum, doktorum,
 Beni kurtarmak için
 Gece gündüz uğraştın
 Boşmuş hep emeklerin
 Boşmuş hep çektiklerim
 Dostlarım sevenlerim
 Sanmayın Erkan öldü
 Bu âlemin sonunda
 Mekânımı değiştirdim

Veda olsun veda olsun
 Benden size seda olsun
 Fani dünya yalan olsun
 Benden size selam olsun
 Benden size veda olsun

Erkan OCAKLI

ERKAN OCAKLI

Bir ınar eksildi Karadenizden
 Yaratan kopardı ayırdı bizden
 Sevenin duası ayrılmaz sizden
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Türkünle büyüdün kalplere doldun
 Zorlukla engeli kopardın yoldun
 Gül gibi sonunda sarardın soldun
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Sevenler ağladı yaşları aktı
 Binlerce dostların ardından baktı
 Acılı haberin bizleri yaktı
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Maçka Arhavi doğdun dolaştın
 Sevginle kalplere gizli ulaştın
 Çaresiz kansere nasıl bulaştın
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

İstanbul Kartal'da nokta koyuldu
 Neyse vasiyet aynen uyuldu
 Suların ısındı beden soyuldu
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Hastalandın zayıf düştün tekledin
 Türkülerle derdi derde ekledin
 Dostlarını gelsin diye bekledin
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı
 Hastalığı sazı aldı elinden
 Tatlı sözler döküldü dilinden
 Sokaklar taşıyor insan selinden
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Şiir yazdım ekranlara bakarak
 Hastalığın yordu seni yatarak
 Uçtun gittin gönülleri yakarak
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Ölümün acıdır resmin hatıra
 Derdini taşımaz vursak katıra
 Erkânı anlatmak sığmaz satıra
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Sadece sazına eyledi minnet
 Sevenler acından geçirdi cinnet
 Yatağın nur olsun mekânın cennet
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Erkânı kaybetti dostlar üzülür
 Haberi alanlar yola düzülür
 Ağlayan gözlerden yaşlar süzülür
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Ozan Osman'ım kalbim yaralı
 Kalbimde dostların derdi sıralı
 Erkan baba adamların kıralı
 Ruhun Şad olsun Erkan Ocaklı

Ozan Osman ERTÜRK - 17.11.2008

Erkan Ocaklı için yazılmış olan bu dizeleri,şiirleri okuduktan sonra onu anlatmaya gerek var mı? Nekadar güzel anlatmışlar... Sayfalarca methiye yazsak herhalde anlatamayız... Bazen bir cümle,bir kıta ile çok şeyler anlatılabilir...

DOÇ.DR. NECMİ KURT

Dışa vurur kalbindeki imanı.
Mikroplara yazar çizer fermanı.
Neşterinde hasta kulun dermanı.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Yorgun argın trafikle itişir.
Görüşleri film ile bitişir.
Gaza basar randevuya yetişir.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Reçeteyi yazar verir hastaya,
Şahsiyeti benzer büyük ustaya.
Vakti olmaz eğlenceye pastaya.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Sabah akşam trafiğe karışır,
Dargın olmaz neşteriyle barışır.
Bursa Erzurum durmaz yarışır,
Necmi hocam hocaların kıralı.

Sıra ile hataları çağırır.
Duymayana yüksek sesle bağırır.
Yaşlandıkça sarı saçı ağarır.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Başındaki saçı sarı tellidir.
Delikanlı yaşı ancak ellidir.
Baba adam sözlerinden bellidir.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Dost olmaz hocamı üzenler.
Gururlanır hala dayı kuzenler.
İlden ile operasyon düzenler.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Uçaklar at olur koltuklar eğeri.
Dostuna üzülür kanar ciğeri.
Dünyayla ölçülmez onun değeri.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Rabbim senin sağlığını bozmasın
Gazeteler kötü haber yazmasın.
Aramıza kara şeytan sızmasın.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Hastaların sizi cepten arasın.
Reçeteniz hasta kula yarasın.
Göç edince cennetlere varasın.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Hastaların koşar gelir karadan.
Torpil olmaz muayene sıradan.
Ömür yoksa,şifa gelmez paradan.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Ozan Osman'ım sordum soruyu.
Yangınlar ayırmaz yaşla kuruyu.
Hocam anlar söyleyemez doğruyu.
Necmi hocam hocaların kıralı.

Sevgi ve saygılarımla

Ozan Osman ERTÜRK - 29.12.2008 Pazartesi

GÖNÜL BAHÇELERİNİN NADİDE ÇİÇEĞİNE

Nice hizmetlerinle gurur duydum her zaman,
 Ellerin dert görmesin her derde oldun derman,,
 Cihanda bir cevhersin,sanki engin bir umman,
 Merhemsin her yaraya,Hak razı olsun senden...
 İnsana değer veren hekimliğin dillerde,
 Kadirşinaslığınla taht kurdun gönüllerde,
 Uzmanlık alanında bilgi,tecrübe sende,
 Rabbim seni korusun dilerim kem gözlerden...
 Tarihi çınar gibi kök saldın dört bir yana,
 Akşam sabah demeden koşarsın her hastana,
 İbn-i Sina, Farabi başka ne desem sana,
 Tıp dünyası adını yazsın altın harflerden...
 Hürmetler sunuyorum bu necip arkadaşa,
 Aldığın dualarla taç olmuşsun her başa,
 Fen ve ilim uğrunda afiyetle bin yaşa,
 En kalbi duygularla öperim gözlerinden...
 Nadide bir çiçeksin gönül bahçelerinden...

Adnan AYAZ

YUFKA YÜREKLİ DUYGUSAL İNSAN... İSMAİL TÜRÜT

İsmail Türüt Bey'den bahsediyorum. Bir ara Ozan Arif'in yazdığı “**Plan yapmayın plan**” türküsüyle gündeme gelen ve yargılanan kişi. Bazı aydınlarımız ondan çok rahatsız olmuştu. Toplumsal barış adına ve bazı Ermeni vatandaşlarımızın rahatsız olabilecekleri adına eleştirilmişti. Bir programdan sonra otel lobisinde çay içerken aynı şeyleri ben de kendisine söylemiştim. Aynen şöyle demiştim:

— İsmail Bey, plan yapmayın türküsünü söylüyorsunuz. Bazı insanlar bundan rahatsız oluyor. Sahnede okumadan önce bir açıklama yapsanız daha iyi olmaz mı? Ben çok iyi biliyorum ki senin Ermeni vatandaşlarımızla alıp veremediğin yok. Onlar bizim zenginliklerimiz ve bizim bir parçamız. Benim ve senin rahatsız olacağın kişiler bölücüler olmalıdır. Ermeni Diasporası ve yurt dışında elçiliklerimizdeki görevlileri şehit eden kişiler olmalıdır. Benim Ermeni arkadaşlarım var ve onları Türklerden hiç farklı görmüyorum. Hepimiz Türk milletinin, Türk ulusunun bir ferdiyiz.

İsmail Türüt Bey'de bundan farklı düşünmüyor. Bakın ne diyor:

— Hocam, benim askerime, polisime, görevlime kurşun sıkanlarla, bölücülerle işim var, normal vatandaşla ne işim olabilir ki. Aksi olması mümkün değil.

İsmail Türüt'ü herkes sert ve dik kafalı bilir. Birazcık onu tanırsanız yufka bir yüreği ve dolduğu zaman pınar gibi akan gözleri var. Duygusal mı duygusal... Ama dikkat edin ayağına basmayın. **Kendisine hakareti affedebilir ama ülkesine ve millete hakaret etmeyi asla affetmez. O zaman da aslan kesilir. Onu durduramazsınız.**

Yine bir toplantıda TV programından önce kendisine takıldım.

— İsmail Bey siz sanatçısınız, konuştuğunuz her kelime olay olur. Ölçülü konuşmak lazım, sen bize lazımsın. Senin söyleyeceklerini sivil toplum örgütleri üstlensin, dedim.

Erkan Ocaklı'nın 40. sanat yılı gecesinde okuduğu Erkan Ocaklı'nın eseri “Kurtların sofrası” türküsünün sonunu getiremedi. Hıçkırarak ağladı. Erkan Ocaklı son nefesini verirken başucundaydı. Ağzına zem zem suyunu, son yudumunu veren insandı. Karadeniz TV'de Haftaya Bakış programında Erkan Ocaklı'yı anıyorduk. Program konuğu ikimizdik (19 Kasım 2008). Gözlerimizden dökülen yaşlar göz bezazlarını kızartmıştı. İşte İsmail Türüt bu kadar duygusal, alçak gönüllü bir insandır.

Erkan Ocaklı'nın 40. sanat yılı ve ölmeden önce çıkartılması planlanan CD'de işini gücünü bırakıp organizasyonu yapmıştı. Bu son CD'ye Erkan bey “**Kanser**”adlı kendi yazdığı ve bestelediği parçayı okumuştum. Ancak İsmail Türüt kendi yazdığı bir

dörtlüğü ona ilave olarak okutturmak istiyordu. Okunmasını istediği dörtlük şöyleydi:

**“Sır kâinatta saklı,
Ermez kulların aklı,
Kaderini yazana,
Kurban olsun Ocaklı.”**

Ancak Erkan Bey’in son zamanlarına gelmişti. 1–2 ay önce CD’ye parçasını okumuşturdu. İsmail Türüt’ün isteğini yapamamıştı.

— İsmailciğim, onu yapmaya, okumaya gücüm yok, demişti.

Erkan Ocaklı’nın ölmeden önce çıkarılması planlanan CD Zihni Cinan ve İsmail Türüt tarafından organize edilmişti. Zihni Cinan ve kardeşi Hasan Cinan’ın çabalarını anmadan geçmek yanlış olur. Onlara da teşekkür etmek gerekir. Bu CD’ye Erkan Ocaklı’nın eserlerini okuyan değerli sanatçılara teşekkürlerimizi sunmamız gerekir.

BİR ÇINAR DAHA GİTTİ, KAMİL SÖNMEZ...

Karadenizin ve tüm Türkiyenin sevilen sanatçısı Sn. Kamil SÖNMEZ'i 20 Ocak 2012 tarihinde kaybettik, başta değerli ailesi olmak üzere hepimizin başı sağ olsun. Şahsiyetli, zarif ve sevecen bir beyefendiyi kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyoruz. Mekanı Cennet olsun... Erkan Ocaklı, Osman Yağmurdereli, Kazım Koyuncu, Cemile Cevherçiçek'ten sonra Kamil Sönmezi de yolcu ettik.

Ağır başlı, saygın, karşısındaki insanı incitmeyen ve değer veren bir büyüğümü zü erken denilebilecek bir yaşta kaybettik... Şeker hastalığı, kronik böbrek yetmezliğinin üzerine gelen beyin kanaması onu aramızdan aldı

Çok soğuk bir günde, 21 Ocak Cuma günü Karacaahmet mezarlığındaki Şakirin Camisinde idik. Cuma namazını müteakiben Cenaze namazı kılınarak Ordu Perşembeye yolculandı. Burada sevenleri onunla son bir hasret gidererek helalık alındı. Soğuk havaya rağmen cenaze çok kalabalıktı, basının ilgisi fazlaydı... Orada Adnan Yılmaz, İsmail Türüt, Yusuf Cemal Keskin, Onay Şahin, Süleyman Yağcıoğlu (Fıfıs İsmail), Mavi Karadeniz TV Genel yayın müdürü Abdurahman Uzun(Apo) sanatçı arkadaşları-dostları ilk etapta gözüme çarpan isimlerdi.

Hastalığı esnasında "Abiy bir sorunun olursa mutlaka ara" dememe rağmen rahatsız etmemek için hiç bir zaman beni aramadı.

Karadeniz sanatçılarına yönelik "Erkan Ocaklı Sanat Şöleni" toplantılarının hepsine biri hariç katıldı... O toplantıya başlamadan 3-4 saat önce rahatsızlığı nedeniy-

le acil servise gitmesine rağmen oradan beni telefonla arayarak özür dileyerek bir mazereti nedeniyle toplantıya katılamıyacağını ama alınan kararlara uyacağını ifade ettiler... Ama asla hasta olduğunu ve hastanede bulunduğunu söylemedi... Kimseyi rahatsız etmek ve yük olmak istemezdi...

22 Aralık Cumartesi günü Ordunun Perşembe ilçesinde toprağa verildi... Trabzon'a giderken yolumuzun üstü... Uğrar bir çayını-kahvesini içeriz nasipse... Maalesef sönmeyen Kamilimiz söndü... Seni çok özleyeceğiz ve arayacağız.. Allah rahmet etsin.

MEHMET NİYAZOĞLU ANISINA

Mehmet Niyazoğlu, Çaykaralı fakat İzmir de ikamet eden bir işadımıydı. Üç sene önce aramızdan ayrılmıştı. Cenazesi çok kalabalık olmuştu. Hırant Dink'in öldürülmesine denk düştüğü için ölüm haberi basında biraz gölgede kalmıştı. Kendisini tanırdım, merhabamız vardı. Ama çok samimi değildik. Kendisi hakkında kim konuşuyorsa yorum yapıyorsa hep çok iyi şeyler söylerdi. Babacandı, yardımcı olmayı severdi. Onun için Çaykara ve Çaykaralı çok özeldi. Çaykaralı, Trabzonlu ve kendisini tanıyan herkes onun için ağladı, üzüldü. Allah rahmet eylesin. Onun özelliklerini ve kişiliğini ben çok iyi size aktaramadığımı sanıyorum. Onun cenazesinde kendisi için şiir yazan İsmail Türüt onu çok güzel anlatmıştı. İsmail Türüt'le odamda otururken merhum Mehmet Niyazioğlu'na yazdığı şiiri tekrar okumasını ve bana yazdığını rica ettim. Beni kırmadı. Buyurun şiiri okuyalım.

Mehmet Niyazioğlu nüfustaki adıydı
Girdiği her meclisin sanki ağız tadıydı.
O bir gönül insanı, bir vatan evladıydı.
Adın gibi karalar bağla ey Karadeniz
Başın sağ olsun başın, ağla ey Karadeniz

Laz Mehmet'ti lakabı, ama Türk'ün hasıydı
Konuştuğu herbir söz kitabın ortasıydı
O mazlumun ağabeyi, düşkünün babasıydı
Bu yüzden dertlerimi dağla ey Karadeniz
Başın sağ olsun başın, ağla ey Karadeniz

Mehmet Niyazioğlu artık Hakk'a yürüdü
Benim de sizin gibi gönlümü yas бүrүdü
Kim teselli edecek bu İsmail Türüt'ü
Göz yaşlarım sel gibi çağla ey Karadeniz
Başın sağ olsun başın, ağla ey Karadeniz

İsmail Türüt

SANATÇILARI YUMURTA GİBİ TOKUŞTURMAMAK LAZIM

Volkan Konak

29.11.2008 Pazar günü akşamı saat 20.00'de Küçükalyalı Patika Restaurantta Konak Ailesi'nin oğlu (Hüseyin Konak'ın oğlu Erdal'ın yeğeni) evleniyor ve oraya davetliyiz. Eşim Cemile ile gittik. Volkan Konak ve Mehmet Akyıldız Beyler oradalar. Mehmet Akyıldız parçaları ile bizlere güzel bir gece yaşattı. Sanatçı Volkan Konak istek üzerine sahneye çıktı, hepimiz çok mutluyduk. Sahneden inince biraz sohbet ettik ve konu Rahmetli Erkan Ocaklı'ya geldi. Bazı özel şeyleri paylaştık. Volkan Konak aynı zamanda Erkan Ocaklı'nın ilk eşi Deniz Hanım'ın akrabası, Deniz Hanım Volkan Konak'ın dayısının kızı, Volkan Konak'ta Deniz'in halasının oğlu oluyor.

Erkan Ocaklı'nın servisimizde hasta yattığı dönemde Volkan Konak Bey onu ziyarete gelmişti. Erkan Bey çok duygulanmıştı. Benim odamda Volkan Konak'la sohbet ederken Erkan Bey'in eski eşi Deniz Hanım'ın dayısının kızı olduğunu söylemişti. İlk defa o gün duymuştum. Biraz şaşırılmıştım. Bunu hissetmiş olacak ki Volkan Bey hemen araya girerek kafamdaki düşünceleri yorumladı.

— **Ben dayımın kızı Deniz'in kocası olarak değil, sanatçı Erkan Ocaklı olarak onu ziyarete geldim. Üstelik kişilerin özellikleri beni ilgilendirmez. Erkan Ocaklı 1970'li yıllardan beri Karadeniz müziğine hizmet etmiş, yön vermiştir.**

Bunları söyleyen Volkan Konak'tı, bitmedi. Erkan Ocaklı'ya bir gece düzenlenerek maddi ve manevi katkı sağlanması fikri ilk defa **Tekin Küçükali** ve Volkan Konak'tan çıkmıştı. Bu fikri seslendirmede biraz çekingen davranmıştı. Nihayet Kızılay Genel Başkanı Tekin Küçükali ile beraber tetiğe basıldı. **İsmail Türüt** Bey'in çabası ve Kuzey Kutbu Karadenizliler Derneği'nin çalışmaları ile 2000–3000 kişinin katıldığı o muhteşem gece yapılmıştı. Gecenin adı Erkan Ocaklı'nın sanatta 40. yılı idi. Tekin Küçükali Bey rahmetli Osman Yağmurdereli'yi de oraya göndermişti. Sunucu Volkan Konak Bey'di. Hem organizatör hem de sanatçı olarak görev alan İsmail Türüt'tü. Erkan Ocaklı'nın "**Kurtların Sofrası**" türküsünü okurken birden boğazı düğümlendi, okuyamaz oldu. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Kuzey Kutbu Karadenizliler Derneği güzel bir sınav vermişti. Dernek Başkanı Sayın **Ali Uzunay** mutluydu. Fikri ortaya atan Volkan Konak, organizasyonu yapan Tekin Küçükali, İsmail Türüt mutluydular. Tüm Karadenizliler çok mutluydu. Erkan Ocaklı ve ailesi çok mutluydu. Bu kadar sevildiğine inanamıyordu. Bir an Trabzonlular ve Karadenizliler için yaptığı eski değerlendirmelerin yanlış olduğunu anlamıştı.

Karadenizliler için ilk kıvılcım çakılmıştı. Karadenizli sanatçısına sahip çıkıyordu. Acaba bu kıvılcım diğer toplumsal olaylara ışık tutar mıydı, devamı gelir miydi? Karadenizlilerin içeride ve dışarıda bir bütün olarak hareket etmelerine vesile olabilir miydi? Ülke bütünlüğünde söz sahibi olabilirler miydi?

Düğünde Volkan Konak Bey'le kısa bir değerlendirme yaptık. Karadenizli sanatçıları değerlendirdik. Bazı yanlışların yapıldığını, sanatçı ve yorumcuların maddi ve manevi anlamda kullanıldığını ifade etti. Karadenizin yerel sanatçılarının tüm ülkenin malı olduğunu ve evrensel düşünülmesi gerektiğini belirtti. Karadenizlinin ve ülke halkının sanatçısına sahip çıkması gerektiğini anlattı ve bakın ne söyledi:

— **Sanatçıları yumurta gibi tokuşturmamak lazım, onları bir araya toplayıp kuluçka gibi üzerlerine oturtmak lazım.**

Volkan Konak'tan diğer bir anlamlı söz:

— **Dünyaya kuş bakışı gibi bakma, asla kuş beyinli olma!**

Volkan Konak'la sohbetimizde sesi kendisine benzeyen veya sesini Volkan Konak'a benzetmeye çalışan bir gençten Turhan Şahin'den bahsediyorum. O da gitarı ile çalıyor. Onay Şahin Bey'le müzik yapıyor, dedim. Memnun oldu onu dinlemek istediğini ve elinden gelen yardımı yapabileceğini söyledi. Evet, Sayın Volkan Konak Bey'den de bu beklenirdi. Teşekkürler Sayın Konak. Binlerce teşekkürler. Neden teşekkürler özetleyeyim.

— Sanatçı kişiliğine yakışan bir tavırla özel konuları yok sayarak Erkan Ocalı için düzenlenen gecede önder olduğundan, bir ilki gerçekleştirerek Karadenizlilerin topluca bir araya gelebileceklerini ve güç oluşturabileceklerini gösterdiğinden, Karadeniz sanatçısına sahip çıkarak onların çoğalmalarını ve kültürümüzü zenginleştirmelerini istemenizden dolayı teşekkürler. Binlerce teşekkürler Sn.Volkan Konak...

İLAÇ KOKTEYL VE İĞNE KORKUSU

30 Kasım 2010'da telefonda Hülya Polat'la konuşuyoruz.

Çok kötüyüm, ateş; boğaz ağrısı ve halsizliğim var. İki gün sonra da programa çıkacağım hocam... Ne yapabilirim?

Seni iyi bir doktora muayene ettirelim.

Olur hocam... Ne yapalım?

Önce hastaneye gel bakalım 30 – 40 dakika sonra kardeşi ile beraber hastanede idi. Gerçekten yürümeye dermanı yoktu. Muayene sonucu gripal infeksiyon + ÜSVE tanısı konmuştu. Kendisine kokteyl yapılmasını önerdim. Bir an gözüme baktı... Belli ki yanlış anlamıştı, içkiden yapılan kokteyli anlamıştı herhalde. Ben ona ilaç kokteylini anlattım. Rahatlamıştı ama biraz sonra tedirginliği başlamıştı. 3 – 4 ilacı karıştırarak serum içine katarak ilaç kokteyl oluşturuyoruz ve damardan yavaşca veriyoruz. Hülya Hanım'ın iğne korkusu olduğunu bilmiyordum. Böylece onu da öğrenmiş oldum...

BİZİM SANATÇILARIMIZ..

Karadeniz yöresine ait mahalli sanatçılarımız Allaha şükür pek çok vardır..Bunların hangisine gerçek sanatçı diyeceğiz?..Herkes bunu hak ediyor mu? diye sorarsanız cevabı elbette hayır olacaktır..Sanatçının tanımı bellidir... Ozaman ne diye hitap etmemiz gerekecektir..Tabiki “Yorumcu”diye hitap etmek daha mantıklı geliyor bana... Bizim köyümüzden çıkan yöresel sanatçılarımız **Onay Şahin,Sinan Sami, Muhammed Ali Yılmaz, Cengiz Selimoğlu, Turan Şahin ve Özgür Selçuk** Hepsinin farklı tarzları var ve hepsi de birbirinden başarılı... Onlara yöresel sanatçı diyorum... Gelişmeye açıklar..Onedenle ileri de ülke sanatçısı olmamaları için bir neden yok.. Bana diyebilirsinizki **“Senin köylülerin oldukları için öyle düşünüyorsun,onlara torpil geçiyorsun..!!”**Eeee olsun okadarda... .Hangi köyden 4 adet sanatçı adayı çıkmıştır?..Allah için başarılılarda ..Burada torpil yok... .Şurlılara hep takılırlardı... **Herköyden birer deli Şurdan kim olur olur... Şimdi değiştik onu; Her köyden birer veli—sanatçı Şurdan kim olur olur...** .Sürçü lisan ettiysek Affola...

Şimdi sizden ricam bu 4 yakışıklı genç delikanlıların eserleri ve yorumlarını dinlemenizdir..O zaman bana hak vereceğiniz inancındayım..

ASKERLİK ANILARI...

Aradan uzun yıllar geçtikten sonra askerlik anılarını yazmak çok zor.. Çünkü 2 yıl sonra geçmişi hatırlayarak anı yazmak geçekte çok zor..Ama” Aklımda kalanlar”kitabımı gözden geçirdiğimde Askerlikle ilgili anılarımın olmadığını gördüm... Kısa da olsa yaşamımın o bölümünde yer vermeyi uygun buldum..Bu vesile ile geriye dönük en iyi hatıralarımı belleğimde taramaya başladım..Tahminimden daha çok olayları hatırlamaya başladım... İnsanoğlu genellikle gençliğinde yaşadığı olayları daha kolay hatırlayabilir..Hatta çocukluğunda yaşamış olduğu olayları çok çok daha iyi hatırlayabilir..Bellek taze,kaset sıfır... anında kaydeder ve ihtiyarlıkta bile çok iyi hatırlanabilir..Yaşlılıkta yaşanan olayları hatırlamak zordur... Kaset eski ve bellek dolu,yorgundur..

1990 yılında İstanbula tayinim çıkmıştı..Kartal Eğitim ve araştırma hastanesi acil servisinde göreve başlamış ve aynı yıl Ağustos ayında Askerlik görevini yapmak üzere Samsuna hareket etmiş ve sıhhiye birliğinde yedek subay eğitimine katılmak üzere birliğe teslim olmuşum.O dönemde Amerika Irak'ı işgale hazırlanıyordu... Kuveyt'i işgal eden, daha doğrusu ABD tarafından işgal ettirilen Saddam'dan hesap sorma dönemi başlamıştı... Bir taşla iki kuş vurmak isteyen ABD Kuveyt ve Irak petrolrollerini kontrol altına almak istiyordu ve öyle de oldu. İki aylık Samsun eğitiminden sonra kura ile İzmit Derince Askeri Hastanesine gelmişim.

Askerliğime süresinde gitmemişim... Bedelli askerlik çıkacak diye uzun süre bekledim ama bana kısmet olmadı.. Normal devremden 5—6sene sonra askere gitmişim... Bunedenle bana abiy gözüyle bakıyorlardı...

İçimizde benim gibi devre kaybedip geç gelen meslektaşlarımızda vardı..Psikiyatrisler, kadındoğum uzmanları, Genel Cerrahi, KBB, Ortopedi, Göz, Dahiliye, çocuk... gibi her branştan uzman vardı... Dikkat ederseniz Psikiyatr ve Kadın doğum uzmanını en başa yazdım... Çünkü onlardan çok etkilenmişim... Askerde insanların nasıl çocuklaştığını ve nasıl ruhsal yapılarının çöktüğüne şahit olmuşum.. İnsanların davranışlarını, ruhsal yapılarını inceleyen ve onları düzeltmeye, tedavi etmeye çalışan Psikiyatri uzmanının hal ve hareketlerini gördükten sonra çok üzül-düm... Kadın hastalıkları ve Doğum uzmanıyla birlikte bilinçsiz, örf ve adetleri hiçe sayarak hareket eden bu meslektaşlarımızın mesleki çöküntü içinde olduklarını gördüm.. Tabiki bu iki arkadaşımızın davranış ve düşünceleriyle diğer meslektaşlarımızı değerlendirmek doğru değildir..Be kardeşim ne oldu da böyle yazıyorsun?Mesele nedir? Askerde hamam günleri gurup guruptur... Sağlık memurları, Eczacılar, Sağlık idarecileri, pratisyen hekimler ve uzman hekim gurupları gibi... Oğün Hamam günü uzmanlar gurubunundu... Soyunduk alttan peştemalımızı giyerek hamama girdik.. Biraz sonra psikiyatri uzmanı (KD) ve Kadın hastalıkları ve doğum uzmanı

(S...)altlarında peştemal olmadan tam çıplak vaziyette hamama girdiler... Kendilerini ben ve diğer hekim arkadaşlarım uyardı... Cevap olarak “**erkek malı meydanda olur**” dediler.Bahsettiğim psikiyatr uzmanı şu anda İstanbulda önemli bir üniversitede öğretim üyesidir..Üstelik Görsel basında da ahkam kesmekte ve halkı bilgilendirmektedir... Ne diyelim.. Allah sonumuzu hayır eylesin...

Derince Askeri Hastanesi 100—150 yataklı bir hastaneydi... Benden önceki genel cerrahi uzmanı Dr. Kamil Bakır beni bekliyormuş.. Geldiğime çok sevinmiş... Hastane baştabibi Albay Erdoğan bey (Göz hekimi), ikinci tabibi Binbaşı Erdem Toprak (Çocuk hastalıkları uzmanı)... KBB uzmanı Samsunlu Sedat Çınar Yüzbaşı... Hatırladığım isimlerden... .

Yaşım diğer asteğmenlerden daha fazla olduğundan bana abiy gibi bakıyorlardı. Üzerlerinde bir saygınlığım vardı.

Hastane baştabibi Albay Erdoğan Kasnak bey ve ikinci baştabib Binbaşı Erdem Toprak bey gerçekten çok beyefendi,mesleklerini ve idareciliklerini çok iyi yapan komutanlardı... İdareciler ve komutanlar pek sevilmezler,ama bizim amirlerimiz her yönüyle dört dörtlük insanlardı.Onların Sayesinde askerliği sevdim..Sadece ben değil, benim gibi diğer arkadaşlarımda oradan çok memnun ayrıldılar..Allah onlardan razı olsun... O nedenle askerlik görevimi yaparken çok şanslıydım...

Askerlikte yeni gelen askerlere oyun yapmak bu anlamda eğlenmek ve ileriye yönelik hatıralar oluşturmak adettendir..Bu anlamda ikinci tabip **Binbaşı Erdem Toprak**'ın onayını alarak yeni gelecek olan tabip asteğmenlere oyun yapmak için çalışmalarına başlamıştık... Hastane komutanı **Erdoğan Kasnak** Albayın postası Çavuş Tahsin,Astsubay Hakkı bey ve birkaç asteğmeninde içinde olduğu gurup öncelikle 50 sorudan oluşan bir test hazırlamıştık... Testin ilk soruları Genel Kurmay başkanı ve kuvvet komutanlarının isimleri nedir? Test kağıdının alt kısmına bir not yazılmıştı.”**Bu baraj sorusu olup bunu bilemeyenler tekrar Samsuna geri eğitime gönderilir.**“Oyun gurubu içinde yer alan kişiler bendenizi yetenekli görmüşler ki 2. komutan rolünü bana vermişlerdi.Daha doğrusu en asık suratlı ve sert tavırlı rol yapabilecek kişi olarak beni görmüşler.

Samsun'da eğitimini tamamlayan asteğmenler Kura çekerek hangi birlik veya hastanelere gidecekleri belli olurdu. Bizim hastaneye gelecek olan asteğmenler niza-miye kapısına geldiklerinde daha önceden talimat verilen askerler tarafından oyun yapılmak üzere Hastane komutanının postası Çavuş Tahsin'e teslim edilirler.Tahsin anında 2.komutan rolünü oynayacak olan bendenize haber verir.Be de çok çabuk olarak 2. Tabip binbaşı Erdem Toprak'ın makam odasına giderek Üst Askeri üniformasını giyerek koltuğuma otururdum... Böylece kısa süreli de olsa rütbeleri görünen bir Binbaşı olurdu.Gelen Asteğmenler makam odasının önünde koltuklara oturtulurlar.. Kapı açık bırakılır..Ve oyunun ikinci bölümü başlardı... Tabi ki astsubay Hakkı bey hemen rolü gereği fırça yemek üzere hemen odamın önüne gelerek

çağrılmasını bekler... Onun haricinde görevli bir doktor Asteğmen Hakkı'dan sonra çağrılmak üzere bekler... Onun görevi de yeni gelenlerle konuşmak hastaneyi ve komutanı kötölemek, benim psikopat biri olduğumu onlara anlatmak, ne olursa olsun akıllı olmalarını aksi taktirde askerliklerinin bitmeyeceğini, nezarethaneye atma ve Samsun'a geri gönderme dahil her şeyi yapabileceğimi anlatmaktır... Asteğmen Hakkı'yı içeri çağırma görevi her zaman olduğu gibi Posta Tahsin çavuşa aittir... odaya girerek esas duruş ve selamı çakarak ve koridorlarda herkesin duyacağı yüksek ses tonunda

— **Komutanım dün akşamki vukuatta nöbetçi olan Hakkı Astsubayı emretmişsiniz, emrinize hazırdır komutanım..** der ve perde açılır

— Gelsin...

— Emredersiniz komutanım...

Astsubay Hakkı içeri girer ve yüksek sesli ve sert konuşmalar başlar..

— Bu rezalet doğrumu astsubayım...

Bir an sessizlik olur... astsubay cevap veremez ve yine komutan gürlür..

— Dün akşamki nöbette olanları anlat astsubayım... Dilini mi yuttun...

— Komutanım 2 nolu kuledeki nöbetçi asker uyumuş, kimler olduğunu tesbit edemediğimiz iki kişi içeriye sızmaya çalışmışlar durumu fark eden diğer nöbetçi as-

kerlerin müdahalesi ile kaçmışlar,maalesef yakalanamamışlardır...

- Peki sen ne yapıyordun o zaman ?yoksa sende mi uyuyordun?
- Uyumuyordum komutanım..nöbet odasında oturuyordum..—
- Ulan nöbetçinin görevi oturmamıdır,senin görevin dolaşman ve devriye gezerek teftiş etmektir.. Benim kim olduğumu hala anlamadınız mı..Sizi kulaklarınızdan asarım... Bitiririm sizi... Yerim lan sizi... Askerlik ne ister... Ciddiyet ister... Ne istermiş söyle bakalım..
- Ciddiyet ister komutanım...
- Ha şunu bileydin astsubayım... Oğlum Tahsin...
- Emredin komutanım
- Bu Astsubayı ve uyuyan askeri nezarete atsınlar... Benden habersiz ekmek ve su verilmeyecek.. Ben çıksınlar demeden de dışarı çıkmayacaklar...
- Emredersiniz komutanım...
- Komutanım bu seferlik affedin bizi... .Komutan cevap vermez ve posta Tahsin yetkili kişiyi çağırarak nezarete alınmalarını sağlar.

Genel kurmay başkanı ve kuvvet komutanlarının ismini bilmeyenler yandı...

Samsundan yeni gelen Asteğmenleri hastanede göreve başlamadan önce test usulu, yer yer doldurmalı ve birkaç klasik sorudan oluşan daha önceden basılı evrakla imtihan edilirdiler.Elli sorunun ilk soruları komutanlar,Türkiye Cumhuriyeti ve yurttaşlıkla ilgili idi.Geri kalanlar Samsunda görmüş olduğumuz derslerle ilgiliydi. Mesela ilk soru şöyleydi:

“**Genel kurmay başkanı,kuvvet komutanlarının isimlerini yazınız**”... Bu sorunun altında şöyle bir not vardı:**Soruyu tam cevaplayamayanlar tekrar 2 aylık eğitim için Samsun’a geri gönderilirler...** .Öyle bir soru ki insanın iflahını kesiyor derler ya ..İşte öyle bir şey..O nedenle imtihan anında terlememek ve şaşırılmamak mümkün değil... Çevreden yardım için çare arayanlar ..Ama nadirde olsa soruyu doğru bilenler de çıkıyordu... İmtihanda gözcülük yapan Asteğmen arkadaşlara çok rica ederek komutanların isimlerini almaya çalışıyorlar ama bazen Asteğmenler bile komutanların isimlerini bilemiyebiliyor...

Zavallı İlyas Asteğmen..

Kadın doğum hastalıkları uzmanının nizamiyeden girdiği haberi bana ulaşır ulaşmaz hemen yerimi aldım ve Binbaşı Erdem Beyin komutan rütbeli çeketini giyerek koltuğuna oturdum... Yine daha önceden uygulanan senaryolar aynen tekrar edildikten sonra İlyas Asteğmen içeri alındı..Titriyordu..Sorduğum soruları bile anlayamıyordu... Elleri ve kolları vücudundan ayrı esas duruş göstermiyordu..Bacakları açıktı..Fırsat bu fırsattı..

- Asteğmenim size Samsunda eğitim yaptırmadılar mı?
- Yaptırdılar komutanım...

- Komutanın karşısında konuşurken bile el—kol hareketi yapıyorsun,esas duruş göstermiyorsun... Ne bu rezalet...
 -Yavaş efes alıyor ama ses çıkarmıyor..
 - Tahsiiiiin...
 - Emredin komutanım..
 - Yav evladım bu Samsun iyice azıttı..Çocukları çok kötü yetiştiriyorlar..Esas duruşu ve komutanın karşısında neler yapacaklarını bilmiyorlar..Al bu adamı hastanenin önündeki Atatürk büstünün önüne götür, orada selam vermeyi,sağa sola dönmeyi ve esas duruşu öğret yavrum... Sizi izleyeceğim ..Yoksa Kolordu Komutanının yanında rezil oluruz...
 - Emredersiniz komutanım...
- İlyas Asteğmenle Büstün önünde talim başladı..Yaklaşık 10 dakikalık bir eğitim benim nezaretimde yapıldı..

Genel Cerrah Hakan Asteğmen...

- Güler yüzlü sevecen bir Asteğmen daha gelmişti.Aynı senaryolardan sonra odama alınmıştı..Herhalde öğretilmişti ki esas duruşu ve ciddiyetini asla bozmuyordu.. Ayaktaydı, bir kusur bulamadım ve kendisini oturttum..Tahsin'e 2 çay söyledim..
- Nerede Genel Cerrahi uzmanıydınız...
 - Okmeydanı SSK hastanesinde komutanım..
 - Ne ameliyatları yapıyorsun..
 - Hepsini komutanım..
 - Nasıl yani Karaciğer naklide mi yani?
 - Yaparız komutanım,çok Karaciğer travması ameliyatları yaptık...
 - Hadi be sallama işkembeden ... Sen kim Karaciğer ameliyatları kim..Bilmiyor muyuz yani... Yap fitık –Apandisit ameliyatını otur aşağı ..Başıma iş çıkarma...
- Yüzü kızarmış ve rahatsız olmuştu..O sırada çayını karıştırıp benden önce çayını yudumlamaya başlamıştı bile... İşte tam o sırada bana gün doğdu...
- Sen çayını mı içtin..?
 - Yok komutanım bir yudum almaya çalıştım..
 - Olan Yavrum sizi nasıl eğittiler..Ne terbiyesizlik bu..Komutan çayını içmeye başlamadan çayını nasıl içersin..
 - Özür dilerim komutanım gayriihtiyari oldu..
 - Çık dışarı...Tahsiiiiin oğlum
 - Emredin komutanım...
 - Bu adamı al,öğle yemeğine kadar nezarete at..
 - Emir anlaşıldı komutanım,...

Şaşkın ürolog Nebil bey..

Odama girdiğinde masum ve çok ürkekti..Belli ki dışarıda kendisine benim hakkımda hiç iyi bilgi vermemişlerdi... Yanında birlikte geldiği pratisyen hekim

Muhammed de aynı saflık ve ürkeklikteydi,titriyordu..Paltosunu da çıkarmamıştı...

— Asteğmenim bu ne hal ..Sen koyun çobanı mısın..?Ne bu palto..Çık dışarı

Hemen odayı terk edemedi şaşırılmıştı,posta Tahsin kolundan çekerek çıkmasını sağlamıştı..Paltosunu tekrar çıkarıp gelinceye kadar Ürolog Nebil Beyle birlikte kalmıştık..Tabi Muhammed'e yapılan icraatla 1—0 öndeydim... Koltuğa oturmuştu.

— Asteğmenim sana oturmanı kim söyledi..

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönüyordu, yüzünün bembeyaz olduğunu görünce tekrar oturmasını ve Tahsin'e bir bardak su getirtmesini söylemişim..

— Evladım sen hastamısın.?

— Hayır Komutanım, tansiyonum düştü galiba, başım dönüyor..

— Kahvaltı yaptın mı ?

— İstanbul'dan sabah erken çıktım o nedenle yapamadım

— Evli değil misin?

— Yeni evliyim komutanım..

Nebil beyin üzerine gidemiyordum ama diğer askerlere onun yanında hakaretler yağırdırıyordum..

— Tahsiiiiin..

— Emredin komutanım..

— Ula yavrum hep güçsüz ve dökülen asteğmenler benim hastaneme geliyorlar.. Söyle aşçıya kaliteli yemekler yapsın... Yoksa bunlar bana dayanamaz..Ben adamı yerim..Güçlü olsunlar.. tamam mı..ben adamı ne yaparmışım..

— Komutanım siz adamı yersiniz... Tavandan asarsınız.. Tahsin avazı çıktığı kadar bağıırıyordu

Nebil bey odamdan çıkınca Muhammed asteğmenle birlikte asteğmenlerin odasına götürüldüler..O sırada Nebil Bey İstanbulda ki eşine telefon eder,Pota Tahsin yanındadır

— **Hayatım geldim..Hı..daha kahvaltı yapmadım, başımda dönüyor..Hı ..Bak ne diyeceğim, hayatım bu hafta sonu gelmemi unut... Burada tam psikopat bir komutan var..Bu askerlik nasıl bitecek bilemiyorum... İzmit—Derince olunca sevinmiştik ama keşke Türkiye'nin ücra köşesi olsaydı da bu psikopat olmasaydı... Hayatım sadece bana değil kim geliyorsa onun anasını belliyor... Ruh hastası adam.. Kulak bile kesiyormuş..Adamları ayaklarından tavana asıyormuş... Buradan başka yere tayini düşünmek ve bir torpil bulmak lazım...**

SORULARI BİLENDEN ÜCRET ALINMAYACAK..

Hasan Akaç'ın babası Mehmet Sabri Akaç'ın ölümü nedeniyle 2 Ocak 2012 pazar-tesi günü sabah saat 8.20 uçağı ile Trabzona gidiyorum.Oradan Çaykaraya geçece-ğim..Cenaze namazı Çaykara merkez camiinde kılındıktan sonra Şahinkaya köyün-de aile kabristanlığında defnedileceği bize verilen bilgiler arasındaydı.

Trabzon havaalanına indiğimde hava yağmurlu ve soğuktu..Abiyim Neşet Kurt ve Yeğenim Çiğdem Çelenkoğlu beni bekliyorlardı.Yeğenimin arabasını alarak Ne-şet abiyimle Çaykaraya doğru yola çıktık.. Saat 10.45de Çaykaradaydık..Hava kar ve yağmur karışımıydı.Öğlen saat 11.30 sularında okundu .Öğlen ve Cenaze namazını takibe Fosiya mahallesine çıktık.Aile kabristanlığında merhum defnedildi. Aile kab-ristanlığı Durgunların aile kabristanlığı ile yanyanaydı.Bu vesile ile birkaç sene önce kaybettiğimiz Değerli abiyimiz Dr. İlhan Durgun'un mezarı ile 1—2 ay önce hakkın rahmetine kavuşan Köyümüzün büyüğü saygıdeğer Rüstem Durgun'un kabirlerini ziyaret ederek ruhlarına fatiha okuma fırsatını yakalamış olduk.

Köyde kar yağışını özlemişim..Kimbilir belkide 20—30 senedir kar yağışını köy-de izlememişimdir.Kar yağarken fındık kafullarının üstüne ve diğer ağaçlara yama-nacak..Fırınlı sobanın üstünde Lahana kaynayacak,ğuli yapılacak...Mısır kuymağı pişirilecek...Bunları çokook özlemişim....

Dönmemiz gerek..Trabzonda hem annemi hemde başka bir hastayı ziyaret et-mem gerekiyor..Tabi aynı zamanda akşam İstanbul'a dönüş biletim var...Hemen dö-nüşümüze Ahmet Özbilgi Engel oluyor..Bizi evine davet ediyor..Kabul etmemek mümkün değil..Çünkü sobanın üstünde Lahana kaynıyor,üstelik Turşu ve yoğurt bile varmış...Üç dört tabak Lahana—ğuli,2 tabak yoğurt ve bir tabak zagoda ile kav-rulmuş fasulya turşusu yedim.. Nefes alacak halim yoktu... Zor yürüyordum...

Saat 15.45 sularında Çaykaradan dönüyoruz..Dernek ilçesinde üç öğrenci otos-top amacıyla bizi durdurdu..

- Buyurun gençler ...Binin
- Teşekkür ederiz amca bey..
- Nereye gidiyorsunuz..?
- Cumapazarına...
- Küçükhol altına mı?
- Evet eski ismi öyleydi...
- Peki paranız var mı?
- Yoook...
- Eeee ozaman neden arabaya bindiniz....

- Abiy sağda dur da inelim...
- Yok inmeyin... Nerede okuyorsunuz?
- Lisede okuyoruz... İkinci sınıf öğrencisiyiz
Gençlere biraz takılmak istiyorum...
- Size bazı sorular soracağım.. Onları bilerseniz sizden ücret almayacağım... Tamam mı?
- Tamam...
- Peru, Bolivya, Paraguay hangi kıtadadırlar..
- Başkent onlar...
- Hayır bunlar ülke isimleri...
- Afrika mı?
- Bilmem...
- Asyamı?
- Bilmem ...Arjantin ve Brezilya hangi kıtadalar...
- Bilmiyoruz abiy...
- Dünyada kaçkita var..?
- İki... beş... yedi mi yoksa?
- Varşova'nın, Brükselin Başkenti neresi...
Ses yok.. cevap yok..
- Atina ve Moskovanın başkenti neresi?
- Abiy onlar zaten başkent..Atina Yunanistan'ın,Moskova Rusya'nın başkenti...
Nihayet bir cevap almış ve rahatlamıştım...Eğlenelim dedik ama Lise 2.sınıf öğrencilerinin bunları bilmemiş olmaları beni sonderece üzmüştü..Keşke soru sormasaydım diye içimden geçirdim..Eğitim sistemimizin ne halde olduğunu birileri görmek ve anlamak zorundadır.. Ezbercilik ve özel dershanecilik bizleri bitiriyor. İnternet ve sanal alemde yaşamak okuma ve öğrenmeye ciddi darbe vuruyor... Bizim zamanımızla kıyaslamamız mümkün değil.

İBRAHİM CEVAHİR VE DÜĞÜNDE BİR CUMHURBAŞKANI

Sn İbrahim Cevahir Trabzon'un Çaykara ilçesinin Ulucami (eski ismi Zeno) köyündendir.Yüksek okul bitirmedi ama Hayat üniversitesini bitirdi. Sanıyorum 1950'li yıllarda İstanbul'a geldi. Aklı başında ne yapacağını bilen sosyal iletişim çok iyi olan, Dernek ve Vakıfları çok iyi idare eden bir büyüğümüz... Ben de Çaykaralı olmam nedeniyle kendilerini çok iyi tanırım. Onun Çözmesi gereken bir sorunumuz olsa hemen halleder veya halletmeye çalışır. Bu anlamda çok yardım severdir. Adamını çok iyi tanır. Kendisinden maddi yardım istendiğinde para vermez ama hiç kimsenin toplayamayacağı parayı 2saat ta toplar. Kimse de ona hayır demez çünkü onun topladığı paraya bir hanel gelmeyeceğini, suiistimal edilmeyeceğini herkes bilir.Tutum ve israf nedir, para nasıl ve ne zaman harcanır ondan öğrenebilirsiniz. Kül yutmaz,pratiktir hemen masa başında hesabını yapıverir.

Çok önceleri CHP'li olarak bilinir... SODEP olarak kurulan partinin Necdet Calp'in kurduğu CHP'si ile birleşip Sosyal Demokrat ve Halkçı parti (SHP) olması ve genel başkanlığını alması için Sn rahmetli Erdal İnönü'yü ikna edenin İbrahim Beyin olduğu söylenir. Daha sonra ANAP'a geçen Sn Cevahir Şu anda da AK Partili olarak siyasetine devam ediyor..Şu anda Cevahir Holdingi Kardeşleri Reşat, Mehmet ve oğulları Yusuf, Eser Cevahirlerle birlikte yönetiyorlar. Tabi ki Sn İbrahim Cevahirin söz hakkı ne kadar olduğunu siz tahmin edin.

Dün yani 18.02.2012 tarihinde Sn İbrahim Cevahirin oğlu Eser'in Grand Cevahir otelinde düğünü vardı. Ben ve eşim Cemile hanım da davetli olarak oradaydık. Önce kokteyl sonra da merasimin yapılacağı salona geçtik.İyi bir gözlemci olmam nedeniyle gördüklerimi süzgeçten geçirerek hafızama yazarım... Davetlilerin hepsi üst düzey kişiler olduğu görülmekteydi.. Her şey mükemmel ve çok detaylı düşünülmüştü. Ancak eleştirilecek bazı yanlarda vardı.Yerleşme ve yemek boyunca çalan müzik hep yabancı müzikti.Dede efendiler,Türk sanat müziği ezgileri, ney faslı, yöresel ezgiler de araya konulabilirdi. Sn Orhan Gencebay da oradaydı, bu düşüncemi onunla paylaştım.. Bana sanki hak verir gibi oldu ta ki Hadise sahneye çıkıncaya kadar..

Seçkin davetliler sıralamaya konacak olunursa,öncelikliler Makedonya ve Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı,Başbakan yardımcısı Bülent Arınç bey,Devlet bakanı Egemen Bağış bey,Siyasiler,Yerel yöneticiler,Yüksek bürokratlar,iş adamları ve tabi ki sonuncu sırada da biz gariban devlet memuru ve o zihniyetteki insanla geliyor... Tabi Orhan Gencebay ve eşinide bizim C13 nolu uzuuuun masaya koymuşlardı ve bundan da çok memnun gözükmüyordu.Belli bir süre sonra Eski İstanbul

Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu'nun masasına oturmaya karar vermiş olacak ki onun masasına geçmişti.

Sn Cumhurbaşkanlarının salona gelişleri yaklaşık 2—3 defa anons edildi. **“Sn.Cumhurbaşkanları birazdan salona teşrif edeceklerdir. Lütfen yerlerinize oturun”**Bu salonda böyle bir anons yapılmamalıydı..Çoğu kişi bu anonstan rahatsız olmuştu... Kesin bir ultiatom gibiydi.. Bir an kendimizi kışlada sanmıştık..Sn Cumhurbaşkanları konduğu Makedonya Cumhurbaşkanı ile salona girişte cılız bir alkış duyuldu, eminim ki bu alkışın bir kısmı da Sn Makedonya Cumhurbaşkanı'na ayıp olmasın diyeydi. **Keşke Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Sn Abdullah Gül Salona girerken herkes alkışlasaydı,hatta herkes ayağa kalkarak alkışlasaydı,yakışan bu değil miydi?..** Eminim ki herkes 1—2 gün önce TBMM de görüşülen ve Cumhurbaşkanlığı merdivenlerinde onanan MİT yarasındaki taraflılığı düşünüyordu. Belli ki aydın halk bundan son derece rahatsızdılar.. Hani Cumhurbaşkanlığı makamı noter değildi,hani partili değildin, daha doğrusu o makamda oturan kişinin tarafsız olması gerekiyordu.. Kanun meclisten gelirken merdivenlerde imzalanan bir yasa olur mu? **Cumhurbaşkanı tüm Cumhurun başı olmalıdır,herkesi kucaklamalıdır.Bakın o zaman o salona girdiğinizde ne olur.. Herkes sizi ayakta alkışlar.. Bundan adım gibi eminim.. Bu salonu dolduran kişiler seçilmiş, hemen hemen hepsi aydın kişiler,onları kandırmak ve onların oyunu almak zordur Sn Cumhurbaşkanım...**

Sn Cevahirle ilgili bir anekdot;

İbrahim abiyin çok yakın bir akrabası borç para istemek için yanına gelir. Parayı ne yapacağını sorar.. Yakın akrabası yemekli eğlence gecesi yapacağını ve oradan kazanacağı para ile büfe açacağını söyler.

- Peki ne kadar paraya ihtiyacın var?
- 30 Bin liraya ihtiyacım var..
- Peki yemekli geceden ne kadar kazanırsın?
- 10 bin lira kazanırım.. Deyince 15—20 saniye düşünen İbrahim bey
- Peki o zaman yarın bana bir uğra bakalım ne yaparız.
Bir gün sonra yanına gelen akrabasına önceden yazmış olduğu çeki uzatarak
- Al.. tamam.. git işini gör der.
Çeki alan akrabanın yüzü buruşmuştur..
- Ama ben 30 bin lira borç istemiştin siz 10 bin yazmışsınız..
- Doğru yavrum.. Sen bu geceden 10 bin kazanacağını söylemedin mi? Ben sana onu veriyorum.. Bir de gidip kendini gece düzenlemekle yorma.. Hadi koçum benim.
İbrahim abiy pratik zekalıdır.. Vereceği 30 bin Tl.nin geri dönmeyeceğini hesap ederek 10 bin lira zararla bu işi kapatmayı planlamıştır... Hayatta tecrübe çok önemlidir...

KISIM 1

TÜRK CERRAHİ DERNEĞİ (Ahmet Yayıoğlu Anısına)

26.12.2010 tarihinde Türk Cerrahi derneğinin performans yasası ile ilgili düzenlediği toplantıya katıldım. Türk Cerrahi derneğinin yeni merkezi Ankara – Ümitköy Çay Yolunda idi. Güzel ve şirin bir yer. Kapıdan içeri girince rahmetli Prof. Dr. Ahmet Yayıoğlu, Prof. Dr. Şadan Eraslanın resimleriyle karşılaştım. Çok duygulanmıştım ikisi de Ankara Tıp Fakültesi Cerrahi Anabilim Dalından hocalarımdı. Yan tarafında yine merhum olan Prof. Dr. Yılmaz Sanaç vardı. Hacettepe Tıp Fakültesi genel cerrahi Anabilim dalı öğretim üyesiydi. Sonra onun yanında yaşayan büyüklerimiz Prof. Dr. Altan Tüzüner, Prof. Dr. Semih Başkan, Prof. Dr. İskender Sayek'in resimleri vardı. Türk Cerrahi derneğinin kurucuları ve başkanlığını yapmış olan bilim adamlarının resimleri duvara asılmıştı. Hepsini birbirinden değerli hocalarımız...

Yeni başkan Prof. Dr. Cem Terzi, başkanlığının 2. Dönemi güzel şeyler yapıyor. Geniş katılımı sağlayarak derneği büyütüyor. Farklı bir tarzı ve yaklaşımı var. Umarım onun sayesinde Türk Cerrahi derneği çok daha iyi düzeylere gelir.

O gün, sabah 8:00'de İstanbul Sabiha Gökçen hava alanından Ankara Esenboğa hava alanına indiğimde Kolon ve Rektum Cerrahi derneği başkanı Prof. Dr. Adil Baykan abiyle karşılaştım. O da toplantıya gidiyormuş. Toplantı saat 10:30'da başladı. Önce başkan Prof. Dr. Cem Terzi Konuştu sonra Prof. Dr. Fatih Ağalar, Prof. Dr. Adil Baykan Bey konuştular. Sonra İstanbul Tıp Fakültesinden olduğu söylenen Prof. Dr. Alper Cihan konuşmaya başladı. Sanki özel görevlendirilmiş bir konuşmacı veya politikacı gibi konuşuyordu. Oradaki hekimlere hakaret eder gibi performansa bağlı dönersermeye dağıtımını ile ilgili herşeyin mükemmel olduğunu söylüyordu. Adeta bizi yalancılıkla suçluyordu. Dayanamadık başta bendeniz olmak üzere salondan 4 – 5 kişi konuşmasına tepki gösterdi.

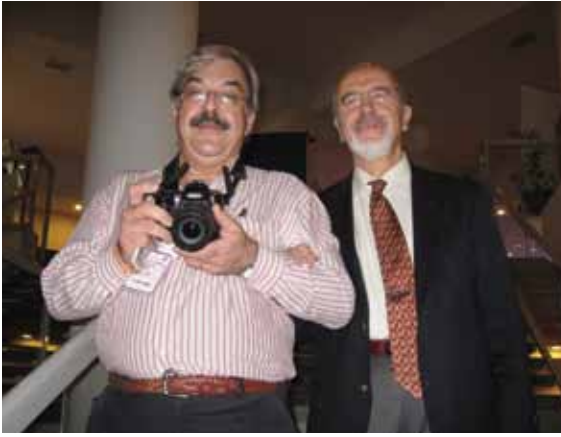
- Politikacı gibi konuşuyorsun!
- Seni kim gönderdi?
- Seni kim görevlendirdi? Gibi tepkiler devam ediyordu.
- Beyler cevap vereceğim. Yönetim hatalarını yasaya ve yetkililere yüklemeyelim.
- Hangi yönetim hatası, somut örnek verir misiniz?
- Konuşmamı bitireyim sonra soru ve cevap kısmında somut örnekler vereceğim. Tepkiler devam edince dernek başkanı araya girmek zorunda kaldı.
- Konuşmaya lütfen müdahale etmeyin, konuşmasını bitirsin. Sonra sizlere de söz vereceğim diyerek noktayı koydu.

Hükümet temsilcisi gibi konuşan bir hekimi kabullenmem mümkün değildi. Konuşma konusu üniversitelerde performans yasasının uygulanması ile ilgiliydi. Hem de bir genel cerrah olan Sn. Alper Cihan cerrahların hakkının aramansı ile ilgili ta-

raf olması gerekirken Sağlık Bakanlığında yana tavır koymuştu. Hem de bizlere gavur icatlarını dikte ettirerek...

- Gavur bunu böyle yapmış. Uçağı da gavur bulmuş, elektiriğı de, telefonu da gavur bulmuş. Şimdi gavur bu sistemi dünyada böyle uyguluyor. Biz çok geride kaldık. Bizde mutlaka bu merdivenlerden çıkacağız ama birer birer ama 3'er, 5'er bu işi yapacağız diye gavurlu konuşmaya devam ediyordu.

Anlamakta zorlanıyordum. Yahu biz neden yapmak zorundayız ki? Ne saçmalık... Neden taklit edeyim ki? Yoksa Sağlık Bakanlığı sağlıkta yapmış olduğu dönüşünü ve yenilikleri hep bu gavur kopyalarından mı yapmıştı? Evet şuanda durum daha net anlaşılıyor. İyi ki bu adam konuştu, iyi bu toplantıya davet edildi.

PROF. DR. İSKENDER SAYEK

Prof. Dr. İskender Sayek Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı Öğretim Üyesi... Onurlu bir insan, iyi bir bilim adamı... Türk Cerrahisine önemli katkılar sağlayan bir bilim adamı... Emekli olmasına az bir zaman kaldı. Keşke emekli olmasa Türk tıbbına ve yeni tıp öğrencilerine, asistanlara, uzmanlara yol gösterse, onları motive etse.

Sn. Sayek 1944 yılında İskenderun'da doğdu. 1988'de Profesör oldu. 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı Başkanlığına seçildi. 2007 yılına kadar bu görevi sürdürdü. 1984'te Tübitak teşvik ödülü, 2002'de Eczacıbaşı bilim ödülünü aldı. 1991-1994 yılları arasında dekan yardımcısı, 1999 – 2006 yıllarında dekan olarak görevini sürdürdü. Bu dönemde tıp

eğitimine önemli katkılar yaptı. Tıp eğitiminin niteliğini geliştirecek adımlar attı. “Mezuniyet öncesi tıp eğitimi” çekirdek programını oluşturulmasına katkı sundu. Takiben kurulan kurulan Ulusal Tıp Eğitimi Akreditasyon Kurulu başkanlığına seçildi. Mezuniyet öncesi tıp eğitimi standartlarını belirlemede öncül oldu. İdari görevlerinden çok daha önemli olan bu görev O'nu fazlasıyla memnun etmişti. 2006 – 2010 yılları arasında Türk Tabipler Birliği merkez konsey üyeliği yaptı.

Türkiye'de Cerrahi İnfeksiyon kavramını yerleştirdi. Bu konuda toplantılar, paneller düzenledi. Takiben Avrupa Cerrahi İnfeksiyon Derneği başkanlığına seçildi. Daha sonra Türk Cerrahi Derneği Genel Sekreterliği ve Türk Cerrahi Derneği Genel Başkanlığını yaptı.

Türk Tabipler Birliği'nde “Sürekli Tıp Eğitimi” ve “Sürekli mesleki gelişim kredisendirme sistemini” kurdu. Bu arada Türkiye'de ilk defa geniş yazar katılımlı, iyi tasarlanmış bilimsel anlamda çok iyi olan Temel Cerrahi kitabının editörlüğünü yapmıştır. 4. baskısının hazırlığının son aşamasına gelmiştir.

2-5 Aralık 2010 tarihinde Antalya Cornelia Otel'de düzenlenen Endokrinoloji Kongresinde hocamız Prof. Dr. İskender SAYEK'le karşılaşmıştık. 4 Aralık Cumar-

tesi saat 19:00'da konferansı vardı. Konu: Bilimsel Araştırma ve Etik'ti. Çok güzel anlatıyordu. Tek tek ve mükemmeldi. Ancak bu bilim adamının anlattıklarını hayata geçirecek altyapı var mıydı? Bilimsel yayın yapacak bilim adamı adayları var mıydı? AR-GE (Araştırma ve Geliştirme Laboratuvarları) kurulmadan bu mümkün müydü?

Türkiye'de özel derslane rezaleti bitmeden bu bilim adamının dediklerini yerine getirecek kapasitedeki bilim adamı bu ülkede yetişebilir miydi? Formül ezberleyerek soru çözerek üniversiteye girmeyi hedefleyen özel dersaneler ve bu MEB'in cı-lız ve sorumsuz eğitimi ile Sn Sayek'in istedikleri gerçekleşebilir miydi? Sn. Hocamız Sayek etik kurallar içinde bilimsel yayın nasıl yapılmalıyı anlatıyordu... Ama bilim adamı yetiştirme şartlarına hiç girmede. Kimseyi üzmez, hiç bir kuruluna gönderme yapmazdı. Ölçülü, saygılı ve ilkeli bir bilim adamı olma savaşını önce kendi benliğinde veriyordu sanırım... Panel sonrasında bu anlamda kendisine yönelttiğim soruyu da bu çerçevede yanıtladı. Siyasi otorite ile hükümetle O'nun işi olmazdı. Mutlaka bir siyasi görüşü ve düşüncesi vardır diye düşünüyorum...Ama o hiçbir zaman bunu belli etmemiş, ön plana çıkarmamıştır. Ötekileştirici değil hep kucaklayıcı olmuştur...Sert olmayan ama taviz vermeyen bir bilimsel yanısı vardır.

Yakında emekli olacak olan Sn. Sayek'in formalite emekli olacağını düşünüyorum. Çünkü bu ülkenin daha pek çok İskender Sayeklere ihtiyacı var.

- Bir bilim adamı
- Zannetmez fakat bilir
- İkna etmeye çalışmaz,
- Çünkü ispat eder.
- Güveninizi talep etmez
- Belki dikkat etmenizi tavsiye eder.”

H. Poincaré

BU ADAMIN NE İŞİ VAR BURADA?

Evrensel Düşünce Platformu adı altında fikir üreten bir topluluk. 15 veya 30 gün de bir toplanıyorduk. 3. toplantımızda konu “Düşüncenin dindeki yeri, düşüncenin yasalara göre değerlendirilmesi, düşüncenin boyutları” idi. İlk konuşmacı Galatasaray Üniversitesinin Hukuk Fakültesinden Doç. Dr. Ümit Kocasakal’dı. Düşüncenin yasal boyutlarını, kanuni sorumluluklarını açıkladı. Sonra düşüncenin dindeki yerini Pendik Müftüsü Süleyman Aktaş açıklamak için kürsüye geldi. Bismillahirrahmanirrahim diyerek ve ayetler okuyarak söze girince o sırada orta sıralardan bir bey ayağa kalkarak tepki gösterdi.

- Bu adamı kim çağırdı buraya? Ne yapmaya çalışıyorsunuz?

Şeklinde bir tepki gösterdi. Tepkiyi gösteren Prof. Dr. İsmail Peker’di. Belli ki toplantıya biraz geç gelmişti. Konuyu tam bilmiyordu. Kendisine durumu izah etmeye çalışıyorduk; ama nafiye, ok yaydan çıkmıştı bir kere:

- Kardeşim diğer dinlerde var. Budizm var, Hıristiyanlık var hatta Ateizm de bir dindir. Sadece İslamiyete göre neden açıklıyorsunuz?

Ortam gerilmişti. Ancak her doğum sancılıdır. Böylede olması gerekiyordu. İsteğimize böyle ulaşmak zorundaydık. Evrensel düşünce platformu olarak amacımız; siyasetten uzak, ideolojilerden arınmış, ırk, din, mezhep ayırımı yapmaksızın herkesi kucaklayan ve herkese söz veren, herkesi dinlemeyi ilke edinmiş bir topluluğuz. Çok farklı fikirdeki insanları bir araya getirerek güzel fikirlerin ortaya çıkmasının yanı sıra farklı düşüncedeki insanların kaynaşmasını ve birbirlerini sevmelerini sağlamak. Türkiye’de bir ilk olacaktı. Bu toplumdaki kamplaşmaları ve küçülme-yi de engelleyecekti. Aynı zamanda;

Farklı düşünceleri öğrenmek, ön yargı ve şartlanmışlıktan kurtulmamıza yardımcı olur.

Farklı düşünceler üretmek, toplum ve ülkemizin kalkınmasında çok büyük katkılar sağlar.

Toplum ve ülke sorunlarını, kısır çekişmeler ve kavgayla çözmek yerine tartışarak, fikir üretmek çözmek doğru bir yaklaşım olacağı düşüncesindeydik.

Türk toplumu olarak en büyük sorunumuz; az okumak ve yeterli fikir üretmemektir. Olayların ve sorunların analizinde çevrede gezinen birilerinin fikir ve düşünceleri ile yetinmek ön yargılı olmamıza neden olur. Birilerinin fikir ve düşünceleri ile sorunları tartışan ve savunan kişiler birilerinin adamı olurlar. Kendi fikir ve düşünceleri ile çözüm üretenler ve paylaşımlar ise topluma mal olurlar.

Fikir üreterek sorunlarını çözemeyen toplumlar, kahramanlar aramak veya cemaatler oluşturmak zorundadır. Gelişmiş ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmış toplumlarda kahramanlara ve cemaatlere yer yoktur.

Biz kimsenin adamı değiliz, olmayacağız da. Ancak ülkemiz için, insanlık için, hak için, doğrular için tarafız. Toplumda küçülmeyi önlemek ve toplumsal barışı sağlamak zorundayız. Artık düğünlerimiz bile eski örf ve adetlerimize göre yapılmıyor. İslam nizamına ve eski örf ve adetlere göre düğünlerimiz ayrılmış, hatta İslami esaslara göre de farklı düğün merasimleri yapılmaya başlandı. Davet edilen kişiler de bu esaslar doğrultusunda çağrılmaya başlandı. Toplumdaki cemaatlerde öyle. İzleyin; yorumlayın...

TÜRKİYE'DEKİ ÖZEL DERSHANELER DERHAL KAPATILMALI

Çocuklarımın üçü özel okulda okudu ve dershaneye devam etti. Son çocuğumu özel okula vermedim. Şu anda ilkokul 4. sınıfı devlet okulunda okuyor.

Çok zamanım olmadığından çocukların ders durumlarıyla ilgili sorunlar hep eşim Cemile Hanım'a kalmıştır. Onlara öğretmenlik dahil her türlü sorunların çözümünde yardımcı olmuştur. Kızım çok başarılı ve okumaya istekli ancak 2 oğlumda bu istek yoktu. Her türlü motivasyonu yapmaya çalıştım, konuştum sonuç pek değişmedi. Birgün hastaneye eski bir öğretmenim gelmişti. Konuyu tartıştık. O da eski bir eğitimci ve öğretmendi. Ayrıca çok iyi bir gözlemciydi. Öğretmenim çok dolu olduğunu gördüm. Adeta benim kafamdaki sorunları çözercesine konuşmaya başladı.

Bak Necmi, bu ülkede eğitimin içine ettiler. Bu ülkede eğitim sistemi ile bilim adamı da yetişmez. Çocuklar okuduklarının tadına varamıyor, yüzeysel okuyorlar, ezberliyorlar.

Nasıl yani? Ne demek istiyorsun hocam?

Gayet basit. Çocukların kafasında hep Üniversiteye girme var. Dolayısıyla nasıl daha çok test çözerim ve daha çok puan alırım düşüncesi var. Onlar için konunun detayını okumak, incelemek, düşünce üretmek daha detayına inerek oradan bir şeyler çıkarmak, haz duymak kavramını bu sistem yok etmiştir. Bunlar hipotez, teori üretmez, yani projeler geliştiremez. Okuduğundan zevk almayan çocuklar okumaya istek ve arzuları olmaz.

Ama hocam, kızlarda bu istek daha fazla değil mi?

Onlar istisna, kızların durumu daha farklı. Ortaokul ve lise yıllarında erkek çocuklar daha farklı düşünüyor, dersleri önemsemiyorlar. Ama kız çocuklarının dışarı çıkma ve serbest gezme alışkanlıkları yok, belki örf ve âdetimiz gereği bu böyle. Onlar kendilerini ispatlamak için formül ezberliyorlar.

Hocam ne yapmak lazım?

Türkiye'de bilim adamı yetişmesini istiyorsak derhal özel dershaneler kapatılmalı hatta özel okullarında bir kısmının kapatılması lazım. Bir kısmı iyi eğitim vermiyor. Bir kısımda kendilerine iyi asker yetiştiriyorlar, cemaatçilik yapıyorlar.

İşte hocamın bu konuşmasından sonra son çocuğumu özel okul ve dersane yerine devlet okuluna yazdırmayı uygun buldum.

ENTERESAN... ! BİR İLACIN MALİYETİ VE İLAÇ OLMA SÜRECİ

Bir ilaç firmasının genel müdürünün konuşma metnini okuyorum ve şaşıyorum. Buyrun beraber okuyalım.

“Hepinizin bildiği gibi ilaç sektörü dünyada yıllık gelire oranla AR-GE’ye (Araştırma-Geliştirme) en çok fon ayıran sektördür. Bir ilaç için ortalama AR-GE maliyeti 880 milyon dolardan fazladır. Her yıl taranan milyonlarca bileşiğin yalnız bir tanesi yeni ilaç haline gelir. Bir ilacın geliştirilme ve hastaya ulaştırılma süreci 12–15 yıl sürmektedir.”

Bu metin uydurma değil, gerçek bir konuşma metnidir. Bir ilacın ilaç haline gelebilmesi için maliyet ve süreyi bir daha düşünün lütfen ve her ilacı kullanırken lütfen bu yazıyı hatırlayın. O ilacı usulüne göre ve tam dozunda kullanın lütfen.

SAĞLIK BAKANININ MUAYENEHANELERİ KAPATMASI DOĞRU MU?

Türkiye’de en kolay politika ve halka şirin gözükme popülist politikalar sayesinde olmaktadır. Yapılması planlanan bir şeyin doğru olup olmadığını tartışmak yerine bize ne kadar oy getirir, halka nasıl şirin gözükürüz düşüncesi daha ağır basar. Türkiye’deki halkın çoğunluğunun gözü doktorun üstündedir. Kazandığı paranın miktarındadır. O nedenle de açıktan olmasa bile içten içe doktora karşı bir kin besler. Peki, bunda meslektaşlarımızın hiç mi suçu yok? Ameliyat parası, bıçak parası almadan ameliyat yapmayan meslektaşlarımız yok mu? Hastaları ticari bir unsur olarak görenler yok mu? Maalesef vardır. Ama bunlar azınlıktadır. Hekimlik onuru her şeyin üstünde olmalıdır. Biz hekimler olarak onurlu insanlar olduğumuzu düşünüyorum. Hekimler ve sağlık çalışanları üzerinden politika yapmak kolaycılığa kaçmaktır. Bu yaklaşım ve muayenehaneleri kapatmak sağlık sorununu çözmez. Muayenehanelerin görevi nedir? Orada kimler çalışıyor? Kimler muayenehane açar? Diğer doktorlar neden muayenehane açmazlar?

Muayenehane özel bir bürodur. Hekimin hastasına daha çok zaman ayırabildiği bir mekândır. Hasta bunun karşılığında hekime bir ücret öder. Keşke devlet hastanelerinde özel muayene yerleri açsa ve isteyen oralar da muayene olsa. Hastasına daha çok zaman ayırorsa...

Muayenehane hangi hekim açar? Dalında başarılı olan, kendine güvenen ve çalışma azmi olan doktor muayenehane açar. Bilgisiz, kapasitesiz, ne yaptığını bilmeyen, başarısız olan hekim muayenehane açar mı? Açarsa 5–6 ay bilemedin 1 sene sonra kapamak zorunda kalır. Bana şöyle bir soru yönlendirebilirsiniz?

- Muayenehanesi olan tüm hekimler kaliteli mi? Hepsi başarılı mı?
- Elbette hayır. Ama çoğunluğu %80–90 olmak zorundadır. Mesleğini seven, çok başarılı olan hekimler –ki bunların çoğunluğu akademisyendir- muayenehane açmayı düşünmezler. Çünkü buna zamanları olmadığı gibi hasta ile direkt karşı karşıya gelmek istemezler.

Sağlık bakanımız doktor açığımız olduğunu söylüyor. Ben inanmıyorum. Türkiye’de mevcut doktorların kullanılması yani istihdam sorunu vardır. Muayenehanesi olan hekimlerde ekstradan bir hizmet veriyor ve yükü azaltıyor. Hastanede çalışıyor bir de muayenehanede ekstra zaman harcıyor. Para alıyor ama sağlık hizmeti sunuyor. Sn. Sağlık Bakanı bunu görmemezlikten geliyor. Yurtdışından bilgisi ve becerisi tartışılır doktorlar getirmek ve çalıştırmak istiyor. Muayenehanelerin kapatılmasının dezavantajlarını özetleyecek olursak;

Kapasiteli ve verimli doktorların çalışmasını ve daha kaliteli hizmetin sunulmasını engelleyecektir. Efendim muayenehaneler kapatılınca bu hekimler hastane de çalışacakmış. Orada hizmet verecekmiş. Hayır, efendim, asla o hizmeti vermezler, veremeyeceklerdir. Küstürdüğün hekimden hastanede ek hizmet bekleyemezsin.

Muayenehanesi olmayan, zorunlu olarak hastanede çalışmak durumunda olan hekimleri, muayenehanesi kapatılan hekimlere göre taltif etmiş olacaksınız. Beklide eskiden aldığı ücreti 2-3 katını alarak aynı işini yapmış olacak.

Sağlık giderleri daha çok artırmış olacaksınız. Bunun karşılığında daha fazla ve daha kaliteli bir hizmet alamayacaksınız.

Halkın daha iyi hekim seçme ve onunla istediği süreyi paylaşma şansını yok etmiş olacaksınız.

İSLAMCILIĞIN CICIĞINI ÇIKARTTINIZ

Milli Gazete - Mehmet Şevki Eygi

Allah belânızı versin!..

Ben çoğunuzun o eski mücahitlik günlerini bilirim,

Ne nutuklar atıyor, mangallarda kül bırakmıyordunuz.

Sonra mücahitlik postunu çıkardınız müteahhit oldunuz.

Müslümansen, hangi meşreb ve mezhepten olursan ol,

Mutlaka doğru ve dürüst olmak zorundasın.

Siz yıllar var ki,

Doğruluk şişesini taşa vurup paramparça ettiniz.

Allah bin kere belânızı versin!

Namaz kılıyor, günde onlarca defa Allah'tan sirat-ı müstaqime (doğru yola) kılavuzlamasını lisan ile niyaz ediyorsunuz ve hayatta tam tersini yapıyorsunuz.

Bre uğursuzlar!..

İslam'da devlet ve belediye bütçelerini hortumlamak var mıdır?

Rüşvet almak var mıdır?

Haram yemek var mıdır?

Her türlü emanete hıyanet etmek var mıdır?

Yalan söylemek, halkı aldatmak var mıdır?

Arsa ve arazileri yapılaşmaya açarak, binalara fazla kat çıkma izni sağlayarak haram komisyonlar almak var mıdır?

İhalelere fesat karıştırmak var mıdır?

Haram yollarla süper zengin olmak var mıdır?

Size beddua ediyorum.

Allah belânızı versin!..

İki yakanız bir araya gelmesin!..

Haram servetlerinizi huzur içinde yiyemeyin emi!..

Müslümanların yüzünü kara çıkarttınız...

Başınız belâdan kurtulmasın.

SAHTE İSLÂMCILAR

01 ŞUBAT 2010

Mehmet Şevki Eygi

Mü'min ve sâlih Müslümanlar başımın tacı olsunlar; ellerinden ve eteklerinden öperim. Var olsunlar sağ olsunlar, sıhhat ve afiyette olsunlar. Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi, koruması üzerlerine olsun.

Allah yolunda, Peygamberin izinde; Kur'ân'a, Sünnete, icmâ-i ümmete, Şeriata, ahlâk-ı islâmiyeye uygun şekilde; ihlâsla, irfanla, hikmetle, adaletle, insafla, istikametle hizmet edenler, i'lâ-i kelimetullah edenler biz sizin peşinizdeyiz. Ayağınızın tozu olmak ne büyük şereftir bize...

Konumuz Müslümanlar değil, İslâmcılardır. İslâmcıların da hepsi değildir, aşağıda zikr ettiklerimdir.

- * Varan1: Haram rant yiyen İslâmcılar size yazıklar olsun, iki yakanız bir araya gelmesin, tepe üstü düşün, beter olun, berbat olun! Müslümanlara leke sürdünüz...
- * Varan 2: Bozuk düzenlerde bozuk işler yapılır nice b.... yenilir diyen İslâmcılar!.. Bu sapık fetvaya uymaktan dönmezseniz biz sizden, siz bizden beri olunuz, sizi gözümüz görmesin, yıkılın gidin!
- * Varan 3: İhalelere fesat karıştıran sahte İslâmcılar. Başlarınıza o ihaleler kadar taş düşsün!
- * Varan 4: Vaktiyle bu düzen bozuk diyen, ellerine fırsat ve imkan geçince bozuk ve çarpık dedikleri düzenin veya sistemin haram nimetlerine aç köpekler gibi saldıran sahtekâr İslâmcılar!.. Bu yolda giderseniz akıbetiniz hayr olmaz.
- * Varan5: Hazret-i Ömer Faruk Efendimiz Ümmetin işini görürken Ümmet mumunu yakar, kendi işini görürken kendi kandilini uyandırır mış edebiyatı yapan, ellerine imkân geçince saçı bitmedik yetimlerin, fakir fukara halkın hukukunu çiğneyen uğursuz İslâmcılar... Sizleri gözümüz görmesin.
- * Varan 6: Kur'ân'da Rabbimiz "Allah müsrifleri sevmez... İsrâf edenler Şeytanın kardeşleridir..." buyurmuşken, kendileri Nemrud gibi, Fir'avn gibi, Neron gibi, Şeddat gibi israf, debdebe, tantana, şaşaa, ihtişam, gurur, kibir içinde yaşayan, ne oldum delisi, küçük dağları kendisi yarattı sanan türedi İslâmcılar, başınıza haram servetleriniz kadar taş yağsın!..
- * Varan 7: Saçlarına yün yumakları ilave edip sözde tesettüre giren dar ve rengarenk elbiseler içinde gezip tozan; erkeklerin şehvetli dikkatlerini açık hafifmeşrep karılardan fazla çeken İslâmcı sayın bayanlar!.. Ya tevbe edip dosdoğru tesettüre girin, yahut bu numaraları, bu tiyatroları bırakın.
- * Varan 8: Arazilere daha fazla yapı, daha fazla kat izni çıkartıp, bu yüzden oluşan rantlardan milyonlarca lira haram komisyon alan İslâmcılar!.. O haram komisyonlar size zehir olsun, zıkkım olsun!..

- * Varan 9: Emanetleri ehil ve layık olanla değil, kendi yararına, yakınlarına, akrabalarına dağıtan, nepotizm yapan, emanetlere hıyanet eden İslâmcılar!.. Sizin yatacak yeriniz yoktur.
- * Varan 10: Bir yanda Sünnî görünen, öte yandan ne kadar reformcu, yenilikçi, bid'atçı, değişimci varsa onlarla işbirliği yapan bukalemun tıynetli İslâmcılar!.. Bu münafıklıklarınız cezasız kalır mı sanıyorsunuz?
- * Varan 11: Haklı ve doğru uyarılardan, olumlu tenkitlerden nefret eden, yalan da olsa övgülere bayılan münafık İslâmcılar!.. Bu kafayla daha ne kadar sürdürebilirsiniz bu oyunu?
- * Varan 12: Yâranlarını, yalakacılarını, yağcılarını, meddahlarını, pohpohlayıcılarını mükafatlandıran, onların önüne yağlı kemikler atan, övgülere doymayan İslâmcılar!.. Tarihteki benzerlerinizden hiç ibret almaz mısınız siz?
- * Varan 13: Riyaset, makam, mevki, erîke, şan, şeref, ün, alkış delisi İslâmcılar!.. Hubb-i riyasetin cinsel şehvetten 360 kat fazla ve yakıcı olduğunu size hiç söylemediler mi?
- * Varan 14: Mukaddes dâvâmızı deve eden İslâmcılar!..
- * Varan 15: Allah'ın âyetlerini ucuza satan İslâmcılar!..
- * Varan 16: İslâm'ı ve Müslümanları yeryüzünden kazıyıp silmeye yemin etmiş harbî, militan, amansız kâfirlerle işbirliği yapan İslâmcılar!..
- * Varan 17: İslâm'ın ve Ümmetin önündeki en büyük engeli oluşturan İslâmcılar!.. Veyl size!.. Eyvah size!.. Vah size!.. Efsus ki efsus size!..
(İkinci yazı)

27 OCAK 2010

YILMAZ ÖZDİL

yozdil@hurriyet.com.tr

Doktor

Kız verirken...

Kocaya varırken...

Otomobil alırken...

“Doktor civanım.”

Muayene ücretine gelince...

“Hepsi şerefsiz!”

*

(Harala gürele yüzünden yazmaya fırsat bulamadık, şu tam gün yasasını... Hazır, yeni bir darbe planı çıkmadan, fırsat bu fırsat, aradan çıkarıvereyim bari.)

*

Deniyor ki:

“Başbakan kadar maaş alacaklar.”

*

Safra kesesi ameliyatı yapabilir mi başbakan? Böbrek nakli? Pansuman bile yapamaz... Ama, çok sıradan bademcik ameliyatını yapabilen bir hekim, gayet güzel başbakanlık yapabilir.

Refik Saydam mesela, hekimdi...

O halde, hekimlerin maaşını siyasilerin maaşıyla niye kıyaslayalım ki?

*

Komada geliyorsun, bacağına kesiyor, damar çıkarıp, kalbine bağlıyor, gebermekten kurtuluyorsun. Sonra da “Çok para aldı” diyorsun. Kaç para ki senin hayat? O kadar etmez mi?

*

Gece yarısı ateşi 40’a vuran evladını Azrail’in elinden almanın, hızara kaptırdığın parmağını yerine dikmenin, görmeyen gözünü gördürmenin, kanserini erken yakalamanın fiyatı nedir?

*

12 sene üniversite okuyor. Boru değil. 18 yaşında girdi, geldi 30'una, hâlâ kafa patlatıyor. İki kapılı handa, yolun yarısı eder... Lütfedip, müsaade edelim de, biraz para kazansın bu ülkede.

Karaktersiz hekim yok mu? Var elbette... Ne kadar karaktersiz gazeteci, ne kadar karaktersiz avukat, ne kadar karaktersiz esnaf varsa, o kadar karaktersiz hekim var... Ama, Rabbim herkese "Cleveland" demiyor... Parası olmayana bakan vicdanlı hekim de var bu ülkede.

Tahmininizden çok.

Üstelik, silah zoruyla ameliyata alınan hastayı hiç duymadım ben... Yeşil kartlı bile olsan, seçme şansın var. Paragöze gitme, öbürüne git. Diyeceksiniz ki, "Kuyruk oluyor, yeterli hastane yok..." Müteahhit midir hekim?

Peki nedir? Aslanı kediye, eğitimliyi cahile kırdırma projesidir bu...

Hakkını alamayanlar kendisinden hesap sormasın diye, "Bak şunlar senden fazla alıyor" diye hedef göstermektir. "Sen az kazandığına itiraz etme, onunkini de indirelim" demektir. Refahı paylaşıracağına, yoksulluğu paylaşmayı doğruymuş gibi göstermektir.

Kendi suçunu örtbas etmek için, suçlu yaratma projesidir... Hekimlerin durup dururken başına gelen budur.

GAZETELERİN ŞIFALI OTLAR REHBERİ VERDİĞİ ÜLKEDE DOKTORLAR YÜRÜSE N'OLUR YÜRÜMESE N'OLUR BİRADER...

Yılmaz ÖZDİL

Alo 184 hattı var.

Doktorları ispiyonluyorsun.

Arıyorsun mesela...

Yanlış teşhis koydu diyorsun.

Şırrak, soruşturma açıyorlar.

Hesap soruyorlar.

Doktorun teşhisini beğenmeyip, dahiliye mütehassısı edasıyla, yanlış diye telefon eden kim bu arada?

Manav.

*

Arıyorsun...

Emarımı çektiirmedi diyorsun.

Haşirt, soruşturma açıyorlar.

Savunma istiyorlar.

Süründürüyorlar.

İlla emarım çekilmeli diyen kim?

Fatmanım teyze.

Komşusu Haticanım'a sormuş, emar şart demiş Haticanım.

*

Arıyorsun...

Beni aç bıraktı diyorsun.

Sorguya çekiyorlar doktoru.

Anlaşıyor ki, aç bıraktılar diyen mide ameliyatından yeni çıkmış...

Halbuki, vereceksin çiğ köfteyi, künefeyi, ölsün, aramaz o zaman.

*

Alo 147 var bi de...

Öğretmenleri ispiyonluyorsun.

Çocuğun kırık not mu aldı, derhal arıyorsun, dersleri güzel anlatmıyor, ödev vermiyor, ilgilenmiyor filan diyorsun, kafan çok bozulduysa, küfür ediyor, taciz ediyor diyorsun...

Ayıklasın pirincin taşını.

*

Subaylar için zaten bol miktarda “gizli tanık” var... Yakında eczacılar, diş hekimleri, mimarlar, mühendisler, avukatlar, veterinerler, bankacılar için “alo ispiyon hattı” kurarlarsa, sakın ola şaşmayın.

*

Çünkü, hak arama imkânı veriyoruz ayaklarıyla, eğitilmiş'i cahil'e, bilen'i bilmeyen'e, okuyan'ı okumayan'a kırdırma projesidir bu...

Her tavana ampul gibi demokles'in kılıcını asma projesidir.

YİNE DOKTORLAR

(HASAN PULUR) (29.01.2010)

Bazı olaylar ve bazı haberler vardır ki, sanki kutlanacak anılacak gün gibidirler. “Doktorlar” da bunlardan biridir. Her yıl, hatta yılda bir kere ya da daha çok, sağlık personeli, tabii başta doktorlarla ilgili haberler iletişim araçlarında yer alır. Doktorlar şikâyetçidir, eczacılar şikâyetçidir, hemşireler, hastabakıcılar, başta hastalar, herkes şikâyetçidir. Hükümet yasa hazırlar doktorlar beğenmez, doktorlar isteklerini sıralar, hükümet kabul etmez.

Bu yıl da alışılmışın dışına çıkılmadı, hükümet “tam gün” yasası hazırlamış, doktorlar karşı...

Şimdi size bir yazı göstereceğiz, okuyun sonra konuşalım.

“Doktorların ‘Emeğimizin hakkını istiyoruz’ pankartlarıyla yürüyüşünü gösteren gazete fotoğraflarını burnumuza sokan bir dostumuz ‘Şimdi bunun sırası mı?’ dedi: ‘Memlekette kan gövdeyi götürüyor, şunların yaptıklarına bak!’

* * *

Biz de kendisine, önümüzdeki gazetelerin birindeki ‘Vur patlasın, çal oynasın!’ sayfasındaki fotoğrafları gösterdik, yarı üryan kadınlar, kadın kılıklı oğlanlar, sarmaş dolaş karılar, kızlar:

Memlekette kan gövdeyi götürüyor, şunların yaptıklarına bak!” Birden afalladı, biz bu defa başka bir gazeteyi alıp, birinci sayfasını gösterdik... Baştan aşağı yolsuzluk, hırsızlık, devlet soygunu haberleriydi: ‘Memlekette kan gövdeyi götürüyor, şunların yaptıklarına bak!’

Sonra ekledik: ‘Ahlaksızlık, hırsızlık, devlet soygunu ayıp olmuyor da, doktorlar emeğimizin hakkını istiyoruz, diye yürüyünce mi ayıp oluyor?’

* * *

Dostumuz, ‘Ama canım!’ diye itiraz edecek olunca biz lafımızı sürdürdük: ‘Doktorların yürüyüşünü yasaklarsın fakat, hırsızların soygununu durduramazsın... Hırsızların soygununu durdurabilirsen, doktorların yürümesine de gerek kalmaz... 30 yıllık bir doktor, 10 milyon lira aylık alamıyorsa, doktorlar yürür. Vergi kaçırandan kaçırıldığı vergiyi almak şöyle dursun, adını bile saklarsan, doktorun yürüyüşüne nasıl engel olacaksın?’

* * *

Durdu, düşündü; kendisine bir doktorun yazdıklarını okuduk, yanlış tedavi yüzünden insanların başına gelenleri anlatan bir habere ‘Tıpta terör’ başlığının atılma-

sına kızmıştı... O haberde sözü edilen insanların başına gelen olayları ne küçümsüyor, ne de örtülü kalmasını istiyordu...

* * *

Ya ne istiyordu? Ona göre tıpta terör şunlara denilirdi... Tıpta terör; 3-4 tane Tıp Fakültesi varken ve daha bunlara bile yeterli eğitim sağlayacak düzenlemeler yapılmadan 27 tane daha Tıp Fakültesi açmaktır. Tıpta terör; 100-200 kişilik olması gereken sınıflarda 500 kişinin okutulmasıdır. Tıpta terör; yüzde 2,5 oranında bütçe payı ayırarak sağlık hizmetlerinin yürütülmeye çalışılmasıdır. Tıpta terör; ilkokul mezunu bile olmayan belediye temizlik işçisinin yarısı kadar maaş vererek doktorları ve sağlık personelinin 24 saat çalışmaya zorlamaktır.

* * *

Tıpta terör; modernleşme ve yenileşme sağlanmadan, gerekli aletleri alıp alt yapıyı hazırlamadan insanlardan en üst düzeyde hizmeti beklemektir. Tıpta terör; şartları muayenehane olarak bile hizmet vermeye uygun olmayan yerlere, poliklinik ve hastane ruhsatı vererek hızla çoğalmalarını sağlamaktır. Tıpta terör; yasal olarak, Türkiye’de doktorluk yapması mümkün olmayan insanların doktor olarak çalışmasına izin vermektir. Tıpta terör; dört duvar inşa edip, içine bir muayene masası ve tansiyon aleti koyarak ve bir doktorla hemşireyi burada çalışmaya zorlayarak, halkı sağlık merkezi açtık diye kandırmaktır.

* * *

Tıpta terör; sorunları ilgililere anlatmaya çalışan, fikrini açıklayan meslek kuruluşu mensuplarını sürgüne göndermektir. Tıpta terör; sağlık sektörü ve sağlık sorunları hakkında hiçbir bilgi ve eğitime sahip olmayan insanların, bu konuda karar verecek danışmanlar olarak atanmalarınıdır. Tıpta terör; sadece bazı reklam meraklılarını memnun etmek için herkesin bildiği ve uyguladığı tedavi yöntemlerini yeni ve tek kişi tarafından uygulanıyor gibi yayımlayarak halkı kandırmaktır.”

* * *

Bu yazı 17 yıl önce bu köşede yayımlanan bizim yazımızdır.

Ankara’da Tabip Odası’nın yürüyüşünde, yazı büyütülmüş, çerçevenilmiş ve en önde taşınmıştır: 25.10.1993...

17 yıl önce..., kabahat

BİR GAZETECİNİN, BÜLENT SERTTAŞ'IN BÖBREK TAŞI HİKAYESİ YAZISI ÜZERİNE BİR HEKİMİN, HEM DE BİR EMEKLİ TBP. ALBAY'IN BİZE TERCÜMAN OLDUĞU YAZISINI AYNEN SİZLERLE PAYLAŞMAK İSTEDİM. DOKTORA DÜŞMAN ZİHNİYETTEKİLERE İTAF (YADA TİPA) OLSUN BU YAZI...

Değerli arkadaşlar,

Bugünkü Hürriyet' te Vahap Munyar'ın “ Böbreğimdeki taş mesaneyi tıkayınca kıvrandım, doktor 3,5 milyarın var mı dedi” yazısına istinaden kendisine gönderdiğim mail' i sizlerle paylaşmak istedim. Umarım görmeyen gözlere, işitmeyen kulaklara bir katkısı olur. Saygılarımla

Hakan Kayalı

Sayın Munyar

Bu günkü yazınızla ilgili olarak sıradan bir hekim olarak Türkiye'deki hekimlik üzerine görüşlerimi paylaşmak istedim. Benim çocukluğumdan beri mevcut olan, o yıllarda gizli gizli, son zamanlarda ise açıktan yapılan hekim düşmanlığının nedenleri üzerine artıları ve eksikleriyle olacak bir değerlendirmedir bu.

Şöyle ki; Hekimlerin göz ardı edilemeyecek bir bölümünün yanlış davranışlara yönelmesi, her şeyden önce tabiatın affetmediği tek şeyin dengesizlik olduğu gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Bu ilk adımdır. Bu dengesizliğin ne olduğunu soracak olursanız, özellikle 1980 darbesi ile kişisel uhdeleri de içinde barındıran ve ilk olarak Silahlı Kuvvetler içerisinde Kenan Evren'le başlayan “ben hekimi burnunu sürttüre sürttüre çalıştırırım” zihniyetinin bugünlere sirayet etmiş anlayışının eseridir bu. Popülist yaklaşımların oya tahvil edilen güzelliklerinden bahsetmiyorum bile.

Ben 1986 yılında mezun olup 1987 yılında Tbp.Ütğm. rütbesi ile Alay Baştabibi olarak göreve başladığım yıllarda, sadece lise mezunu ve tanıdık torpil vs ile bir bankada çalışan sıradan bir memur arkadaşım, sözleşmeli personel ayrıcalığı ile benim tam 3 katım maaş alıyordu. Ben ev kirası ödeyecek mali imkanlara sahip olamadığım için, içim kan ağlayarak şartlı olarak Sb. Lojmanında oturan Astsb. Arkadaşımla çıkartılmasına sebep olup, başımı sokacak kulübeyi andıran bir lojman-

da anacığım ile hayatımı idame ettirmeye çalışır ve çatısının bir gece ansızın çöktüğü bu bakımsız ve yaklaşık 50 yıllık, lojman diye bana verilen evin mutfak bacasından çöken tavanının molozlarını gecenin bir yarısında temizlemeye çalışırken, bu lise mezunu bankacı arkadaşım, aynı devletin O' na sağladığı imkanlarla, 1 tane de değil aynı anda tam 3 adet kooperatif evlerinin taksidini ödüyordu.. Bu arada sivilde çalışan gerek pratisyen arkadaşlarım ve gerekse uzman olan ağabeylerime de sosyal olması gereken devlet tarafından verilen resmi imkanlar da, askeri doktorlar kadar olmasa da benden çok farklı değildi. Çünkü "bir Tbp.Ütgm. Alay Komutanından fazla maaş alamaz" askeri düşüncesi sivilde de "nasıl bir doktor kaymakamdan daha fazla maaş alır" şekline dönmüş ve Ecevit zamanında uygulanan ve bugünkü tam gün yasası ile mukayese bile edilemeyecek kadar hakkaniyetli olan tam gün yasası iptal edilmişti. Ancak çok büyük bir defekt görmezden gelinerek. Muayenehanecilik.

1980 darbesi ile önce hekimliğin sosyo-ekonomik yapısı çöktü. Ardından popülist yaklaşımlarla mecburi hizmetler konulup, o zaman Sn.Uğur Dündar' ın programlarından hatırlarsınız, köylülerin ahır olarak bile kullanmayıp kapısına kilit vurulan ağıllar bir tansiyon aleti bile olmaksızın kapısına sağlık ocağı tabelası asılarak, buralara doktor ve hemşire gönderildi.Daha da vahimi yılda 1000 doktor yetiştirme kapasitesi olan bir ülkede 5000 doktor kontenjanı yaratıldı.

Liselerin zeki, çalışkan azimli çocukları önlerine baktıklarında şunu gördüler. Lise yıllarında arkadaşların orda burada sürterken sen ders çalışacaksın, Üniversite sınavında en yüksek puanları alacaksın, 6 yıl boyunca dünya gezegeninin en zor eğitimini alacaksın, ondan sonra 2 yıl köylünün ahır olarak bile kullanmadığı bir yerde tansiyon aleti bile olmadan hastanın her türlü tıbbi-vidani- hukuki sorumluluğunu alacaksın, sonra TUS sınavı gibi abuk subuk bir sınavı kazanma başarısı göstererek ihtisasa başlayacaksın, sefalet içerisinde geçen 4-6 yıllık asistanlık- ihtisas eğitiminin sonra uzman olarak tekrar 2 yıl mecburi hizmete gideceksin, bu ihtisasın üzerine 2 yıl da gastroenteroloji gibi nefroloji gibi bir yandal ihtisası yapacaksın (bu arada erkek doktorlar için askerliği saymıyorum bile) ve üst ihtisaslı bir uzman doktor olarak atandığın hastanede bir ambulans şoförünün yarı maaşını alacaksın. Devletin reva gördüğü maaş bu.

İşte bunu gören liseliler Tıp Fakültelerini tercih etmemeye başladılar ve seksenli yılların sonunda Tıp Fakülteleri tercih sıralamasında 1.likten 13. lüğe düştü. Artık Tıp Fakültelerine daha düşük puanlarla girilebiliyordu üstelik göz boyamak için açılmış öğretim üyesi bile olmayan yeni Tıp Fakülteleri kurulmuştu. Mevcut Tıp Fak.lerinin kontenjanları da 2-3 katına çıkartılmış, 50 - 60 doktor yetiştirebilecek köklü fakültelere 150-200 öğrenci alınmaya başlanmıştı. Nasılsa NİTELİK önemli değildi NİCELİK ti önemli olan ve halkın gözü ne kadar boyanırsa o kadar iyiydi.

Böyle bir devlet ve aynı devletin görmezden geldiği, dahası göz yumduğu muayenehanecilik işte böyle hayat buldu. Devletin sağlayamadığı, sağlamadığı hakkaniyet, hekim olan kişilerin kendisine bırakılmış ve yıllarca muayenehanecilik yapılmasına hiç kimse ses çıkartmamıştı. Hiç bir şey olamasam doktor olurum zihniyeti yerleşmişti. Tabii ki girilmesi kolaylaşmış Tıp Fakültelerine karakter zaafiyeti olan insanların da girmesinin yolu açılmıştı.

Bir tarafta devletin sosyal bir devlet olması gerekirken, bunu yerine getirmeyerek muayenehaneciliğe zorladığı ortamda; bunu gerçekten vicdanı ile, dürüstlüğü ile yapan hatta yapmak zorunda kalan hekimlerin yanında, dumanlı havayı seven kurtlar misali olan ve muayenehane hekimliğini devlet hastanelerinin imkanlarını kullanmadan hastayı muayenehaneye yönlendiren hilkat garibesi doktorlar da peydah oldu ki, aile terbiyesi de eksik kalmış bu insanlar devletin kendi eli ile oluşturduğu jungle ortamında gemisini kurtaran kaptanlar oldu.

Bir taraftan da göz ardı edilmemesi gereken en önemli konu; devletin sağlık imkanlarını suistimal eden hasta popülasyonudur. Maalesef imkanı da olsa hiçbir kimse sağlığı için 1 kuruş vermek istemez bu ülkede. Çünkü devlet onlara bakmak zorundadır. O; devlete elektrik parası ödemez su parası ödemez vergisini ödemez ama devlet ona ve 10-15 çocuğuna bakmak zorundadır. Ne de olsa gökten zembillerle inmişlerdir. Ellerinde yeşil kartlar altlarında Mercedeslerle gelirler Numune Hastanelerine. Hatta seçim zamanları milyonlarcası dağıtılır yeşil kartların ya da 1997 yılının rakamlarıyla muhtara 350 milyon lira rüşveti verince gıcır gıcır yeşil kartınız olur.

Ben sadece sizin haberinizdeki Bülent Serttaş' a sormak isterim. Acaba bir birey olarak kendisi ve yakınlarının sağlıkları için herhangi bir yatırım yapmış mı? Örneğin devlet imkanı olmasa bile çok iyi şartlar sağlayan özel sağlık sigortaları var. Çok uygun taksitlerle çok uygun primlerle inanılmaz sağlık harcaması imkanları sunuyorlar. Yoksa devlet Sn. Bülent Serttaş' a da mı bakmak zorunda. Evine almış olduğu bir LCD Tv. nin fiyatını sorgulamaz ama Böbrek taşınının çıkartılması için ödediği fiyatı yıllar sonra sorgulamak ihtiyacı duyar. Öyle ya televizyonu yıllarca kullanacaktır. Ama yıllarca ağrısız yaşamının, dahası ileride olması muhtemel böbreğini kaybetme riskinin ortadan kalkmış olmasının bir önemi yoktur.

Üniversite hocalarının üniversite etiketlerini muayenehanelerinde ve hatta 2-3 özel hastanede konsültan adı altında kullanıp, pek doğal olarak üniversitede vermeleri gereken hizmetleri muayenehanesine ve özel hastanelere yönlendirmesi etik olmayan bir realitedir ki, bu zatlara "tababet ağaları" olarak nitelendirmek yanlış olmayacaktır sanırım. Bir Tıp Fak. nin bir Anabilim Dalında 60 tane öğretim üyesi vardır, çünkü zamanında bu kadrolar alınmıştır, 60 öğretim üyesinin olduğu bir klinikte elbetteki görevini layıkı ile yapanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Hastalarını özel hastanelerde ameliyat ederler, gerekirse ameliyatları uzmanlarına yaptırırlar, gerekirse asistanları hastanın başına dikerler, herhangi bir komplikasyon olduğunda da hastayı hemen devlet garantisi altına, üniversite hastanelerine çekiverirler. İşte bu da ağalığın bir başka formudur. Bunun yanında özellikle özel hastanelerde hastane patronlarına yaranabilmek ve vur-kaç taktiği ile yapılmaması gereken ameliyatlar yapılır, kullanılmaması gereken aletler kullanılır, hastadan para almazlar ama malzeme temin eden firmalardan, faturası devlete ödetilen malzemelerden alınan komisyonlarla yüzlerce milyar para kazanılır.

Eğer mesleğinizi adam gibi yaparsanız, endikasyonu dışında ameliyat yapmazsanız, “hasta Tanrı’ nın biz hekimlere emanetidir” zihniyeti ile çalışırsanız, bu sefer de Hastane sahipleri tarafından sevilmez ve sayılmazsınız.Hatta bu hastane sahipleri hekim olsa bile.Eğer çok ameliyat yapıp, çok hasta yatırıp, hastaneye para kazandırmazsanız, İYİ HEKİM OLABİLİRSİNİZ ancak asla DEĞERLİ HEKİM olamazsınız. Çünkü bu ülkede artık hastane yok, işletme var.

İşte tam da burada, getirilen tam gün yasası ile artık bu işlemler KANUNİ BİR ŞEKİLDE DEVLET HASTANELERİNDE YAPILACAKTIR. Performans adı altında, bırakınız fazla para kazanabilmeyi, geçimini sağlamak için hekimler yapılması gereken ameliyatları yapacaktır, kullanılmaması gereken malzemeleri kullanacaktır, Tıbbi yolsuzlukların önü kanuni bir şekilde açılmış olacaktır. Şimdi sıradaki Devlet hastanelerini de Kamu Hastaneleri Birliği kanunu ile özel sektöre devretme çalışmaları vardır. Ve çok yakın zamanda artık devlet, tıpkı Tekel İşçilerinde olduğu gibi “kardeşim ben devletin hastanelerini tekel fabrikaları gibi sattım, artık benim sizinle işim yok, muhatabınız ben değilim, gidin ne haliniz varsa görün yeni patronlarınız yeni sahiplerinizdir” diyecektir.

Bugünkü şartlarda Özel Hastanelerin insanlara açıldığını da zannediyorsanız yanılmaktasınız. Çünkü SGK nın bir hasta muayenesi için özel hastanelere verdiği 15 lira, zaten hastanın devlete hastanede ödediği 12 ve eczanede ödediği 3 lira ile karşılanmakta, devlet vatandaşın cebinden çıkan parayla özel hastanecilik yapmaktadır. Zavallı yurdumun hastaları da bunu halk-bayram zannetmektedir. Özel hastanede çalıştırılan doktorların durumunun iyi olduğunu da sakın zannetmeyin. Eğer çok şanslı bir doktorsanız maaşınızı en iyi ihtimalle 2-3 ay geriden alırsınız. O da taksit taksit ve hastane sahibinin insafına göre. Özel hastanelerde 11 ay geriden maaş alan hekimler vardır. Biraz araştırırsanız, pavyonlara düşürülmüş kadınlar gibi pek çok gerçek yaşam öykülü ile karşılaşacaksınız.

Çözüm,

Öncelikle hekimle hasta arasındaki para alışverişinin ortadan kaldırılması gerekir. Bu da yılların emeği ile olunmuş Prof. Dr.lara yazınızda belirttiğiniz gibi 700 lira maaş ile olmaz. Kendinizden pay biçiniz sayın Munyar, siz 700 lira ya gazetenizde çalışır mısınız? Eğer Amerika'da ki gibi hizmet bekliyorsanız, o hizmeti verecek doktorun yıllık maaşının Amerika'daki muadilinin haydi vazgeçtim eşit olmasından,, onda biri olması sizi rahatsız eder mi? (ABD' de bırakın hocasını, bir nöroşirürji uzmanı arıyorlar yıllık 1milyon dolar maaş ve bulamıyorlar biliyor musunuz? Bulamadıkları için de Yale Üniversitesinin kapısına asıyorlar bu ilanı) Hekiminize insanca yaşayabileceği, ailesini geçindirebilip, çocuklarını bu devlete millete hayırlı insanlar olarak yetiştirebileceği maddi ve manevi imkanları sağlarsınız, 1980 li yıllardan beri ayaklar altına alınmış onurunun iade-i itibarını sağlarsınız, o zaman "işte kardeşim muayenehane açma ben sana bu kadar para veriyorum ve o paranın karşılığını bekliyorum" dersiniz. İşte o zaman hastasını muayenehanesine davet eden hekimin çanına ot tıkayabilirsiniz. Bütün bunlar olmadıkça, maalesef 4-C lileştirilmiş küskün ve bıkkın hekimleriniz olacak ve maalesef Tanrı da siz de dahil olmak üzere herkeşe Cleveland yolunu gösteremeyecektir.

Ben kim miyim?

31 yıl 5 ay üzerinden GATA Tıp Fak. Nöroşirürji Anabilim Dalı' ndan kendi isteği ile emekli olmuş, bu kadarlık hizmeti karşılığında devletin kendisine layık gördüğü emekli ikramiyesi ile başına bir ev bile alamamış, Öğrenci yetiştireceği en verimli zamanında Üniversitelerin vermiş olduğu aylık 1750 lira maaşla geçinmeyi göze alamadığı için, özel hastanede çalışmaya başlamış, ama endikasyonu dışında ameliyat yapıp, yolsuzluk yapıp insanları kasap gibi doğramadığı için, özel hastane sahipleri tarafından da sevilmemiş, bu nedenle 2,5 yıl içinde 3 hastane değiştirmiş ve muhtemelen daha da değiştirecek olan, daha Lise 2 de Nöroşirürji Uzmanı olmak için karar verdiğinden ODTÜ Elektrik-Elektronik Müh.ni bırakmış, ama artık maalesef tv sunucusu olsun, sanatçısı, gazetecisi olsun, hatta cunta başkanı ya da bir devletin başbakanı olsun geçmişte bazı bireysel hataların (hata doktorun mu? Devletin mi?) faturasını bir meslek camiasınının tamamına keserek, popülarite rantı sağlamasından, herkes tarafından örselenmekten yorulmuş ve ne yazık ki artık bu meslekten soğutulmuş, bunca yıllık hayatında da ne üniformasına ve ne de önlüğüne toplu iğne başı kadar leke bulaştırmamış.

Doç. Tbp. Kd. Alb. (E)
HAKAN KAYALI
Beyin ve Sinir Cer. Uzm.

TIP EĞİTİMİ: ŞANTAJ VE REHİNE OPERASYONU

SERDAR DEVRİM (HÜRRİYET GAZETESİ'NDEKİ KÖŞESİNDEN)

30.EKİM.2011

Türkiye'nin artık doktora da ihtiyacı kalmadı.

Kalmadı demek ki, çünkü olsa, Hükümet mevcut doktorları kaçırmak için bu kadar uğraşmazdı.

Ve yeni doktor yetişmesin diye gençlerin önüne bu kadar engel konmazdı.

Üniversite sınavında ilk binde 1'lik dilime girerek adam gibi bir tıp fakültesini kazanacaksın.

En az 6 yıl dünyanın en ağır eğitimini göreceksin.

Türkiye'de pratisyen doktorluğun esamesi okunmuyor. "Doktor" sayılmak istiyorsan uzman olacaksın.

Bunun için 6 yıl boyunca okuduklarının tamamından TUS yani Tıpta Uzmanlık Sınavı'na gireceksin.

TUS'ta başarı, yani iyi kötü bir yere kapağı atma oranı ortalama yüzde 10.

İlk girişte istediğin uzmanlığı kazandın kazandın, yoksa, ya puanı tutuyorsa istemediğin bir alanda uzmanlaşacaksın, ya da 'tekrar sınava gireyim' diyeceksin.

Ama önce seni mecburi hizmet bekliyor. Gideceğin yere göre 300 ila 600 gün devlet memuru olarak Anadolu'nun bir yerlerinde üç kuruş maaşla doktorluk yapacaksın.

Bir yıl, iki yıl beklemeden hemen tekrar TUS'a gireyim dersen, önce mecburi hizmet yapacağın görev yerine gideceksin, sonra istifanı vereceksin, kabul edilmesini ve yerine bir başkasının tayin edilmesini bekleyip, yeniden ezbere ve dershaneye döneceksin.

İkinci girişte iyi kötü bir bölüm kazandın, diyelim. 3 ila 5 yıl uzmanlık eğitimi alacaksın.

Bunu da başarıyla tamamladın diyelim. Önce (daha önce gittiysen ikinci kez) mecburi hizmete gideceksin: Yerine göre 300 ila 600 gün.

Artı (+) eğer ilk mezuniyetten sonraki mecburi hizmet sırasında memuriyetten istifa ettiysen, eksik kalan süreyi ceza niyetine tamamlayacaksın.

Yani 300 gün hizmetin vardı diyelim, 20'inci günde istifa ettin; ikinci mecburi hizmete (300-20) 280 gün ilave edilecek.

Bitti mi? Bitmedi. Eğer erkeksen 12 ay askerlik yapacaksın.

Bitti mi? Bitmedi. Eğer uzmanlıkta ilerlemek istiyorsan - mesela İç Hastalıkları uzmanlığını Kardiyoloji ile tamamlamak istiyorsun diyelim - tekrar imtihana, YDUS'a (yan dalın tusu) gireceksin. İstedğin alana girebilirsen 2 ila 3 yıl daha ağır eğitim göreceksin.

Bitti mi? Bitmedi. Mecburi hizmet n'olacak? Var mı öyle kaytarmak? 300-600 gün daha mecburi hizmete gideceksin...

Peki, yapmıyorum anasını satayım mecburi hizmet filan dersene ne olur?

DEVLET DİPLOMANI VERMEYECEK VE DOKTORLUK YAPAMAYACAKSIN!

Şaka gibi. Hayır, kâbus gibi kâbus!

Devlet tıp öğrencilerine (diplomalarını yani doktorluk yapma haklarını elinde tutarak) ŞANTAJ yapıyor.

Tıp öğrencileri devletin elinde REHİNE.

Devlet, memur-doktoruna para vermemek için, öğrencileri sömürüyor.

(Böyle rahat rahat yazıyorum ama, gençlerin rehin tutulduğu bir diğer alanda olduğu gibi, Türk Ceza Kanunu'nda 'HALKI DOKTORLUKTAN SOĞUTMAK' diye bir suç tanımı yoktur umarım!)

Türkiye doktor yetişmesin mi istiyor? Başka daha derin hesaplar mı var?

Not: Aklınıza şu sorular gelebilir: (1) İyi de, tıp fakülteleri harıl harıl mezun vermeye devam ediyor? Bu şartlara rağmen kim doktor olmak istiyor? Çok vahim bir soru. Başka sefere... (2) Önce askere gidip sonra mecburi hizmete gitsem ne olur? Askerlik ne hikmetse mazeret sayılmaz, geciktirdiğin kadar süre mecburi hizmetine ceza olarak eklenir. (3) Anlamadım! Mecburi hizmet yapmadan doktor sayılmıyorum ama 'Tabip Asteğmen' olarak nasıl görev yapıyorum? Üstelik kısa dönem bana yasak! Devletin gözünde doktorluk yapma HAKKIN yok ama GÖREVİN var da ondan! Türk Devleti'nin vatandaşa bakışı budur...

CERRAHLARI KÜSTÜRDÜK. BEDELİNİ KİM ÖDEYECEK? 'MADEM ÖYLE, BEN DE ZOR AMELİYATLAR YAPMAM' DEMEYE BAŞLADI ÜNLÜ PROF'LAR...

Peki neden? Çok ince bir konu bu. Hepimizi ilgilendiriyor. Kim, yarın beyninde tümör çıkmayacağını garantisini verebilir, kim açık kalp ameliyatı hiç olmayacağım diyebilir. Ameliyata girmek istemeyen doktorları suçlamadan önce çuvaldızı kendimize batıralım. Örneğin ben doktorum. Mesleğim bu tamam... İnsan hayatı kurtaracağım ama bunu yaparken neden mahkemelerde sürüneyim? Karara bağlanmış bir mahkeme dosyası 40 yıllık meslek kariyerimi yok etsin? Binlerce lira tazminat ödeyeyim, hatta hapis yatayım? Olacak iş mi? Oluyor ama. Hasta hakları böyle. Amerika gibi... Prof'lar da işi garantiye alıyor. Hasta yakınlarına 'Ben bu ameliyatı yapmam' diyor. Yalvarsalar, kağıtlar imzalasalar bile... Özellikle ölüm riski yüksek olan ameliyatlara. Beyinde kanser varsa filan...

Eee şimdi bunlar ne oldu? Çağdaş yaşamın gereği, insan haklarının devamı mı? Adına hasta hakkı deniliyor. Aslında hastanın bir şeyden haberi yok. Yaşasa da ölse de... Ama yakınları canavar gibi. Prof'lardan ne para koparırsanız hesabı yapan aileler. Tabii avukat ortaklar ile birlikte. 'Ben yüzde 20 de olsa ölüm olasılığı olan bu hastayı ameliyat etmem' diyen cerrah kaçmakta haklı değil mi? Kararı siz verin. Olan yine masum insanlara oluyor. Yaşama hakkı elinden alınan hasta insanlara...

Biliyorsunuz yeni uyum yasalarına göre hastalar ve hasta yakınları ameliyatı yapan doktorlar hakkında 'ölüme sebebiyet verdi' veya 'sakat bıraktı' diye dava açabiliyor. Bir beyin cerrahı doktoru arkadaşım anlattı. "Yaşama şansı yüzde 20 olan kişilerin bile kafatasını açardık. Kurtardığımız hasta da olurdu. Oysa şimdi tam tersi. Yüzde 20 risk varsa, korkup ameliyata girmiyoruz. Aileler onay verse bile. Çünkü pek çok arkadaşımız daha sonra çok çirkin ithamlar ile karşılaştı. Hastası vefat eden insanların psikolojisi çok farklı. Gözü dönüyor. Hayatını insanlığa adanmış doktorları cahil katil olarak tanıtabiliyor. Cerrahlar haftanın beş günü saatlerce ayakta can mı kurtarsın yoksa vefat eden hastasının ailesiyle mi uğraşsın? Hiçbir cerrah hastasının ameliyat masasında veya daha sonra ölmesini istemez. Zaten kurtaramazsa en az 15 gün kendine gelemesin. Yüzü ve ailesi her saniye gözünün önünde dolaşsın. Hele iki hastasını peş peşe kaybeden cerrah... Ameliyatta giremeyecek kadar yıkılır."

Dünyanın en zor işi kabul edilen cerrahlık. Hele beyin cerrahlarının aileler tarafından böyle haksız yere suçlanması çok kötü oldu. Halkımız zarar görmeye başladı.

Bu yasalar Avrupa ve Amerika'dan transfer edildi. Ama oraların koşulları bizimle aynı mı? Ameliyathanenin aydınlanması bile fark atıyor. Hemşireler yani persone-

lin mesleki bilgisi aynı mı? Ve oralarda bir prof, haftada kaç ameliyata giriyor, burada kaç ameliyat? Ben bazı cerrahların günde dört kalp ameliyatı yaptıklarını biliyorum. Doktorları suçlarken elimizi vicdanımıza koyalım mı? Meslekler arasında zorluk derecesi bir numara olan cerrahların küçük hatası, bir cana mal oluyor. Hata kabul etmeyen iş. Onlar bunun bilincindedir. Bu yüzden de biraz sanatçı, biraz F100 jet pilotu gibi... Senden benden çok farklı... Hafif üşütük... Onları sayalım, sevelim ve el üstünde tutalım. Sanki farklı dünyanın farklı insanları gibi...

Aykut IŞIKLAR / Köşe yazısı

FİKRET BİLA

Yönbila@milliyet.com.tr Tüm Yazıları »

Birbirinden değerli hocalarımızdan biri kalkıp; - Hacettepe’de artık organ nakli yapılamıyor, deyinceye kadar her şey çok güzeldi.

Nedense, hocamızın pat diye “Hacettepe’de yapılamıyor” demesi biz gazetecilere dokundu. Tıp dünyasındaki yeriyle her zaman gururlandığımız Hacettepe’de nasıl organ nakli yapılamazdı, hocamıza yüklendik:

- Niye yapılamıyor?
- Benim muayenehanem var da ondan...
- Nasıl yani?
- Biliyorsunuz muayenehanesi olan üniversite hastanesinde ameliyat yapamıyor. Yasak.
- Sizden başka hoca yok mu organ nakli yapacak?
- Yok.
- Nasıl yok?
- Yok, ben tektim, 2 yıl ABD’de eğitim gördüm. Organ nakli izni doktorlara veriliyor, hastaneye verilmiyor. Benim de muayenehanem olduğu için Hacettepe’de yapılmıyor şimdi...

Yüklenmeye devam ettik:

- Niye muayenehane açtınız? ABD’de organ nakli öğrenmeye muayenehane açmak için mi gittiniz? Ne yapıyorsunuz muayenede?

Hocamız bu yüklenme karşısında belki biraz kırıldı ama yanıtını da verdi:

- Ben ABD’ye gittiğimde 25 yıllık hekimdim ve muayenehanem de vardı. Şimdi yasak kondu, hastanede ameliyat yapamazsınız, diye.

Biz yine bekliyoruz ki, “eğer böyleyse hocamız kapatsın muayenehaneyi, Hacettepe’de organ nakli yapsın.”

Hocamız nezaketinden muayenehaneyi niye açtığını söylemedi ama bir meslektaş devreye girmek zorunda kaldı:

- Niye muayenehane açtığı çok açık değil mi? Üniversitede aldığı maaş belli. Çocukları nasıl okutacak? Yaşam seviyesini bunca yıldan sonra belli bir düzeyde nasıl tutturacak? Nasıl yayın takip edecek? Bunları karşılayacak ücreti üniversiteden alsa niye muayenehane açsın? Bir de bu açıdan bakın.

“Yaparsam suç”

Hoca bizim ikna olmadığımızı hissetmiş olacak ki, “ben size bir soru sorayım” diye yeniden söz aldı:

- Ben bir genel cerrahım. Benim bir hastam olsa, muayenehaneye gelse. Karın bölgesinde yaygın kanser bulunsa ve acilen ameliyat edilmesi gerekse. Bana, hocam

benim maddi durumum uygun değil, yeni evliyim, çocuğum da olacak, beni kurtar, dese, ben ne yaparım? Bu hastayı Hacettepe’de ameliyat etmek isterim. Hem bu ameliyata birkaç cerrahın birden ekip halinde girmesi gerekir. Ben diğer hocalarımla birlikte bu hastamı Hacettepe’de nasıl ameliyat edeceğim? Yasak. Diyelim yine de maddi durumu uygun değil diye sosyal güvenliği de olan bu hastamı ameliyat etmeye karar verdik ve geldik Hacettepe’de ameliyatı yaptık. Peki ya hastam hayatını kaybederse ne olacak? Ben ve arkadaşlarımla durumu ne olacak? Bana senin muayenehanen var, niye bu hastayı üniversitede ameliyat ettin diyecekler. Ve daha da ağır belki bazıları benim hakkımda açıktan para aldı, geldi burada ameliyat etti diye dedikodu bile yapacaklar.

Biz tam güncü gazeteciler çoğunlukla hocaya hak verdik. Şu noktadan:

- Muayenehanesi var diye, hocalara tıp fakültesi hastanelerinde hasta baktırmamak, ameliyat yaptırmamak, bunları eğitimden sağlamak yanlış bir uygulama.
- Kaldı ki, son düzenlemeye kadar, muayenehanesi olan hocalar üniversite hastanelerinden ameliyat yaptıklarında, hasta baktıklarında ek bir ödeme almıyorlardı. Sadece kadro maaşlarını alıyorlardı. Hocalara performans, döner sermaye gibi ek bir ödeme yapılmadığına göre bu yasak niye?

Hacettepe’nin yeri

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi’nden ulusal ve uluslararası alanda otorite olarak tanınan 40 civarında öğretim üyesinin başlattığı, “Başka Hacettepe Yok” inisiyatifini çerçevesinde gazetelerin Ankara temsilcilerine yapılan sunumda Hacettepe’nin Türkiye’deki ve dünyadaki yerini verilerle yeniden dinledik. Gurur duyduk.

Hocaların bordrolarını da gördük. Muayenehanesi olmayan alanında parlamış bir genç profesörün üniversiteden her şey dahil 3 bin 900 lira maaş aldığını bordrosundan öğrendik. Muayenehanesi olan kıdemli bir profesörün ise 1250 lira maaşı aldığını da tanık olduk.

Elbette doktorlar içinde de muayenehaneyi istismar edenler varsa, gereği yapılmalı ama bir iki kötü örneğin cezasını bütün hocalar çekmemeli.

Benim düşünceme göre doktorla hasta arasında para ilişkisi olmamalı. Devlet doktorlara belli ve yeterli düzeyde ücret ödemeli. Bu sağlanırsa hocaların da muayenehane yerine üniversiteleri tercih edecekleri çok açık görülüyor. Zaten büyük çoğunluğu da bu tercihi yapmış durumda.

Van’da doktorların canla başla nasıl çalıştıklarını gördük? Bir iki kötü örneğe bakıp da hocalarımızın tümünü paradan başka bir şey düşünmeyen, para yoksa hasta bakmayan doktorlar olarak görüp göstermek büyük bir haksızlık. Bunu “Başka Hacettepe yok” sunumunda bir kez daha gördük.

DOKTOR NE İSTİYOR?

(Gazeteci Melih Aşık'ın köşesinden)

Doktorlar ve diğer sağlık çalışanları dün “sağlık dönüşüm adı altında Türk halkının sağlığıyla oynanmasını protesto etmek” amacıyla, Türkiye genelinde iş bırakma eylemi yaptılar. Ve bizlere sordular:

- Sağlığımızla ilgili hayati kararların “Türkiye Büyük Millet Meclisi” devre dışı bırakılarak, kamuoyu ve ilgili kuruluşların görüşleri alınmadan, gece yarısı KHK’larıyla alındığının farkında mısınız?
- Muayene olduğunuzda muayene için (8-15 TL), reçete yazıldığında reçete için (en az 3 TL reçete parası) ve eczaneye gittiğinizde ilaçlar için (ilaç bedelinin %20’si) emekli maaşınızdan para kesildiğinin farkında mısınız?
- Özel hastanelerde muayene olmak istediğinizde 15 TL muayene katkı payı dışında hastane masraflarının en az %30’unun sizin cebinizden çıktığının farkında mısınız?
- Muayene randevusu almak istediğinizde 4 TL randevu parası vermek zorunda bırakılacağınızın farkında mısınız?
- Asgari ücretin üçte birinden az geliri olanların yeşil kartlarının iptal edileceğini biliyor musunuz?
- Yeni kararname ile kamu hastanelerinin sınıflandırılarak, zenginler ve yoksulların farklı sınıftaki hastanelerden hizmet almasının yolunun açılacağının farkında mısınız?
- Yabancı doktor ve hemşire çalıştırmanın önü açılırken, gelecek olan kişilerin eğitim kaliteleri ile ilgili hiçbir düzenleme yapılmamış olduğunun farkında mısınız?
- Bir yıl içinde geçilecek uygulamayla, kamu hastanelerinin sağlıkla ilgili olmayan kişiler tarafından, kâr amacı güden ticarethane mantığıyla yönetilmeye başlanacağı farkında mısınız? 22.11.2011 Melih AŞIK

Sayın Nihal Kemaloğlu Sağlıkta Dönüşümü gazeteci sezgisi ve pratikliğiyle çok güzel anlatmış. Eline sağlık diyorum.

SAĞLIK SİSTEMİNİN DÖNÜŞÜMÜ VE HEKİMLER

İbrahim Öztürk (Zaman)

26 Aralık 2011

Son yazımdaki ‘hekimler’ bahsine devam ediyorum.

Zira Sağlık Bakanlığı (SB) ile paydaşlar arasındaki karmaşa herkese zarar verecek mahiyet arz ediyor.

Sağlık sisteminin dönüşümünde son yıllarda belli bir mesafe alındı. Oligarşinin direnişine rağmen SB bunu başardı. Ancak sorunun özünde sistem, politikalar ve insan faktörü var. Sürecin paydaşları kamu otoritesi, tabii ki halk, hekimler, ilaç üreticileri, eczacılar, hastaneler ve girişimciler. Bu unsurlar rakip değil, refik, yani birbirinin tamamlayıcısı. Çözüm için herkesin bunu anlaması ve içine sindirmesi şart.

Sağlıkta tam ne yapılmak isteniyor, niyet nedir, hangi araçlar kullanılıyor, büyük resmi göremiyoruz. SB asimetrik gücüyle kör dövüşünü seviyor. Bu yüzden hekimler dahil bazıları değişime inadına direnirken, bazıları yeni sistemi de nasıl suistimal ederiz diye harıl harıl Ar-Ge (!) yapıyor. Ve namusu ile işinde gücündeki büyük çoğunluk siyasetle hekimlik sektörünün tepelerinde örgütlenmiş olan büyük baronların arasında ezilip gidiyor.

Son yazımın konusu baronlardı. Bu yazımın konusu ise işte bu büyük çoğunluk. Aslında son yazıma hekimlerin görüşleri ile başlayıp SB’ni açık seçik eleştirmiştim. Biraz daha açayım. Hekim olmak zor, pahalı ve çok uzun bir süreç. Ömre bedel bir beşeri sermaye yatırımı. Çalışma saatleri uzun, iş riskli ve dahi stresli. Bunu bir de eğitimsiz bir toplumda yapıyorlar. Haksız ve imkân dışı talepler var. Müsait olmayan şartlarda zorunlu hizmet yapmadan diplomalarına bile el konuluyor. İnsan haklarına aykırı.

Getirisi ise bütün bunlarla orantısız. Zannettiğimizin tersine, hekim maaşları, mesai ücretleri, emeklilik ikramiye ve maaşları çok yetersiz. Adam gibi maaş veremiyor hekimleri ‘siz işinizi bilirsiniz’ diye muayenehane sektörüne iten sistem, şimdi bunu bitirip hekimleri döner sermaye cambazlığına, fabrikasyon işlere zorluyor. Bir yanlış, başka bir yanlışla kapatılmak isteniyor.

Her şey bir yana aşgari saygının esirgenmesi, siyaset tarafından sürekli hedef tahtasına konulmuş olmak daha çok gururlarını incitiyor. Bana, ‘inşallah çocuğun hekim olur da bizi anlarsın’ diye beddua etmelerinden bıçağın kemiğe dayandığı anlaşılıyor.

Tabii sağlık hizmeti alan bir vatandaş olarak hekimleri de eleştirdim. Ancak ‘herkesi aynı torbaya koyamayız’ diye de açıkça uyardım. Anlaşılmamış. O zaman açayım. Geçen haftaki eylemin ağır bir mağduruyum. Hıncını halktan çıkararak hekim, öğrenciden çıkartarak hocayı sevmiyorum. Bu bağlamda Hipokrat yemini edip ‘başörtülü’ tedavi etmeyi, bunu içine sindirip sessiz kalanları; tabiplerin gerçek so-

runları dururken darbecilere destek veren, PKK'lılar için sokaklara dökülen, mesaiden kaytarıp Cumhuriyet mitinglerine kaçanı, Ergenekoncuya uydurma rapor düzenleyip yatakçılık yapanı; 'chat yapmak' uğruna randevusuna gelen hastayı 'alet bozuldu' yalanıyla geri göndereni; Prof. olmama rağmen muayenehanesine gitmeden üniversitemin ofisinde kendisine asla ulaşamadığım, 20 gün MR sonuçlarını göstermek için peşinden koşmak zorunda kaldığım hekimi; gerekli ameliyat için listeler dolusu pahalı malzeme isteyip, 'her yerde yoklar, şu adresten al, benim selamımla' diye soygun adresi göstereni; dünyanın en pahalı ilaçları ile halkımızı soyan ilaç kartelleriyle işbirliği yapıp, bunun bedeli olarak bedava turizm, seyahat, ev, araba, bilmem kaç ekran LCD TV gibi 'promosyon'ları kabul edeni; bayanlara prostat teşhisi koyup, erkekleri doğurtan hekim çetelerini, bıçak parası alanı, vergi kaçırانları kınadım.

Ancak bütün bunlar büyük oranda geçmişin bir tortusu. Bizim kafamızda da bu imaj ağırlığını koruyor. Bilhassa yeni nesil hekimlerin çok daha halka yakın durduğu ve mesleğini idealistçe yaptığı açık. Bu yüzden canla-başla çalışan, evinin yolunu, çocuklarının yüzünü unutan hamiyetperver doktorlarımızı bütün bu suçlamalardan tenzih ederim. Sağlığımızı, ailemizi ellerine teslim ettiğimiz hekimlerimize ne bir düşmanlığımız, ne de, bazılarının zannettikleri gibi, bir kompleksimiz söz konusu. Ne benim, ne bu gazetenin ne de herhangi bir yazar arkadaşımın. Aynı gemide ve takım oyununda olduğumuzu biliyoruz. Tek vücut gibi.

MEMNUN BEY İLE MEMNUNE HANIM

Can Dündar (Milliyet)

22 Aralık 2011

Sevgili Memnun bey,
Sevgili Memnune hanım!

Hafta sonu anketlerde gördüm sizi...

“Halinizden memnun musunuz” sorusuna yüzde 75’e yakın oranla “Memnunuz çok şükür” cevabı vermişsiniz.

“Geçimim de yerinde” diyerek düşman çatlatmışsınız.

Gözümüz yok; daim olsun.

Saadetinize gölge düşürmek istemem, ama dünyanın gelir dağılımında en kötü üçüncü ülkesinde yaşıyorsunuz.

Tavandaki en zengin yüzde 20 ile tabandaki en yoksul yüzde 20 arasında 8 kat fark var.

Yani komşunuz aç; muhtemelen siz de her öğün et yiyip tok yatmıyorsunuz.

Ama şükür ki “Bir lokma-bir hırka” kültüründen geliyorsunuz; kanaatkârsınız.

Belediyeden kışlık kömürünüzü almışsınız.

Çocuğunuzun ders kitabını, ilacını bedava alabiliyor, hastaneye gittiğinizde alaka görüyor, akşam evde dizinizi seyrediyorsunuz.

Memnunsunuz.

Sevgili Memnun bey, Memnune hanım!

Kamu çalışanları, kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesine karşı yürüdüler dün...

Siz yürümediniz, bilemeyebilirsiniz:

Genel grev hakkı ve iş güvencesi istiyorlardı.

Son 10 yılda 700 bin iş kazası yaşanmış. 10 bin işçi ölmüş.

Resmi rakamlara göre 2,5 milyon işsizimiz var. Aileleriyle en az 10 milyon nüfus eder.

Belli ki siz, onlar arasında da değilsiniz.

Gazetecilerin yürüyüşünde de yoktunuz.

Ola ki haberiniz yoktur; televizyonlar pek vermedi çünkü:

Son KCK operasyonu ile içerdeki gazeteci sayısı 80 iken 100’ün üzerine çıktı.

Muhafif her gazeteci, sabah kapısının çalınıp gözaltına alınacağı ya da yayın organı tarafından susturulacağı anı bekliyor ileri demokrasimizde...

Dünyada, Çin’den sonra en çok Türkiye’de gazeteciler tutuklanıyor.

Yeryüzündeki “terör tutukluları”nın üçte biri Türkiye’de yaşıyor.

Neyse ki size dokunan yok; “Azıcık aşım, ağrısız başım” diyerek bunlara kafa takmıyorsunuz.

Ama takanı fena cezalandırıyorlar.

İtiraz eden, biber gazını yiyor.

Deresinin üzerine hidroelektrik santral istemeyen Hopalı, şehrine füze kalkanı kurulmasına karşı çıkan Malatyalı, paralı eğitime “Hayır” diyen üniversiteli coptan kurtulamıyor.

İçeri düşen ise, bir daha çıkamıyor.

Güneydoğuda operasyonlar şiddetlendikçe yeniden ölüm haberleri yağmaya başlıyor.

Yüksek Askeri Şûra'nın “savaş hazırlıkları”nı görüştüğü söyleniyor.

“Komşularla sıfır sorun” derken, “bütün komşularla sorun” noktasına gelen Türkiye, bunca derdin içinde bir de Suriye'ye müdahaleye itiliyor.

Sevgili Memnun bey,

Sevgili Memnune hanım!

Kimsiniz, nerede yaşıyorsunuz, bu tabloda yüzde 75'lik bir memnuniyet oranına nasıl eriştiniz, bilemiyorum.

Ama kiskanıyorsam namerdim; hatta gıpta ediyorum.

Sadece bu memnuniyetin temelinde “gamsızlık” yoktur diye umuyorum.

Size ebedi memnuniyetler dilerken, Nâzım'ın “Dünyanın en tuhaf mahlûku” şiirinden iki dize gönderiyorum:

“Adeta mağrur koşarsın salhaneye/

Bu dünyada bu zulüm,

biraz da senin sayende..”

SAĞLIKTA DEVRİM DİYORLAR

Süleyman Yalçın (Ekspres)

15 Aralık 2011

Sağlıkla devrim diyorlar...

Derler Abi herkes ağzına gelen her şeyi diyor. Aslında bende önceleri öyle diyordum.

Her şey sonra kabına oturunca olay netleşmeye başladı. Çok güzel hastaneler açıldı, otel konforunda.

İçinde manken edasıyla çalışan kızlarımız var. Doktor deseniz jöleli saçlar, bakımlı dinamik doktorlar.

Hele birde şu yabancı doktorlarımız gelirse tadından yenmez. İşte orada bir sorun var halkımız çoğunluğu yabancı dil bilmediği için böbrek yerine kalbi alırsa o kötü işte.

Konuyu dağıtmadan meramımızı anlatalım.

Halk dilinde hep deriz; neren ağrıyorsa “canın orada” diye.

Allah düşürmesin ama yokluklarını da vermesin doktorların.

İşte benimde hanımdan dolayı yolumuz Orta doğu hastanesine düştü.

Bir endoskopi çekilmesi gerekiyor mide sorunundan dolayı.

Buraya kadar “her şey güzel” bir yığın insan aynı sorundan dolayı orada.

Ama sekreter ödeme için her hastayı vezneye çağırdığında yüzler asılıyor.

Katılım payı olarak önce bir 20 TL 12 TL de sonra maaşınızdan kesiliyor.

Mapalım sağlık diyoruz onu mu arayacağız varsın alsınlar?

Durun bakalım diyorlar bir 70 papel daha endoskopi için ödeyeceksiniz.

Güzel kızımız hemen yapıyor cevapı suratımız asılınca! bunu özel yaptırsanız 400 TL ödersiniz diyor.

Ben diyorum 30 sene çalıştım ve bunca yıl genel sağlık ücreti adı altında para ödedim devlete.

Bu parayı ben sağlık sigortası olarak devlete değil de, özel sektöre ödese idim zaten beş kuruş ödemez idim.

Bakın dostlar her sosyal sigortalı olan kişi için her ay bordrodan 105 TL kesiliyor hiç kimse beleş sağlık hizmeti almıyor.

Bu 105 TL yi bir otuz seneye çarpın bakalım ne yapıyor.

Daha durun bakalım sadece bunla da kalmıyorsunuz zaten doktor her ilacı yazmıyor! Size yazılan bu ilaçlardan da gittiğiniz eczanede para kesiliyor.

Bu ülkede beleş bir şey yok diye cem ama beleş gitmiyorsunuz ki hastaneye. Zaten bunların parası bir şekilde sizlerden kesiliyor.

O halde şöyle bir soru gelebilir insanın aklına neden sağlık harcamaları 35 milyar buldu diye?

Bulur tabii ki siz önüne gelene yeşil kart dağıtır ve bu insanların beş sağlık kontrollerini yine parasını ödeyen dürüst vatandaşa ödetirseniz olacağı budur.

Bu sistemi bir yerden hatırlıyorsunuz değil mi? Aynı tükettiği elektiriği ödeme-yen kurnaz vatandaşın parasını dürüst vatandaşa yüklediğiniz gibi.

Evet, dostlar vücut sağlığını düzeltelim derken cep sağlığınız bozuluyor gibime geliyor.

“Övdüğümüz yanları vardır bu sistemin” ama bize devrim diye yutturduğunuz bu olay sadece kartellere yarayacak bir sistem bence.

Eskiden olan kuyrukları sabahın beşinde kalkıp sıra almalar bitti belki ya da dışarıdan doktorun muayenehanesine gitmeler son buldu.

Ama şimdi olanda aynı değil mi? Aynı paraları aldıktan sonra benim sosyal güvencem ne işe yarıyor ki?

Buradan bir sağlık bakanına seslenelim bakalım! Belki bu ücret politikası yeniden gözden geçirilir.

“Olay çok basit” aslında şu verdiğiniz yeşil kartlılara balık yemeyi değil de balık tutmayı öğretirseniz işlem tamamdır.

Ha birde insanlar üç çocuk öğüdü daha fazla sorun demek. Ülkenin insan bakımından çokluğu değil beyin bakımından çokluğu daha önemli.

Herkese buradan sağlıklı günler diliyorum tabii ki paralıda artık sağlık paraya bakıyor.

AMAN YANLIŞ DOKTORA ZAPLAMAYIN

Ayşe Yıldırım (Cumhuriyet)

26 Aralık 2011

Adını bile bilmediğimiz onlarca televizyon kanalımız var artık; tabii hepsinde de birbirinden farklı programlar... Ama bazı programlar var ki üçbeş televizyon kanalında aynı adla yayımlanıyor.

Bazıların ismi değişik olsa da içerikleri birbirine benzeyen programlar. Hani şu "Doktorunuz Sizinle" gibi isimlere sahip olanlardan bahsediyorum.

Geçenlerde bir televizyon kanalına "sizden her gün bir saat kiralayalım" diye teklif götürüldüğünü duydum.

Yayın saatini kiralayacak olan kişi (ya da kurum) ne yayımlayacakmış biliyor musunuz? Sağlık programı. Üstelik bunu kendisi de yapmayacak.

Doktorlara satacak aldığı yayın saatini.

Tabii o televizyon kanalı bunu kabul etmemiş. Ama kabul eden televizyon kanalları yok mu?

RTÜK'ün son aylarda sağlık programları nedeniyle verdiği cezalara bakarsanız onların sayılarının hiç de az olmadığını görürsünüz. Üstelik aynı adı taşıyan programın kaç kanalda yayımlandığını da.

Bunun bir de teleafişveriş adıyla yapılan yayınları var ki birine geçen günlerde şahit oldum. Düşünün ki nano teknolojiyle üretildiği ileri sürülen bir çorap ve iç çamaşırı nelere iyi geliyormuş: Varis, mantar, mayasıl, egzama, kaşıntı, şeker hastalığı...

Sağlık sektörünün artık ticarileştiğini ve büyük bir pazar olduğunu biliyoruz. Ama bu pazarı büyütme için medya kuruluşlarının özellikle de televizyonların alet edildiğini öğrenmek mesleki açıdan utanç verici. Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi üyesi Dr. Hüseyin Demirdizen'le konuşunca çok daha " çarpıcı şeyler çıktı ortaya.

İzleyici sağlık programını kanalın normal akışı içinde seyrediyor, arka planını yani ticari kısmını bilmiyor.

Dolayısıyla anlatılanlara güvenmesi de kaçınılmaz oluyor. Demirdizen bu nedenle binlerce hatta on binlerce insanın sağlığından olduğunu söylüyor.

Bilgiler gizleniyor, abartılıyor, önerilen ilaç ya da tedavi yönteminin yan etkilerinden söz edilmiyor.

Hastayı ilgilendirmeyen birtakım teknolojik yeniliklerle göz boyanıyor.

Peki kim kazanıyor? Yayın saatini satan televizyon kanalı, programı yapan doktor ya da sağlık kuruluşu ve tabii ilaç şirketleri.

Demirdizen'den öğreniyoruz ki yabancı hekim çalıştırılması gündeme gelince

birden bire birtakım şirketler bazı ülkelere gidip doktorlardan başvuru almaya başlamışlar bile.

Yakında buraya gelip sağlık kuruluşlarına portföylerini pazarlamaya başlayacaklar.

Herhalde “Bende sizin işinize yarayacak çok iyi bir kardiyolog var”, “Bir dahiliyeci alırsan yanında bir de göz doktoru verelim” diyeceklerdir.

Tabipler Birliği olarak bu tür durumlarda cumhuriyet savcılıklarına suç duyurusunda bulduklarını söylüyor Demirdizen. Ancak hükümetin bu alanda fonksiyonlarını sınırlandırmak istediğinden yakınıyor.

2âfön sorununun meslek örgütü’ üzerinden çözülecek boyutu da” ‘ çoktan geçtiğinin altını çiziyor. Hatta öyle ki bazı yayın kuruluşlarının bu programlar ya da yazılar nedeniyle verilecek cezaları göze aldığını söylüyor Demirdizen. Büyük bir medya kuruluşunun yöneticisiyle yaptıkları görüşmeyi de buna örnek vererek anlatıyor. “Bizim gözlemimiz medyanın bu süreçteki rolü bu konulardaki eksik bilgi değil. Bir dönem farklı medya kuruluşlarını ziyaret ederek bazı haberlerde danışmanlık yapabileceğimizi söyledik ama bazıları açıkça ticareti tercih edeceklerini söyledi. Büyük bir medya grubunun yöneticisi, ‘bilgi vermek isteriz ama biz öncelikle gazetemizin çok okunmasını isteriz’ dedi.” Ne de olsa kapitalizm vahşi, insan sağlığı ise ucuz.

SAĞLIKÇI SOLCULAR VE ÜÇ LİRAYA KAZAK

Hüseyin Öztürk (Yeni Akit)

23 Aralık 2011

Çocuk yaşımdan beri sol kesimden hep ürkmüşümdür. Disk, Kesk ve benzeri tüm solcu örgütlerden çekinirim.

Doktorlar başta olmak üzere sağlık kesiminde çalışan solcularla ilgili bilinçaltı endişelerimi gideremedim.

Belki yanlış düşünüyorum ama ne yapayım, aklım ereliden beri solcu doktorların insanların hastalıklarıyla değil, inançlarıyla uğraştıklarına şahit oldum.

Önceki gün yine aynı korkuyu yaşadım.

Topkapı tarafından tramvaya binip, Kabataş'a geçecektim. Tramvay yolcularını Hasanpaşada indirdi ve daha ileri gidemeyeceğini söyledi.

Sonra anlaşıldı ki, doktorlar başta olmak üzere solcu sağlıkçılar, halkın yüz yılda bir yakaladığı kolay ve ucuz sağlık hizmetlerini protesto etmek için Beyazıt meydanında toplanmışlar. Dolayısıyla yol kapalıymış.

Benim bindiğim tramvayda kaç yolcu vardı saymadım ama insanlar burnundan soluyarak indi ve ettikleri küfürleri duymamak için kulaklarımı tıkadım.

Eylemci sağlıkçılara hitaben söylenenler şöyleydi:

- “Şimdiye kadar böyle sağlık hizmeti görmedik, niye rahatsızsınız, neyiniz eksik, sırf millete hizmet ediliyor diye neden çileden çıkıyorsunuz, siz de bu memlekette yaşamıyor musunuz, bakın sizin yüzünüzden insanlar yollarda sefil oluyor.”

Yanımda oturan ve benimle birlikte Beyazıt'a doğru yürümekte zorlanan bir vatanşımız da şunları söylüyordu:

“Ben bu hükümete kadar doktorlardan çok çektim. Hastahaneye gidersin, ‘muayenehaneme gel’ derler.

Muayenehanesine gidersin, parayı alır, ‘hastahaneye gel,’ derler. Oraya varırsın, devletin imkanlarıyla tedavi ederler. Biz bunları çok yaşadık arkadaş.

Sağlık bakanımızdan Allah razı olsun, şimdi adam gibi muayene oluyor ve ilaca çok az para veriyoruz.

Bunlar var ya bu solcular, bulup da bunayan takımından, hem ellerini sıcaktan soğuk suya sokmazlar hem de işte böyle milletin huzurunu bozarlar.”

Tramvay yolcularıyla İski'nin önüne doğru ilerlerken, kaldırımında seyyar satıcıların, “üç liraya kazak” diye ortalığı yıkan gürültüleriyle karşılaştık.

İnsanlar; “Üç liraya kazak mı olur” diyen kazak sergisinin üzerine çullanıyor, be-

şer onar alıyordu. Ben de aradan kıyıda nasıl şeymiş diye daldım.

Hakikaten de üç liraya kazak satıyordu adamlar ama çok da acele ediyorlardı, korku ve heyecanlarından tir tir titriyorlardı.

“Üç liraya kazak mı olur” diye merakımdan ben de aldım bir tane ve Beyazıt meydanına vardım. Ne kadar solcu dernek varsa orada kümeleşmişlerdi.

Durmadan bağırıp çağırıyorlardı ve ne dedikleri anlaşılıyordu. Öfkeleri hat safhadaydı, yine korkularım depreşti.

Camiler her zaman korunaklı ve korkusuz yerlerdir. Caminin avlusuna girdim ve Sahaflar kapısından sessizce çıktım.

Eve gelip “üç liralık kazakta mutlaka bir bir yeniği vardır” diye paketi açınca, arızalı bir kazakla karşılaştım. Gerçek şeytanlara bile pes dedirtecek bir işti.

Halkın sağlığı ile oynamaya kalkan solculara çarpılmaktansa, hırsızlara çarpılmayı tercih ederim. Biri özgürlüğe, diğeri cebe düşman.

KLİNİK ŞEFLERİ ŞOKTA!

Hem de ne şok... Sağlık Bakanlığı'nın, hazırladığı Kamu Hastane Birlikleri Yasası, kanun hükmünde kararnameyle yasalaşarak yürürlüğe girdi...

Yeni yasada, sağlık sisteminin yapısını önemli ölçüde değiştiren düzenlemeler bulunuyor.

Baştabip, baştabip yardımcısı, hastane müdürü, hastane müdür yardımcısı, başhemşire ile klinik şefi ve şef yardımcısı kadrolarında bulunanların görevleri sona eriyor...

Bence bu düzenlemeden en fazla klinik şefleri etkilenecek. Çünkü tüm yasal hakları bir kalemde elden gidiyor.

Hekimlik mesleğine yıllarını vererek gece-gündüz demeden çalışıp, zorlu sınavlara giren, önce baş asistan, ardından klinik şef yardımcısı ve daha sonra klinik şefi olan tüm doktorların yetkileri ellerinden alınıyor...

Kazanılmış haklar gidiyor

İnanılır gibi değil! Konuştuğum klinik şefleri hala şoktan çıkamamış. Öyle bir travma yaşıyorlar ki, bu olup bitenlere inanmak istemiyorlar... Bu moralde nasıl sağlık hizmeti verecekler? Bu da ayrı bir konu tabii!

Bundan böyle hastaneleri genel sekreterler yönetecek. Seçilecek genel sekreterin hekim olması zorunlu değil. 4 yıllık yüksek okul mezunu olması yeterli. İşte bu genel sekreterler istediği doktoru, şef olarak bir kliniğin başına getirebilecek.

Sağlık Bakanlığı, yeni bir düzenleme yaparak bu haksızlığı bir an önce gidererek, şeflere kazanılmış haklarını geri vermelidir!

Aksi halde yakın bir gelecekte bunun faturası hastane kapısına düşen vatandaşa çıkar. İddia ediyorum. Eğer böyle giderse çok değil beş yıl sonra bilimsel donanıma sahip doktoru mumla arasak bulamayız!

cbel@bizimsaglik.com

SÖZCÜ

21 Aralık 2011

PROFESÖR DOKTORLAR ANLATIYOR

Emin Çölaşan (Sözcü)

30 Kasım 2011

Sevgili okuyucularım, iki gün önce bir yerde üniversite öğretim üyesi olan birkaç hoca ile karşılaştık. Bunların muayenehanesi vardı.

Durumlarını anlatırken hem güldük, hem üzüldük.

Komediyi, ya da hükümetin yarattığı bu rezaleti onların ağzından özetliyorum: “Bizler en az 28 yıllık öğretim üyeleri, profesörler olarak görev yapıyoruz. Hükümet kanun hükmünde kararname ile hastanelerimizde hasta bakmamızı yasakladı.

Şu anda yapabildiğimiz tek şey, tıp fakültesi öğrencilerine haftada birkaç saat teorik ders vermek. Sadece bunu yasaklamadılar.

Geri kalan her şey yasak.

Örneğin hastalan göremiyoruz, muayene edemiyoruz, ameliyatlara giremiyoruz. Hasta geliyor, uzman arkadaşlarımız belli konulan bize danışmak zorunda kalıyor. Masa başından talimat veriyoruz ama hastayı görmeden ne diyeceksiniz! Bu durumda en büyük zararı uzmanlar ve asistanlarımız görüyor.

Öğrencilerin ve onların pratik eğitimi aksıyor. Tıp teorik eğitimden daha çok, pratik öğrenmeyi gerektirir.

Öğrenci ve doktor hastayı görecektir, muayene edecek ve tanıyı ona göre koyup tedaviyi gerçekleştirecek.” Hocalar bu aşamada ilginç bir olay anlattılar. İlk elden doğrulatma olanağım olmadığı için isim vermiyorum.

Çok önemli bir yargı mensubu olan kişi, kalp ameliyatı olacak. Bu amaçla Türkiye'nin en ünlü kalp cerrahlarından birine başvurup “Hocam, bu ameliyatı sizin yapmanızı istiyorum” diyor.

Oysa o hocanın da muayenehanesi var ve ameliyat yapması yasak.

“Kusura bakmayın başkanım, sizinkiler bizim elimizi kolumuzu bağladılar” demek zorunda kalıyor.

Hocalar anlatmayı sürdürüyor: “Bazen öyle oluyor ki, kıramayacağımız bazı kimseler gelip muayene ve tedaviyi mutlaka bizim yapmamızı istiyor. Birkaç arkadaşımız onları kıramadığı için muayene yaptı. Fakat sonra öğrenildi ki, bazıları bu olayda cep telefonu ile hiç belli etmeden resim çekip YÖK'e göndermişler. Şu dakikaya kadar soruşturma açılmış değil ama, bu saçma sapan hasta bakma yasağı kaldırılmadığı takdirde soruşturma açıp ceza verecekler.” Peki ama, eğitim amaçlı bile olsa hasta bakmaları mümkün değil mi?

“Değil... Ancak Türkiye'de yaşadığımız için bazı kaçamaklar ister istemez oluyor.

Örneğin ortada çok güvenilir bir ortam varsa, jurnalcılık yapılmayacağına arkadaşlar inanıyorsa, o takdirde çaktırmadan hem muayene yapan, hatta hem de ame-

liyata giren hocalarımız oluyor. Ancak bu iş başka bir doktorun ismine kayıtlı olarak yapılıyor.

Böylece örgütlü suç işlenmiş oluyor! Komedi oynanıyor.” Bu mesleğe yıllarını vermiş olan bu hocalar bu durumda ne yapıyor, zamanlarını nasıl geçiriyor?

“Öğrencilere sınıfta teorik ders veriyoruz.

Ancak klinik yasak! Onun ötesinde odamızda oturup ya araştırma yapıyoruz, ya da çay kahve içiyoruz. Bu durumda epeyce rahatladığımızı itiraf edelim! Hiç değilse gecelerimiz bize kaldı. İnsana zaten bu çok koyuyor. Uzman arkadaşımız gelip ‘Hoccam yapılacak kritik bir iş var. Biz bilemedik, şunu siz yapıverseniz’ dediği zaman ne yazık ki elimizi değdiremiyoruz. Bazen bir hastanın durumunu onlar anlamıyor, bizden yardım istiyorlar. O takdirde hastayı ya misafirmiş gibi odaya getiriyorlar ve biz uzaktan bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz, ya da jurnal edilme gibi her tehlikeyi göze alıp muayenesini yapmak zorunda kalıyoruz.” Bu hocalar bu durumda fakülteden ne kadar maaş alıyor?

“Elimize ayda yaklaşık 3.500 lira geçiyor.

Hepimiz emekliliği doldurmuş durumdayız.” İstifa etmeyi düşünüyorlar mı?

“Çok hoca istifa edip gitti. Bu hem devletin, hem de hastaların büyük bir kaybıdır. Çoğu özel hastanelere geçti. Zaten bu anlamsız uygulama başlarken, Sağlık Bakanlığı tarafından el altından yayılan haberler vardı.

Fakülteleri bırakıp özel hastanelere geçmemiz isteniyordu. Özel hastane patronlarının çok büyük bölümünün bu iktidann adamı olduğunu unutmamak gerekir. Ancak şimdi istifalar azaldı. Bunun nedeni, farklı bir direnç başladı. Bu saçmalığın er ya da geç kalkacağını düşünen hocalar şimdi beklemede. Sağlık Bakanlığı şimdi ‘İstifa etmeyin, biraz bekleyin’ diye yine el altından haber gönderiyor. Ama sistem bir kere çökünce, onu geri getirmek çok zordur.” Sağlık sistemini çocuk oyuncağına döndürdüler, altüst ettiler, en deneyimli hocaların ya tıp fakültelerinden ayrılmasına, ya da işsiz güçsüz otunnalarına neden oldular. Şimdi geri adım atmasına atacaklar da, nasıl atacaklarını düşünüyorlar!

BEYLER AYIP OLUYOR

Güngör Uras (Milliyet)

26 Aralık 2011

Beklerdim ki, yiğit bir milletvekili kürsüye çıksın da, “-Beyler ayıp oluyor... Fransız meclisinde bizi üzecek bir yasa oylanırken, biz burada Ayşe Hanım Teyze'nin alacağı her bir kutu ilaca katkı payı bindiriyoruz. Sonra da, milletvekillerine 2 yılda emekli maaşı bağlanmasına karar veriyor, Ayşe Hanım Teyze'nin ödeyeceği paralara el koyarak emekli maaşlarını 8.050 liraya yükseltiyoruz. “Kıyak emekliliği” “Kaymaklı emekliliğe” dönüştürüyoruz. Yapmayınız. Etmeyiniz” desin.

Mutlaka vardır bir “beyler ayıp oluyor” diyen de gazete haberlerinde yer almıştır ümidi ile Milliyet adına TBMM’de olan biteni izleyen Önder Yılmaz’ı aradım. “Hayır, tek bir milletvekili böyle bir tepki göstermedi” dedi.

Hastaların ilacından katkı parası alınması için çıkarılan kanunun kuyruğuna eklenen maddelerle;

Eskiden milletvekilliği yapmış, tüm emeklilerin maaşı 2.750 TL.dan 8.050 TL.ya yükseltildi İki yıl milletvekilliği yapmış olanlara emeklilik hakkı tanındı.

Süre yetersizliğinden emekli olamamış eski milletvekilleri, eksik kalan emeklilik primleri Meclis (Devlet) bütçesinden ödenerek emeklilik hakkına kavuşacaklar.

Sayın okuyucularım, olan biten tam bir kara mizah kurgusudur. Sınırlı imkanları olanların (fakirlerin) ilaç giderlerin sosyal güvenlik kuruluşlarına getirdiği yükün hafifletilmesi için bir kanun tasarısı hazırlanıyor. Halkın iyileşmek için almak zorunda olduğu her bir kutu ilaca belli bir ödeme yapması karara bağlanırken, aynı kanunun “kuyruğuna eklenen bir madde” ile milletvekillerinin “Kıyak Emekliliği” Kaymaklı Emekliliğe dönüştürülüyor...

Yan cebime koy!

Fakirlerin ilaç kutusu başına ödedikleri paralar toplanacak, milletvekillerine “Kaymak Emeklilik Maaşı” olarak ödenecek.

Kimsenin kimsenin malında ve parasında gözü olamaz. Ama (1) Vermeden almak Tanrı'ya mahsustur. Birinin bir şeyler alabilmesi için birinin bir şeyler vermesi gerekir. Milletvekillerinin 2 yılda emekli olabilmeleri ve de ayda 8.050 TL emekli maaşı alabilmeleri, daha önce emekli olmuş bu dönem gene TBMM’de bulunan milletvekillerinin ayda 24 bin TL. alabilmeleri için bu paraları birilerinin, örneğin Ayşe Hanım Teyzemin ödemesi bekleniyor... (2) İmtiyazsız, sınıfsız bir milletiz diyoruz. Bunu derken milletvekillerimize tanınan haklar çelişki teşkil ediyor. Ali Rıza Bey Amcam, 30 yıl çalıştıktan sonra ayda 950 TL emekli maaşı alırken, milletvekillerinin 2 yıllık hizmet süresi sonunda 8.050 TL. maaş almaları doğru olmuyor.

Milletvekillerimize hürmetimiz bakidir. Büyüklerimiz her şeyi bizden daha iyi düşünür. Bizim gibi sade vatandaşların kafalarına arada sırada zararlı fikirler üşür. Aksi halde kötü bir niyetimiz yoktur. Bu yazılanlarla milletvekillerimizi üzüyor isek “suçumuz af ola...”

(Anadolu’da “İstemem... Yan cebime koy...” diye bir deyim vardır. İşte o biçim. CHP’liler oylama sırasında salon da değıllermiş... Bunun için karşı oy verememişler!...)

Çetin Altan Usta’ya Saygı

Çetin Altan Usta’nın kaleminden bal damlıyor. Her yazısında bir yaşam coşkusu, birikimin süzgecinden geçmiş ince bir mesaj var. Günün olaylarını eleştirirken bile tatlı tatlı eleştiriyor.

Usta önceki günkü yazısında diyordu ki, ”Doğrusu artık yoruludum; bir ömür boyu, T.C.’nin nerdeyse “kartvizit”ine dönmüş olan; idamlı, katliamlı, işkenceli, gö-zaltılı, yaygın tutuklamalı, komşu ülkelerle kavgalı ve “hamasi gerekçeli” gündeminde yüzmekte.

Ne demiş kimsesiz kırsal bölgelerde koyun otlatırken; ikide birde bir ayı bokuna rastlayarak; “buradan ayı geçmiş”, diye sürüsünün yönünü değıştiren çoban: “Kork, bokundan kork; ben bu dünyaya korkmaya mı geldim?”

KİM PİYASACI, KİM MARKA?

20 Aralık 2011 Salı 02:00

İnönü Üniversitesi Rektörü, ‘Piyasa hekimliğine bulaşmış hekimleri daha fazla üniversiteye almak istemiyoruz çünkü piyasa hekimliği ile akademisyen olarak hekimlik yapmanın bilim adamlığıyla çok da örtüşen değerler olmadığını biliyoruz’ dediği konuşmasını organ nakillerinde ‘marka’ olma yolunda ilerleyen bir üniversite olduklarını belirterek sürdürüyordu.

Anlaşılmıştı ki tıp fakültelerimiz ‘markalaşırken’ piyasacı hekimlerin üniversiteye ‘bulaşmasını’ istemiyorlardı. Yani bu konuşma piyasanın kurucu kavramlarından pazarda payı, ticari değeri olan ürünü rakiplerinden belirgin biçimde ayıran ‘marka olmayı’ üniversite etkinliğine yakıştırırken, 30 yıllık eğitimle profesör, 26 yıllık eğitimle doçent olmuş hekim piyascalıktan men ediyordu.

Ama eklemekte yarar vardı, ‘markalaşmak da’ hem akademinin hem de bilimsel liğin hijyenik etik bünyesini çürütücü bir anlayıştı. Ya da bilimsel araştırma ve çalışmaları piyasa ilişkilerine kodlayan ve zorlayan ‘marka’ hevesini dillendirmek, piyasa terminolojisinin içinden konuşmak değil miydi?

Yoksa tıp fakültelerinin ‘markalaşmasıyla’ kastedilen üretilen ‘malın?’ pazarda kendine ekonomik değer yaratıp, rekabet gücü edinmesinin ‘akademik vasıfla’ ne ilişkisi olabilirdi ki?

Hele tıp biliminde dünyanın sayılı ülkeleri arasında yer alan Türkiye, bu başarılarından habersiz, TV şovlarında fındık fıstık tavsiye eden magazin el isimleri tıp otoritesi zannederken, ‘tam günlük/performanslı/Kamu Hastaneleri Birliği’ düzenlemeleriyle hekimlik mesleğinin birikim ve tecrübesi de maalesef ‘marka’ değil ‘tarih’ oluyordu!

Açıkçası entegre 3-5 binlik yataklı sağlık fabrikaları atılımlarıyla 100 milyarı doları aşan küresel sağlık piyasasına üs olacak ve sosyal sağlık sisteminin pek yakında ‘tamamının özelleştirileceği’ Türkiye’nin, bu köklü dönüşümü hükümetin ağız birliğiyle hekimleri ‘piyasacı’ diye damgalayarak gerçekleştirilmesi boşuna değildi.

PİYASACI KİM?

Çünkü sağlık alanının kamu mülkiyetinden özel sektöre geçişinde, sağlık hizmetinin öznesi olan hekimlerin işletmeye bağımlı, kadrosuz, güvencesiz, söz hakkı olmayan, özerkliğini kaybetmiş ‘işçileştirme’ aşamalarında, kamuoyunda ‘piyasacı doktor’ algısı kurmak zorunluydu.

Öyle değil miydi? ‘Tedavi hizmeti’ karlılık peşinde, maliyet gözet en bir ticari ürünse, hekim de bütün mesleki değer ve kazanımlarından uzaklaştırılmış ‘emekçi yığınları’ halini almalıydı.

Hekimler artık mesleki kurallarını uygulama hakları ve iradesi alınmış, kamu/ özel hastane bantlarından gelen sağlık tüketicisine 5-7 dakika arasında, kurumu karlılığa eriştirecek bir sağlık ürünü sunmakla yükümlü 'beyaz gömlekli işçileri' olmak zorundaydılar.

'Sağlık müşterisidir' kimlik kartı dağıtılan halk da, önce aslında 21 bin özel işletme olan aile hekimlerine muayene ayrı, ilaç başına 3 TL'den ödeme yaparak hastanelerden ise 4 TL'ye telefonla randevu alıp artık gereken katılım/katkı payı ne kadarsa maaşından ödeyip sistemdeki yerine yerleştirilecekti.

SAĞLIK HARCAMALARINI KISIN EMRİ GELDİ! DEĞİL Mİ? AÇIK MEKTUP

PROF. DR. CEM TERZİ

Sağlık harcamalarını kısın emri geldi! Değil mi?

Vatandaş pamuk eller cebe...

Hükümet ilaç harcamalarında sorun yaşıyor. İki yılda global bütçe (2009'da 3 yıllık yapılmıştı) 1.2 milyar lira aşılmış durumda. Çaresiz 125 ilaca 17 Kasım'da ıskonto getirildi. Ancak, fiyat indirimleri ilaç firmaları tarafından kabul edilmedi. İlaçlarını piyasadan çektiler. Vatandaş kritik ilaçlara ulaşmakta ciddi sıkıntı yaşadı. Hükümet kararından hemen vazgeçti...

Özel sektöre ve ilaç sektörüne kabadayılığınız sökmüyor. Onlar zaten Sağlıkta Dönüşüm Programının ortakları. Gücünüz kanun hükmünde kararnamelerle hekimlere, sağlık çalışanlarına yetiyor.

Vatandaş başına gelecekten habersiz. Şimdilik... Ama çember daralıyor. Katkı payı adı altında cebine uzanan eli hissedince balayı bitecek.

Bıçak sırtı oyunu sürdürmek güçleşiyor...

“Kazan kazan” düsturu sağlıkta çalışmıyor değil mi?

Hem sermaye hem AKP hem de halk kazanacak! Bir yere kadar...

Sağlığı sermayeleştirdiniz. Daha endüstriyel, daha piyasacı, maliyeti çok daha yüksek, büyük ölçüde özelleşmiş ve uluslararasılaşmış bir sağlık sistemi kurdunuz.

Vatandaş itiraz etmesin diye yoksullara sağlık yardımı yaptınız. Ancak bunu hak statüsüne kavuşturmak yerine ‘yardım’ olarak yaptınız. Vatandaşın anayasal hakkı olan sağlık hizmetini yoksullara AKP'nin hayırseverliği olarak sundunuz.

Sağlıkta Dönüşüm Programınızı bir ‘başarı’ öyküsüne büründürdünüz.

Üst sınıfın çıkarlarına hiç dokunmadan hatta onlar için karlı yeni sektörler ve onlardan iktidara yeni yandaşlar yaratarak, toplumsal çatışma paradigmasını orta sınıf ile alt sınıf arasında kurgulayarak, sosyal politikaları geçici ve kısmi de olsa alt sınıfı memnun edecek biçimde uygulayarak, orta sınıfta oluşacak itirazı ise özel stratejiler ile en azından ertelemeyi başararak, Dünya Bankası ve uluslararası sermaye tarafından desteklenen Sağlıkta Dönüşüm Programınızı bir ‘başarı’ öyküsüne büründürdünüz...

Ama artık Sağlıkta Dönüşüm Programını neoliberal ekonomiye ve iktidarınızın sürdürülmesine hizmet edecek biçimde kullanmanızın sınırlarına geldik...

Şimdi herkes aşağıdaki dönüşümlere bakacak:

Sizin iktidarınızda sağlık harcamalarında rekor artışlar oldu. Kişi başına sağlık harcaması yılda 846 Dolar'a, toplamda yılda 2010'da 49.5 milyar Dolar'a ulaştı. Toplam sağlık harcamasının ulusal gelirdeki payı %6'ya yükseldi (2008 yılı).

Sizin döneminizde sağlık harcamalarındaki artış merkez zengin ülkelere benzedi. Oysa, Türkiye hala refah sistemi güvensiz, sosyal ve teknolojik açığı olan, ulusal inovasyon sistemini geliştirememiş ve biyoteknolojik açıdan tamamen dışa bağımlı bir ülke olmaya devam etmektedir.

Buna rağmen bir an Türkiye'nin geçmişteki sağlık harcamalarının düşük olduğu gerçeğini vurgulayarak bu artışı olumlu kabul etsek bile harcamaların bileşimi, asıl yaptığının ne olduğunu kolayca gösteriyor bize: Özel sağlık sektörü yarattınız. İlaç sektörünü büyüttünüz. Özel sağlık sigortacılığına yeşil ışık yaktınız.

Harcamalar çok büyük oranda tedavi edici sağlık hizmetlerine; büyük oranda hastane hizmetlerine (%40) ve ilaca, asıl olarak ta özel sağlık sektörüne yönelik oldu.

Sayıları hızla artan özel hastanelere 2008 yılında kamu kaynaklarından 6 milyar Dolar aktardınız.

SGK ödemelerinde özel sektörün payı her yıl artarak %30'lara ulaştı.

SGK özel hastanelere ödediği gibi ilaç şirketlerine de büyük paralar ödedi.

2008 yılında SGK özel hastanelere 6 milyar, ilaç şirketlerine de 9.4 milyar Dolar, toplamda özel sektöre 14.5 milyar Dolar ödedi.

Bu rakamlar, 2002 yılından 2008'e sadece 6 yılda 6 kat arttı.

2008 yılı kamu sağlık harcamasının paylaşımına bakarsak niyetiniz apaçık anlaşılıyor: SB %58, Özel Hastaneler ve Özel Tıp Merkezleri %26, Üniversite Hastaneleri %17, diğer optik, tıbbi malzeme ve görüntüleme %4.

Sayıları 500 civarında olan ve kamudan 2008 yılında 6 milyar Dolar aktarılan özel sağlık kurumlarına buna ek olarak vatandaşın katkı payı ya da fark adı altında cepten ödemeler de yapmasına imkân tanıdınız.

Özel sektör son 8 yılda birkaç yüz hastane ile kamunun 80 yıllık binlerce hastanesi ve yüz binlerce çalışanı ile yaptığı birikimin yarısına ulaştı.

Kamu sağlık harcamasındaki artış ile özel sağlık sektörü yarattınız.

Peki ne pahasına? Kim ödüyor bedeli?

SGK bütçesi her yıl daha fazla oranda açık vermekte ve bu açık merkezi bütçeden karşılanmaktadır (bedeli vatandaş ödüyor).

2002-2008 iktidarı döneminizde SGK harcama artışı 3.5 kat, bütçeden yapılan harcama artışı 1.8 kat, Yeşil Kart'taki harcama artışı 6 kat oldu.

SGK sayesinde kamu finansman kurumları dışarıdan hizmet satın alan bir sektör haline getirildi. SGK hizmet satın alan ve özel sağlık hizmeti üreticilerine ciddi oranda kaynak aktaran bir yapı olarak işlev gördü.

Bu bağlamda siyaset adamı, yüksek bürokrat, akademisyen uluslar arası ve ulusal sermaye sahiplerinin ilginç bir işbirliği dönemine tanıklık ettik.

İlk SGK Başkanı Tuncay Teksöz SGK Başkanlığından ayrılınca, dünyanın büyük ilaç firmalarından Pfizer'e sağlık politikaları danışmanı oldu. İkinci SGK Başkanı

Tahsin Güney istifa edip, Türkiye'nin özel hastane zinciri, büyük hisse oranı kısa süre önce yabancı bir şirkete satılan Acıbadem Hastanelerine danışman oldu. Aynı dönemde Hacettepe Üniversitesi ile Pfizer stratejik ortak oldu.

Türkiye'de ilaç piyasası yılda %10-15 büyümektedir; 2020 yılında ilaç piyasasının en büyük 10 aktörü arasında olacağı ön görülmektedir. Yerli ilaç şirketleri tek tek yabancı şirketler tarafından satın alınmaktadır (Eczacıbaşı İlaç 650 milyon Dolar'a satıldı). 43 üretim tesisinin 14'ü yabancı şirketlere aittir. Yakın gelecekte bu pazardaki hızlı büyüme ve sermayenin uluslararasılaşması artarak sürecektir.

Bu arada toplam 16 milyar Dolar'lık yeni dev hastane ihalelerine (sağlık kentleri) başladınız. Kamu- Özel işbirliği adı altında kamu kaynakları ulusal ve uluslararası sermaye gruplarına aktarılmaktadır. Ankara Etlik'te yapılacak olan hastanenin ihalesi bitti ve 2 milyar Dolar'a bir İtalyan -Türk ortaklığına verildi. Astaldi-Türkerler ortaklığı 2.4 milyar liraya sağlık kampüsünü tamamlaması ve 25 yılda devletten 8 milyar lira kira alması ön görülmektedir. Kampüsün tamamlanmasıyla Ankara'nın merkezi semtlerinde yer alan 7 hastane taşınacaktır. Bu hastanelerin yerleri ise Astaldi-Türkerler tarafından otel, alışveriş merkezi gibi ticari alana dönüştürülecektir.

1000- 3000 yatak kapasiteli bu dev hastaneler kent dışında kurulmakta, eski hastanelerin buralara taşınacağı ve şehir merkezindeki eski hastane yerlerinin ise yeni rant alanlarına dönüştürülmesi planlanmaktadır ("inşaat ya resulullah!")*.

Gelelim kritik noktaya; 2011 yılında Türkiye ekonomisi için en büyük sorun olarak tanımlanan cari açığın önemli bir kısmının sağlık harcamalarındaki artıştan kaynaklanmaktadır.

Ekonomistler bu ciddi boyutlardaki sağlık harcamalarına 2002-2010 yılları arasındaki likidite bolluğu ve konjonktürel olarak yakalanmış %8.5'lik büyüme hızlarının imkan verdiğini ancak, kapitalizmin küresel krize girdiği önümüzdeki dönemde sürdürülebilir olmadığını düşünmekte.

Sağlıkta Dönüşüm Programının ortakları; özel sektörle işbirliği de beklenmiyor!
anlamıyor!

Vatandaş pamuk eller cebe...

Sağlığınız dönüştü sıra cebinizde...

KLİNİK ŞEF VE ŞEF MUAVİNLİĞİNİN KALDIRILMASI

ANKARA-Türk Tabipleri Birliği (TTB), 663 sayılı kanun hükmünde kararname (KHK) ile klinik şef ve şef yardımcılarının görevden alınmasını ve bir yıllığına eğitim sorumlusu atanmasını eleştirdi.

TTB'den yapılan yazılı açıklamada, hekim yetiştiren hocaların görevden alındığı belirtilerek, "Sağlık Bakanlığı, hekimlik hafızasını da mı silmeyi amaçlıyor?" denildi. Açıklamada, üst düzey tıp bilgisi ve bilgiyi uygulama becerisi olan nitelikli eğitimcilerin mi, yoksa sağlık hizmetini kâr-zarar hesabı ile görecek hastane yöneticisi tarafından bir yıllığına atanan kişilerin mi bu topluma iyi hekimler yetiştireceği olduğu soruldu.

Klinik şefi ve şef yardımcısı kadrolarına sınavla atanan, yıllarca bu görevlerini başarıyla sürdüren klinik şef ve şef yardımcıları da dahil olmak üzere bütün eğitimcilerin kadrolarının kaldırıldığı belirtilen açıklamada, şunlar kaydedildi:

"Yaklaşık 1000 klinik şefi, 900 klinik şef yardımcısının bir bölümünü siz atadınız, bir bölümü girdikleri sınavlar sonucu bu görevlere atandı. En son 26 Ocak 2010 tarihinde yapılan sınavla 156 klinik şefi, 254 şef yardımcısı bu kadrolarda görev yapmaya hak kazandı. 663 sayılı KHK'ye bile uymadan, karanlık bir hukuksuzlukla, eğitimci hekimleri, eğitim verdikleri birimindeki eğitim hizmetinin ve sağlık hizmetinin sorumluluğundan azlediyorsunuz. Bir gecede onlarca yıldır verdikleri emekle bu görevleri yapmaya hak kazanan iyi eğitimcileri, eğitimde ve hizmette saf dışı bırakıyorsunuz.

Özellikle de sizin gibi düşünmeyen, sağlık hizmetini ve eğitim ortamını ticarileştirmeye direnen/direnecek iyi hekimlerin, eğitimcilerin bilgisini, becerisini, nitelikli hekim yetiştirerek yeni kuşaklara aktarmasından mı çekiniyorsunuz? Performans/para/ciro baskısı/kar-zarar hesabı yerine sağlık hakkına sadık kalacak kuşakların gelmesinden mi endişeleniyorsunuz? O kadar çabanıza rağmen hala asistanların, tıp öğrencilerinin dilinde 'doktor ne demek? Performansla çalışan tüccar mı demek?' şarkılarını mırıldanmalarından, yüksek sesle söylenmesinden mi rahatsız oluyorsunuz? 'Kim yetiştiriyor bunları!' diye uykularınız mı kaçıyor?"

"Zehirli elmayı kabul etmeyin"

Açıklamada, "görevli olduğu kadroyu bilimsel bilgi ve becerisi ile hak ettiğini düşünmeyen, atama yolu ile bir yıllığına eğitim sorumlusu yapılan kişilerin hekimlik değerleri yerine 'verilen emirleri' daha kolay mı yerine getireceğinin düşünüldüğü" sorusu dile getirildi.

Hekimlik eğitiminin, eğitimcilerin görevlerinin güvencesi ve bilimsel özgürlüğü olmadan yürütülemeyeceği dile getirilen açıklamada, “Atama ile, emir komuta zinciri ile düşünen, eyleyen, bilen hekim yetiştirilemez. Bunun için görevden alma ve atamalara hemen son verilmesini istiyoruz. Nitelikli sağlık hizmeti bekleyen halkımıza bu yapılanın sağlık hakkına, iyi yetişmiş hekimlerden hizmet alma hakkına ağır bir müdahale olduğunu bildiriyoruz. Hekimlerden bu hukuksuz onursuz görevden alma ve atamalara karşı çıkmalarını, bir başkasının hakkının gaspıyla oluşturulan zehirli elmayı kabul etmemelerini bekliyoruz. Bu durumun iyi hekimlik ortamını zehirleyen, telafisi olmayacak sonuçlar doğuracağını hatırlatıyoruz. KHK'nin bu hükümleri de dahil iptali için Anayasa Mahkemesine götürüleceğini düşünmekle birlikte, klinik şefliği ve şef yardımcılığı görevlerinden alınan hekimlerin bu hukuksuz işlemlere karşı yapacakları itirazları, hukuksal başvuruları destekleyeceğimizi duyuruyoruz” denildi.

BİR MESLEK ÖLÜRKEN... HAKKIMI HELAL ETMİYORUM SAYIN BAKAN...

Yeni doğan ve yaşama merhaba diyen her bireyin mücadelesi o andan itibaren başlar. Yaşam mücadelesi içinde çetin yollar onu beklemektedir. Ekmek aslanın ağzında. Herkes çocuğunun, yakınının, eşinin, dostunun iyi bir mesleğe sahip olmasını ister. Evlenmek ve mutlu bir yuva kurmak, çoluk çocuk sahibi olmak iyi bir mesleğe sahip olmayı gerektirir. Bizim eskilerimiz dedelerimiz, babalarımız hep devlet memuru olmayı devlet kapısında çalışmayı hayal etmişti. İyi bir meslek sahibi olabilmek için hayat mücadelesi çetindi. Uzun uğraşı, uzun bir eğitim gerektiriyordu. Ailenin, annenin, babanın beklentisi çocuklarının iyi bir mesleğe sahip olmasıydı. Bu nedenle doktorluk revaçta bir meslekti... Herkes bu mesleğe sahip olamazdı. İyi okuyan ve yetenekli çocukların hayal edebileceği bir meslekti... Doktor olduktan sonra kazanacağı para ile ailesini geçindirebilecek iyi bir meslekti... Herkes kızının ve oğlunun doktor biri ile izdivaç yapmasını arzu ederdi. Toplumun zeka seviyesi yüksek ve yetenekli çocukları bu mesleğe sahip olabilmek için kıyasıya yarışarlardı. Şimdi durum değişti. Şimdi meslek sıralamasında doktorluk en son sıralara düştü toplumun yetenekli gençleri değil sıradan yeteneği olmayan, zeka seviyesi düşük insanların müracaat edebileceği bir meslek konumuna getirildi. Bunu başaran sayın yetkilileri kutluyorum. Tabiki başta Sn. Sağlık Bakanımız Recep AKDAĞ'ı kutluyorum. Vebaliniz çok ağır sayın bakan, doktor olduğunuza halen inanmak istemiyorum. Bir mesleğe bu kadar kötülük yapılabilir mi?.. Hayır olamaz diyorum... Acaba rüya mı görüyorum diye düşünüyorum... Maalesef gerçek... Hayal aleminden uyanıyorum... Vebaliniz çok ağır Sayın bakan, bu toplumun sağlığını hekim adı altında görev yapacak beceriksizlere bırakacaksınız. Bu mesleği bitirdiniz, dibe vurdurdunuz sayın bakan, başardınız Sayın bakan sizleri kutlarım...

Otuz iki senedir sağlık bakanlığında hekim olarak görev yapmaktayım. Hiç bu kadar kötü bir konuma düşmemiştik. Biz sizlerin emrinde çalışan memurunuz konumundaydık. Bizleri halka şikayet ettiniz. Halkın bizlere karşı örgütlenmesini istediniz. Şikayet için ALO 184 hatları kurdurdunuz. Haklı, haksız yere her gün şikayet edilmekten ve her gün şikayetçilere yazılı veya sözlü ifade vermekten bizleri bıktırdınız. Bu nedenle görevimizi yapamaz olduk... Ama bizim haklı olduğumuz pozisyonlarda bizim hakkımızı arayabileceğimiz bir makamın olmadığını gördük. Halka gösterdiğiniz şefkati maalesef bizlerden esirgediniz. Bizleri koruyup daha iyi çalışmamız için motive edeceğiniz yerde halka şikayet ederek daha çok oy getirecek popülist politikalarla uğraştınız. Her mesleğin içinde olduğu gibi hekimlik mesleği içinde de bizi kötü temsil eden meslektaşlarımızın olabileceğini kabul ediyorum. Sizin göreviniz kötü olanları-

nı ayırmak, disiplinize etmek veya ıslah etmek olmalıydı. Elinizde yüzlerce müfettiş var. Halka iyi davranmayan sorumsuz meslektaşlarımızı ayırt edebilir gerekirse onları meslekten men edebilirdiniz. Ama bu sizlere daha fazla oy getiremezdi. Şuanda 12 senedir cerrahi klinik şefliği yapmakta olan bir hekimim...Yıllık iznimden döndüğümde 02.Kasım.2011 tarihli kanun hükmünde kararname (KHK) ile mesleğimi elimden aldığınızı gördüm. On iki yıldır sürdürdüğüm şefliğimi bir bahane uydurarak elimden aldınız.Her 15-20 günde bir yönetmelik değişiyor, KHK kararname çıkarılıyor... Geleceğimizi,önümüzü göremiyoruz.. Bizi kör ettiniz Sn Bakan.... Devlete güvenemez olduk... Sayın Bakan size hakkımı helal etmiyorum. Öbür dünyada iki elim yakanızda olacak. Şuanda 55 yaşındayım 65 yaşına kadar yani 10 yıl daha bu görevde kalacaktım. Yine asistan eğitip bu ülkeye uzman yetiştirecektim ancak anayasal hakkımızı gasp ederek birilerinin gönlünü yapmak için Kamu Hastaneler Birliğini ihtas ettiniz.. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum Sn Bakan. Türkiye’de sağlığı kimlere teslim etmek istediğinizi çok iyi biliyorum. Sayın bakan haklısınız bu meslek örgütünde bu dayanışma oldukça siz her şeyi yapabilirsiniz. Bu halk size %50 oy verdikçe siz her şeyi yaparsınız. Şuanda ses çıkarmayan meslektaşlarım ve hatta sizleri canı gönülden destekleyen hekim arkadaşlarım “sarı öküz” fıkrasını ileride yaşayacaklardır; hem de çok kısa sürede. Bir gün sıranın kendilerine de geldiklerini göreceklerdir. Ama iş isten çoktan geçmiş olacaktır.

Hekimlik mesleğinin kalitesi sayenizde en aşağı seviyelere düştü Sayın Bakan... Döner sermaye priminden daha çok puan ve karşılığında daha çok para alacağım diye düşünen hekimler eğitim yerine puan için uyduruk işlerle uğraşmaya başlamışlardır. Eğitim hastanelerinde %50 eğitim ve %50 hizmet anlayışı maalesef yok edilmiştir. Sizlerin istediği gibi %100 hizmet anlayışı hakim kılınmıştır. Unutmayın Sayın Bakan eğitimden nasibini almamış bu doktorlar günün birinde sizi veya yakınlarınızı ameliyat edebilirler... Allah kaza bela vermesin ama şayet bir Anadolu’nun bir kasabasında trafik kazası geçirirseniz ve ameliyat olmanız icap ederse gönlünüz rahat ederek meslektaşımıza teslim olabilecek misiniz? Yoksa Cenab-ı Hak böyle yazmış gerekirse ölürüz mü diyeceksiniz? Kamu hastaneler birliği kurarak Türkiye’de sağlığa yeni bir sistem getirdiniz ama merak ettiğim bir konu var. Bu hastaneleri idare edecek olan idareciler kimlerden seçilecektir... Ne demek istediğimi gayet iyi anladınız sayın Bakan... Yoksa bu sistemin kurulmasını dostumuz ülkeler mi istedi...Biz de uyguluyoruz... Günün birinde siz de bu dünyadan göçüp gideceksiniz öbür dünya hesap verme yeridir sayın bakan... Dilerim o dünyada zora düşmezsiniz. Türkiye’de sağlık bakanlığına bağlı eğitim ve araştırma hastanelerinin şef ve şef muavinliklerini bir kararname ile yok ettiniz. Üç ay-Bir yıl içerisinde boşaltılan bu şeflikleri idare edebilecek kişilerin atanacağı belirtilmektedir... Sahi sayın bakan bunlar kimler-

dir acaba?... Bu şefliklerde çalışan insanlar, görev yapan insanlar anayasal bir hak kazanmıştı. Bunları alma hakkınız yoktur sayın bakanım, bunları onore ederek devlete bağlı veya sağlık bakanlığına bağlı kurulacak üniversitelerde akademisyen olarak değerlendirseydiniz hiç birinin size söyleyeceği bir lafı olamazdı. Ama mesleklerini gasp edip düz memur konumuna getirmeniz kabul edilebilir bir durum değildir. Şimdi merak ediyorum herhangi bir suç işlememiş genel müdürü görevden alabilir misiniz? Eğer alırsanız ona bir müsteşar muavinliği vererek onu değerlendirir misiniz? Olması gereken budur herhalde... Ama siz öyle yapmadınız, siz insanların hakkını gasp ettiniz onları tepeden aşağı yuvarladınız... Onlar haklarını öbür dünyada arayacaklardır Sayın Bakan... Ben Türkiye Cumhuriyeti tarihinde 3'lü imtihan sistemi ile şef olan ilk ve son guruptanım öyle bir siyasi otoritenin atamasıyla veya birilerinin aracı olmasıyla bu göreve gelmedim. YÖK sistemi ile önce yabancı dil sonra teorik imtihan takiben ameliyat becerisi ve sözlü imtihanı başarılarak şefliğini kazanmış ve bu koltuğa sahip olmuş insanım.Kazandığım bu makamda emek var,uğraşı var,uykusuzluk var,alın teri var... İşte o nedenle bu hakkımı gasp edemezsiniz diyorum. İşte o nedenle hakkımı helal etmiyorum.. Beni aldığınız klinik şefliği makamına beni idare etsin diye önceden benim başasistanım olan kişiyi atadınız,yani hocasını talebesine bağladınız.. Bunun neresinde liyakat ve ilahi adalet...

Sayın Bakan, üç dönemdir sağlık bakanlığı yapıyorsunuz. Dilerim 5 dönem daha yaparsınız. Ama merak ediyorum 10 yıllık sürede sağlık bakanlığına bağlı eğitim ve araştırma hastanelerinin ihtiyacı olan şef ve şef muavinleri kadrosuna(bir defa hariç) imtihan sistemi ile hiçbir öğretim görevlisi aldınız mı? Eğer almadıysanız neden almadınız? Neden imtihan açmadınız? Hatırladığım kadarıyla bütün şef ve şef yardımcılarını insiyatif kullanarak o kadrolara atadınız. Bu doğru bir yaklaşım mıdır? Sizin atadıklarınızdan önce imtihan sistemi ile gelen şef ve şef muavinlerinin hakkını nasıl gasp edebiliyorsunuz? Sizce bu kadrolardan aldığını kişiler mağdur oluyor mu? Evet Sayın Bakan konuşulacak ve yazılacak çok şey var ama bunları yüzlerce sayfaya sığdıramayız bunları.. Yazsak bile benim Anadolu insanım, köylü vatandaşım hatta şehirli vatandaşım bunları anlamaz.Önemsemediği için,sizlere güvenmediği için anlamak istemez..

Şahıslara ve toplumun belli kesimlerine göre üniversiteler ve tıp fakülteleri kurduyorsunuz. Hani liyakat vardı... Hak –hukuk vardı... Bilim ve Bilimsellik vardı...Hepsi uçtu gitti... Bu ayrıcalık niye Sayın Bakanım? Yoksa bizim bu ülkeye hiç mi hizmetimiz yok? Yoksa benim veya benim konumumda olan diğer meslektaşlarımızın dosyaları bir günde profesörlüğe layık gördüğünüz insanlardan – kişilerden çok mu kötü? O zaman herkese bir görev düşüyor, internete girerek isim isim bilimsel yayınları incelemelerini istiyorum. Ne demek istediğim o zaman daha iyi anlaşılacaktır. Ülkemiz-

de Üniversite açmak tabi ki ülkemizin yararına ...Binaların çokluğu veya güzel binalar eğitim yapmıyor.. Eğitim ve öğretimi yapacak bilim adamlarını, kaliteli doktorları küstürdünüz,çoğu istifa etil.Belki böylesi sizin işinize daha iyi geliyor,kadrolar kürsüler boşalıyor.. Ama o zaman iyi ve kaliteli öğretim elemanı nasıl bulacağız.

Mesude Erşan'ın 5 Ekim 2011 tarihli yazısına göre Özel hastaneler ve sağlık kuruluşları derneği ile bir toplantı yaptınız.. Niyetiniz “Özele kaçan doktorlara fren koymaktı”.Daha doğrusu doktorların devlette çalışmalarını sağlamaktı.O toplantıda ne söylemiştiniz hatırlıyor musunuz?Belki hatırlamayabilirsiniz ben tekrar hatırlatayım.. Doktorlara fazla para veriyorsunuz.. Ben doktora 5 bin lira verirken siz 20-30 bin lira veremezsiniz.. yoksa özele kaçır.. gözdağı vererek özel hastane yetkililerini korkutmuş oldunuz.. Tabi “körün istediği bir göz Allah vermiş iki göz” onlarında istediği bir şey.. Ama bir sağlık bakanı olarak özel tıp merkezlerinde çalışan hekimin 5-7bin, Özel hastanelerde çalışan hekimin ise 5-10bin TL aldığını bilmiyordunuz.. İki bin on iki yılındaki niyetiniz döner sermaye gelirini de keserek uzman doktoru 3-5bin TL.ye çalıştırmaktır...Sayın Bakan hani serbest piyasa ekonomisi vardı...Hani özgürlük vardı...Muayenehanesini tercih eden doktor özelde de ameliyat yapamıyacak.. Neden? Biz Bele ne kampında değiliz...Tercih yapın, ya devlette veya muayene hanede çalışın dediniz .. Şimdi muayenehaneyi tercih edenlerin önünü neden kesiyorsunuz.. Ya devlette veya özel hastanede çalışacaksınız diyorsunuz.. Özel hastanelerle de anlaştığınıza göre kölelik sistemi başlamış oldu...Özel hastaneler de şimdi burnundan kıl aldırıyor...Anlaşma tamam.. Uymayan olursa ruhsatlarını iptal ettirirsiniz.. Medical park ve benzeri hastaneler de ucuza çalıştıracak hekimleri bulmuş olacak...

Hekimleri küstürerek bir yere varamazsınız... Bizleri halkın cebine elini atan kişiler olarak tanıtamazsınız.. Hekimler de bu ülkedeki diğer memurlar, iş adamları, politikacılar gibi bu toplumun içinden çıkmışlardır. Bizler hekim olarak bu mesleği seçerken elbette maddi imkanlarını düşünerek de seçimimiz etkili oldu. En azından hekimlik mesleğinin itibarlı, hoş görülmesi, halkın gözünde sevilen ve kazancı bol olan bir meslek olduğunu düşünerek bu mesleği seçtik. Para gözlü, soyguncu değiliz Dünya'daki ve Türkiye'deki zenginler sınıfını inceleyecek olursanız hekimlik mesleğinden zengin olmuş ve sıralamaya girmiş kimseyi göremezsiniz. Ülkemizde ki zenginleri inceleyecek olursanız çoğunluğunun sırtını devlete ve siyasi otoriteye dayandırıldığını ve benim vergilerimi devletin cebinden aldığını göreceksiniz. Liseden sonra 6 – 7 senede tıp fakültesini bitiren ve pratisyen doktor ünvanını alan meslektaşlarımız ortalama 5 yıl ihtisas ve bazen de 3 – 4 sene yan dal ihtisası yaparak uzman hekim ünvanı almaktadırlar. Akademik kariyer yapmak isteyenler gece gündüz çalışarak klinik ve deneysel çalışmalar peşinde koşmaktadır. Akademisyen olabilecek içerikli dosyayı elde ettikleri zaman sağlık bakanlığı eğitim ve araştırma hastanelerinde şef yardımcılığı ve şef-

lik imtihanlarına girmektedirler. Üniversiter sistemde ise doçentlik imtihanına hazırlanmaktadır. Bunu başardıkları zaman profesörlük kadrosunu elde etmek için kadro beklemektedirler. Sizin anlayacağınız doktor dediğiniz kişiler ilk okuldan başlayarak ta ölünceye kadar okumak, okumak, okumak ve öğretmek, öğretmek, öğretmekle meşguldürler. Günleri böyle geçmektedirler. Tıpta dünya literatürünü günü gününe incelemek ve yeniliklerini takip etmek zorundadırlar. Bu süreçte geceleri en fazla 4 – 5 saat uyumaktadırlar. Bu bilgi birikimi sonucunda 35 – 40 yaşından sonra muayenehaneye açılmaktadırlar. Yani sizin bildiğiniz gibi öyle 2 şık şık 1 tık tıkla 200 – 300TL. muayene parası almıyorlar. Yıllarca emek harcıyarak biriktirdikleri bilgi dağarcığından sundukları bilginin karşılığını alıyorlar.

Ey halkım şimdi Sn Bakanı alkışlayınız.. Zira sizin için büyük işler başardı...Ama nasıl bir sağlık hizmeti alacaksınız ben de merak ediyorum... Sizleri hangi kariyerdeki hekimlerin tedavi edeceğini merak ediyorum... Eğitimi sıfıra indirilen bir sistemde başarılı hekim bulmanız çok zor olacaktır.. Bilim adamının yetişmesini ise hiç beklemeyeceksiniz... Dalında söz sahibi olmuş doktora nasıl ulaşacaksınız ben de merak ediyorum... Bunun ucu size de dokunacak, 1-2 sene sonra ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Benim mücadelem şahsi değildir...Şefliğimin alınmasıyla ilgili değildir...Benim mücadelem mesleğimizin onuru ve geleceğiyle ilgilidir.. Benim mücadelem halkımın daha kaliteli sağlık hizmeti almasıyla ilgilidir.Halka küserek bir yere varmamız mümkün değildir...Onları bilgilendirerek haklarını savunmalarını böylece kaliteli sağlık hizmeti almalarını sağlamak bizim görevimiz olmalıdır.

Şimdi biraz da meslek odalarına ve hekimlere seslenmek istiyorum. Ey kendini hekim sanan kişiler bu kadar hakkınız fütursuzca gasp ediliyor emeğiniz sömürülüyor sizlerde hala tık yok... Sahi merak ediyorum bu tabip odaları, Türk Tabipler Birliği ne işe yarar? Öyle 3 – 5 lokal toplantı düzenleyerek sakın hakkımızı aradığınızı söylemeyiniz. Biz gerçek icraat istiyoruz. Neden hiç toplu istifayı düşünmediniz, neden meslektaşlarınızın bir kısmını istifa etmelerini önermediniz? Acil sağlık hizmetleri dışındaki sağlık hizmetlerini neden durdurmadınız? Bakalım o zaman Sayın Bakan ve bu kararları alan insanlar ne diyeceklerdi, tavırları ne olacaktı? Bizler demokratik hakkımızın dışında başka gayri kanuni bir eylem peşinde değiliz. Siyasi otoriteye ve devlet makamlarına saygılıyız; ancak bu hakkımızı arayamayacağız anlamına gelmemelidir.

Dr. Necmi KURT

DR. LÜTFİ KIRDAR KARTAL EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ BAŞHEKİMLİĞİ'NE,

(Sağlık Bakanlığı, İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü, Maltepe Toplum Sağlığı Merkezine iletilmek üzere)
Kartal / İstanbul

Yirmi altı Ağustos 2011 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanan 650 sayılı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile muayenehane ya da kamu hastanesinden yalnızca birinde Çalışma mecburiyeti getirilmiş,, takiben 2Kasım 2011 tarihinde yürürlüğe giren 663 sayılı Sağlık Bakanlığı ve bağlı kuruluşlarının teşkilat ve görevleri hakkında kanun hükmünde kararname ile yaklaşık 12 yıldır yürüttüğüm Cerrahi klinik şefliği kadrom elimden alınmış durumdadır.

Bu ülkeyi, devleti ve milleti idare eden seçilmiş bir hükümetin ve idarenin kararlarına ve uygulamalarına saygı duymak ve uymak vatandaşlık görevimdir, ancak bir insan ve bu ülkenin bir vatandaşı olarak haklarımı korumak veya haklarımın korunmasını istemek de bilinçli bir vatandaş olarak görevimdir. Demokrasinin, demokratik kuralların ve insan haklarının geçerli olduğu, hukukun üstünlüğünü kabul etmiş, yasama, yargı ve yürütmenin insan varlığını ve refahını birlikte yücelttiği, vatandaşlık ve insan haklarının korunduğu bu sosyal hukuk devleti yapısında haklarını koruyan bir vatandaş ve bir birey olarak bizlere ve mesleğimize karşı haksızlık yapıldığı inancındayım.Cumhuriyet tarihinde bir ilk olan 3 lü imtihan sistemini kazanarak şef olan bir hekimim.Hiç kimsenin tavassutu veya siyasi otoritenin atamasıyla bu makama gelmedim.. Altmış beş yaşına kadar Anayasal hakkım olan klinik şefliği görevim elimden alınmış,diğer bir ifadeyle de 9 yıl daha benim tecrübe ve birikimlerimden yararlanabilecek olan hastaların, asistan ve uzmanların da hakkı elerinden alınmış oldu...

Kamu ve özel çalışma şartlarını birbirine karıştırmadan, büyük bir şevk ve çalışma arzusu ile bugünlere geldim.Altıyüz elli sayılı Kanun Hükmündeki Kararname (KHK) ve Şef ve şef muavinliği sona erdiren 633 sayılı yasa nedeniyle çok sevdiğim, hayatımın, işimin çok önemli ve özel bir parçasını oluşturan, hem eğitim hem de sağlık hizmetlerini bir arada yürüttüğüm Sözde Cerrahi klinik Şefliğinden ayrılmak zorunda bırakıldığımdan son derece üzgünüm. Tedavisine katkı sağladığım hastalarımın, bu kliniği eğitim ve sağlık hizmetlerinde üst seviyelere birlikte taşıdığımız uzman arkadaşlarımdan, eğitimci olarak varlık nedenim olan, bize verilen tıp ilmini usta çırak ilişkisi içinde aktarmaya çalışırken istemeden de olsa yarı yolda bıraktığım asistanlarıma, ailemden daha çok beraber olduğum klinik ve hastanede görevli tüm çalışma arkadaşlarıma,,bizlere ciddi anlamda katkılar sunan başta Sn

baştabibimiz olmak üzere tüm idarecilere teşekkür ediyor haklarını helal etmelerini ve beni bağışlamalarını diliyorum.

Halen2011 yılına ait yıllık iznimi kullanmaktayım .İzin bitiminde 03.02.2012 tarihinde emeklilik işlemlerinin başlatılmasını talep eder,her halukarda görevim anında haksız yapılan düzenleme ve uygulamalar nedeniyle uğramış olduğum her türlü zarar ve ziyanımı talep etmek hakkımı da saklı tuttuğumu bilgilerinize sunar, gereğini saygılarımla arz ederim.31.01.2012

Doç. Dr. Necmi KURT

MESLEK ONURUMUZ İÇİN HAYDİ HAYIRLISI..

Hekimler meydanlarda,... 18 Aralık 2011 günü saat 12.00de Taksim'deydik.. Yanımda doktor olmak üzere olan kızım Kübra Neslihan'da vardı.. Birlikte Yürüyüşün başlayacağı Tünel'in önündeydik... Hava soğuk olmasına rağmen bayağı kalabalık vardı.. Daha önceki yürüyüşlerde görmediğim simaları görüyordum.. Sağcısı-solcusu eski tüfeklerin çoğusu oradaydı... Meslek onurumuzu kurtarmak için oradaydık... Belliki bıçak kemiğe dayanmıştı ... Daha önce hiç yürüyüşlere katılmamış meslektaşlarımız birlikte tek yürek olmak için oradaydı... Ortak görüş:Kendimiz için değil,geleceğimiz,çocuklarımız,meslek onurumuz için oradaydık.. Kızım için oradaydım.. Yanımda yürüyen öğretim üyesi arkadaşım bana takılıyor “İster misin şimdi Tek yol devrim diye bağırınsınlar.. ”Benim cevabım gecikmiyor.. ”Neden olmasın bizde Tek yol Devrim diye slogana katılırız.. Eskiden” Milliyetçi Türkiye” diye çok slogan atmıştık”.. Kortej istiklal caddesinden Taksime doğru yürüyordu.. Kalabalık, vakur ve sesli-görkemli bir yürüyüştü.Halkın bazıları bize destek veriyor ve alkışlıyordu .Soldaki binanın 2.katında Türkiye Komünist Partisi'nin Levhası ve amblemi var.. Bizim yaşta bir sakallı bey ve biri bayan iki genç bizleri alkışlıyorlar.. Bende dönerek onları alkışladım.. Ne günlere gelmiştik yarab.. Eskiden olsa birbirimize taş atardık.. Onlarda bizim .. Bizde onların bunu benimsedik ya.. Bu da güzel bir şey.. Sağ olsun vesile olanlar..

Birlikte yürüdüğümüz ben yaştaki emekliliği gelmiş arkadaşlar hepsi kırgındı.. İsteyerek hastaneye gitmediklerini ve isteyerek hasta bakmadıklarını söylüyorlar.. Bizi halka paracı ve menfaatçi hekim olarak tanıttıklarından yakınıyorlar.. Özellikle bu işi kotaran ve bizi halka şikayet eden Sağlık Bakanına kızıyorlar.. ”Hangi ülkede Alo 184 hattı vardır?Hangi ülkede Sağlık Bakanı kendi kurumunda çalışan hekimlere karşı halkı kışkırtarak hekimlere karşı örgütlenin der.”diyerek yakınıyorlar.

Bu ülkenin pek çok sorunu varken Hırsız-soysuz hekimler sendromu başlatıldı... Bundan daha iyi halkın oyu alınamazdı.. Bundan daha popülist politika olamazdı.. Bu ülkenin tek suçlusu hekimler.. Halkı soyuyorlar,halkın sağlığı ile oynuyorlar.. Vah vah vah.. çok yazık... .. Bunlar Belediyeleri,ihaleleri,taşören firmalar vasıtasıyla ülkeyi nasıl soyduruyorlar görmüyorlar mı?Kimsenin gıki çıkmıyor.. Yazan veya konuşan mıhlıyor... Yandaşlar alkışlıyor.. Dini bütün cemaatlerimiz pastanın devamı için Allah'a dua ediyor ve gece gündüz ülke yönetimi için çalışıyor... Eskiden beri doktora hıncı olan halk bıyık altından gülüyor.. Nasılda hallettiler bu namussuzları.. Bravo... yaşa.. Hekimin karşısında ise çok üzüldüklerini ifade edenler olsa bile inanmayın... Fatih Altaylı'nın teke tek programında Sağlıkla ilgili sorunlar tartışılır-

ken gelen hakaret içerikli ve küfürlü mesajlara çok kızmış ve “Ben doktor olsam bu insanlara sağlık hizmeti sunmam” diye tepkisini göstermişti. Türk tıbbına çok yazık oluyor... Çok kötü şeyler oluyor.. Tıp eğitimi, hekim kalitesi dibe vuracak.. Akıllı olan becerikli öğrenciler artık Tıp fakültelerini tercih etmeyecek... Yeteneksiz ve zeki olmayan 10.sınıf gençler Tıbbıye’yi tercih edecektir... Performans denilen rezalet zaten kaliteli hekim yetiştirmeyi önlüyor.. Eğitim yerine çok puan alıp çok kazanmak isteyen asistan ve uzman hekim eğitime fırsat bulamıyor. Zamanı olsa bile eğitimi tercih etmiyor, çok para kazanmayı tercih ediyor.. Asistan ve uzman büyüğünü küçüğünü tanımıyor, deontoloji kavramı işlemiyor artık.. Bizleri kim tedavi edecek diye cidden korkmaya başladık...

Taksim meydanında basın açıklaması var. İstanbul Tabip Odası başkanı açıklama yapıyor. Bakın ne diyor.

- Türkiye’deki Sağlık hizmeti paraya endekslendi.. Kaliteli hizmet ve kaliteli hekim ve sağlık çalışanı istenmiyor.. Çok iş yapan çok para getiren sağlık çalışanı isteniyor.. Sağlık giderlerinin 2010 yılında 40 milyar dolara, 2011 yılında ise 49.5 milyar dolara yükseldiğini gören hükümet hemen çark ederek hastanelerde muayene olan hastalardan 15 TL, Aile hekimliğinde muayene olan hastalardan ise 3 TL. lik bir ücret alınmasını istiyor.. Acil serviste muayene olan hastalardan muayene ücreti alınmıyor. Gerekçe olarak Sağlık Bakanı şöyle diyor: Sağlık hizmetine kolay ulaşan vatandaş harcamaları artırdı, o nedenle bu ödemeleri yaptırmak zorundayız... Kısaca şunu demek istiyor.. Ey halkım size çok taviz verdik .. Sizde iyi niyeti suistimal ettiniz. Önüne gelen istediği zaman muayene olmaya gidiyor. Amerikada doktora giden hastaların %35 ine ilaç yazılırken Türkiye’de bu oran %85’ lerede... Nasıl bir ilaç savurganlığı görüyor musunuz? Sağlık Bakanlığı popilist politikalarla halkın oyunu almak için sorumsuz harcamalara göz yumarken son zamanda işin içinden çıkamayacağını anladı. Önceden Türkiye’de alınan ilaçların %45 i kullanılmıyordu şimdi ise bu oran %60’ lara çıkmıştır. Halkın alacağı sağlık hizmetinin kalitesinin düşeceği kesindir. Beş altı sene sonra bunun etkisi görülecektir... Sn Halkımız bunun değerlendirmesini zamanı gelince daha iyi yapacaktır.

DOKTOR GREVLERİ VE MUHAFAZAKAR HEKİMLER

Op. Dr. Cevdet Tokat

29 Aralık 2011

Op. Dr. Cevdet Tokat'ın Prof. Dr. Ahmet Rasim Küçükustaya gönderdiği ve www.ahmetrasimkucukusta.com adresinde de yayınlanan bu mektubu "Hekimler Neyi Bekliyor?" tartışmamızla ilgisi nedeniyle yayınlıyoruz:

Ben ihtisasımı yaptığım yıllarda hocamızın birisi biz asistanlara yeni çıkan "Mapixim" isimli 4. kuşak sefalosporini profilaksi için kullanmamızı söyleyince şok olmuştum. İlgili ilaç o zaman çok pahalı idi; represant arkadaş ilacı hocamıza çalışmış ve kongre sponsoru olmuş, bunu sonradan öğrendim. Her hocanın kendine göre değişik profilaksi ilaçları vardı.

21 Aralıktaki grevle ilgili görüşlerimi de sizinle paylaşmak istiyorum.

Öncelikle şunu belirtmeliyim: Sağlık alanında halkın aldığı hizmetleri kesinlikle olması gereken şeyler olarak destekliyor (SSK kuyrukları, SSK, Emekli sandığı birleştirilmesi vs.) inkâr etmiyorum ancak bu süreçte katkısı tartışılmaz olan sağlık personelinin çok ihmal edildiğini düşünüyorum.

Dün biz "Müslüman doktorlar" greve katılmadıysa bu asla sağlık uygulamalarından memnun olduğumuz anlamına gelmez.

Zamanında başbakanla aynı yollarda beraber (MGV gibi kuruluşlarda) yürüyenlerden biriyim.

Şu anda doktorlar olarak %90'dan fazlamız sağlık bakanının bizlerle ilgili uygulamalarından şikâyetçiyiz ve yapılan değişikliklerde görüşlerimizin alınmasını istiyoruz.

Ben 46 yaşında 22 yıllık bir hekimim, genel cerrahi uzmanıyım. Şu anda emekli olan arkadaşlarımız İstanbul ya da Ankara'da 1500 TL emekli maaşı alıyorlar.

Dün gece milletvekilleri emekli maaşlarını 8000 TL'ye çıkarmışlar. 5000 TL ile geçinemeyeceklerinden korkmuşlar, millet Ermeni tasarısıyla uğraşırken 4 partinin ittifakıyla bu iş şimşek hızıyla meclisten geçmiş.

Bir hafta önce de danışmanlarına 5500 TL, sekreterlerine 4750 TL maaşı uygun görmüşler. Biz hekimlere ise 5000 TL sabit maaşı çok görmüşler.

Hocam mümkünse Hayrettin Karaman hocanın oğlu ürolog Prof. Dr. İhsan Karaman'la görüşmenizi öneririm.

O size tam gün uygulamasından önce Bakanla olan görüşmelerini ve Bakanın bize bakış açısını ayrıntılarıyla anlatacaktır.

Büyük şehirlerde yaşayan uzman doktorların maaşı 1900 TL civarında. Döner sermaye dersenez hastaneler arasında ve branşlar arasında, bazen aynı branşta bile çok farklı.

Kimi doktor 1500 TL, kimi doktor 7000 TL kimi doktorda "0" TL döner alıyor. Bu kadar adaletsiz bir dağılım nerede var?

Hasta azlığı ya da diğer sebeplerle puanı düşük doktorlara başhekimin inisiyatifıyla %70 ek puan verilmesi (başhekimlerle olan diyaloga göre değiştiğinden) bu adaletsizliği yeterince gideremedi.

Doktorlar arasında iş barışı yok oldu. Hekimler ağır hastalar yerine puan getiriçi işlere yöneldi.

Sağlıkta şu an uygulanan "ne kadar muayene=o kadar para, ne kadar ameliyat=o kadar para" üzerine kurulu performans sistemi uygulanıyor.

Bu sistem insan bedenini, "üzerinden para kazanılan bir meta" haline dönüştüren vahşi kapitalist ve materyalist bir uygulamadır. Bu insan odaklı değil tam da para odaklı bir sistemdir.

Bir şekilde bunun değişmesi gerekir. Bu düşüncelerimizi bakanlığımız halktan alınan oy sarhoşluğu ile hiçbir zaman dikkate almadı.

Hepimizi eli vatandaşın cebinde olan yankesici olarak gördü. Bizim istediğimiz döner değil emeğimize ve onurumuza yakışır sabit maaştır.

Başbakanımız eylül ayında Kayseri' de yaptığı sağlık kompleksi temel atma töreninde "Doktormuş! Senin mimardan, mühendisten ne farkın var" demişti de halkımız derin bir "yuuuuuh" çekmişti.

Ama hiç istemesem de, mazlumun ahını acilen işiten "yerlerin ve göklerin sahibi" kendilerini o konuşmadan 3 ay sonra doktorların eline düşürerek mimardan mühendisten doktorun ne farkı olduğunu gösterdi.

Keşke böyle bir hastalıkla yüzleşmeden başbakanımız doktorların kıymetini anlayabilseydi.(Bu arada kendilerine Allah'tan acil şifalar diliyorum, bu ülkenin ona daha çok ihtiyacı var).

Bakanımız sürekli "hasta hakları" adı altında vatandaş tahrir edercesine "paracı doktor" yaftası ile vatandaş üzerimize saldı.

İstediği işi olmayan her vatandaş hastanedeki idareci odasına adeta kurtlar vadisindeki Memati üslubuyla taarruz gerçekleştiriyor.

Etrafımızda doktorlara ağza alınmayan küfürlerin ve hakaretlerin sebebi bizi idare edenlerin "acile gelen herkes acildir ya da şikâyeti olanlar hemen Alo 184' e şikâyet etsin gibi" beyanatlarıdır.

İnternette halkın %90'ı doktorlara yorumlarında kin kusmaktadır. Bunun sorumlusu kesinlikle biz vicdanına danışarak hareket eden doktorlar değiliz.

İçimizden 3-5 tane kanı bozuk çıkabilir ki her meslekte bu tipler vardır. Acillerde sürekli hasta yakınlarıyla gerginlik yaşamaktan işimizi yapamaz hale geldik.

Eskiden 2 bekçi ile idare edilen hastaneler şimdi onlarca güvenlik görevlisi ile asayışı sağlamakta zorlanıyor.

Hastaneye gelen hastaların 1/3'ü para ödememek için acillere hücum ediyor ve bunların %62'si (Bakanlık verilerine göre) acil olmadıklarını itiraf ediyor.

Aile hekimliği sistemini oturtmak inadiyla aciller tecrübeli doktorları kaybetti. Acillerde hiç doktor kalmasa bile mevzuat gereği aile hekimlerinden yardım alamıyoruz.

20-30 yıldır branşı dışında hasta görmemiş cildiye, göz, FTR uzmanları acile kapı nöbetine kondu. Bu süreçte aciller üzerine durumu düzelterek gerçekçi ve etkili düzenleme yapılamadı.

Özellikle 2003-2009 yılları arasında vatandaşı sıralardan randevulardan kurtarmak için özel sektör hastanelerine denetlenemeyecek ölçüde para aktarıldı.

Sağlık alanı masraflı ve kazançsız olduğu için daha önce doğru dürüst yatırım yapılmazken, o dönemde mantar gibi özel hastane açıldı.

Tabii sağlık harcamaları 4 kat artınca da SGK bugün bir şekilde elini vatandaşın cebine gittikçe artan şekilde sokmaya çalışıyor.

Dün doktorun eli olduğu söylenen vatandaşın cebinde bugün SGK' nın eli var.

Pek çok hekim arkadaşımız gelecekte mutsuz ve umutsuz bir şekilde çocuklarımızın doktor olmasını istemiyoruz artık.

Maalesef pek çoğumuz motivasyonumuzu yitirdik ve işimizi severek yapamıyoruz.

Artık şikâyetimiz yerlerin ve göklerin sahibinin büyük buluşmasındaki mahkeme-i Kübra'sına kaldı.

Selam ve dua ile Allah'a emanet olun.”

MİLLETVEKİLERİNE DE PERFORMANS SİSTEMİ GELMELİDİR

Eğer sağlık sistemi iyiye gitsin diye hekimlere performans sistemi getiriliyorsa, bir öğretim üyesi ve bir vatandaş olarak milletvekillerine de performans sistemi getirilmesini talep ediyorum. Performans sistemi neden yalnızca doktorlara uygulanıyor, neden diğer meslekler de uygulanmıyor, madem o kadar başarılı bir sistem neden milletvekillerine de uygulanmıyor. Milletvekillerinin hepsi çok başarılı, hepsi çok çalışkan mı, hepsi çok iyi mi yapıyor işini, meclise devamlılık durumları, yasa hazırlıkları, vatandaşla bir araya gelme sıklıkları, ülkenin enflasyon oranı, dış borçlar, konuşma yaparken edebe uygun konuşup konuşmadıkları, yapmaları gereken her türlü aktiviteleri öğretim üyelerine yaptıkları gibi A, B, C, D, E v.b. diye puanlanıp logaritmik formüllere konup şu anki maaşları üçte bir oranına indirilip, sonraki dönemde performanslarına göre maaş almalıdırlar. Tıpkı aile hekimlerinde olduğu gibi ceza puanları olmalı, ülkeyi bölücü tarzda mı konuştu düş maaşından 1000 TL, küfür mü etti kes maaşında 2000 TL, gelmedi mi oturumlara oturum başına kes 500 TL. Öğretim üyelerine getirilen performans sistemini savunan herkes, gerçekten dürüstçe, “hekimlerin verimliliğini arttırmak” amacıyla yapıldığına inanıyorsa, tüm meslekler için de bunu savunmalıdır.

Her çalışanın emeğinin karşılığını istemesi hakkıdır, doktor da bilgi ve emeğinin karşılığını ister. Tembel ve eksik iş yapanlar tabii ki cezalandırılmalı. Çürük elmaların ayıklanmasını her dürüst insan ister. Çürük elmaları sürekli öne çıkarıp işini iyi yapanlardan hiç bahsetmemek insafsızlıktır. Kabzımal düşünün tezgahın başına gelmiş, elindeki iki çürük elmayı gösterip fiyat indirmeye çalışıyor, kasasındaki kalan tüm elmaları sağlam olan çiftçi ne yapar, isyan eder bu duruma. Sürekli yanlış iş yapan hekimleri vatandaşın gözü önünde tutarak iyi hekimlerden hiç bahsetmemek ne derece insafa sığar.

Hekimlik mesleğinin kutsallığını öne sürerek, hekimin bilgi ve emeğini sömürmek isteyenler veya buna göz yumanlar diğer kutsal mesleklere de bir bakın derim. Bence milletvekilliği doktorluktan çok daha kutsal bir meslek, doktor hata ile en fazla bir kere de bir insanı öldürür ama milletvekili öyle mi hata yaptığında sadece yaşayan milyonlar değil doğmamış milyonlar da ölümcül etkiye maruz kalabiliyor. Bunu kaç kişi fark edebiliyor? Fabrikası kapandığı için işsiz kalıp intihar edenlerden doktorlar mı sorumlu yoksa bu fabrikaların kapanmasına yol açan özelleştirme yasalarını yapanlar mı sağlık güvencesini kaybettiği için kanser tedavisini yaptıramayan öğretmenden doktor mu sorumlu yoksa sağlık güvencesiz öğretmen çalıştırma yasası yapanlar mı, ilkokul donanımında Tıp Fakültesi açarak bu fakültede kötü eği-

tilmiş hekimin yaptığı hatada o hekim kadar o fakülteyi açan yasaları yapanların da kabahati yok mudur, bir ülkeyi iyi veya kötü yönetmek tüm toplumu etkiler.

Milletvekilleri ülkeyi yönetmek gibi oldukça hassas ve kutsal bir iş yapıyorlar. Milletvekilleri ayda 9500 TL net+ 2 yıldan sonra ek olarak 2000 TL emekli maaşı almaktadır. Gözümüz yok, hak eden hak ettiği ücreti almalıdır. Hekim olmak için 18 yıl eğitim gerekir, milletvekili olmak için 8 yıl ilköğretimi bitirmek yeterlidir. Kıdemsiz profesör 2900 TL maaş alır, en kıdemli profesörün maaşı 4 bin TL'dir. Hekimlerin % 85'i zaten tam gün çalışırken adını tam gün koydukları yasada bizi yani öğretim üyelerini ilgilendiren maddelerden biri de "döner sermayenin ve döner sermaye ek ödeme"mizin kaldırılmasıdır. Yani şu anlama geliyor, ben şu ana kadar hep tam gün çalışan bir hekim olarak bu yasa ile gelirim yarı yarıya azaltılmıştır. "Hoca farkı" dedikleri özel muayeneyi benim yapmadığımı en iyi hastalarım bilir. Yani biz öğretim üyesini tam gün çalıştıracamız hoca farkını kaldıracağız demişlerdi yahu ben zaten tam gün çalışıyordum ve hoca farkı almıyordum ki, beni ödüllendirdiler mi peki bu yasayla, tam tersi gelirim yarıya indi. Peki bundan hiç bahsettiler mi, yani bu ülkede bu işi idealistçe yapan hekimler de var, hoca farkı almayan ve tam gün çalışan öğretim üyeleri zaten çoğunluktadır diye bahsettiler mi, kasada iki çürük elmayı gösterip tüm kasanın çürük olduğuna sizi inandırdılar. Ben çürük elma değilim, beni duyuyor musunuz. Tüm hekimlerin bilgi ve emeğini ucuza kapatmak için hepsine çürük elma muamelesi yapmaları bilgi ve emeğiyle hayatını kazanan herkesi ilgilendirmektedir.

Tip Fakültesinde profesör olmak için toplam eğitim süresi (8 yıl ilköğretim, 4 yıl ortaöğretim, 6-7 yıl fakülte, 4-5 yıl uzmanlık, 3-4 yıl yan dal, 2-3 yıl yardımcı doçentlik, 5-6 yıl doçentlik) bir unvan almak için gereken en uzun eğitim süresidir, bazıları ne kadar profesörleri küçümsese de çoğu profesör bunu hakkıyla alır. Çürük elmalar gözümüze sokulduğunda kasadaki diğer elmalara bakmayı unutmayalım.

Hekim birçok bulaşıcı hastalık, radyasyon riski altındadır, uykusuz geçirilen nöbetler, eve gelen sayısız telefonlar, ailesine ayırması gereken zamanda kalkıp hastaneye gitmeler hangi birini sayarsak, milletvekillerinde vekil olduğu sürece yoğunluk vardır mutlaka ama hekimler tüm yaşamı boyunca böyle yaşamak zorundadır, aile yaşamları devamlı risk altındadır. En stresli meslekler sıralamasında daima ilk üçtedir. Milletvekilliğini 2 yıl yapılıncaya 2 bin TL emekli maaşı al, ama uzman doktor olarak 30 yıl çalışsan bile emekli olduğunda alacağın 1500 TL. Lütfen insaf.

Polislik kutsal meslek değil mi? Hekim her üst basamağa çıkmak istediğinde mecburi hizmete gider ve mecburi hizmet bitince batıya tayin diye bir uygulama yok, çoğu zaman istifa etmek zorunda kalır. Mecburi hizmet uygulanan diğer mes-

lekler, örneğin polisler doğuda mecburi hizmeti sonrası istediği an batıya gider. Polis 20 yılda emekliliği hak eder, doktor 25 yılda. Hayatında eline silah almamış doktor, hayatını yarıda keserek askere gider ama polis askere gitmez. Doktorlara maaş vermeye gelince kutsal meslek, ama askerliğe gelince zaten kutsal bir görev yaptığını göz önüne alıp doktoru askerliğe göndermemeyi asla düşünmezler. Polislerde hiç mi çürük elma yok. Polislere iç işleri bakanı sahip çıkar ama doktora sağlık bakanımızın sahip çıktığı görülmüş şey değil(!)

İmamlık kutsal meslek değil mi, lise mezunu bir imam, 6 yıl Tıp fakültesini bitiren hekim kadar maaş almaktadır, haberiniz var mı?Hepsinin lojmanı hemen yanında, dualarla v.b işlerle ek kazancına kimsenin laf ettiği yok. Doktorlar ise zar zor buldukları kira evlerine “zengin” imajları nedeniyle çoğu kez fahiş paralar öder. Bulduğunuz yerde mesleğe yeni başlayan bir imam ve doktorun ev durumunu karşılaştırın ne demek istediğim çok net anlaşılacaktır. İmamlıktan sonra öğretmen olmayı seçenler bin pişman olup imamlığa geri dönmektedir. Aynı işi yapan öğretmenlerin bir kısmı sağlık ve iş güvencesiz, oldukça düşük maaşla çalıştığı için imamlar haklı olarak öğretmenlikten vazgeçip imamlığa geri dönmektedir.

Hekimlerin bilgi ve emeğini küçümsemek, hakkını vermemek aslında genel olarak bilgi ve emeği küçümsemek demektir. Günümüzde üniversite eğitimi alanlar asgari ücretle çalışılmaya razıdırlar. Polislik, imamlık ve milletvekilliği dışında diğer meslek mensuplarının maaşlarında ve özlük haklarında sürekli kötüye gidiş vardır. Bunu fark etmeyenler, görmeyenler ve anlamayanlar aslında kendi kuyusunu kazmaktadır. Herkes polis, imam veya milletvekili olacaksa diğer işleri kim yapacak. Üniversiteye gitme şansı bulan genç de, bulamayan genç de, çalışan genç de, iş bulamayan genç de mutlu değil. Gençler geleceğe güvenle bakamadıkları için mutlu değil, gençlerin mutsuzluğu ülkenin mutsuzluğudur. Hem bilgiye hem emeğe saygı duyulması ve sahip çıkılması tek çıkar yoldur, yalnızca polislik, imamlık ve milletvekilliği gibi birkaç mesleği kollamak adaletsizliktir, bu adaletsiz uygulamalar hem bu mesleği hakkıyla yapanlara hem diğer meslek mensuplarına haksızlıktır. Tüm insanların ve tüm meslek sahiplerinin bilgi ve emeğine saygı duyulmalıdır, eğer böyle yapılmaz ise gelişmiş bir ülke veya toplum olmamız hayaldir.

Prof. Dr. Sema Akman

TAM GÜN YASASI VE BUNA BAĞLI OLARAK MUAYENEHANELERİN KAPATILMASI İLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİMİZ

Sizler birer politikacı ve milletvekili olarak halkın yanında yer almak zorundasınız... Bunun bilincindeyiz aksi takdirde halktan oy almak sizler için zor olacaktır. Ancak yanlışın üzerine yanlışla gitmek, aydın bir kişi ve politikacı olarak doğruları gizleyip birilerinin gözünü boyayarak oy olma peşinde koşmak bir gün bu ülkenin sonunu getirecektir... Zaten gelmek üzeredir. Türk Sağlık sistemi ve mesleğimiz maalesef kara günlere doğru gidiyor ve kendimizi ifade edemiyoruz. Bizler mesleğimizin sonuna gelmiş sonuçta bir beklentisi olmayan kişiler olabiliriz. Ancak Türk hekimliğinin, çocuklarımızın ve mesleğimizin onuru bizler için çok önemlidir. Eğer ona sahip çıkamıyorsak, onu koruyamıyorsak görevimizi yapmıyoruz demektir. Günü birlik yaşamak ve bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın mantığı ile geçiştirmek bizlere yakışmaz. Türk halkı hakkında yorum yapmayacağım eğer yaparsam hakaret olur diye düşünüyorum; sizler de beni kınamış olursunuz. Eğer bir halk sağlık hizmetinin karşılığı olarak yıllık 50-60 milyar doların üzerinde harcadığını bilmiyorsa veya bunu biliyor da tepki göstermiyorsa, benim 5 liram gidecek yerde devletin 1000 lirası gitsin diye düşünüyorsa yapacak çok şey kalmıyor. Eskiden sağlık giderlerine ortalama bütçenin %1,2 – 2'si ayrılırken bugün bu oran %20 – 25'lere çıkmıştır. Vatandaş poliklinikte yazdırması gereken ilaçlarını acilde muayene ücreti vermediğinden acilden yazdırıyor. Ayrıca bu ülkede alınan ilaçların %45 i kullanılmıyor. Birileri bu paranın halkın cebinden çıktığını onlara hatırlatmak zorunda... Dünyanın hangi ülkesinde sağlık bakanlığının "Alo 184" sağlık hattı vardır. Bizim ülkemizde başka kurumların şikayet hattı var mıdır? Sorarım sizlere dünyanın hangi ülkesinde bir sağlık bakanı halka doktorları şikayet ettirir.. Alo hatları kurdurur.. Sağlık çalışanlarına karşı örgütlenin der.. Şimdi üniversitelerde performansa dayalı döner sermaye dağıtımına geçiyor.. onlar içinde bir 30 telefon operatörü koyduracağını duyduk... Bir sağlık bakanı eğer emrinde çalışan elemanlarını, personelini kontrol edemiyor, disiplinize edemiyor, içlerinde suçlu olanları, yanlış yapanları ayırt edemiyorsa bu acizliğini gösterir.. Emrinde Sağlık bakanlığı teftiş kurulu denilen ve yüzlerce müfettişi olan bir kurum varken.. Hala vatandaşı devreye sokuyorsa bunda art niyet vardır.. Bunun altında popülist politika, çok oy kazanma hesabı vardır... Sayın bakan sizde o koltuktan ineceksiniz... Sizde bir gün hekim olduğunuzu anlayacaksınız... Ama iş işten geçmiş olacaktır”

Bizler hekim olarak bu mesleği seçerken elbette maddi imkanlarını düşünerek de seçimimiz etkili oldu. En azından hekimlik mesleğinin itibarına, hoş görülme, halkın gözünde sevilen ve kazancı bol olan bir meslek olduğunu düşünerek bu mesleği seçtik. Para gözlü, soyguncu değiliz Dünya'daki ve Türkiye'deki zenginler sınıfını inceleyecek olursanız hekimlik mesleğinden zengin olmuş ve sıralamaya girmiş kimseyi göremezsiniz. Ben 24 – 25 yaşlarında pratisyen hekim oldum. 4 – 5 senelik ihtisastan sonra yurt dışı kurslar ve yan dal çalışmaları ile 35 yaşındayken hekimlik mesleğine atıldım ve muayenehanemi açtım. Öyle herkesin sandığı gibi iki şık şık bir tık tıkla muayene parası almıyorum. Otuzbeş senelik emeğimin ve birikimimin karşılığını kanunlar çerçevesinde alıyorum. Herkes gecenin 22.00 – 23.00'ünde uykuya dalmışken ben eğitimim boyunca gece yarısı 01.00 – 02.00'lerden önce yattığımı hatırlamıyorum. Toplam 4 – 5 saatlik uyku ile bugünlere geldim. Hiçbir zaman bir telefonla ihale almadım, hiç kimse bana tavasutta bulunarak 3 – 5 milyon dolarlık kavşak ihalesi vermedi. Bugüne kadar hiç devleti soymadım, hiç gemim olmadı. Hiç TOKİ'lerde – KİPTAŞ'larda tanıdığım olmadı.

MUAYENEHANELERİN KAPANMASI HALKA DAHA İYİ HİZMET GETİRİR Mİ?

İlk bakışta Sn. Sağlık Bakanının öyle bir düşüncesi olduğu ve doğru yaptığı sanılabilir. Bu düşünce ve eylem vatandaşı çok memnun etmiş de olabilir. Bunun ne getirip ne getirmeyeceğini görmeden şimdiden değerlendirme yapmak yanlış olabilir ama ben ileri görüşlü olduğumu farz ederek bazı yorumlarda bulunmak istiyorum. Sn. Sağlık Bakanı ne yapmak istiyor?

Türkiye’de 120 bin civarında hekim var. Bunlarında %17 – 18’nin muayenesi vardı. Vardı diyorum çünkü çoğunluk (%90 oranında) muayenehanesini kapatmış durumdaydı. Türkiye’de toplam muayenesi olan hekim sayısı 18.000 – 22.000 idi. Bunun %90’i kapatılırsa geriye 1800 – 2000 muayenehane açık kalmıştı. O zaman üniversitede öğretim üyesi olan öğretim görevlileri kanun kapsamının dışındaydılar. Onlar muayenehane açabilir deniyordu. Geri kalan muayenehanelerin yarısından fazlası bunlara aittir. O halde kapatılması gereken ve fırtınalara sebep olan muayenehane sayısı 900 - 1000 civarındaydı. Ancak yeni kanun hükmündeki kararname ile üniversite öğretim görevlileri de bu kanunu kapsamına alındı (tabi vakıf üniversitelerinde görev yapan çok değerli Profesör, Doçent ve Uzman hekimlerimiz ne hikmetse bu kanunun dışında kalıyordu. Buna sonradan değineceğiz.). Demek ki şuanda Türkiye’de kapanmayan muayenehane sayısı 500 – 750 arasındadır. İşte bütün fırtınalar bu yüzden koparılmaktadır.

Muayenehaneler kapatılınca ne olacak vatandaş daha kaliteli hizmet mi alacak? Kesinlikle bu vatandaşın aleyhine olacak şöyle ki:

İstediği hekimi seçme hakkı kalmayacaktır. İstediği hekimle özel görüşme yapma ve yeterli bilgi alma imkanı olmayacaktır. Sadece Anadolu’da mevcut ikinci basamak düz devlet hastanesi konumundaki hastanelerde çalışan uzmanlara poliklinikte muayene olmak için hekim seçme hakları olacaktır. Eğitim araştırma hastaneleri ve üniversite hastanelerinde hekim seçme hakkı maalesef olamayacaktır. Sağlık Bakanlığı herkes hekimini seçecek diyor ama bunun böyle olmayacağını hep beraber göreceğiz.

Muayenehanesi olan hekim mesaiden sonra ekstra zaman harcayarak yani fazla çalışarak para kazanıyor. Muayenehanesi olan hekim kendine güvenen genellikle yetenekli olan, kafası çalışan hekimdir. Bunun istisnaları yok mudur? Elbette vardır ama çoğunluğu kafası çalışan, kendine güvenen ve yetenekli olan hekimler muayenehane çalıştırıyor... Hasta o kişiden yararlanamayacak...

Muayenehanesi kapatılmış hekim (kim ne derse desin) küskündür. Yönetime, amirine, sisteme küskündür. Hastanede canla başla çalışmaz, hastasını kabul ederek konuşturamaz, memur zihniyetiyle görevini yapar ve mesaisi bitince de gider.

Performansa dayalı döner sermaye primi dağıtımına hastanelerde yetkili kişiler, amirler, alt kademeyi ezerek onların hakkını gasp edebilirler. Onun yaptığı işleri kendi üzerine yazdırarak çok kazanmayı hedefler. Adaletsizlik başlar.

Muayenehaneleri kapatarak halkı soyulmaktan kurtaracağını sananlar ülkenin gerçeklerini göremeyen kimselerdir. Yıllarca İstanbul Belediyesinde, Kiptaş ve Toki'deki soygunları ve vurgunları, yolsuzlukları sürdürdüğü iddia edilen kişileri mercek altına almak daha mantıklı değil midir?. Öyle 500 – 750 doktorun muayenesini kapatarak halkın gözünü boyamak ve politika yapmak oy kazandırır ama insanlık adına çok şey kaybettirir.

Bu ülkede hekimler arası eşitsizlik ve haksız rekabetin başlamasına yol açacaktır. Sağlık Bakanlığına bağlı Kamu Hastaneler Birliği ve üniversite hastanelerinde çalışan uzman hekim ve öğretim görevlileri ile görüşemeyen hasta muayenehanesi açık olan üniversitelere kayacaktır. Böylece vatandaşın cebinden daha fazla para çıkacaktır.

Hekim açığı olduğunu iddia eden Sağlık Bakanlığı muayenehanesinde ekstra zaman harcayarak çalışan hekimden yararlanamayacaktır.

Becerili, mesleğinde kendini kanıtlamış hekimlerin çoğu devlet kurumlarından ayrılmıştır.

Yeni Üniversiteler açmakla öğrenenler o üniversitelerde Eğitim ve öğretimi yürütecek olanları kapı dışarı etmiş liyakatsiz ve deneyimsiz kişileri 2-3 ay içinde Doçent ve profesör yapmıştır böylece kadrolaşma tamamlanmıştır.

Sağlık tamamen Ticarete dökülmüş,kaliteli hizmet yerine performans ölçülerinde basit bir sağlık hizmeti tercih edilmiştir

Kısacası, ey halkım gördünüz mü biz muayeneleri kapattık sizi soydurmaya-ğız... Sloganı ile gelsin oylar... Düşüncesi ağır basıyor. Allah bizlere ve halka kolaylık versin.

PERFORMANSA DAYALI DÖNER SERMAYE UYGULAMA HATALARI

Sağlık bakanlığının geçen yıllarda uygulamaya koyduğu ve halen uygulanmakta olan performans dayalı döner sermaye dağıtımını hem sağlık çalışanlarını hem de sağlık hizmeti alanları üzmeyle devam etmektedir. Bu yönetmenlik çıkarılırken amaç sağlık personelinin çok çalışmaya sevk etmek, çalıştığı oranda gelir temin etmesini sağlamak ve bu meyanda sağlıktan hizmet alan hastaların tetkik ve tedavilerinin daha hızlı bir şekilde yapılmasını sağlamaktı. AK Parti hükümetinden önce uygulamaya konulan performans dayalı döner sermaye dağıtım yönetmenliği daha adil ve daha akılcıydı. Noksan veya hatalı yönleri yok muydu? Elbette vardı; ancak basit rötüşlerle düzeltilebilir ve daha da geliştirilebilirdi. Şimdiki uygulanmakta olan performans dayalı döner sermaye (PDDS) primi dağıtımını çok adaletsiz olmasıyla sağlık çalışanlarını memnun etmemesi yanısıra bundan yararlanan hastalarında canını yakmaktadır. Sağlık çalışanları arasında huzursuzluk ve güvensizlik yaratan bu yönetmeliğin düzeltilmesi veya derhal işlemden kaldırılması gerektiği konusunda sağlık bakanlığı yetkililerine defaaten uyarılarda bulunduk, maalesef hiç bir sonuç alamadık.

Peki bu yönetmeliğin aksak yönleri nelerdir?

Sağlık çalışanlarını nasıl olumsuz etkiliyor?

Bu yönetmelikle tedavi olmaya çalışan hastalar nasıl olumsuz etkileniyor?

İsterseniz bunları irdelemeye çalışalım.

Sağlık çalışanlarını nasıl olumsuz etkilemektedir?

- 1 Çok çalışarak çok kazanmak zorunda kalan sağlık çalışanları (doktor, hemşire, sağlık memuru) aşırı yorgunluktan istenen yeterli ve kaliteli sağlık hizmetini sunamamaktadır. Daha doğrusu kaliteli sağlık hizmeti sunma isteğinden ziyade çok puan alma peşinde koşmaktadır.
- 2 Sağlık hizmeti üretmek ve karşılığında gelirini artırmak isteyen sağlık çalışanını iş disiplininin kopmakta, hizmetiçi eğitim, mesleki eğitim, seminer, panel, kongre gibi etkinliklere katılmamaktadır. Dünyada ülkemizin seviyesini belirleyen klinik ve deneysel bilimsel çalışmalar yapılamamakta ve literatüre yansımamaktadır (Zaten dünya literatüründeki yerimiz pekte iyi değildi. Bu uygulamayla dibe vuracak gibi görünüyor) Bu durum dünyadaki itibarımızı sarsmakta bilimsel seviyemizi iyice alt sıralara çekmektedir.

- 3 Hastadan daha çok puan ve kazanç elde etmek için etik dışı yollara baş vurulmaktadır. Hastada olmayan hastalığı oldu göstermek veya yapılmayan işlemi yapılmış gibi göstermek, hayatının son dönemine girmiş hastaya gereksiz müdahaleler veya işlemler yapmak... Burada hem hasta hem de devlet zarar görmektedir...
- 4 Havuz sistemi ile PDDS dağıtımı yapılan hastanelerde meslektaşlar arasındaki etik olmayan uygulamalar veya yapılmamış işleri yapılmış gösterme gayreti tabiri caizse birbirinden çalma, birbirine kazık atmakla eş anlamlıdır.
- 5 Genel Cerrahi, Ortopedi, KBB, Kadın Doğum, Göz, Plastik Cerrahi, Çocuk, Beyin Cerrahi, Nöroloji gibi hatta sayabileceğimiz diğer branşlar arasında uygulamada aşırı haksızlıklar, puanlamalar mevcuttur. Bunun karşılığında bir göz veya plastik cerrahi asistanı hocası konumunda olan Genel cerrahi veya ortopedi klinik şeflerinin 2—3 katı döner sermaye primi alabilmektedir. Beyin Cerrahi, Göz, Plastik Cerrahi klinik şefinin aldığı PDDS ücreti diğer şeflerin aldığı ücretin 4—5 katı olabilmektedir. Diyeceksiniz ki eeee ne yapalım adamcağız çalışıyor ve kazanıyor. Sen de çok çalış ve kazan... Hayır.. hayır bunun çalışma ile ve performansla hiçbir ilişkisi yoktur. Yemin olsun ki bazen çok çalışan cezalandırılıyor... Öyle branşlar var ki onlara büyük haksızlıklar yapılıyor.. Bunların başında da Genel Cerrahi gelmektedir. Adaletsizlik diz boyu... Hangisini anlatalım ki...

Hastaları nasıl olumsuz etkilemektedir?

Hızlı bir sağlık hizmeti aldığını sanan hastalar aslını öğrenseler eminim ki buna müsaade etmezler...

- 1 Hastalara sunulan sağlık hizmetinin kalitesi çok düşmüştür.. İşi hızlı bitirilebilen ve puanı yüksek olan hastalar tedavi edilmektedir.. Öyle olmak zorundaki puan çok olsun.. Uzun süre yatarak tedavisi gereken hastalar makbul değildir... Yatağı işgal eder. Üstelik uzun süre yatarsa döner sermaye puanından düşer... Bu nedenle çoğu hekim küçük, kolay olan ve puan alabileceği işleri tercih etmekte, hatta poliklinik muayenesi ile reçete yazmak daha cazip olmaktadır. Büyük müdahale gereken hastaların muayeneleri ve tetkikleri bittikten yani puanları alındıktan sonra başka merkezlere gönderilmektedir... Büyük ve komplike vaka göremeyen asistanların eğitimi yetersiz olacaktır.. O asistanlar ki gelecekte hastaları yani sizleri— bizleri tedavi ve ameliyat edeceklerdir.
- 2 Yeterli eğitim alamamış, deneyimsiz ayrıca aşırı yorgun sağlık personelinin hizmet almaya çalışan hasta memnun kalmamaktadır. Güler yüz ve şefkat yerini gaddarlığa ve puana bırakmıştır.

- 3 Deneyimsiz ve yeterli eğitim almamış ellerde tedavi gören hastada bazı komplikasyonların olması doğaldır. Kısa sürede tedavisi mümkün olan hastaların uzun süre yatmaları veya ilaç kullanmaları mümkündür. Bazen hasta hayatını kaybedebilir.
- 4 Hastaya yapılmaması gereken müdahalelerin yapıldığı bir gerçektir. Son dönemine girmiş hastanın puan için ameliyata alınması ve canının yanması sizce doğru olabilir mi?

Şimdi hep beraber bir daha düşünelim, hem hastalara hem de sağlık çalışanlarına soruyorum? Böyle bir yönetmeliği ister misiniz? Sağlık Bakanlığı yetkililerine soruyorum? Sizce kaliteli sağlık hizmetine gerek yok mu? Türk tıbbının bilim adamı yetiştirmeye hakkı yok mu? Türk hekiminin bilimsel çalışma hakkı yok mu? Türk halkının kaliteli ve güncel bir sağlık hizmeti alma hakkı yok mu? Sizin amacınız sadece hizmet üretmek midir? Eğitim ve öğretim sizce önemsiz midir? Yazık bu ülkeye yazık... Bizlere yazık... Sizlere yazık.. Günübirlik sağlık politikalarına yazık. Ne olur bu performansa dayalı döner sermaye uygulama rezaleatine son verin... Sizlerden arz ve rica ediyorum bu performans rezaleatini hemen kaldırsın. Kaldırsın ki halkta rahat etsin, bizde huzur içinde olalım...

Sağlıkta düzeltme gerektiren konular:

Performansa dayalı döner sermaye dağıtımında ciddi haksızlıklar vardır. Performans göstereceğim diye uğraşan sağlık personeli yorgun düşmekte ve eğitime – öğretime zaman ayıramamaktadır. “Dafa fazla puan daha fazla para” mantığı hem sağlık çalışanlarını üzmemekte hem de hizmet alan hastalara sunulan hizmetin kalitesini düşürmektedir. Sağlık çalışanları hastaya yapılmamış olan işlemleri yapılmış göstererek, bir kısmı da hastaya yapılmasına gerek olmayan işleri yaptıklarından etik olmayan davranış ve yöntemler uygulanmaktadır. Havuz sisteminden döner sermaye alan sağlık çalışanları bu uygulamalarla birbirinin hakkını gasp etmekte ve birbirine nahoş gözle bakmaktadırlar. Yapılan işin ciddiyetine göre verilmesi gereken performans puanı branşlara göre farklılıklar göstermekte ve bu adaletsizlik hekimler arasında hoşnutsuzluğa neden olmaktadır. O nedenle performansa dayalı döner sermaye dağıtımını derhal kaldırılmalı veya acilen islah edilmelidir.

Sonda takılması gerekmeyen bir hastaya Nazogastrik veya idrar sondası takılması hoş birşey olmadığı gibi yapılmayıp takılmış gibi göstermek de hoş değildir, etik değildir. Muayene için göz hekimine gelen hastaya sadece görme kusurunu ölçmesi gerekirken retina, iris, ön kamera, arka kamera, glokom gibi muayenelerin yapılmadığı halde ayrı ayrı yapılmış gibi göstermek de ahlaki değildir. Dahiliye polikliniğininde kan şekerini veya tansiyonunu düzeltmeye gelen hastaya dahiliyenin tüm branş-

larını ayrı ayrı istemek veya yapılmış gibi göstermekte uygun değildir. Bu gibi işlemleri beyin cerrahi, genel cerrahi, ortopedi, plastik cerrahi, çocuk, kadın doğum hatta o hastanede olan tüm branşlar için söylemek mümkün.

Eğitim ve araştırma hastanelerine yeterli uzman ve asistan verilmiyor. Onlardan hem çok çalışmaları, hizmet üretmeli hem de eğitim yapmaları isteniyor. Bu mümkün değildir. Düz devlet hastanelerinde kadro şişkinliği var ve çalışmıyorlar. Önüne gelen hastayı eğitim ve araştırma hastanelerine sevk ediyorlar. Ameliyat yaparak kazanacakları puanı poliklinikte 3 – 4 hasta muayene ederek veya etti gösterek kazanıyorlar. Poliklinikte yaptıkları küçük cerrahi müdahalelerle ameliyathane de yaptıklarından daha çok kazanıyorlar. Hem de hiç bir risk taşımadan... Gece ve gündüz gelen hiç bir adli vakayı, trafik kazasını almıyorlar, ilk mudahaleyi yaparak eğitim ve araştırma hastanesine sevk ediyorlar. Bugün bir Pendik, Tuzla, Sultanbeyli devlet hastanelerinde kaç genel cerrahi uzmanı, kaç dahiliye uzmanı var? Yaptıkları ameliyat sayısı ve cinsi nedir? Bir incelenerek olunursa ne demek istediğimiz ortaya çıkacaktır.

Eğitim ve araştırma hastanelerinde eğitim %50, hizmet %50 oranında olacak şekilde çalışma düzeni sağlanmalıdır. Burada Sağlık Bakanlığına büyük görevler düşmektedir. Bunu sağlamak için Sağlık müdürlüğü ve başhekimlerin denetlenmesi ve uygulamanın yaptırılması gerekiyor. O nedenle eğitim ve araştırma hastanesinde uzman doktor ve asistan ihtiyacı giderilmelidir. Ayrıca Perifer hastanelerin çalışmaları sağlanarak her hastayı eğitim ve araştırma hastanelerine göndermeleri önlenmelidir. Bugünkü hizmet anlayışında Eğitim ve Araştırma hastaneleri %90 hizmet %10 eğitim oranıyla çalışmaktadır. Bu son derece yanlışır hemen düzeltilmelidir. Aksi halde vasıfsız ve yetersiz hekim, hemşire ve sağlık çalışanları sayısı hızlı bir şekilde toplumda artacaktır.

Satın alma birimlerince tek elden ve dönem dönem yapılan sarf malzemesi alımlarında acil hasta kavramı konulmalı ve onların malzeme alımları o anda hemen yapılmalıdır. Ameliyat anında hemen o anda lazım olan ancak ameliyat öncesi hesapta olmayan malzeme ambar depoda yoksa hemen getirilmelidir. Yani Sağlıkta ihale sistemi devlet ihale kanunundan farklı olmalıdır.

ALO 184... ALO 184 MÜ?

- Evet...Buyurun 184.. Sağlık bakanlığı doktor şikayet merkezi...Buyurun çekinmeyin.. Kayıt alıyorum...
- Şey bana bi doktor ters baktı da...ondan çoooook şikayetçiyim.. hastamı da yatırmadı.. zamanında niye gelmediniz diye bizi azarladı..
- Yaaa öylemi.. yanına gittiğinizde ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklemedi mi?Geçmiş olsun deyip hürmet etmedi mi?..
- Etmedi efendim...etmedi.. etmediği gibi bizi azarladı..
- Neden efendim sizi azarladı.. onu söyleyin..
- Benim hastam goitre ameliyatı olacaktı.. Ameliyattan birgün önce yatması gerekiyordu.. Ama biz gelemedik.. daha doğrusu unutmmuşuz.. Bizi geciktığımız için yatırmadılar...
- Merak etmeyin efendim Bakan bey onların defterini dürer...size nasıl yan bakarlar nasıl saygısızlık ederler onun hesabını vereceklerdir.. takip edin göreceksiniz...

Bu bir mizansen değil olmuş bir olaydır.. 3.Cerrahi kliniğinde ameliyat için randevusu olan ama yatış günü gelmeyen bir hastanın eşi tarafından hastane koridorunda hakarate uğradık.. Kendisine yatış hakkını kaybettiğinden sırada bekleyen diğer hastalardan çağırıldığımızı ve onu ameliyata alacağımızı iletliğimizde çok sinirlenerek bize hakaretler etmiş ve **“Size göstereceğim.. Siz benim kim olduğumu göreceksiniz... Bu sözlerinizi size yedireceğim göreceksiniz..”**

Klinikte hasta yatış saatleri saat 11.00 ile 14.00 arasındadır, listedeki hastalardan gelmeyen oldumu hemen saat 15.00de başka ameliyat bekleyen hasta çağırırız.. Bu durum kliniğin içine ve dış koridora asılan bir uyarı yazısı ile de belirtilmiştir

Gerçekten iki gün sonra soruşturma geçirdik.. ayrıca hasta hakları bölümünden de savunmamız istendi.. Bizde gerekli savunmamızı yaptık...Ancak ne hikmetse bizim şikayet edecek hakkımızı arayacak makamımız yok...Neden olsun ki.. ? doktorların getireceği oy olabilir mi..? Esas oyu getirecek olan halktır o nedenle onlara şirin gözükmek lazım.. Onların oyuna talip olmak lazım..

HASTALAR ÖRGÜTLENİN.. !!! İYİ AMA KİME KARŞI ÖRGÜTLENECEKLER?

Bazen hangi ülkede yaşadığımı şaşırıyorum...Afrika'da Somali'de mi, Uganda'da mı, yoksa Asya da Moğolistan da mı, Kırgızistan da mı? Bilemiyorum.. Ülkemizi yönetenlerin gaflarına baktıkça üzülüyorum.. Bu kadarı da pes doğrusu dedirtecek cinsten olaylar yaşıyoruz. Bir Sn Bakanımız çıkıp diyor ki Hastalar size şifa dağıtan sizi tedavi eden Sağlık çalışanlarına, doktorlara karşı örgütlenin... Ne kadar komik değil mi?İnsanın üzülmemesi ve gülmemesi mümkün mü? Hangi ülkede böyle bir uygulama var? Hangi ülkede Sağlık çalışanlarını şikayet için Alo 184 hattı vardır? Milli Eğitim Bakanı çıkıp kendi emrinde çalışan öğretmenleri şikayet için Alo184 şikayet hattı kurdurabilir mi? Veya İç işleri bakanı çıkıp ta kendi emrinde çalışan polisleri şikayet hattı kurdurabilir mi? Bakanının görevi şikayet ettirmek değil, doğru ve düzgün çalışmayanları tespit edip gereğini yapmaktır... Birlikte çalıştığı arkadaşlarını yüceltmek ve onları motive ederek şevkle çalışmalarını sağlamaktır. Bir kasa içindeki çürük birkaç elma yüzünden sağlam elmaları da dökmek haksızlıktır. Yanlış yapan birkaç kendini bilmez yüzünden tüm hekim camiasını suçlamak haksızlıktır... Unutmayalım ki suçladığımız hekimler bu toplumun içinden çıkmışlardır tıpkı toplumdaki diğer öğretmenler,polisler ve diğer meslek kuruluşları gibi...Her meslekte yanlış yapanların olabileceğini düşünerek olaya yaklaşmak daha mantıklıdır.Aksi halde yanlış yapılmış olur.

Hastalar örgütlenin

Recep Akdağ

Sağlık Bakanı Recep Akdağ, Tam Gün Yasası sayesinde devlet ve üniversite hastanelerinde çalışan doktorların hastaları istismar ederek ekstra para almalarına son verdiklerini söyledi. "Ekstra para sosyal devlete sığmaz" diyen Akdağ, hastalara da örgütlenme çağrısı yaptı. İşte Akdağ'ın sözleri:

■ Artık bir vatandaşımız devletin hastanesine gidip, bir de doktorun muayenehanesine gitmeyecek. Devlet doktora vatandaşın vergi ve sigorta kesintilerinden hak ettiği ücreti ödüyor. Vatandaş istismar eden ikinci bir para ödemek, sosyal devlete sığmaz.

Hekime 7 bin TL

■ Aile Hekimliği uygulamamız çok iyi gidiyor. Türk Tabipleri Birliği (TTB) sipere yatmış, karşıdaki birisi kafasını çıkarınca onu alından vurayım mantığıyla hareket ediyor. Koskoca bir sistemi dönüştürürken, ufak tefek anzalar çıkar. Doktorlar bu işten mutlu. Aile hekimi ayda 7 bin lira alıyor. Almalı da. Çünkü, doktorluk zor bir iş.

■ Performans uygulamasının istismar edildiğine dair, bana gelen şikayet yok. Alo 184'e en az

bu konuda şikayet geliyor. Yanlış iş yapan insanlar, her sistemde yanlış iş yapabilirler. Sistemlerin amacı; verimliliği, işlevsel hizmet kalitesini yükseltmek, böylece vatandaşın işini kolaylaştırmaktır. Performans ile çalışanların haklarını da hakkaniyetle ödemeyi amaçlıyoruz. Ama, her sistemin kuvvetli ve zayıf yanları vardır. Bizim uyguladığımız, 'performansa göre metodu', 'haydi gel muayenehaneme de sana hizmet vereyim metodu' ile kıyaslanamayacak kadar üstün. Kıyas kabul etmez, bu açık. Bütün meslektaşlarımızı tenzih ederek söylüyorum, eğer bir hekim fazla kazanmak için hekimlik ahlakına aykırı iş yapacaksa; bunu performans da, muayenehanesinde de yapar. Bu ahlaki sorunu ortadan kaldırmak için

disipline edici eğitim ve önlemler elbette devam edecek.

■ Vatandaş olarak 184'ü arayıp hakkınızı arayabiliyorsunuz. Biz bunları takip ediyoruz. Vatandaşın hak aramasını teşvik eden bir yönetim var. Eskiden üslup, 'git kime şikayet edersen el' türündeydi. Ama, siz şikayet ettiniz diye, doktoru, çalışanı otomatikman cezalandıramayız.

Sivil toplum görevi

■ Biraz da halkın farkındalığının artırılması, bilinçlendirilmesi, sistemi işler hale getirecek. 8 yıldır bakanım, ısrarla hasta, birey haklarını üstte tutmak için çalışıyorum. Yüzlerce sivil toplum örgütü var. Ama, hasta hakları için kurulan dernek çok az. Hem de güçleri az. Sivil topluma da görev düşüyor.

ANKARA

Süleyman DEMIRKAN

VATANDAŞ HINCİNİ ALIYOR... !!!!

Sağlık Bakanının Hekimlere uyguladığı muayenehane kapatma, aşağılamak gibi yaptırımlar aslında halkın çok hoşuna gidiyor.. Bıyık altından gülüyor.. Şu doktorları linç etme girişimini içlerinden kutluyorlar.. Bu namussuzlar varya... bu namussuzlar soygun düzeni kurmuşlar halkı soyuyorlar... Bir hekimin hastasını muayene ederek kazanmış olduğu 200—300 TL ile zengin olamayacağını ve halkı soyamayacağını bilemiyorlar. Fakülte dahil uzmanlıkla beraber ömrünün yarısını okumakla geçiren bu garip ve kafasız doktor camiasına hala kızmaya devam ediyorlar. Sizler mışıl mışıl uyurken onlar sabahlara kadar ders çalışıyorlardı... Yolsuzluğu onların yaptığını ve halkı onların soyduğunu sanıyorlar. 16 senedir İstanbul Büyükşehir Belediyesini aynı zihniyetteki insanlar yönetiyor. Başka açık ihale metodları varken hep davetiye usulü ihale yapıyorlar. Hep paraları birilerinin cebine aktarıyorlar. TOKİlerde KİPTAŞlarda nelerin döndüğünü halkın nasıl soyulduğunu hala anlamamakta direniyorlar. Bıyık altından güleceğine halkı esas kimin soyduğunu, nasıl kaz gibi yolduğunu bilmek istiyormusunuz? O zaman ömrünün yarısını okumakla geçiren doktorların yakasından düşeceksiniz, onlara sevgi ve saygı göstereceksiniz. Çünkü canınızı, çoluk çocuğunuzu onlara emanet ediyorsunuz. Sorarım sizlere Türkiyede ve dünyada doktorluk mesleğinden zengin olan bir doktor gördünüz mü? Yoktur.. Olamaz da! Ancak halkı kaz gibi yolmaya çalışan halkın sağlığı ile oynayan hekimlere de hekim demek istemiyorum. Çünkü onlar bu zihniyetle zaten hekim olamazlar.. Bizleri karalayan bu kişilerede hoşgörü ile bakamayız.. Unutmayalım ki hekimler de bu toplumun içinden çıkmışlardır, tıpkı diğer memurlar, politikacı ve iş adamları gibi.. Hepimiz aynı tavanın balığıyız.

Şimdi muayenehaneler kapatıldı diye sevinen ey halkım! Daha kaliteli sağlık hizmeti alacağınızı mı sanıyorsunuz? Hastaneye gittiğiniz zaman hekimlerin önünü ilikleyerek sizi karşılayacağını mı sanıyorsunuz? İsteddiğiniz doktorun sizi ameliyat edeceğini mi sanıyorsunuz? Horlanan aşağılanan bir hekimden bunları bekleyemezsiniz, hiçbir hekim bunu yapmaz. O zaman kaybeden kim olacak? Gördüğünüz gibi kaybeden yine siz olacaksınız.

Yorum 1

Evet çok doğru size yürekten katılıyorum. Ama insanların bazı şeyleri anlamaları için olayları birebir yaşayıp biraz canlarının yanması gerek bence. O zaman bekle ve gör demek lazım. Muayenehaneler kapatılacak, Hastaneler daha da yoğunlaşacak. Hastalar günlerce hastanelere gelip gidecekler, bunun bir sürü dezavantajları var tabiki iş kaybı en başta geleni, bunun yanında zaten maddi olarak ücret kestitisi yaşayacak, çünkü sürekli izin alarak hastaneye gelmesi gerekecek. Bir doktora ödeyeceği muayene ücretinin daha fazlası cebinden çıkacak bunun belki farkında değil başına gelince bunu anlaması zor olmayacak. Yeri geldiğinde doktor ilgilenmedi diyebilecek, bazen de azarladı diyeceği zamanlar olacak çünkü orası devlet kapısı ya arkasında devlet var zannediyor hala, ama farkında değil herşey seçimlere kadardı atı alan üsküdarı çoktan geçti derler ya onun gibi. Orası bir devlet hastanesi kimsenin orada özel bakıcısı yok doktor mesaisi başlayıp bitene kadar yapması gerekeni elbette yapacak ama sadece okadar. Sizde belirttiğiniz gibi daha fazlası vadedilmiş çünkü kendilerine telefona sarılıp şikayet yoluna gidecek, sonrasında sonrasında ne olacak tabiki araştırılmadan yargısız infaz doktor uyarılacak yada sürülecek Türkiye'nin diğer bir ucuna. Peki bu bir çözüm olabilir mi elbette değil. Daha iyi bir hizmet hiç değil. Şikayetler olacak artacak belki yolsuzluklar olacak belki çok canlar yanacak ölümler olacak, mesleğinden vazgeçecek çokdeğerli hekimlerimiz olacak. İşte hep birlikte sonuçlarına katlanılacak. Gerçek şu ki halkın gözü açılmadıkça bu uykudan uyanmadıkça daha çok zorluklar yaşanacak ve hep birlikte yaşayacağızda. Sizler hekim olarak birlikte hareket ederek davanızda haklı olduğunuzu kabul ettirene kadar olumsuz sonuçlarına katlanmak pahasına da olsa devam ettirmelisiniz. Allah herkesin Yardımcısı olsun demekten başka, geriye bir şey kalmıyor. Umarım davanızı kazanırsınız çünkü kazanılmış bir hakkınız geri alındı şimdi geri alma sırası sizde. BAŞARILAR...

Fatma DAMAR 08—09—2011

Yorum 2

Değerli Doktorumuz.. Herşeyde bir hayır vardır. Allah bir kapıyı kapatır, Bin kapıyı açar. En önemlisi SAĞLIK... Bu durum beni biraz gerilere götürdü. O günkü hükümet koskoca devlet bankasını kapattı (T. Emlak Bankası) Buna birçok özel bankalarda dahil. Başka mesleklere yöneldik o yaştan sonra. Pazara gitmeyi sevmezken esnaf oldum. Ve basında şöyle bir haber yayınlandı. Başlık olarak Bankacıydı. Pazaracı oldu diye, beni ciddi derecede üzmüştü. Benim için çok daha hayırlı oldu. Mevlam neylerse güzel eyler. Sizin gibi Bilim adamlarıyla neden uğraşıyorlar, hala anlamış değilim. Önünüzü kapatıp küstürüyorlar. Tam semeresini göreceken. Bu du-

rum hastanız ve vatandaş olarak son derece üzüyor. (Çevremizdekileri de.) Elimizden birşey gelmiyor isyandan başka. Olmaz böyle birşey dünyanın neresinde var. Sizler çok çok Özel insanlarsınız. İstinalar kaideyi bozmaz. Çok hassas dönemdesiniz, sizi kıracak incitecek birşey yazmamışımdır. Çok dikkat ediyorum ama yine de özür dilerim. Sizi iyiki tanımışım iyiki doktorum olarak sizi seçmişim. Sizlerin kıymetini bilenler biliyor boş verin. Ayrıca bir dahi olduğunuzu biliyor muydunuz?

Sizin için Fakir Babası dendiğini biliyor muydunuz? Sağlık ve Sevgiyle kalın.

Fahriye KOÇASLAN

Yorum 3

Sn Hocam, Ben sağlık işlerinden pek anlamam ama Sn Bakanımız bu konuda yanlış yapıyor gibi geliyor bana.. Sağlıkta çok güzel şeyler yapıldı bunu sizde biliyorsunuz... Ama Sağlık bakanımızın kendi emrinde çalışan doktorlara böyle davranmasını, onları aşağılamasını ve halka şikayet etmesini anlamış değilim.. Bir amir kendi maiyetinde çalışanlardan verim alabilmesi için onları onore etmelidir diye düşünüyorum.. Ha onların içinde çürük olanları ayırd etmesi görevide Sn bakana aittir... Herpimiz aynı toplumuz hepimiz birbirimize benzeriz.. İçimizde elbette iyilerde var kötülerde var.. Peki iyilerin suçu ne.. ? Ben bu iktidara üç defa oy verdim.. belki vermeye de devam edeceğim.. Ama yanlış bulduğum şeyleri de söylemek zorundayım.. Muayenehanelerin kapanmasının halka iyi hizmet getireceğine inanmıyorum.. Doktor açığı olan bir ülkede onlardan mesai dışında da faydalanılmalı diye düşünüyorum... Üstelikte bu hekimler kaliteli hekimlerdir bunu unutmayalım ve onları çöpe atmayalım.. Mailinizi bir arkadaşım bana attı,okudum ve yorumumu yapıyorum... Beni kısmen tanırırsınız 5 yıl önce babamı ameliyat etmiştiniz.. Size son derece saygı duyan biriyim.. Neylerse Mevlam güzel eyler.. Zaman her şeyin ilacıdır.. Hep beraber görürüz inşallah.... Selam ve saygılarımla..

Kadir GÖZÜPEK

Yorum 4

Maili okuyan kişilerden yorum istediğinizden görüşlerimi yazıyorum... Ben sizler gibi düşünmüyorum... Bu ülke doktorlardan,sizlerden çok çekti... Çok parayı herkes sever ama doktorlar daha çok sever... Muayenehanelerin kapanması bana göre çok güzel karar.. Böylece aklınız başınıza gelir ve azla geçinmeyi öğrenme fırsatını yakalarsınız... Birazda Allah için, öbür dünya için çalışın.. Çalışın ki sevap kazanın.. Çok para kazansanız ne olacak? Sonu ölüm değil mi? Allahıma şükrediyorum ki böyle bir bakanımız ve böyle bir başbakanımız var.. Merak etmeyin sadece sağlık

değil Allahın izniyle ülkenin her sorununu çözeceğiz.... Bütün tabular ve ulaşılmazlar Allahın izniyle yıkılacaktır... Milyonlarca imanlı genç geliyor... Onlar iş başında olunca ülke nasıl ileri fırlayacak göreceksiniz... Biraz sert oldu vede konunun dışına çıktım galiba ama kusura bakmayın sizin yazdıklarınızı okuyunca üzülmedim diyemem... Bir de iyi yönlerini yazsaydınız bari...

Kader SÖĞÜT

Yorum 5

Ben 66 yaşında 2 sene içinde 6 defa ameliyat olan bir kişiyim... Sarkom denilen illet yüzünden önce bacağımyı kaybettim, sonra 2 defa Akciğer, takiben Karaciğer, kasık, karın duvarı—fitık ameliyatları oldum... İkisenedir doktor bey deyim yerindeyse benimle evli gibi.. İki defa muayenehanesine gittim.. Bana hiçbir zaman muayenehaneme gel demedi.. Adamcağız nerdeyse benimle yatıyor benimle kalkıyor... Eşimle utanıyoruz.. yaho 10—15defa muayenehanesine gittik iki defa para verebildik.. Beni Genel Cerraha yönlerdirdi aynı ilgiyide ondan gördük.. Karın ameliyatlarımı o yaptı.. Muayenehanesi yoktu.. Söylemesi ayıp ama bir gömlek birde kravat hediye aldık onu da zorla verdik... Şimdi bu iki doktor örneğini nereye koymak lazım.. Bunların onuru ve gururu ile nasıl oynarız.. Bunları paracı, namussuz doktor sınıfına nasıl sokarız.. Ben Sağlık bakanının doktorlara uyguladığı bu kısıtlamayı doğru bulmuyorum... Onlarda insan.. Belene kampında yaşamıyorlar... Onlara muhtacız.. Ben onlardan yararlandım diye bunları yazmıyorum.. doğru olanı yazıyorum.

Ahmet KARAGÖZ

NİÇİN DOKTOR OLUNUR?

Niçin doktor olunur? Çok çok para kazanmak için mi?, Saygın bir yer kazanmak için mi?, İnsana değer vermek için mi?, Hastaya hizmet etmek için mi?, Bilim insanı olmak için mi?, Bunun gerçek nedenini Kendini hekimliğe adanmış olanlar dışında Hiç kimse ama hiç kimse bilemez. Kimin için uykusuz kalınır sizce? Doğum sancısı çeken eş için mi? Ateşi yükselmiş sayıklayan çocuğunuz için mi? Askerde savaşan oğlunuz için mi? Böbrek sancısı çeken kardeşiniz için mi? Dikkat ediniz, temelde bir yakınınız için Peki ya hekim veya sağlık personeli? Tanır mı Ayşe Hanım'ı, Süleyman Amca'yı, Hasan'ı, Polat'ı, Salihâ'yı canını dişine takıp, hayati fonksiyonları düzelsin diye, Bir yandan uğraş verirken, diğer yandan Yaradan'a yalvarmayı koskaca altı yıl dirsek çürütür doktorlar, Hem de en yüksek harcı ödeyerek gecesini gündüzüne katarken, Siz mi ders çalıştınız onlarla beraber, Sizin mi başınız düştü defalarca masaya Siz mi ışık tuttunuz yollarına Biricik destekçileri olan aileleri dışındada, Diplomasını koklayamadan daha Siz mi düştünüz mecburi yollarına Dünyanın en zor sınavlarından biri olan Tıp'da Uzmanlık Sınavını siz mi başardınız Siz mi nöbet tuttunuz güneşirı Bir avuç nöbet parası uğruna Kaç defa izlediniz acaba? Hastane penceresinden güneşin doğuşunu Gözlerinizden uyku akarken Siz mi devam ettiniz ertesi güne Siz mi onun yerine fırça yediniz hocasından Bir kez daha mecburi hizmet uğruna Evinden, eşinden, çocuğundan uzaklarda kalırken Yapmayın arkadaşlar, yapmayın dostlarım Almayın mazlumun ahını bile bile, Hani bir söz vardır ya, "Allah doktora düşürmesin ama onlarsız da etmesin diye" Bu sözü söylerken dahi bencilliğiniz ortada Ama insan olduğu sürece hayatta gerçek şu ki Düşeceksiniz günün birinde mutlaka Biz doktorların şefkatli kucağına.

Dr. Yasemin Güneş
Ekleyen: Adana Tabip Odası

DOKTOR BABASININ MEKTUBU

Ben doktor babasıyım, 13 Mart 2011 de Ankara sıhhiye meydanındaki mitingte olacağım. Üzerimde oğlumun beyaz önlüğü meydanda toplanan doktorlar ile birlikte şarkı söyleyeceğim. Ben bir doktor babasıyım.

Eşim ve ben oğlumuzun, bir tanecik evladımızın ülkeye yararı dokunsun diye doktor olmasını istedik, teşvik ettik. Gitar almak için para istediğinde on beşinden yeni gün alıyordu. Kendisi için ilk kez bir şey istiyordu. Dar gelirli bir aile olarak istediği gitarı ancak iki yıl sonra alabildik. Ancak o çoktan yolunu çizmiş ve biraz da o alamadığımız gitar yüzünden kendisi için bir şeyler istemekten vazgeçip başkaları için yaşamaya yönelmişti. Her doktor gibi kendini unutup başkaları için yaşamayı seçmiş, çalışıp didinip Tıp fakültesine girmişti. Gurur duyuyorduk oğlumuzla.

Zorlu ve sabır gerektiren öğrenim dönemini başarıyla atlatıp dereceyle girdiği okulundan yine dereceyle mezun oldu. Sırada zorunlu hizmet vardı. 25 yaşına gelmiş ve hafif kamburu çıkmış olsa da oğlumla gurur duyuyordum. Gittiği yerde ailemizi temsil edeceğinden, ülkesine yararlı olacağından kuşkum yoktu. Ben o doktorun babasıyım diye göğsümü gerekerek dolaşabilecektim. Bir baba daha ne isterdi?

Ancak hiç de öyle olmadı. Kendi için bir şeyler istemekten çoktan vazgeçip başkalarının hayatı, sağlığı için yaşamaya kendini adanmış olan oğlumun çalıştığı ortamı iyileştirmek için verdiği mücadelede hep başarısız olduğundan yakındığını işitiyordum. “Kimse yüzüme bakmıyor, yardımcı olmuyor. Herkes işi görülsün biran önce gitsin arkasına bakmasın istiyor. Bunca hasta, bunca insan arasında yalnızım baba, çok yalnızım” diye yakınmıştı bir seferinde.

Küçüklüğünden beri satranç oynardık oğlumla. İyi de oynardı kerata. Bir keresinde TUS’a hazırlanmaktan bunaldığını ve zorunlu hizmet yaptığı ortamın yarı açık cezaevine benzediğinden yakınınca yanında bir süre kalmıştım. Kafamızı dağıtmak ve dinlenmek için satranç oynuyorduk. Sağlık alanında gerçekleşen reformların hekimleri nasıl bir cendereye sokmakta olduğundan ilk kez orada yakındı. “Hep siyahlara oynayıp savunma hamlesi yapmak zorunda olduğum satranç maçında hissediyorum kendimi. Uzman olsam yine zorunlu hizmete gönderecekler üstüne yan dal uzmanlığı alsam bir kez daha zorunlu hizmet görünüyor. Bu yaşadığım kimin hayatı baba?” diye sorduğunda cevap veremedim. Onu ayakta tutanın daha iyi ve daha başarılı olmanın umudu olduğunu biliyordum.

Uzmanlık sınavını kazanıp ihtisasa başladığında bir şeylerin düzeleceğini sanmıştım. Ne de olsa şehre yanımıza geri dönmüştü. Ancak işler yine ters gidiyordu. Oğlum gözümün önünde yaşlanıyor saçları kırlaşıp dökülüyordu. O ise yine mesle-

ği ve mesleğinin gerektirdiklerini öğrenmek uygulamak için kendini parçalıyor gece gündüz çalışıyordu. Eskisi kadar şevkli olmasa da ara sıra satranç oynamayı sürdürüyorduk. Asistan arkadaşlarından birinin acil serviste hasta yakınları tarafından dövüldüğü gün önlüğünü çıkarıp atmış hastaneyi terk etmişti. “Bunları hak edecek bir şey yapmadım, kimse yapmadı. Ama bizi görmüyor, anlamıyorlar. Gitmek istemiyorum artık hastaneye. Kaybedileceği ayan beyan görünen bu maçı oynamak istemiyorum” diye söylenince oturup uzun uzun konuştuk.

Sağlık sisteminin modernleşip geliştiğinden dev bir endüstriye dönüştüğünden böylesi büyük bir dönüşümün sonucu olarak hekimlik mesleğinin sistem içinde eski önemini yitirmesinin kaçınılmaz olduğundan söz edip “doktorların öneminin azalmış olması değerlerinin azaldığı anlamına gelmez, binlerce yıllık hekimlik meslek değerleri, meslek etiği kapı gibi duruyor görüntüye aldanmamalısın” diyerek ikna etmişim oğlum. Ertesi gün işe giderken “Yine siyahlara oynayacağım ve kazanamam da belki bir beraberlik koparırım diye oynamayı sürdüreceğim. Gidiyorum ama o beyaz önlüğü giyip kendimi hedef göstermeyeceğim” diyerek gitmişti hastaneye. Tüm bu yaşananlara rağmen oğlumla gurur duyuyordum.

İhtisası bitirip yine zorunlu hizmete gönderildiğinde kafasında saç kalmamıştı. Yaşından büyük gösteriyordu. Bir keresinde annesi “Sanırım hata ettik. Ne yapıp edip o gitarı almalıydık bu oğlana. Bak o günden beri kendisi için bir şey istemedi. Ne bir evi var ne de ailesi. Evlenmesinden vazgeçtim ne yemek istediğini sorduğumda bile yanıt vermez oldu. Sanki iyisini isterken kötülük ettik oğlumuz” diye söyleince de cevap veremedim.

Geçenlerde oğlumun ilk kez coşkulu gördüm. Tabipler birliğinin Ankara’da tüm yurttan gelen hekimlerin katılımıyla düzenlediği mitingi uzun uzun anlattı. Ancak nöbetlerini ayarlayamadığı için katılamama ihtimali olduğundan yakındı. Diğer mitinglerden farkını sorduğumda ise yine siyahlarla oynasalar ve belki de piyon hamlesi yapıyor olsalar da böylesi bir miting ile ilk kez şah çekme fırsatı doğduğundan söz etti. “Hekimler Ankara’ya yürüyor, baba. Bunca yıl savunmada kalıp ilk kez şah çekiyoruz. Şimdi onlar düşünsün” dedi.

Yaşım ilerledi, sağlık sorunlarım da var ama oğlum katılamasa da onun önlüğünü giyip 13 Mart 2011 günü gücüm yettiğince Ankara Sıhhiye meydanında olacağım. Şaha kış demenin hazzını oğlumun meslektaşları ile birlikte yaşayıp şarkılarını dilim döndüğünce söylemeye çalışacağım.

Ben kim miyim? Dedim ya, bir doktor babasıyım ve her baba gibi oğlumla gurur duyuyorum.

KORKAK İNSANDAN AYDIN OLAMAZ...

Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 20 yılımı geçirdim. Bir ömrüm üçte biri veya dörtte biri eder. On yedi yılım da Ankara ve çevresinde geçti. Demekki ömrümün yarısından çoğu bu iki ilde geçti. İstanbul'daki çalışmalarım ve hayata yönelik çıkarımlarım daha fazla olmuştur. Hiç durmadan çalıştım. Hem mesleki açıdan hem de sivil toplum örgütleriyle toplum adına çalıştım. Artık yorulduğumu hissediyorum. Önce kalbimde aritmiler sonra karaciğer enzimlerinde yüksekti... Aritmi nedeniyle iki defa kalbimden ablasyon işlemi geçirdim. Hala hem mesleki açıdan hem de ülkemiz açısından mücadeleye devam ediyorum... Elimizden geldiğince doğruları söylemeye, toplumu aydınlatmaya çalışıyoruz. Sorunların yanı sıra çözüm önerilerini de söylemeye çalışıyoruz. Büyükle büyük, küçükle küçük oluyoruz. Bazen mücadelemizin anlamsız olduğunu görüp üzüldüğüm ve pes etme noktasına geldiğimi görüyorum. Ne yapalım toplum bu... Kumaş bu... Bizde bu toplumdan çıktık...

Hastanemizin başhemşiresi Safiye Demirel, başhemşire yardımcıları Olcay Hançerlioğlu, Ülkü Karakuş, Nuray Doğan Atalay hanım görevinden alındılar. Yönetimin tabiriyle görev değişikliği yapıldı. Hiç bir gerekçe yokken... Görülen lüzum üzerine görev değişikliği... Başarısız yöneticilerin değiştirilmesi doğru bir yaklaşımdır ama öyle bir durum yok ortada. Sizin anlayacağınız keyfi ve politik bir değişiklik... Başhekimlik ve Sağlık Müdürlüğü müştereken öyle istemişler...

Bu görev değişikliğini protesto için hastane poliklinik önünde Sağlık Sen'in gösterisi ve basın açıklaması vardı. Saat 09:00'da aşağıya indim. Yüz civarında kişi vardı. Ancak klinik şefi düzeyinde benden başka kimse yoktu. Tıpkı önceki eylemler gibi... Toplumun aydın kişileri olan klinik şefi, şef muavini, uzmanların hemen hemen hiç biri gelmemişti. Bu eylemde görülmeleri onlar için kötü puan olabilirdi. Siyasi otoriteden, yönetimden korkmuşlardı. Basın açıklamasından sonra topluluk dağılırken bazı muhterem insanlar gelmeye başladı.

— Aaa yahu bitti mi?

— Şey ben daha yeni başlayacak sanmıştım.... tüh be...

— Yav yukarıda işlerimizi bitirememiştikte... Tüh geç kaldık... gibi mazeretleri çok gülünç ve gayri ahlaki buluyorum. Bari gelipte kendilerini küçültmeseler daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Bunların insanlığa, topluma verecekleri ne olabilir ki. Bunlardan aydın olabilir mi?

Demokrasi Adına, Aydın Olma Adına Bazı Tesbitler

Demokrat ve aydın olan kişi taraf tutmaz... Doğruları konuşur, hak ve hukuk için mücadele eder. Doğruları belirler ve toplum yararına kullanılmasını sağlar.

Takım tutar gibi parti tutmaz. İdeolojisi ve maddi çıkarları aydın olma kriterlerinin önüne çıkamaz.

Sadece eleştiri olsun diye, laf olsun diye konuşmaz... Kişileri ve kurumları yıpratmak için yalan yanlış eleştiriler yapamaz. Ülkenin cumhurbaşkanı, başbakanı ve seçilmiş insanlarına karşı saygılı olur. Çünkü onlar bizim ülkemizin cumhurbaşkanı ve başbakanıdır ama yanlış yaptıkları zaman onları eleştirmeyeceğiz anlamını taşımaz. Aydın kişiler yanlış yapan herkesi belli kurallar içerisinde hakaret etmeden eleştirebilmelidir. Kısa, az ama öz konuşur...

Aydın kişi, seçimle gelenin seçimle gitmesini savunur.

Ülkesinin soyulmasına ve bölünmesine sessiz kalamaz.

Ülkesi içinde azınlıkta olan hangi gruptan, hangi etnik kökenden olursa olsun ezilen, hakkı gasp edilen insanlara sahip çıkar.

Toplumda ayrımcılık yapan, ötekileştirme çabaları içinde olanlara karşı mücadele eder.

Toplumda çıkarıcılık, ayrımcılık ve ötekileştirme çalışmaları yapan sözde sivil toplum örgütlerine, cemaatlere ve kuruluşlara karşı çıkar.

Ülke sorunlarının çözümünde ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada pozitif bilime önem verir.

ATATÜRK DÖNEMİNDE TORPİL NASIL YAPILIRDI?

Yıl 1934, o dönemde Milli Eğitim Bakanlığı Ulus'tadır. Bakan ise Niğdeli Abidin ÖZMEN'dir.

Bakan, makamında çalışmaktadır.

Kapı çalınır.

Bakanın gür sesi: "Giriniz!"

Atatürk'ün yaverlerinden biri, yanında iki çocukla makama girerler.

Konuklara yer gösterir ve zarfı açar.

Atatürk'ten gelen bir mektuptur bu: "Bay Abidin ÖZMEN, Milli Eğitim Bakanlığı..."

Abidin ÖZMEN zarfı özenle açar ve mektubu dikkatle okur:

"Yaver Bey'le, size iki fakir ve kimsesiz çocuk gönderiyorum. Bu çocukları, uygun göreceğiniz, bir liseye (parasız yatılı olarak) kaydını yaptırın..."

Bu, Atatürk'ün bir emridir. Kesinlikle yerine getirilecektir. Bakan ÖZMEN, Orta Öğretim Genel Müdürünü çağırır ve şu direktifi verir:

"Yaver Bey'in yanındaki bu iki çocuğun evrakını alınız ve bu çocukların Haydarpaşa Lisesi'ne paralı yatılı olarak kaydını yaptırıp her ikisi için de üçer yıllık paralı yatılı makbuzlarının veli ve ödeyen hanesine Atatürk'ün ismini yazdırarak bana getiriniz." der.

Bakanın emri yerine getirilmiştir. Abidin ÖZMEN de kısa bir mektup yazarak Yaver Bey'le Atatürk'e yollar. Mektubun içeriği şöyle:

"Muhterem Atatürk, Yaver Bey'le göndermiş olduğunuz iki çocuk hakkında emirlerinizi aldım. Ancak, arkasında Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve Cumhurbaşkanı Atatürk gibi biri bulunduğu için; bu çocuğu fakir ve kimsesiz olarak kabul etme, hem yasalarımız, hem de mantığımız izin vermedi. Bu nedenle her iki çocuğunda emirleriniz gereği Haydarpaşa Lisesi'ne paralı yatılı olarak kayıtlarını yaptırdım. Çocukların üçer yıllık okul taksitlerine ait makbuzları ekte takdim ediyorum..."

Atatürk bu mektup üzerine, devrin Başbakanı İsmet İnönü'ye telefon ederek: "Bak senin Milli Eğitim Bakanın bana ne yaptı." diyerek olayı anlatmış.

İnönü, Bakan adına özür dilemiş.

Atatürk: "Yok! demiş özür dileme. Çok memnun oldum. Keşke her devlet adamı bu medeni cesarete sahip olabilse ve doğruyu gösterebilse."

Tarihi değeri olan ve hiçbir yerde yayımlanmayan bu anının unutulup gitmesine gönlü razı olmayan bakanın yeğeni yüksek mimar H. Rahmi ÖZMEN, 15. 08. 1985 günü bu mektubu gazeteci yazar Vahap Okay'a iletir. O da 15. 09. 1985'te gazetesinde yayımlar. İşte devlet böyle kurulur, devlet böyle adamlarla yönetilir...

TÜRKLERİN ZAAFIYETİ

Mustafa Kemal'in Bakanları böyleydi. Ya şimdi?

06.01.2006–16.01.2006 tarihleri arası, Kurban Bayramı, Annem H. Emriye Hanım'da İstanbul—Küçükyalı'da bizim yanımızda.

Bayram tatili boyunca “Şu Çılgın Türkler” ile Soner Yalçın'ın yazdığı “Efendi” kitabını okudum.

Şu Çılgın Türklerde çok heyecanlandım ve duygulandım. Ancak 2. kitabı Efendi okuyunca kafam karıştı. Osmanlı'nın son zamanlarında yaşanan oyunları, dış güçlere ve Ermeni—Rum ve kısmen de Yahudilerin menfi çalışmalarına bağlıydık ve öyle biliyorduk. 2. kitapta Efendi'de Cumhuriyet dönemi sonrası Atatürk'e suikast girişimi ve silah arkadaşlarının bir kısmının bu suikastte isimlerinin yer alması, bir kısmının asılması, Mareşal Fevzi Çakmak, General Fuat Cebesoy, Rıfat Bele, Mersinli Cemal Paşa gibi eski ittihatçı paşaların orduda çok seilmeleri nedeniyle Mustafa Kemal Paşa tarafından yargılanmalarının sona erdirilmesi, v. s.

Çok karışık bir durum... Kurtuluş savaşını omuz omuza kazanmış insanların sonradan yaptıklarına bakıyorum; üzülüyorum. Keza, Celal Bayar, Fuat Köprülü, Adnan Menderes gibi aynı ittifakta ve DP saflarında yer almış isimlerin sonradan birbirine düşman olmaları DP'nin 1957'den sonra Adnan Menderes tarafından aile partisine dönüştürülmesi ve kendi abisi pozisyonunda olan sırdaşı, Fuat Köprülü'nün 7 Eylül 1957'de DP'den ayrılırken söyledikleri “Programdan ayrılmış eski hüviyetini tamamen yitirmiş olan bugünkü DP'den ayrılıyorum. Demokrasi nizamına iman etmiş bütün Türk vatandaşlarının aralarındaki her türlü ihtilafı bertaraf ederek (bugünkü hükümeti—Menderes) bu gaye uğruna iş birliğine çağırıyorum.” yenilir, yutulur gibi değildi.

Sonuç itibari ile;

Millet olarak (Osmanlı'nın son 150 yılı ve Cumhuriyetin kurulmasından bugüne kadar) kendimizle uğraştığımızı, belli hedeflere ulaşmada önceden düşman olarak bildiğimiz her türlü gücü kullandığımızı ve düşman bildiğimiz insanlarla iş birliği yaptığımızı görüyoruz.

Ahde vefa ve sadakatte yeterli olmadığımızı, tarihten yeterli ders almadığımızı, Osmanlı'nın yıkılmasında sadece dış güçlerin, rumların, ermenilerin etkili olmadığı bizzat kendi insanımızın iş birlikçiliği, o anki çıkarları doğrultusunda karar vermesinin de çok etkisi olduğu,

Cehaleti yenediğimizi, çağa uygun bilgi ve belgelerimizin olmadığını, sadece batının taklidini yaptığımızı ifade etmek isterim.

Gazi Mustafa Kemal'in haricinde Türk milletine bir yenilik getirenin olmadığını görüyoruz. Devrimler, gelişmeler ve bilgi çağının başlaması için girişimleri onun zamanında görüyoruz. Ama ne yazık ki kısa sürede aramızdan ayrıldı. Mustafa Kemal'in hiç mi hatası yoktu? Mutlaka vardır, insan olan herkesin hatası vardır ve olacaktır da. Ama O'nun yaptıklarını iyi yönde görmek yerine son zamanlarda bazı çevrelerin O'nun yaptıklarını kötü yönde görmek ve göstermek niyetleri bizleri üzmektedir. Dış güçlerin 100 yılın dâhisi olarak gördükleri Mustafa Kemal'i biz görmemezlikten gelemeyiz. Hedefe ulaşırken gerek savaşarak adam öldürmüş veya idam ettirerek adam öldürmüş olabilir. Yukarıda dedim ya biz elimizden gelse Atatürk'e suikast bile düzenleyebilecek yapıda ve darbelerden medet uman bir milletiz... Bundan derhal kurtulmalıyız. Eğitim ve öğretime çok önem vererek gelecek kuşakları mutlaka değiştirmeliyiz. Cumhuriyeti yaşatmalıyız ve demokrasiyi yeşertmeliyiz. Türk milletinin Cumhuriyete, demokrasiye ve İslam'a ihtiyacı vardır, diye düşünüyorum.

ÇANKAYA'YA GELENLER VE GİDENLER

13.10.2007 bayramın 2. günü Cumartesi milli takımın Moldova'yla maçı var. Erkan Ocaklı'nın ameliyatının 9. günü. Birazdan hastaneye kontrole gideceğim. Durumunun iyi olduğunu biliyorum. Cüneyt Arcayürek'in "Çankaya'ya gelenler ve gidenler" kitabını okuyorum. 3. Cumhurbaşkanımız için söylenmiş bir maniyi buldum, tesadüf bu ya tam da kitapta Celal Bayar'ı okuyorum. Mani şöyle:

Ey gidi Celal Bayar,
Yoktur sözünde ayar,
Geldi seçim zamanı,
Bakalım kime kayar.

Çankaya kitabından güzel şeyler öğrendim, Cüneyt Arcayürek gibi çok tecrübeli bir gazeteci yazmış, üstelik yazarken ufak tefek yorumlarıyla süslenmiş, kimin ne demek istediğini tahmin etmiş. Bunun için çok büyük tecrübe gerekir.

Okudukça bazen Askere hak vererek yanında yer alıyorum, bazen de siyasi otoriteden yana tavır koyuyordum. Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Faruk Gürler'in cumhurbaşkanı seçilme aşamasından AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'in ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in tutumunu beğeniyorum. Askeri baskılara boyun eğselerdi veya korksalar di Orgeneral Faruk Gürleri Cumhurbaşkanı seçmek zorunda kalacaklardı, ama öyle olmadı. Ama 12 Eylül 1980 ihtilali öncesi dönemde ise siyasi otoritenin beceriksizliğini suçluyorum, kafam karışıyor. Bu yazdıklarımın şu anlam çıkarılmamalı; "Bu adam darbeci darbeyi seviyor." Yok öyle bir şey. Darbeyi kimse istemez yeter ki ona zemin hazırlamayalım. O kozu birilerinin eline vermemek lazım. Her 10-20 yılda bir darbe dönemi bitmiştir artık. Askerler kendi işlerini, siyasetçilerde kendi işlerini yapmalıdır diye düşünüyorum.

DÜŞÜNCE PLATFORMU (KARİZMAM ÇİZİLMİŞTİ...)

11 Kasım Pazar, 1 ay önce ilk toplantısını yaptığımız Düşünce Derneği veya Düşünce Platformu oluşturmak için Ekim 2007’de toplanmıştık. Toplantıdan çıkan sonuçları ve önerileri daha sonra 7 kişilik bir komite değerlendirmiş ve bugün 11 Kasım 2007 Pazar günü saat 09. 30’da Maltepe sahilindeki MAKSEV’de toplanmıştık. Organizasyon işini Maltepe Milli Eğitim Müdürü Feriştat Ayar üstlenmişti. MAKSEV müdürü ile aralarında bir anlaşmazlık olduğundan toplantı öncesi kahvaltı aksamıştı. Çok üzüldüm ve rahatsız oldum. Çünkü toplantıyı düzenleyen komitenin içinde ve en sorumlu kişiydim. Salon soğuktu ve kahvaltı hazırlanmamıştı. Toplantıya katılan misafirlere özür dilemem gerekiyordu. Orta yere çıktım ve

— Değerli misafirler, hepimiz hoş geldiniz. Çok üzgünüz ve size karşı mahcubuz. Organizasyon komitesi ile MAKSEV müdürü arasındaki anlaşmazlık yüzünden kahvaltınız gecikecektir. Eğer arzu ederseniz şu anda başka yerde kahvaltı yapmayı teklif ediyorum. Sonra tekrar toplantı salonunda toplantımıza devam ederiz. Arzu ederseniz 30 dakika müsaade ederseniz kahvaltı hazırlanmış olur, dedim ama yüzüm bembeyaz olmuş. Ben üzüldüğüm ve sinirlendiğim zaman yüzüm kızarmaz, tersine bembeyaz olur.

Topluluk kahvaltıyı beklemeye karar vermişti. Baş tarafta bir masaya oturdum. İnşaat mühendisi Hülya Akkaya yanıma geldi, “Hocam, yüzünüz bembeyaz oldu, bir şeyiniz yok değil mi?” diye sordu, bende üzüldüğümü ifade ettim.

— Anlıyorum hocam ama böyle aksaklıklar olur, üzülmeysin, dedi.

Oysaki ben böyle bir aksaklığın olmaması gerektiğini çok iyi biliyordum ve çok üzülmüştüm. 15–20 dakika sonra Prof. Dr. Bektaş Yıldırım geldi (Süleymaniye Doğum Evi Başhekimisi). Sohbeteye başladık. Bektaş Hoca’ya hoş geldin diyen genç bayan bana da merhaba dedi ve kendini tanıştırdı. Bende Necmi Kurt diye kendimi takdim edince:

A ciddi misiniz? Siz Necmi Kurt musunuz?

Evet, dedim.

Ya olamaz, sizin için çok disiplinli, otoriter biri demiştiler. Sizin isminizi de çok duymuş ve sizi tanımak istemiştim. Ama beni hayal kırıklığına uğrattınız?

Neden? diye sordum.

O özür konuşmasının yerine başka bir konuşma yapmanız gerekirdi. Bektaş Bey olsaydı şimdi burası inlemişti.

Prestijimiz gitmişti, madara olmuştu. Demek ki bu organizasyon hatasında payı olanlara çok sert çıkmam gerekiyordu. Sonuçta toplantıdan güzel şeyler öğrendim, işte birkaçı:

Karşınızdaki kişilerin fikirlerini, düşüncelerini bilemezseniz, güçlü bir savunma ve antitez oluşturamazsınız.

Tanımak bağışlamaktır.

Ben ne fikir öğrendimse karşı fikirlerden, benden farklı düşünenlerden öğrendim.

Okumayan toplum bilgisizdir, bilgisiz toplum bir konu hakkında fikir söyleyemez.

EVRENSEL DÜŞÜNCE PLATFORMU TOPLANTI SONUCU

16.12.2007 Pazar günü Pendik ADA tesislerinde Evrensel Düşünce Platformu 3. toplantısını yaptı. Toplantıda enteresan fikirler ve düşünceler oluştu. Özetlemek gerekirse:

Bu ülkede Türklüğe sövmek, Türklüğü aşağılamak övünülecek ve prim yapacak bir değer oldu.

Türkler ve Atatürkçüler olarak azınlıkçı olacağımız günler başladı. O nedenle azınlıkların haklarına sıkı sıkıya sarılmalı ve onları korumalıyız.

Avrupa Birliği (AB) ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarına saygı duymak zorundayız. Ancak bu kararlarını eleştirmeyeceğiz anlamına gelmez. Onlara baş eğmek, elpence durmak, evet efendimci olmak zorunda değiliz.

Türkler olarak, Türk milleti olarak Batıya karşı aşağılık kompleksinden kurtulmamız lazım. Avrupalı gibi özentî yaşama karşı kendi yaşantımızı, kendi kültürümüzü yükseltmeyi hedeflemeliyiz. Teknolojiye, bilgiye evet ama kültüre hayır. Türk isimlerinin, Türkçe tabelaların takılı olduğu sokaklarda yürümek istiyoruz.

301. madde Türklüğü, Cumhuriyeti, Genel Kurmayımızı, askerlerimizi, emniyetimizi aşağılayan namussuzlara karşı konulmuş bir maddedir. Bu sadece Türkiye’de değil İtalya, Almanya ve İngiltere gibi ülkelerde 301. maddenin aynısı vardır. Ama her nedense AB bize bu maddenin kaldırılması gerektiğini söylüyor. Kendilerine gelince bu maddenin kaldırılmasından söz etmiyorlar.

Empati yapmak çok önemlidir. Bir konuda bir kişi hakkında düşünürken eleştirirken kendinizi onun yerine koyarak düşünmeliyiz.

ALLAH'IN EVİ BEYTULLAH'DA

18 Mayıs 2007 gününde bir haftalık süren Umre ziyaretine gitmiştik. Eşim Cemile Hanım benden habersiz sürpriz yapmıştı. Umreye gideceğimizi 15–20 gün önce öğrenmiştim. Önce Medine'ye peygamber efendimizin (SAV) mezarını ziyarete gitmiştik. Otelimiz Mescid—i Nebevi'ye çok yakındı, 50 metre mesafedeydi. Vakit namazlarına rahatlıkla gidebiliyorduk. Medine'den sonra Mekke'ye geçtik. Ayrı bir şehir. Şehre 20–30 km kala bir tabela okudum. “Only muslim” sadece Müslümanlar girebilir. Müslüman olmayanlar için son çıkış şansı vermişlerdi. Medine daha düzenli ve ticaret şehri gibiydi. Mekke'de de hemen Harem—i Şerifin yanında ki otel intercontinentel'e yerleşmiştik. Giriş kapısı ile otel arası 30–40 m idi.

Bize önderlik eden EMAN turizmin görevlileri mükemmel insanlardı. İşlerini iyi yapıyorlardı.

Mekke'de bizi karşılayan yetkili otele yerleşmemizden sonra Beytullah'a—Kâbe'ye gideceğimizi söyledi. Verilen saatte otel önünde toplandık. Beytullah bize 100–150 m ileride idi ama biz onu göremiyorduk. Harem—i Şeriften içeri girdik. Görevli bir ricada bulundu.

— Lütfen önünüze bakarak yürüyün. Ben size bakın deyinceye kadar bakmayın.

Talimata uyduk, bir süre sonra “Şimdi durun” diye seslendi.

— Kafanızı kaldırdığınız ve Kâbe'yi görün” dedi.

Başımızı kaldırdığımızda uçuyor gibi oldum, Kâbe muhteşem görüntüsüyle ve bütün ihtişamıyla karşımda duruyordu. Tuhaf oldum. Yapacağım duayı ve dilekleri unutmuşum. Yanımdaki guruptakilerin çoğu ağlıyordu ve dua ediyordu. Güzel bir duyuydu. Adrenalinin vücutta pik yaptığı andı. Bugünleri de görmüştük.

SİVİL TOPLUM ÖRGÜTLERİ — TÜR BAN SORUNU

Ocak 2008 ayı ve Şubatın ilk 15 günü türban tartışmasıyla geçiyor. Sn Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli bu sorunu çözeceklerini söylüyorlar. “Üniversite öğrencileri türbanla derse girebilecek.” Diğer kesim ve muhalefet partisi “Bu deliliktir, yüksek öğrenimde türban serbest bırakıldı mı ilkokul, ortaokul ve liseye de sızar, hatta kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanlara da türban takma hakkı doğar. Cumhuriyet diye bir şey kalmaz. İslam Cumhuriyeti başlar.” Diyorlar. Bakalım ne olacak?

Türkiye'nin binlerce sorunu varken enerjimizi sadece türbana harcamak yazık olur. Laiklik ve Cumhuriyetten taviz vermeden de önlemini alarak yüksek öğrenimde başörtülülere öğrenim hakkı verilebilir diye düşünüyorum. Elbette uç noktalar olacaktır. Kara çarşaf ve peçe ile sarıkla cübbeyle de okula girelim diye hak isteyenler de olacaktır. Hukukçu değilim ama bir çözüm yolu vardır diye düşünüyorum.

1. 5–2 senedir sivil toplum örgütleri ile ilgileniyorum, onların toplumdaki görevlerini yapmadıklarını gözlemliyorum ve bunu dile getiriyorum. Özellikle sivil toplum örgütü olarak dernekler görevlerini yapmıyorlar. Bugüne kadar 7–8 dernekte görev aldım. Başkanlık yaptım, yönetimde yer aldım veya üyeliğim oldu. Türkiye'deki derneklerin %90—95'i örf ve adetlerimizi yaşamak için kurulmuş. Birbirimizi tanımak, acı ve tatlı günlerimizi paylaşmak, yöremize ve insanımıza yardımcı olmak, burs vermek, gıda yardımı dağıtmak gibi işlevlerin ötesinde toplumsal sorunları tartışmak, çözüm yollarını bularak yerel yönetimlere ve siyasi otoriteye sunmak işlemleri yapılmamıştır. Gelişmekte olan ülkelerde sivil toplum örgütlerinin rolü çok önemlidir. Bazen basından da daha önemli konumda olabilirler.

Her platformda; basında, sivil toplum örgütlerinin toplantılarında bu konuyu işliyorum. Artık sivil toplum örgütleri faaliyete geçmelidir. Aktif olarak Türkiye'yi bir yerlere taşımalıdır. Ekonomik olarak bağımsız olmayan, güçlü olmayan ülkelerin yöneticileri, bürokratları bazı konuları dile getiremezler, seslendiremezler. Bunları sivil toplum örgütleri seslendirebilirler, üstlenebilirler. Ülkemizde 180. 000 dernek kurulmuş ancak şu anda 78. 000–80. 000'i açık ve faal durumda. Nüfusumuz 70 milyon ve derneklere üye sayımız yaklaşık 7 milyon oysa Avrupada 4. 5—5 milyon nüfuslu ülkeler de sivil toplum örgütü üyesi 45 milyon. Hollanda'nın 10 milyon küsur nüfusu var, 110–120 bin civarında derneği mevcut. Bu derneklerin hemen tamamına yakını gerçek sivil toplum örgütü görevi üstleniyor.

TÜRKİYE’NİN SORUNU

Türkiye’de yüksek öğrenim oranı %22’dir. Türkiye’de okuma—yazma bilmeyen nüfus 7, 5 milyondur deniyorsa da ben buna katılmıyorum. 1–2 aylık okuma yazma kursları ile okuma yazma ne derece öğrenilir? Türkiye’de anaokulundan başlayarak eğitim sistemimizi gözden geçirmemiz lazım. Dershaneler derhal kapatılmalı, bilim adamı yetiştirilmeli.

Köy enstitülerinde eğitim başarılıydı, nüfusun %65’ine eğitim veriyordu. Türkiye’de bilim adamı yetiştirilmiyor. Özel dershanecilik başını almış gidiyor. Temele inen ve sorgulayan bir eğitim sistemimiz maalesef yok. Teori—hipotez—sonuç çıkaracak bir eğitime ihtiyaç var. Sadece üniversiteyi kazanmaya yönelik dersane eğitimi ile bir yere varmamız mümkün değildir. Ülke eskiden beri günü birlik idare ediliyor. Yetkisiz, kalifiye olmayan kişiler tarafından ülke yönetiliyor. Türkiye’nin 5–10–20–50 yıllık projeleri yok. Günü birlik idare ediliyor.

Şu anda Türkiye’nin 3 önemli sorunu var:

Bölücülük

Gericilik

Yetersiz eğitim

Bence ilk ikisi dış kaynaklıdır. Sonuncusu ise bizim becerisizliğimizin eseridir.

TÜRK ORDUSU ÇEKİLDİ

29. 02. 2008 Cuma günü sabahı Türk Ordusu Kuzey Irak'tan çekildi. PKK'ya karşı darbe indirmek, direncini kırmak, gerekirse imha etmek için Kuzey Irak'a izni ABD'den alınmıştı ve 8 günlük bir müdahale yapılmıştı. 27 şehit vermiştik ve bunların 3 ü köy korucusuydu. 240 küsür terörist öldürüldü. Şehit olan askerlerden Kürt kökenliler vardı. Köy korucuları da Kürt kökenliydi. PKK ile Kürt kökenli vatandaşlarımızı iyi ayırt etmeliyiz. Şu ana kadar bunu iyi başardık. Başarmak zorundayız. Çünkü hepimiz bu ülkenin vatandaşıyız. Bu ülkenin evlatlarıyız. Birlikte hareket etmek zorundayız.

Benim vurgulamak istediğim Türk Ordusunun geri çekilme emrini kimin verdiği. Eğer Sn Başbakanımız Recep Tayip Erdoğan veya Genel Kurmay Başkanımız Yaşar Büyükanıt tarafından verildiyse sorun yok. Ama bir gün öncesi açıklama yapan ABD başkanı George W. Bush'un Türk Ordusu Kuzey Irak'tan erken çıkmalıdır açıklamasıyla olmuşsa ayıp olmuştur... Yazık olmuştur...

AB PARLEMANTERLERİNİ ANKARA'YA ÇAĞIRDIK.. !

24. 03. 2008 Pazar günü Mehmet Yazar, eşi Ayşegül, annem, eşim Cemile Hanım birlikte oturuyoruz. Sohbet sonrasında siyaset konuşuyoruz. Yine eşimle ters köşelerdeyiz. Birileri Amerika'da oturarak bu ülkedeki cemaatini, dolayısıyla ülkeyi yönetmeye çalışıyor. Aynı çatı altında eşler ve çocuklar farklı düşünüyorlar, bu farklılık çok büyük bir sıkıntı yaratmasa da bazen rahatsızlık verebiliyor. Aslında sorun sadece düşünce değil. Türkiye'nin geleceğine yönelik tehditler, Atatürk, ilke ve inkılapları tartışılıyor. Atatürk'ün fotoğrafları ve heykellerinin kaldırılması kısacası kemalizmin yıkılması gündemde. Bunu Avrupalılara, Amerikalılara yaptırıyorlar ve seslendiriyorlar. Birileri Avrupa'ya gidiyor ve parlamenterleri Ankara'ya çağırıyor; "Siz, bizi askerlerin ihtilal yapmasından koruyun bir de Kemalizmi yıkın, bizde size isteğinizi verelim. Ruhban okulunu açalım, Kıbrıs sorununu çözelim, Vakıflar yasasını çıkaralım. Ne isterseniz yapalım. Bizim yanımızda durun yeter."

Allah sonumuzu hayır etsin. Bu teslimiyetçi zihniyet ve ruhla hiçbir yere varamayız. Amerikanın ve Avrupanın baskısından ne zaman kurtulacağız? Sahi bunu mümkün görüyor musunuz? Bu ülkenin gerçek Aydınlarla ve çok şahsiyetli politikacılara ihtiyacı vardır.

ALLAH İLE ALDATMAK PARTİ KAPATMAK DOĞRU MU?

27.04.2008 Hürriyet Gazetesi Yılmaz Özdil köşesi “Türk halkı dinine olan derin saygısı, İslama duyduğu teslimiyet yüzünden çoğu kez savunma, eleştirme gücünü kullanmıyor. Daha önemlisi Allah ile aldatanlara karşı aklını kullanmıyor. Akıl işleyecek, dindarlık insanlar arasında bir diğer ölçüsü olmaktan çıkarılacak ki Allah ile aldatmak tezgâhlarının maskesini düşürebilsin, arka planı görebilsin.” (Türkiye’yi kemiren ihanet, Allah ile aldatmak Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk)

Geçmişte Refah Partisi ve Fazilet Partisi Milli Nizam, Milli Selamet Partilerinin kapatıldığını ancak onlar hakkında Avrupa birliği mensupları herhangi bir demeç vermedikleri ve kınamadıkları aşikârdır. Sadece AKP’nin kapatılması ile ilgili demeçler verdikleri görülmektedir. Neden Refah ve Fazilet Partisini kapatıyorsunuz demeyenler, AKP için kıyamet koparıyorlar. Neden? Çünkü o zamanki Avrupa Birliğinin karşısındaki partiler milli görüşçüydü. Erbakan milli görüşçüydü. Ülkesine bağlı, dimdik duran biriydi. AKP ve onun lideri Tayyip Erdoğan ise işbirlikçidir. Erbakan milli görüşçü olmanın bedelini ödedi. Bunlar işbirlikçi olmanın nimetinden yararlanmaya çalışıyorlar. (26. 04. 2008 CHP kurultayında Deniz Baykal’ın konuşmasından alınmıştır.)

14. 03. 2008 tarihinde AKP’nin kapatılması için Cumhuriyet Başsavcısı dava açtı. İyi mi oldu, kötü mü oldu? Parti kapatmak doğru değil. Bu hükümetin ve partinin çoğu icraatlarını beğenmiyorum. Ama PKK ve Kürt vatandaşın ayrımını iyi yapıyor. Güneydoğu vatandaşını iyi kucaklıyor. Onları PKK’nın kucakından kurtarıyor. Bu tespiti yapmak zorundayız. Türkiye’de sağlık sisteminin tek çatı altında toplanması gerekiyordu ve bunu başardı; keşke bunun altyapısını oluşturarak yapsaydı daha doğru olurdu diye düşünüyorum. Yani Eski ve yeni müsteşarlar, genel müdürler, başhekimler, rektörler, dekanlar, sağlık gurup başkanları gibi ilgili kişilerle geniş katılımlı toplantılar yapılarak bu sisteme nasıl geçilir? Nasıl başarılı olunur? İla ve yapılması gerekenler nelerdir? Diye görüş alışverişinde bulunarak müzakere ederek sistemin alt yapısını daha sağlam oluşturmuş olsalardı... O zaman yıllık sağlık giderleri 30—40milyar Tl olmaz 10—15 milyar Tl olurdu, sağlık sorunlarına daha iyi çözüm yolları bulunurdu.

STATÜKOYA DEVAM MI?

15.06.2008 Pazar saat 13. 00 de Üsküdar Sözdebir Otel'de TİAB (Trabzonlu İş Adamları ve Bürokratlar Derneği) önderliğinde işadamları platformu oluşturmak amacıyla toplantı düzenlenmişti ve bende davetliydim. Toplantıya biraz geç kalmıştım. Gittiğimde iş adamı Sn. Fuat Miras ağabeyimiz konuşuyordu;

— “Öncelikle Trabzonlu sonrada Karadenizli iş adamları ve bürokratları ile sıkı işbirliği içinde olmamız gerekir, birbirimize destek vermek zorundayız. Trabzon insanını bir yerlere taşımak durumundayız. Siyasi otorite ile sıkı işbirliği içinde olmalıyız, bizim insanımızın parlamento veya yerel yönetimlerde olmasını sağlamalıyız.”

Başkan Fuat Miras'tan konuşmak için söz istedim, sağ olsun Fuat Bey bana söz verdi.

Konuşmama teşekkür ederek başladım ve sivil toplum örgütlerinin önemini vurguladım. Mevcut TİAD'ın ve kurulacak olan Trabzonlu İşadamları ve bürokratlar derneğinin sivil toplum örgütü olarak önder olması gereğini ifade ettim. Gelişmiş toplumlarda gelişmişliğin bir kriteride sivil toplum örgütü sayısı ve toplum yararına yaptığı çalışmalardır. Bizdeki sivil toplum örgütlerinin maalesef örf ve adetlerini yaşamaktan öteye bir görev üstlenmediklerini belirttim. Gerçek sivil toplum örgütleri yerel yönetimlerin ve siyasi otoritenin yapamadıklarını ortaya çıkarmak, sorgulamak ve yapılmaları için gerekli girişimleri başlatmak olmalıdır. Toplumun refah düzeyini yükseltmek uğruna hükümetlere, yerel yönetimlere yardımcı olmakla görevli olmalıdırlar. Sivil toplum örgütleri bu anlamda baskı unsuru olmalıdır. Ayrıca sivil toplum örgütlerinin gerçek sivil toplum örgütü hüviyetine dönüştürülmesi için onlara önder olabileceğimizi, fikir üreten ve sorun çözen bir derneğe dönüşmelerinin mümkün olabileceğini belirttim.

Ben Sn. Fuat Miras Ağabeyin konuşmasından anladığım şeydu; hükümetlerle, yerel yönetimlerle ve bürokrasiyle ters düşmeyen bir yönetim tarzıyla yürümenin doğru olacağıydı. Çoğunluğu iş adamıydı. Siyasi otorite ile ters düşersek, onları eleştirirsek yarın vergi memurları ve maliyeciler defterlerimizi isteyebilirler. O nedenle terbiyeli çocuk olmak zorundayız. Çok net konuşmuştu... Ve çok iyi anlamıştık.. Bu ülkenin aydınlarının nasıl pasifize edildiklerini çok iyi görmüştük...

OLTAYI ATINCA KURŞUN BALIĞIN KAFASINA ÇARPACAK

“Türkler saftır, halkın saflığı yüksek vasıflardandır. Aydın ve idarecilerin saflığı insanlığa ihanetindedir.”

Sadi SOMUNCUOĞLU

“Oltayı atınca kurşun balığın kafasına çarpacak.”

Prof. Dr. Nusret KORUN

25.07.2008 günü Dr. Hasan Fehmi Küçük ile birlikte Bursa Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne gitmiştik. Orada Prof. Dr. Nusret Korun ile sohbet ettik. Nusret'le ikimizde Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden 1979 yılında mezun olmuştuk. İlkel, dürüst, ülkesini seven bir arkadaşımız. İkimizde yaşlandık ama prensiplerimiz ve ülke sevgimiz kaybolmadı. Ülkemize daha fazla hizmet nasıl yaparız, ülkemiz nasıl kurtulur diye fikir jimnastiği yaparken bir olay anlattı ve o olaya bağlı olarak “Oltayı atınca kurşun balığın kafasına çarpacak” diye bir söz söyledi. Toplumumuzun çoğunluğunun beklentisi bu olmalı diye düşünüyorum. Çalışmadan, enerji sarf etmeden elde etmek. 1980 Askeri ihtilalinden sonra yapılan ilk seçimde rahmetli Turgut Özal başbakan olmuştu. Onun döneminde bireysellik ön plana çıkmıştı ve kolayca zengin olma, köşe dönme o zaman başlamıştı. Öyle bir gölde ve dereye veya denizde balık avlayacaksın ki oltayı attığın zaman kurşun balığın kafasına çarpacak. Belki de kurşunun darbesiyle balık bayılacak. Öyle birkaç balığın olduğu mekânda balık avlama devri bitti artık.

Peki, balığı kolay avlayanlar zeki akıllı insanlar mı? Bu avantajı nasıl yakalıyorlar. Hangi gücü kullanıyorlar. Maalesef siyaseti kullanıyorlar. Siyasetçi olmak için yarışıyorlar. Muhtar olmak, belediye meclis üyeliğine girmek, il genel meclis üyesi olmak, parti ilçe ve il yönetim kurulu üyeliğine girmek önemli. Tercihen iktidardaki partinin yanında yer almak daha da önemli. Eğer orada yer bulamazsanız üzülme hem karşıdaki partinin yönetimine girin veya yandaş olun ve muhalefete başlayın. Çünkü birgün elbette sıra size de gelecek. Oltayı şimdiden hazırlayın, ucunda kurşunu da olsun. Bunların çoğunluğu devlet kademelerinde bürokrat, yönetici olur veya oğlunu, kızını, akrabasını o mevkilere getirir. Balık sayısı artsın ki olta boşa değmesin. 1982 yılında 6 aylık bir süre geçici görevle Urfa Devlet Hastanesi'nde bulunmuştum. O zaman Urfada bulunan Balıklı Göl'ü ziyaret etmişim. O kadar çok balık vardı ki balıkların hepsi sanki üst üste duruyordu. Bu göle atacağın olta boş

dönmez ama inancımıza göre Urfa Balıklı Göl'deki balıklar kutsal kabul edilirler ve avlanmazlar.

Türkler saftır deyince Sn. Sadi Somuncuoğlu kızmış, “Olur mu öyle şey? Türklerin saflığı insanlığın yüksek vasıflarındandır. Aydın ve idarecilerin saflığı ise insanlığa ihanetlerindedir. ” demiş. Sn. Sadi Somuncuoğlu biraz mütevazılık yapmış. Oysa oda biliyor ki herkes sırasını bekliyor. Birgün onlarda aynı mevkilere gelirse aynısını yapacaklarından şüphesi yoktur. İnşallah o mevkilere gelmezlerde onlar gözümüzde yüksek vasıflı kalırlar.

CAVİT ŞENTÜRK HOCAM

Trabzon Öğrenci Yurdunda İst. Tıp fakültesi 2. sınıf öğrencisi iken, 1967—1968 yıllarında tanıştım. Sportmen, sakin, şefkatli, az konuşan, güven telkin eden iyi bir abi ile karşı karşıya olduğumu hissettim. Trabzon Halk Oyunları öğreticisi, muhteşem oyuncusu ve çelebi kişiliğiyle arkasından gidilinebilir, ne yaptığını bilen rehberdi. Fazla mütevazı idi. Ancak kendisi ile çalışabilmek için, disiplinli, çalışkan, çevik, kondisyonun yüksek olması gerekiyordu. Ayrıca iki gün T. Yurdunda 2—3 saat, c. tesi günü T. F. Kurumunda ortalama 1—2 saat sıkı çalışma gerekiyordu Zor bir sınıfta olduğumdan o yıl çok istememe rağmen çalışmalara katılamadım. Ancak İdris Bulut, Ömer Atay, İlhan Durgun, Cemal Genç o sıkı tempodan başarıyla çıkan arkadaşlarım oldu. Bir yıl sonra 2. sınıfı geçip, dersler hafif gelmeye başlayınca 1968—1969 yılı kurslarına, 60 kişilik kalabalık bir gurupla katıldım. Cavit Hoca'nın kondisyon çalışmaları, figürlerin beceri düzeyi, disiplinli çalışma yaprak dökümü getirdi. Sene sonunda, benimle birlikte, Kemal Şulekoğlu, Ahmet Uludağ, Dursun Ali Ayan, Osman Çağlar, Temel Kıran(Rahatsızlığı dolayısıyla daha sonra devam edemedi.)Ekibe katıldık. Önceki arkadaşlarımız gerçekten muhteşem ekip olmuştu. Biz yedek güç olarak ihtiyaç duyulduğunda gösterilere katıldık. Daha sonra ekibin asli elemanları olduk. Arkadan Azmi Aydın, Ahmet Paşaoğlu, kardeşim Muhiittin Kaya, Hasan Okhan Okumuş gibi değerli arkadaşlar yetişti. Tüm bu aşamalarda Cavit Hoca'nın sabrı ve öğretme azmi, sevecen tutumunun yanı sıra idealist kişiliği arkadaşları daha çok çalışmaya teşvik ediyordu.

Çok marifet isteyen, bir iki çalışma ile kavranamayacak, zorluk derecesi yüksek; “Trabzon Halk Oyunları”, “Horonlar”, Cavit Hoca’ya göre: “Denizdeki balıklar, ovalarda başaklar, dağlardaki ormanlar kadar değerli halk kültürüdür.” Bize, “Bir ülkenin uygarlık düzeyi folkloru ile ölçülür” dediler. “Unutmayalım ki dünyanın hayranlık duyduğu bir kültürün mirasçılarımız” “Amacımız, geçmişimizi ve halkımızı tanımak, onun değerlerini öğretme, belkide yaşamak, onları yeni kuşaklara tanıtmak, onlarla övünmek, atalarımıza teşekkür etmek, onları anmak, onların kültürünü dünyaya tanıtmak.” Cavit Hoca’nın temel düşüncesi idi. Bu değerleri, üniversiteli gençlerin en iyi şekilde temsil edeceği ve tanıtımı yapacaklarına inancını, bize benimsetmiş, milli ve kutsal bir görev yaptığımıza inandırmıştı. Yurt içi ve yurt dışında yaptığımız gösterilerde aldığımız alkışlar ve dereceler Hocamızı doğrulamıştır.” Halk oyunlarını sevdirmek için inanılmaz çabalar harcadık, bunu kutsal görev saydık Ne okulumuzu, ne ailemizi düşündük, çok ter akıttık, çok gözyaşı döktük, çok aç kaldık” diyecektir sevgili hocam. İnanın çok azını söylemiş. Birde neredeyse hayatından olacaktı. By pass ameliyatına kadar yaşadığı süreçte, tıbbi şaşırttı. O kadar hareketli, folklor çalışma hayatına karşın, kalp damarların tıkanması sürpriz olmuştu. Çok duygulu, dürüst, gönül adamı, günümüzün hoyratlıklarından belli ki çok üzülmüştü.

Trabzon Halk Oyunlarının öğreticisi, emsalsiz icracısı, yılmaz mücadelesi ile hayatını adanmış, hocamız Cavit Şentürk’e ait yukarıdaki alıntılar, onun elli yıla yakın çalışmalarının ana fikrini oluşturur.

Öğrencisi olmaktan her zaman onur duyduğum, Doğu Karadeniz folklorüne katkılarının, yaşarken anlaşılması gerektiğine inandığım hocamın, birikimlerinden herkesin yararlanması gerekir.

Folklor Kurumu’nu önemli yapan içindeki gerçek değerlerdir. Bir değer gerçek olup olmadığına tarih karar verir. Uzun soluklu, kalıcı çalışmaları ile unutulamazlar arasına girmek çok emek ister.

Karadeniz ekibinin Folklor Kurumuna kattığı değerlerin, göz ardı edildiği bir dönem yaşıyor. Folklor kurumunun irtifa kaybında, Cavit Hocadan yararlanmanın etkisi var mı?

İstanbul’da ve Trabzon’da bir çok dernek, kuruluşlar, Cavit Hoca’nın ne yapmak istediğini, ne anlama geldiğini bilmiyor. Beyler! Trabzon Halk Oyunu yani Horonu tam, eksiksiz, hakkıyla oynandığında yurt içi ve yurt dışında emsalsiz bir marka olduğu bir GERÇEKTİR. 1969, II. Akdeniz Halk Oyunları Festivalinde, İspanya — Murcia’da on devlet arasında Türkiye, T. Folklor Kurumu ile 1. oldu. Karadeniz ekibi en son sahne aldı. Ardından tam dört defa sahneye çağrıldı. Türkiyeden sonra Tunus’un çıkması gerekiyordu. Zaman daralmıştı. Seyirci ısrarla bizi istiyordu. Tu-

nus ekibi, sahnede görülür görünmez yastık ve sandalyeler seyirciler tarafından sahneye fırlatılarak Tunus ekibi sahneden kovuldu. Organizasyon zorunlu olarak bizi çıkarıyordu. Bir figür daha gösterip, selam verip çekiliyorduk. 5000 kişilik açık hava tiyatrosu tıklım tıklımdı. Herkes ayaktaydı. Tunus ekibi her seferde kovuluyorlardı. Bize bu muamele yapılıyorsa biz sahneye çıkmazdık. Dördüncü çıkıştan sonra sahneden ayrılmadık. Kendilerine teşekkür ederek anlayışlı olmalarını rica eden jest ve mimiklerle yatıştırdık. Çok daha müthiş başarıları, başta Avrupada dergilere kapak olmuş Hocamız ve döneminin arkadaşları olmak üzere, İdris Bulut, Ömer Atay, Cemal Genç, Kemal Şulekoğlu ile aramızdan ebediyen ayrılan rahmetli arkadaşlarımız Mustafa Kalaycı, Dr. İlhan Durgun da çeşitli yarışma ve gösterilerde yaşamışlardır.

Horonun uluslar arası müthiş değeri, derslerimin, işimin çok ağır olmasına rağmen, folklor faaliyetlerime 1975'e kadar devam ettim. Yurt içi ve yurt dışındaki seyahatlerde vizyonumuz çok gelişti. Ekip arkadaşlarımızın çoğu, meslek hayatlarında ve sosyal hayatlarında başarılı oldular. Hoca, bizden sonrada, öğrencileri yetiştirmeye devam ediyor. Oğlu Şenol Şentürk bunların en başarılısı. Hoca, hala Belediye Otobüslerinde seyahat ederek, her tarafa yetişmeye çalışıyor. Bu kadar özveri, bu kadar adanmışlığı, bu toplum hak ediyor mu, etmiyor mu, bilmem ama geçmişimiz hak ediyor. Geçmişini unutan toplumların, geleceği yoktur.

Nadir yetişen değerlerin farkında olmak, işte mesele bu!..

Op. Dr. Mikail Kaya
Özel Saygı Hastanesi Başhekimi
Folklorcu

İBRAHİM DEMİRCİOĞLU HOCAM

Tabi Sn Op. Dr. Mikail Kaya tarafından Cavit Hocam hakkında güzel övücü şeyler yazıldıktan sonra benimde İbrahim Demircioğlu hoca hakkında bazı şeyleri yazmam kaçınılmaz oldu.. Cavit Hoca hepimizin hocası ama İbrahim hoca benim ders aldığım hoca.. Karadeniz, Sürmene folkloruna yıllarını vermiş ve bu uğurda ailesine bile taviz vermemiş birisi.. Çok çalışkan ve çok başarılı. Büyük küçük demeden folklor öğrenmek isteyen herkese özveri ile yaklaşan ve bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan değerli bir insan. Hem çalıştırıcı hemde iyi bir oyuncu... Onu folklor ekibinin orta yerinde görmeniz her zaman mümkündür. Folklor anında bir anda dünyası değişiverir yüz hatları mimikleri ve hareketleri kemençenin—kavalın ritmine uyar. Öyle uyar ki yakından bakarsanız vücudundaki her uzvun yanı sıra kulakların hatta tüyelerinin bile oynadığını görebilirsiniz. İctendir, bağnaz değildir, demokrattır. Diğer hobileri arasında futbol oynamak da gelir. Ancak futbol oynarken kendisini kızdırmamak gerekir. Eğer çok gol atarsanız folklorde izlediğiniz hoca gi-

der ve yerine bir başkası gelir. Yıllarca amlıcadaki Sürmene derneğinde yaz—kış, soğuk—sıcak demeden her hafta sonu folklor çalışmalarına aralıksız devam etmiştir. Onun için hastalık söz konusu değildir. Hasta olsa bile mutlaka iğne ile tedavisini yaptıırarak çalışmalara katılır. Çalışma anında tavizsizdir. Onun için folklor çalışmasında belirli prensipler vardır. Buna uymayan kim olursa olsun fırçadan nasibini alır. Eğer folklorde istekli oynamazsanız o Karadeniz şivesiyle “Ne o Fadime hala gibi sallanmaya başladunuz!” veya “Mares etmiş Lahana gibisunuz.” Gibi laflar söyler. Yaşı kemâle ermesine rağmen halen folklor çalışmalarına devam etmektedir. Allah uzun ömürler versin. Dilerim 120 yaşına kadar görevine devam eder.

SÜRMENE DERNEĞİ VE FOLKLOR ÇALIŞMAM...

1999 yılı Ekim ayı... Sürmene derneği folklor ekibini bir TV kanalında izliyorum.. Hem kemeç hemde kavalla çok güzel bir oyun sergiliyorlar.. Öyleki kelimenin tam anlamıyla mest oldum... Sabahleyin derhal dernek başkanı Sn Tekin Küçükali abiyi aradım:

- Abiy sizin derneğin folklor ekibi var mı?
- Var Nemciciğim.. Hayırdır.. Ne oldu?
- Abiy onları dün akşam.... TV 'de izledim.. Çok müthiş oynuyorlar, çok keyif aldım..
- Necmi beğendiysen seni oraya göndereyim sende çalışır horonu öğrenirsin..
- Abiy 44 yaşından sonra olur mu?
- Neden olmasın her yaştan öğrenci oraya geliyor.. Sende git başla.
- Bir iki gün sonra İbrahim hoca beni telefonda arar
- Ben İbrahim Demircioğlu, Sürmene derneğinden... Tekin bey sizin horon çalışmasına katılmak istediğinizi söyledi ... Arzu ettiğiniz zaman buyurun Sn hocam..
- Teşekkür ederim hocam, rahatsız etmezsem gelmek isterim..
- Buyurun bekliyorum...

Bir hafta sonra bir Pazar günü Çamlıcadaki Sürmene derneğine gittim... Güzel bir ortam.. Her yaştan horon çalışması na katılan öğrenci mevcut... Kendimi tanıtmadan horon öğrenmeye başladım... Doktorum üstelik Kartal Eğitim ve Araştırma hastanesinin başhekimliğini yapıyorum... İbrahim Hocadan fırça yemeğe başladık ve devamı geliyor.. Çünkü onun istediği figürleri yapamıyordum.. Fırçadan kurtulmak için sonradan kendimi taktim ettim ama nafile... Kar etmedi yine fırça yemeğe devam ettim... Bozulmaya başlamıştım ancak biraz bir şeyler öğrenmiş ve zevkini almaya başlamıştım.. O nedenle sesimi çıkarmıyordum.. O sırada Raci Çelik ve Yakup Demircioğlu ile tanıştık.. Onlar bana her konuda destek oluyorlardı.. Böylece fırçayı azaltıyorlardı.. Bazan benim kırıldığımı sanarak”Yav İbrahim hoca öyledir .. idare edeceğiz.. ”gibi laflarla beni teselli etmeye çalışıyorlardı... Öyle bir hale geldikki Sonralardan İbrahim hoca fırça atmadığından rahatsız olmaya başladık.. Yav Bu adama bir şey mi oldu acaba demeye başladık..

SIYASETÇİ SEVİLİR Mİ?

Bugün 2 Ağustos Cumartesi Osman Yağmurdereli vefat etmiş. Allah rahmet etsin. Bir sanatçı olarak kendisini severdim. Ama politikacı olarak sever miydim? Galiba politikacıları sevmiyorum. Bunun nedenini tam olarak bilemiyorum Türkiye'de gerçek siyaset yapılmıyor, menfaate dayalı bir siyaset yapılıyor. Türkiye'nin ve toplumun yararına siyaset maalesef yapılmıyor. İktidara gelen her parti kendi kadrolarını devlet kurumlarına ve bürokrasiye atıyor. Kalifiye yetişmiş eleman olmak yetmiyor. O iktidarın adamı, yarıdakısı olmak gerekiyor. Son zamanlarda bu özellikte yetmiyor. Hangi okul mezunu, dindar mı? Cemaat adamı mı? Tarikatçı mı? gibi özelliklere bakılıyor. Türkiye ve Türk milleti nasıl kurtulabilir, ne yapmalıdır?

Türkiye'de seçim sistemi derhal değişmelidir. Demokrasinin yerleşmesi ve Türkiye'nin kurtulması için ilk şart budur. Bu seçim sistemi ile Türkiye'de parlamento 3-5 tane lider belirler. Dolayısıyla Türkiye 3-5 liderin fikir ve düşünceleri ile yönetilir. Liderin altındaki milletvekillerinin fikir ve düşüncesi olamaz. Parmak kaldırmaları yeterlidir. Böyle olunca Türkiye dış güçler ABD, AB tarafından daha kolay kontrol altına alınır. Tabanla uğraşmazlar. Direkt liderlere direktif verirler. TBMM de ülke yararına farklı fikirler tartışılmaz.

Türkiye'de 3-5 medya patronu ülkenin geleceğini ve siyasi oluşumunu belirliyor. Bu medya patronları ve önemli köşe yazarları ABD tarafından satın alınmıştır. Bazı köşe yazarları yıllık ve aylık bazında ABD'den ücret alırlar, yani kalemleri satılmıştır. Kısa bir örnek verecek olursak; Afganistan ve Irak ABD tarafından işgal edilmiştir. Irakta binlerce sivil insan ölmektedir. Bunların sebebi ABD'dir. Filistin halkı yıllardır İsrail tarafından öldürülüyor. İsrail'in arkasında kim var? ABD tabii ki. Türkiye'nin önemli gazetelerini açın, haberlerine bakın. Köşe yazılarını okuyun. ABD aleyhine yazılmış bir tane haber var mı? Bir ülkeyi yalandan nükleer silahları var gibi varsayımlarla işgal etmek ve Müslüman kanı dökmek günah değil midir? Bu günahı gören Müslümanlar neden ses çıkarmazlar. ABD'de oturan cemaat liderleri neden ABD'yi kınamazlar. Yoksa haklıdan yana değil güçlüden yana mı tavır almak gerekiyor.

Bu nedenle medyanın tekel oluşturmalarına müsaade edilmemeli ve medya patronluğu sona erdirilmelidir.

Türkiyede son zamanlarda çok büyük değişim olmuştur. Liderlik devri kapanmış ve Hocalık, Şihlik, Tarikatçılık devri başlamıştır

Türk aydını konuşmalıdır. Gerçekleri çekinmeden haykırmalıdır. Ülke için, toplum için yararlı olanları sahiplenmelidir. Ne pahasına olursa olsun doğruları Haktan ve toplumdan yana olanları sahiplenmelidir. Bu uğurda bedel ödenmesi gerekiyor-

sa oda ödenmelidir. Türk aydını sivil toplum örgütleriyle yürümelidir. Onları motive etmeli ve sahiplenmelidir. Yandaşçılık ve yarıdakçılık devri bitirilmelidir. Okuyan, bilen, eğitilmiş kalifiye elemanlar devri başlamalıdır. Herkes kapısının önünü süpürmeyle temizliğe başlamalı ve tüm topluma dürüst, liyakatli aynı zamanda inançlı insanlar yetiştirilmeli ve onların görev almaları sağlanmalıdır.

KAYIP GENÇLİK

En çok okunan kitaplar; yaşanmış olaylardan derlenmiş, ders verirken düşündür-en, tecrübe kazandıran ve aynı zamanda okuru güldüren kitaplardır. Ancak şimdi yazacağım konu daha çok bizim nesil ve ona yakın kişilerin ilgisini çekecektir. Yeni nesil özellikle 25 yaş altı gençliğin bunları anlaması veya önemsemesi biraz zor.

Şimdiki nesil neredeyse bizleri geri kafalı, yobaz ilan edecek. Hiçbir şeyi önemse-meyen, egoist, hedefi olmayan, günü birlik yaşamayı seven bir gençlik. Sadece ken-dini seven bir gençlik. Bu olay sadece arkadaşlarına ve komşularına, topluma karşı değil yakın akrabalarına, kardeşlerine, anne ve babasına karşı da böyle.

Su boşuna akıyor umurunda değil, hanımefendi—beyefendi duş alıyor su sonu-na kadar açık olmalı, sesi ta komşudan duyulmalı. Dişini fırçalıyor, su sonuna kadar açık olmalı. TV seyrediyor, program bitti. Televizyon kumandadan kapatılıyor. Oysa televizyon üzerindeki düğmeden kapasa %10–20 oranında elektrik tasarrufu yap-a-cağı umurunda değil. Evde 3–4 televizyon olmalı ve mümkünse hepsi açık olmalı, biri çocuk TV’yi, diğeri Spor bir diğeri de romantik dizileri izlemeli.

Evde 2–3 bilgisayar ve mutlaka internet bağlı olmalı. Chat yapılmalı, bunların ya-nında enteresan sitelere girilmeli. Birisi kendilerini çağırdığı zaman duymazdan ge-linmeli ki angarya iş yaptırılmasın. Harçlıkları daima karşılanmalı, mümkünse ara-bada alınmalı ki arkadaşlarının yanında mahcup olmamalı.

Onların yanında çocukluğunuz, gençlik ve öğrencilik dönemlerinizdeki zorluk-larınızdan bahsedemezsiniz, çok kızarlar. “Hangi dönemde yaşıyoruz.” diye sitem ederler. Sizin zorluklarınız, geçmişiniz onların umurunda değil. Anne—babasının geçmişini dinlemek ona zevk vermez, elem verir. Kaydetmiş olduğunuz video çe-kimleri, çektiğiniz fotoğraflar bile onların ilgisini çekmez. Peki, çocuklarımız bu hale nasıl geldi? Neden böyle oldu? Bizim çocukluğumuz ve gençliğimizi nasıldı? Bunu yazmak zorundayım ki yeni nesil anlasın.

Bizim çocukluğumuzda ayakkabı niyetine kara lastik giyilirdi. Bizden önceki nesil de çarık giyermiş. Çarık o zaman çok önemli idi. Sonra kara lastik çıktı. Zorluklardan bahsetmişken; kadife bir pantolonum vardı, yıkanmaktan boyu diz altına kadar çek-miş, dizleri ve kızı yamalı idi. O nedenle okulda tahtaya kalkmazdım, kızlar gülerdi.

Anne—babaya itaat önemliydi, sözünden çıkılmazdı. Arada bir annemden arada bir babamdan tokat yerdik fakat sesimiz çıkmazdı. Büyüklerimizi sayardık.

Komşularımızın, arkadaşlarımızın yardımına koşardık. Televizyon, bilgisayar yoktu sadece büyük radyolar vardı. Onu da dinlemek bir saadetti. Bizim eve radyo alındığında ben 11 yaşındaydım.

Çocuklarımız nasıl böyle oldu? Neden böyle oldu?

Batı eğitimi, Amerikan eğitimi... Sosyologlar, Psikologlar v. s. bizi mahvettiler. İnternet siteleri, teknoloji bizi ve çocuklarımızı mahvetti. Amerika ve batı bizi öyle mahvetti ki önce anne—baba olgusunu çocukların kafasında bitirmeyi, örf ve adetlerimizi silmeyi hedef aldılar. İnternet belası beynimizi uyuşturdu, düşünemez ve yorum yapamaz olduk. TV konuşmamızı, sohbetimizi engelledi. Bölük pörçük ve bölücü programlarla bizi darmadağın ettiler.

Çocuklarımıza terbiye vermeyi engellediler. Başımıza sosyologlar ve eğitimciler türettiler. “Çocuklara iyi davranın, onları dövmeyin, aman dikkatli olun.” Dedi-ler. Bizde onları yaptık, çocuklar taviz aldıkça yenisini istediler. her şeyimizi aldılar, duygu sömürsüne başladılar.

SİYASET Mİ? GİT ALLAH AŞKINA!

Siyaset ve siyasi örgütler bir ülkenin yaşamında, demokrasilerde vazgeçilmez unsurdur. Farklı siyasi partiler demek farklı fikir ve düşünce kaynakları demektir. Çoğulcu demokrasinin vazgeçilmez unsurları siyasi partilerimiz acaba ne durumdadılar? Partiler ülkenin yönetimine talip olurken ülkeyi nasıl yöneteceğini, yapacağı yenilikleri, yatırımları v. s. anlatan kitapçıklar bastırır ve kendilerini tanıtırlar. Bu programa uyanlarda olur, uymayanlar da olur. Seçimden önce bol keseden atan ve programına uymayanlara bir dahaki seçimde halk tokatı vurur ve tepeden indirir. Bu Avrupa'da da ABD'de de bizim ülkemizde de böyle. Peki, bizim ülkemizde farklı olan nedir?

Bizim ülkemizde kurumlar, sivil toplum örgütleri, teröristler, bölücü örgütler ve hatta herkes demokrasiyi kendi düşüncesine ve kitabına göre seslendirirler ve yaşamak isterler.

Ülkemizde gerçek aydın kişiler konuşturulmazlar. Çünkü onlara siyaset yasağı vardır. Üniversiteler, bürokratlar, memurlar görüş bildiremezler. Bir partinin il ve ilçe teşkilatını oluşturan bilgi ve becerisi olmayan bir yığın insan bizi yönetmeye, kaymakam ve valileri yönlendirmeye kalkarlar.

Ülkenin sorunları ve gerçekleri o günkü iktidarın bize sağlayacağı menfaatlere göre değişir. Doğrular ve gerçekler bir anda yok olabilir.

Bizi yönetmeye talip kişiler önce ABD'nin, Avrupa Birliğinin onayını alarak aday olduklarını açıklarlar. Onlar istemese de biz onları ziyaret ederiz. Tabi ölçümüzü almış olan ABD ve AB de bizi adam yerine koymazlar, nasıl olsa uşaklığa devam edeceğiz. Ürdün kralı ölünce ABD başkanı dâhil tüm dünyanın gözde ülkelerinin devlet başkanları cenaze merasimindeydi. Bizim devlet başkanımız rahmetli Özal ölünce kim geldi? Çok samimi dostu Bush bile gelmemişti. Artık bir şeyler anlayalım.

Türlere, Türklüğe sövmek, hakaret etmenin prim yaptığını, özellikle ABD ve AB ülkelerinde buna çok değer verildiğini görüyoruz. Neden? Çünkü hala Türk milletinin Türkü, Kürdü, Çerkezi, Lazı, Abazıyla, Sünni ve Alevisiyle çok güçlü bir ülke olduğunu görüyorlar. Bunların içine nifak tohumu ekmek istiyorlar. Aleviler Türkiye'de azınlıktır, zulüm görüyor diyen AB'ye aleviler çok güzel bir tokat indirmişti. "Biz Türkiye'de azınlık değiliz, biz Türkiye'nin aslıyız, asıl sahibiyiz." Diyerek gerekli cevabı vermişlerdir ve bir daha bu konu açılmamıştır.

Yüksek okulda okuyan oranımız %22–23 dolayında, AB ülkelerinde bu %60–85 oranında, okur—yazar oranımız %70–80 deniyor. İnanmayın öyle 1–2 aylık kurslarla okuma—yazma öğrenip ülkenin sorunlarını çözecek, fikir üretecek ka-

pasitede insanımız maalesef yoktur. Köylerimizde, kasabalarımızda hala hangi partiye oy vereceksin diye yaşlı bir nineye, amcaya sorarsanız alacağınız cevap “At partisine, oklara, ok partisine, koyun partisine, 3 hilale, ampule oy vereceğim.” Şeklinde olacaktır. Hatta bunu söylerler ama oyu vereceği yeri “Evet” mührünü basacağı yeri bile bilmez.

Ülkenin geleceğini 20–25 bin YTL’lik çeklere, kömüre, oduna, şeker, yiyeceğe tercih eden halkıma üzüliyorum ve tabi ki ülkeme yazık oluyor.

Ülkesini seven yurtseverlerin adı artık ulusalcı oldu. Eskinin sağcısı ve solcusu bir kulvarda buluştu. Onların adı ulusalcı oldu; İslam nizamı, şeriat istiyorum diyenlerde karşı kesimde yer aldı. Ancak bilinen bir gerçek %46, 7’lik oyun hepsi bu düşüncede değildir. Olsa olsa %15–20’dir. Peki, geri kalan oran neden onlara destek verdi. Hepimiz Müslümanca yaşamak istiyoruz ama din devleti ile şeriat nizamıyla yönetilmeyi istemiyoruz. Peki, İslam nizamı ve şeriatı bunu isteyen kişilerin hakkı yok mu? Mutlaka vardır ama bu düşünce bizi pozitif ilimden, araştırmalardan, bilimden uzaklaştırır.

Ülkemizde aydın kişiler kaybolmuştur, yok olmuş, yok edilmiştir. Ülkemiz aydınının bir kısmı satılmış başka ülkeler yararına yazı yazmakta ve o ülkelerin haklarını savunmaktadır. Afganistan, Irak ve Filistin’de yapılan zulümü görmemezlikten gelir. O zulümü yapanlar aleyhinde tek bir satır bile yazmazlar.

Sivil toplum örgütleri içinde yer alan aydınlar da pasifize edilmiştir. Örf ve adetlerini yaşamakla, burs ve yardım dağıtmakla meşguldür.

Azınlıkta olan ve konusuna hakim aydınlar, konuşunca susturulmak istenmektedir. Ya müfettiş göndererek iş ve aşını kesmekle tehdit edilirler veya işten el çektirirler.

Ülkemizde siyaset zemini çok kaygan olduğundan aydın kişiler tutunamıyor. Seçim sistemini bir türlü değiştirmiyorlar, değiştirmek istemiyorlar. Ülkenin kaderi 3–5 liderin iki dudağı arasında “Seni milletvekili yaptım.” diyorlar ve iş bitiyor. İşin daha vahimi bu vekiller mecliste sadece parmak kaldırarak liderlerinin her söylediği sözü doğruymuş gibi tasdik ediyorlar. Parlamenterliği hak etmeyen kişiler TBMM’ni temsil ediyor. Aydın kişi temsil edilmiyor. Zaten onlara ihtiyaçta yoktur. 3–5 parti lideri ve 3–4 tane medya patronu bu ülkenin kaderiyle oynuyorlar. Ülkenin geleceği ile ilgili kararlar aldırıyorlar.

Aydın kişi kimdir? Sadece laikler mi, solcular mı, sanatçılar mı, üniversite mezunları mı aydın kişidir? Tabi ki hayır. İlk ve ortaokulu bitirmiş ama kendini yetiştirmiş bilgili, görgülü, bilimi benimsemiş, olayları çok iyi tetkik eden ve toplum yararına kullanan kişiler aydın kişidir. Yalan konuşmaz daima doğruları söyler. Tehdit olsa bile doğruları hak için söyler, yapar ve yaptırır.

1998–2001 yılları arasında 3–4 siyasi parti tarafından siyasete davet edildim. İki Kartal Belediye Başkan adaylığı diğer ikisi de milletvekili adaylığıyla ilgiliydi. Ama ben siyaseti düşünmedim, düşünemedim de. Bir partiden milletvekili seçilsem dahi savunacağım fikirler yüzünden beni bir ay içinde partiden ihraç ederler diye düşünüyordum. Parti liderlerinin egemenliği bitmedikçe Türkiye’de gerçek demokrasi yerleşmeyecektir. Bunun olabilmesi için de seçim sisteminin değiştirilmesi ve parti liderlerinin iki dudağı arasındaki yetkiler alınmalı, siyaset tabana yayılmalı ve sevilen çalışkan, dürüst insanların parlamentoya girmeleri sağlanmalıdır. Bir ülkede gerçek demokrasinin ilk şartı budur.. Gerisi fasa fiso...

HİÇ KİMSE BENİM HIRSIYIM İYİ DEMEMELİ

Bugün 07.09.2008 Pazar sabahı, büfeden gazetelerimi aldım ve eve geldim. 5-6 gazeteyi okumaya başladım. Birden midem bulandı. Diyeceksiniz ki Ramazan'ın 7. günü açlıktan kan şekeriniz düşmüştür ki bu normaldir. Hayır, sabahın saat 09. 00 kan şekerinin düşmesi için henüz erken. Gazetelerde şu başlıkları okuyunca rahatsız oldum.

— Bay %10 başkan oldu.

Pakistan devlet başkanlığı için yapılan seçimlerde zafer açık ara Benazir Butto'nun eşi Asif Ali Zerdari'nin oldu. Zerdari, bombalı bir suikaste kurban giden eşi Benazir'in döneminde 1, 5 milyar dolar hortumlamaktan yargılanıp suçlu bulunmuştu.

Diğer bir başlık:

— Yapana değil yazana kızdı. Başbakan R. Tayyib Erdoğan Almanya'da patlayan Deniz Feneri'ndeki yolsuzluk iddialarının üzerine gideceğine bunları haber yapan gazeteleri suçladı.

Deniz Feneri Derneği Almanya'da Müslümanlardan 41 milyon Euro'luk yardım toplamış ve Kanal 7 binasının 3. katında bir kısmını Zekeriya Karaman'a ilettikleri bir kısmının da başbakanlığa gönderildiği ifade ediliyor.

Bu haberle ilgili Başbakan R. Tayyib Erdoğan çok kızmış ve Aydın Doğan medyasını ağır bir şekilde suçlamış ve Aydın Doğan'ın Hilton arazisiyle ilgili plan tadilatı isteği kabul edilmedi diye iftira kampanyası yürüttüğünü iddia etti.

Doğan Holding Yönetim Kurulu Başkan'ı Aydın Doğan ise "Hür basını susturmaya teşebbüs eden bir başkan'ı tarih, demokrasi defterine değil diktatör sayfasına yazar." dedi.

Şimdi nasıl üzülmezsün, nasıl miden bulanmasın. Pakistan'ın nüfusu 170 milyon civarında, Müslüman bir ülke. Tarih boyunca Türklere sahip çıkmış ve Türklere sevgi duyan bir millet. Bizde onlar için aynı duyguları besliyoruz. Orada olan bir olay Türkiye'de olmuş gibi üzüliyorum. Karısının başbakanlığı döneminde 1, 5 milyar dolar rüşvet alan bir adam mahkeme kararıyla 11 yıl hapse mahkûm oluyor ve içeri atılıyor. Cezasını çekip çıkıyor ve o ülkede Cumhurbaşkanı seçilebiliyor. Bu mümkün müdür? Sizin aklınız alıyor mu?

Bir ülke düşünün ki hırsızlık ve yolsuzluk o ülkede taltif ediliyor. Benim hırsızım daha iyidir, diyor. Pakistan yıllardır darbelerle yönetim değiştiren bir ülke. Cemaatler ve Tarikatlar çok etkin. Ülke İslamiyet'e göre değil Cemaatlere ve Tarikatlara göre yönetilmeye çalışılıyor. Gerçek İslam, hırsızlık ve yolsuzluk yapanı korur mu? Pakistan bizim dostumuz, Zerdari solcu Müslüman da olsa sağcı Müslüman da olsa sonuç

değişmemeli. Pakistan'ın yanı başında Hindistan var. İzleyin o ülkeyi hiç darbe oluyor mu? Yolsuzluk lafı duyduunuz mu?

Pakistan ve Türkiye'de bu anlamda birbirine benzemiyor mu? Elbette benziyor. Türkiye'de de sık sık askeri darbeler olmuyor mu? Türkiye'de de Cemaatler ve Tarihî katlar yok mu? Türkiye'de de hırsızlık ve yolsuzluk yapanın yanına kar kalmıyor mu? Özellikle de dini duyguların ön planda olduğu alanlarda yapılan soygun ve yolsuzluklar, Türkiye'de yok mudur?

Şimdi Sn. Başbakanımız çıkıp "Eğer yolsuzluk yapıldıysa Deniz Feneri'ni ben söndüreceğim size söz veriyorum. Ama yolsuzluk yapılmadıysa bunu yazanları namussuz ve şerefsiz ilan edeceğim." deseydi daha doğru olmaz mıydı? Yoksa Sn. başbakanımızın bunlarla bir bağlantısı var mıdır? diye halkı düşünmez mi?

"Hırsız hırsızdır, yolsuz yolsuzdur. Bunun sağcısı solcusu olmaz. Müslüman'ı ise hiç olmaz, olmamalıdır. Müslümanlık, İslamiyet çok kutsal bir dindir. Onu kirletmeye kimsenin hakkı yoktur. Bu yazdıklarımın sonra kendi düşüncelerimi de aktarmak isterim. Bu mübarek Ramazan gününde okumakta olduğum 2-3 kitap var, bunlardan biri Sürgündeki Nur, diğeri Emsalsiz Aşk Yazarları Halil Dülger Beyefendi. Halil Dülger Bey benim hastam olarak tanıdım, çok efendi, ağırbaşlı bir insan. Bana hediye ettiği kitaplarından şu anda sadece ikisini okudum. Mümin bir insan, İslamiyet'i yaşayan ve yaşatmayı amaç edinmiş bir insan. Onun kitaplarından güzel şeyler öğreniyorum. Peygamber Efendimiz, halifeler ve sahabeler hakkında çok güzel yaşanmış anekdotları zevkle okuyorum. O büyük insana olan sevgi ve saygımız daha çok artıyor. Ruhum temizleniyor, ferahlık hissediyorum.

Diğeri okuduğum kitap "Dost kazanma ve insanı etkileme sanatı" Dale Carnegie yazdığı bu kitapta önemli öğütler buluyorum. Elbette bu kitaptan da yararlanacağım.

Benim düşünceme göre insan dinsiz olmamalı. Maneviyat bence çok önemli bir unsur. Bunu söylerken farklı düşünenlere baskı yapma gibi bir niyetim yok. Herkes özgürce düşünmeli ve yaşamalı. Devlet başörtüsü ve ibadetle uğraşmamalı, ibadet özgürlüğünü sağlamalı. Farklı dinden olanlar da serbestçe dinini yaşamalı. Demokrasiyi özümseyerek yaşarsak çözülmeyecek sorun olmaz diye düşünüyorum.

TEHLİKELİ CEHALET

Ayın dünyadan uzaklığını bilmemek ‘tehlikesiz cehalet’ tir.

Bunu bilmezseniz ‘tehlikesi yoktur’.

Ama önünüzdeki çukuru göremezseniz, bu ‘TEHLİKELİ CEHALET’ olur.

Çukura düşer ve kurtarılmayı bekleyerek debelenirsiniz.

Belki birisi sesinizi duyar ve sizi kurtarır.

Ama artık siz kendinizi ‘onun sizi kurtardığı duygusu’ndan kurtaramazsınız.

Eğer o çukurdan kendi gücünüzle çıkabilerseniz özgüveniniz artar.

Bağımlılıkla bağımsızlık arasındaki fark kısaca budur.

Durumunuzu bilerseniz belki kendinize yardım edebilirsiniz.

Ama başkasının kolunda yürürken kendinizi bağımsız sanırsanız, işte bu ‘TEHLİKELİ CEHALET’ tir.

Bunu bilip de bilmezden gelen, görüp de çıkar sağlayanlar, sonra da işte özgürlük budur’ diyenlerse toplumun asıl belalarıdır.

Bilmemiz gereken budur.

Görmemiz gereken budur.

Anlamamız gereken budur.

Mücadelemiz de bu olmalıdır...

GÜNÜBİRLİK YAŞAMAK

Bugün 28.12.2008 Pazar günü saat 09. 00'da evden ayrıldık. Milliyetçi hekimler derneği'nin düzenlediği "Özel Sağlık Kuruluşlarının Geleceği" konulu panele gittik. Sabah kahvaltısını Süleymaniye'de toplantı yerinde yaptık ve saat 11.30'da panel başladı. Panelistlerden biri Sağlık Bakanlığı Müsteşar Muavini Dr. Sabahattin Aydın'dı. Hazır müsteşar bey bulmuşken panel sonrası sorular sormaya başladık. Ama bizim sorularımızdan ziyade işine geldiği şekilde kaçamak cevaplar veriyordu. Panelden çıkarılan daha doğrusu panelde sunulan bazı bilgileri sizlere sunduktan sonra soru sormadaki sorunlarımızı paylaşmak istiyorum.

2007 yılında toplam sağlık giderleri 28, 3 milyar YTL

2008 yılında toplam sağlık giderleri 25 milyar YTL. olur diye düşünülüyor. ikibin sekiz yılı itibarıyla Özel Sağlık Hizmetlerinin durumu şöyleydi:

Toplam özel hastane sayısı Türkiye genelinde 390 (Türkiye'deki toplam hastanelerin %30'unu oluşturuyor.)

Toplam özel hastane yatak sayısı 21170 (Türkiye'deki hasta yatak sayısının %11'i)

Uzman doktor sayısı 1600 (%30)

Hizmet verilen 1 yıllık ayaktan hasta sayısı 45-60 milyon (%20)

Yatarak tetkik ve tedavi olan hasta sayısı 1, 5-2 milyon (%15)

Sağlık Bakanlığı hastanelerinin yıllık aldığı pay (Tedavi ettiği hastalardan aldığı ücret) 8, 5 milyar YTL'dir.

Özel hastaneler 5-5, 5 milyar YTL

Üniversite hastaneleri ve 1, 5-2 milyar YTL yıllık pay almaktadır.

Sağlık Bakanlığı + Üniversite hastaneleri Türkiye'deki tüm hastanelerin yaklaşık $\frac{2}{3}$ 'ünü oluşturmaktadır. Toplam aldıkları pay 8, 5 + 1, 5-2 = 10-11 milyar YTL'dir. Yatak sayısı %30 olan özel hastaneler ise bunun yarısını almaktadır.

2003'de 280 özel hastane sayısı

2008'de 390 olmuştur.

2003'de 600 Tıp merkezi varken

2008'de 1845 Tıp merkezi olmuştur.

Özel hastaneler ve Tıp merkezlerinde istihdam edilen personel sayısı 100-150 bindir. SSK hastaneleri kapatılmadan önce daha doğrusu Sağlık Bakanlığı'na devredilmeden önce 150 adet SSK hastanesi varmış ve 35 milyon SSK'lıya bakıyormuş. Bunların ilaç dağıtım merkezleri 120-200 civarındaymış. Şu anda Türkiye'de 20. 000 eczane mevcuttur. Ve tüm SSK'lılara ilaç vermektedir.

Ülkemizde her 10–15 yılda bir ihtilaller ve muhtıralar olmuştur ve bizler sıkıyönetimle yönetilmişizdir. Sıkıyönetimlerden nasibini almış korkak liderler bu ülkeyi yönetmek zorunda kalmışlardır ve bizler bu liderlerin peşinden sürüklenmişizdir. Suyun akışına giden ve nereye gittiğini de bilmeyen bu liderler sel bittiğinde su batağında ne yapacaklarını bilememişler, saplanıp kalmışlardır. Hep günübirlik yaşamışlardır, ülkelerinin yönetimi için yapılmış programları hiç olmamıştır. Zaten ülkesi için daha önceden yapılmış uzun vadeli planları—programları yoktu.. Bazı yönetimler askerin gelmesi için adeta davetiye çıkarmışlardır . Selin götürdüğü çalı çırpıdan hep yandaşlar yararlanmışlar ve yararlanmaya devam etmektedirler. Unutmayalım ki selin götürdüğü çalı çırpıdan ev olmaz, kulübe olabilir. Gelin biz sellerden, muhtıralardan ve ihtilallerden medet ummayalım. Şanlı ordumuzu ve askerlerimizi yıpratmayalım. Onları sevelim, saygı duyalım ki ülkemizi düşmanlarımızıza karşı korusunlar.

AH ŞU MEDYA... !!! ŞU MEDYA VAR YA... !!!

Sayın Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan Bey çıkıyor diyor ki:

— Şu Kartel medyası var ya... Yalan yanlış yazarak karalama yapanlar... Karalamayı ilke edinmişler... Onları almayın, evinize sokmayın. Onları açlığa mahkûm edin.

Bunun benim ülkemin başbakanı söylüyor. Peki, söyledikleri yanlış mı? Hayır, yanlış demiyorum. Çünkü dediklerinin çoğu doğru. O halde neden gocunuyorum. Bir de madalyonun öbür yüzüne bakmak gerekmez mi? Yani... Yani sizin anlayacağınız şöyle bir soru sormak isterdim:

— Sayın Başbakanım, size yıllardır övgüler yazan kartel medyasının karşısındaki diğer medyaya ne demeli? Sizi övmelerine bir şey demiyorum, varısın övsünler ama işine gelen olayları ve gerçekleri nasıl saptırmaya çalıştıklarını sizde görüyorsunuz. Hele içlerinde öyleleri var ki, sizin kartel medyası dediğiniz köşe yazarlarını, fikir babalarını acayip sollarlar, onlardan 10 gömlek üstünler. Birde içlerinde özel kişilerin kurduğu bir gazete var ki evlere şenlik... Türkiye'ye sövmeyi ilke edinmiş, Türk ordusunun gücünü ve itibarını azaltmaya yönelik her türlü çalışmaları yapmış ve yapmaya devam eden bir basın... Hatta siz bir ara onlara "Hop... Haddinizi bilin, bu kadarda uzun boylu değil..." demiştiniz, bilmem hatırladınız mı? Ben o gazeteden söz ediyorum.

Bir gerçek var ki bu ülkede ne yazık ki bağımsız basın yoktur. Ülkemizde bir sürü ulusal TV kanalı vardır. Açın onları izleyin, hep aynı kişiler konuşur. Açık oturumlar hep onlarındır. Hep en iyisini onlar bilir. Hep uzaktan kumandalıdır. Bakarsanız hiç birisi ABD'nin Afganistan, Irak ve Filistin'de uyguladığı ve uygulattığı politi-

kaları eleştirmez. Hatta yandaş gazetelerin köşe yazarları ile aynı paralelde düşünürler. Ne garip değil mi? Ondan sonra hak—hukuktan ve Müslümanlıktan söz ederiz. “Dünya bir gemi, bu geminin kaptanı da ABD, o halde içinde yer almalıyız.” ABD ne yaparsa yapsın haklıdır, anlayışını hiçbir aydın kişinin, Müslümanın kabul edeceği bir ilke olmamalıdır. Biz hakkın gemisine binmeliyiz. Bu öyle bir gemidir ki asla batmaz, ama hakkın yanında yer almayan gemiler çok kolay su alırlar, er—geç batırlar. Günü kurtarmak için politika yapmamalıyız.

Sayın Tayyip Erdoğan’ın Davos da dik duruşundan çok gururlandım, birkaç damlada olsa göz yaşlarıma hakim olamadım. İşte Ahmed—i Necat, işte Hugo Chavez ve işte Tayyip Erdoğan o gecenin sabahında çok mutlu uyandım... Ama daha sonrasında “Benim tepkim Perez’e değil, moderatöre idi.” Dememeliydiniz. “Benim tepkim Perez’e idi” demeliydiniz veya susmalı idiniz. Bunu söylerken sakın benim kavgacı ruhlu olduğumu, kavga istediğimi sanmayın.

Biz eğer aydın kişi isek bu ülkede siyasi otoritenin, hükümetlerin doğru yaptığına doğru, yanlış yaptığına da yanlış demeliyiz. İdeolojik veya siyasi görüş doğrultusunda doğruları saptırma ve yok sayma lüksümüz olamaz, olmamalıdır. Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne kadar pek çok hükümet kurulmuştur. Her yaptıkları yanlış olamaz, özellikle ülkenin birliği ve bütünlüğü için iktidar ve muhalefet milli konularda tek yumruk olmalı. Taviz vermemeli. Bu anlamda Sayın Başbakan Tayyip Erdoğan’ın doğru yaptıklarını sahiplenmeliyiz, ona destek çıkmalıyız. Halkın seçtiği kişiyi sevmesekte saygı duymalıyız. Çünkü o benim ülkemın başbakanıdır. Recep Tayyip Erdoğan olarak değil, başbakan olarak algılanmalı, değerlendirilmelidir.

Sayın Başbakanım size birileri muhtar bile olamaz demiş. Hani şu kartel medyası var ya... İşte onlar... Sizde çıkıp meydanlarda bunu seslendirmişsiniz.

— Biz ona Vali olamazsın Başbakan olamazsın demedik ki, muhtar olamazsın dedik. Diye yazı verseler ne olur acaba?

ATV'DE İBRAHİM TATLİSES

04. 01. 2009 Pazar akşamı ATV'de İbrahim Tatlıses'i izliyorum. İzmir'den telefon bağlantısı kabul ediyor, ekranda yazıyor, arayan Erol Demirtaş;

— Buyur canım, bir isteğin mi var, biz şimdi sadece İzmir'den değil, İsrail'den de telefon bekliyoruz. İrandan, Irak'tan, İsrail'den, Avrupadan, Türkî Cumhuriyetlerden de izleniyoruz. Söyle canım.

— Ama ben Kürtçe Türkü istiyorum.

Belliki senaryo çok güzel yazılmış, İbrahim Bey Kürtçe söylemek istiyor ama tepki almamak için bir seyirci kiralyor ve arattırıyor.

Tatlıses hemen araya giriyor;

— Ben Kürtçe biliyorum ama şimdiye kadar hiç söylemedim. Devletimiz, büyüklerimiz sağolsun. TRT6 Kürtçe kanal açıldı ne oldu? Ne kadar da güzel oldu. Ve Kürtçe türkü başladı.

Sayın Tatlıses, bu ülkede Kürt olmak suç değildir bir şereftir. Ama bölücü olmak PKK'lı olmak suçtur. Senin gibi bir sanatçının istek yaptırmasına gerek yoktu. Çıkıp demeliydin ki ben Kürtçe şarkı okumak istiyorum. Alnınızdan öpülürdünüz. Alave-re dalavereye gerek yoktu.

TÜRKİYE'DEKİ TÜRKLERİN %90'I DEVŞİRME %10'U TÜRKMÜŞ

Milliyet 14 Haziran Pazar sayısında Prof. Dr. Celal Şengör yeni yok oluş teorisini anlatıyor. Bilim dünyasını 150 yıldır meşgul eden sorunun yanıtını bulduklarını bildiriyor. Bu arada bir soru üzerine Türkiye'deki nüfusun %90'ının devşirme olduğunu ifade ediyor. Bu sonuca göre Türk halkına Türk değil Türkiye'li demek gerekiyor-muş.

Avrupa'da Türkler sevilmiyormuş, ABD'de Türkler seviliyormuş.... Dünya genelinde Türkler sevilmiyormuş... !!!

Sevilmez tabi kardeşim. Türkleri oluşturanlar mademki devşirme. Türkleri temsil etmemeleri gerekiyor. Demek ki sevilmeyenler Türkler değil Türkiyelilermiş. Bizde yıllardır Türklerin Avrupada ve Amerikada neden sevilmediğini düşünüp duruyorduk. Şimdi Türkiyenin dışarıda neden gammazlandığını daha iyi anlıyoruz.

NE KADAR HAZİN DEĞİL Mİ?

14 Haziran 2009 Pazar günü tarihli Haber Türk Gazetesini okuyorum. İlk sayfanın sağ üst tarafında son padişah Vahdettin'in torunu Neslişah Sultan konuşuyor:

— Bari mezarında rahat bırakın.

Murat Bardakçı'nın haberinde “Şam'da müslüman toprağı” 13 yıl önce Vahdettin'in mezarı Şam'dan İstanbul'a alınmak ister ama akrabaları müsaade etmez. Tekrar aynı konu 13 yıl sonra gündeme gelir. Torunu Neslişah itiraz eder ve şöyle der:

— Hayatında çok çekmiş hükümdarın müsaade edin mezarında huzur içinde yat-sın. Hem Şam müslüman toprağıdır. Üstelik Kanuni'nin yaptırdığı camide aile-sinden 26 kişi ile birlikte yatıyor.

Son padişah Vahdettin İtalya'da 16 Mayıs 1926 yılının gecesi hayata veda etmiştir. Ancak 20 bin dolara yakın borcu olduğundan tabutu 15 gün villada rehin kalır. Haciz koyanlar mahallenin bakkalı ve manavıdır. Haczi kaldıran padişahın kızı Sabiha Sultan'dır. Elinde kalan tek serveti olan küpelerini satarak babasının borçlarını öde-miştir. Sonra cenaze Suriye'ye getirilmiştir. Cenazesi Suriye'de Cumhurbaşkanı Ah-met Nabi Bey (Sultan Abdülhamid'in eski damadı idi.) tarafından karşılanır. Doğ-u mu 21 Şubat 1861, ölümü 16 Mayıs 1926. 1996 yılında da cenazenin Türkiye'ye ge-tirilmesi gündeme gelmiştir.

OSMANLI'DA ÖLÜM...

Bu yazı benim değildir. Bu yazıyı bana internetten mail olarak göndermişler... Evet bir an şoke oldum... Bu bir ard niyet mi, yoksa bir saldırı mı? Yoksa gerçek mi?.. Yorum yapmadan yayımlıyorum.. Yorum ve değerlendirme siz değerli okuyuculardan..

Osmanlı'da ölüm çoktur

Biliyorsunuz, Türk milliyetçilerinde ve İslamcılarında hep Osmanlı İmparatorluğu özlemi vardır. İmparatorluğun 600 yıllık saltanatının simgesi padişahların portreleri susler onların duvarlarını.

Bu Osmanlı sevgisini resmi ideoloji de yineler; okullar onların kahramanlıklarını vb. anlatır. Peki, 'şanlı mirasları'yla övünülen ve aynı zamanda Hilafet makamının da temsilcisi durumunda olan Osmanlı padişahları örnek alınması gereken 'kahramanlar' mıydı, yoksa... ?

Osmanlı saraylarında yaşananlar bu soruyu aydınlatır. Eceliyle ölen tek bir Osmanlı padişahının, sadrazamın, şehzadenin hemen hemen olmadığını söylersek, 'şanlı geleneğe' biraz ışık tutmuş olabiliriz. Evet, bunların hepsi sarayların kalın duvarları arkasında dönen komploların kurbanı olmuşlardır.

Zaten bir müddet sonra Fatih Sultan Mehmet, ünlü 'Kanunname'siyle "devletin bekası için" baba, kardeş, amca, anne vs. akrabaları öldürme hakkını yasallaştırır.

600 yıllık saltanatın sadece saraylarda yaşananları sadece Osmanlı padişahları'nın kendi ailelerine yaptıkları, 'şanlı miras' hakkında bir hayli aydınlatıcı olabilir.

Kuruluşla başlayan gelenek

Osmanlı devleti'nin kurucusu Osman Bey'le birlikte aile içi cinayetler dizisi başladı. Osman Bey, öz amcası Dündar Bey'i kendi elleriyle boğarak öldürdü ve cesedini sergiledi.

Birinci Murat hızını alamadı

I. Murat, babadan oğula geçen saltanat geleneğini bozarak, padişah olması gereken ağabeyi Halil'i öldürüp tahta geçti. Tahta geçtikten sonra diğer kardeşi İbrahim'i de öldürttü. Daha sonra öldürecek kardeş ya da akraba bulamayınca, öz oğlu Savcı Bey'i öldürüp cesedini şehrin merkezine astı.

Soy kurutucu Yıldırım Beyazıt

Yıldırım Beyazıt'ın tahta geçtikten sonra yaptığı ilk iş, on kardeşini vahşice boğazlamak oldu. Zaten 'Yıldırım' unvanını kardeşlerini öldürmekteki çeviklikten dolayı

almıştır. Yıldırım Beyazıt İran'a esir düşünce, onun yerine geçen oğlu Çelebi Mehmet, kardeşi İsa'yi boğdurttu.

İkinci, birinciyi aratmadı

II. Murat tahta geçince Osmanlı cinayet geleneğini sürdürdü. Kardeşi Mustafa'yı öldürttü, diğer kardeşlerinin gözlerine 'mil' çektirdi. Amcası Mustafa'yı kendi elleriyle öldürdükten sonra ibret olsun diye cesedini Edirne surlarına astırdı. Daha sonra alelacele bir ferman yayınlayarak ahaliyi amcasının cesedini izlemeye zorladı. Ceset, asıldığı yerde çürüdü.

Bebek öldürten Fatih

İstanbul'u fethiyle ünlenen, kimi çevrelerce Atatürk'ten daha büyük kabul edilen, İslamcılar ve milliyetçilerin adeta kutsal bir aziz olarak sundukları Fatih Sultan Mehmet'in kundaktaki kardeşini boğdurarak öldürttüğünü biliyor muydunuz?..

Fatih, saltanat ailesi cinayetlerini yasallaştırmasıyla ünlenmiştir.

Ölüm Cem'i İtalya'da buldu

Fatih öldükten sonra iki oğlu hayatta kaldı: II. Beyazıt ve Cem. Tahtı II. Beyazıt alınca, Cem İtalya'ya kaçtı. Beyazıt İtalya'ya kaçan kardeşi Cem'in peşini bırakmadı. Önce Cem'in ülkede kalan çocukları Oğuz Han ve Ahmet Paşa'yı öldürttü. Daha sonra yüklüce rüşvet ödeyerek İtalya'da yaşayan kardeşini boğdurttu.

Yavuz'un heybesinde insan kellesi

Sadrazamının kellesini kendi elleriyle kestikten sonra kanlı kelleyi aylarca yanında taşıyan Yavuz, ise kardeşleri Şah, Alem Şah, Mahmut ve Mahmut'un oğulları Mehmet, Musa, Emin, Orhan ve Osman'ı boğdurmakla başlamıştı. Sonra büyük ağabeyi Korkut'u öldürdü. Kardeşi Ahmet'le yaptığı Yenişehir savaşını kazanınca kardeşi Ahmet'e ağır ağır işkence ederek öldürttü, ölüsünü sergiledi. Amcasının Bursada bulunan beş oğlunu İstanbul'a getirterek öldürdü ve böylece kendisinden başka soyunda insan bırakmadı. Yavuz ayrıca 50 bin Alevi'yi öldürmekle de nam salmıştır.

'Talihsiz' padişah I. Süleyman

Kendisinden önceki padişah bütün soyunu öldürdüğü için I. Süleyman'a öldürecek akraba kalmamıştı. O da araştırdı, soruşturdu, nihayet Rodos adasında yaşayan Fatih'in torunu Cem'in oğlunu buldu ve öldürttü. Kısacası, Osmanlı soyunun öldürecek akraba bulamama konusunda en şanssız padişahıdır Birinci Süleyman.

Kanuni'nin kanlı kanunu

İslamcıların 'iki cihanın padişahı' olarak andıkları Kanuni Sultan Suleyman'ın Osmanlı saltanatının en vahşi padişahı olduğunu biliyor muydunuz? Kendi öz oğlunun öldürülmesini zevkle izleyen bir insan nasıl yüceltilebilir?

Cellat bile Kanuni'nin oğlu Mustafa'ya acımıs, onu öldürmek istememişti. Kanuni öfkeyle celladın üzerine yürüyerek oğlunun asılmasına yardım etti. Cellat, Kanuni'nin bu vahşeti karşısında dona kalır. Babasının gaddarlığına tanık olan Kanuni'nin ikinci oğlu Beyazıt, korkup İrana kaçtı. Kanuni İrana rüşvet vererek bu oğlunu da İranda boğdurdu. Bununla yetinmeyen Kanuni İranda yaşayan Beyazıt'ın dört çocuğunu da (öz torunlarını) öldürttü. İşte örnek adalet!..

Yeni rekorlar kırılıyor

III. Murat tahta geçer geçmez 5 kardeşini öldürttü. Ama kardeş cinayetleri rekoru III. Murat'ta değil. III. Murat'ın yerine tahta geçen III. Ahmet, babasının olduğu gün tam 19 kardeşini boğazladı. Öldürecek kardeş, akraba kalmayınca kendi öz oğlunu uykuda boğdu.

Öz anneye işkenceli ölüm

IV. Murat 4 kardesini öldürdükten sonra, öldürülecek akraba bulamayınca annesi Kösem Sultan'ı işkence ederek öldürttü.

IV. Murat'ın yerine geçen IV. Mustafa ise III. Selim'i öldürdü. Cesedi kazıklara çakarak yaban hayvanlarına yem yaptı.

Her tür akraba cinayeti var

IV. Mustafa III. Selim'i sarayda vücudunu kılıçla parça parça doğrayıp öldürdükten sonra, tahtta uzun süre kalamadı. Onun yerine geçen II. Mahmut Osmanlı geleneğini sürdürdü. Tahta geçer geçmez IV. Mustafa'yı öldürmekle siftah etti. Sonra IV. Mustafa'nın annesini zehirletti. Bursa'da sürgünde ölen III. Mustafa'nın karısını ve çocuklarını İstanbul'a getirterek boğdurdu.

Cinayetler sürüp gitti. Bu cinayetler zincirine Yedikule zindanlarında Yeniçeriler tarafından ırzına geçildikten sonra işkenceyle öldürülen Genc Osman'ı, zehirlenerek öldürülen Sultan II. Ahmet'i ve yüzlerce veziri ekleyebiliriz.

Anlattıklarımız denizde bir damla gibi. Babalarını, annelerini, kardeşlerini, amcalarını, çocuklarını ve torunlarını iktidar uğruna kendi elleriyle öldüren bir geleneğin halklara ne yapacağını/yaptığını ise varın siz hesap edin.

İşte miras bu. İster sahip çıkın, ister reddedin.

Bu yazıyı yazan kimdir bilemiyorum.. Eline, kalemine, yüreğine sağlık... Çok etkilendim ve şaşırđım... Allahım neler varmış.... Allaha şükürler olsun ki Osmanlı sarayından veya akrabalarından değildim.... Bunlar doğru mu? Tarihçilere ve araştırmacılara görev düşüyor... İster kabullenelim ister kabullenmeyelim bu bizim mirasımız... İnsan öldürmek çok vahim bir olay.. Tasvip edilir mi? Ne için olursa olsun... Devletin bekası için bile olsa öldürme olayı olamamalı... Nefsi müdafaa ve canını kurtarmak için birde savaşta— cephede adam öldürülebilir.. Kaldıki bunlar senin ailen .. Nasıl öldürebilirsin.. ? Bu işi yapanın normal insan olacağını sanmıyorum.. Tabiki gönlüm Osmanlının güzellikleriyle anılmasını ister..

Fikri ÜNLÜ

“Osmanlıda ölüm” konulu maile yorumum şöyle;

Ben bu islamcılar ve ülkücüler etiketini hiç sevmiyorum... yazıda islamcılarla ülkücülerin fatihi bir aziz gibi gördüklerinden bahsediliyor bu yazıyı yazanlar kim? azizlere inananlar mı? Bilmeleri lazım ki ülkücü yada islamcı diye tabir ettikleri kesimin “aziz” gibi değerleri yoktur... Dünyaya hükmetmiş Osmanlı devleti’ni sadece asıp kesen, harem içinden çıkmayan zevkten başka birşey düşünmeyen bir devlet gibi göstermeye çalışıyorlar... Bunları yazanlar muhteşem yüzyıl dizisini izliyorlar heralde yada muhteşem rezaletmi demeliydim?

Bu yazıyı okuyunca aklıma gelen şeylerden biride şu oldu; müslümanların kurban bayramında kestiği kurbanlar “canilik” olarak nitelendiriliyor ya ama buna alışıldık bir cevap olarak yılbaşında kesilen çam ağaçları, hindiler hatırlatılırdı... Geçenlerde bir video izledim okyanusa kıyısı olan bir ülkede belli bir mevsimde yüzlerce yunus balığı öldürülüyor, hemde kancalarla. Peki bunu neden yapıyorlarmış? Erkek çocukların kendini ispatlaması için...Ne korkunç değilmi? Bu ve bunun gibi katliamı yapan insancıklar bizim şanlı ecdadımız hakkında atıp tutuyorlar...

Velhasıl sevgili hocam bu yazıyı yazanlar kendilerine dönüp baksınlar. Zaten bakarlarsa kimseye bir şey diyecek halleri kalmayacak! Çünkü kendilerine baktıklarında; Filistin’deki, Afganistan’daki, Afrika’daki, Bosna’daki çocukları, katledilmiş insanları görecekler belkide bunları görmemek için gözlerini, duymamak için kulaklarını tıkıyorlar ve belkide bu yüzden hiç durmadan saldırıyorlar kim bilir!

13.02.2011

Tuba YILMAZ

Osmanlı İmparatorluğu hakkında, padişahlar için yazılmış olanlar beni bir miktar dehşete düşürdü... bu yazılanlar acaba gerçek mi.. yoksa son zamanlarda Osmanlı'yı karalama modasının bir bütünü olarak mı servis edilmiş saftamıdır... Malum diziler yapılıp ve çok tartışılır oldu osmanlı, bu aralar...

Acaba bu kadar katliam yapılmış mıdır? Anlatılanların gerçeklik payı nedir... ?

Gerçekse bu sadece iktidar hırsı için yapılmış adi cinayetler mi yoksa devletin bekası için yapılmış birer fedakarlık mıdır.. Düşünsenize bir kere insan sırf taht uğruna oğlunu kardeşlerini öldürebilir mi?.. Bunu siz yada ben yapabiliirdik.. o kadar canı yada fedakar olabilir miydik.. ?. Öyle veya böyle üç kıtada hüküm sürmüş 600 yıl süre gelmiş bir imparatorluk söz konusuysen... Acaba kurduğumuz cumhuriyeti 600 yıl yaşatabilecek miyiz.. Her iktidar sahibi, bırakın kardeşine akrabasına kıymayı, onları birer zengin haline getirirken onlardan yeni medya patronları holding sahipleri türetirken, bundan daha da abest olan bunlarla uğraşmak yerine Osmanlı'yı eleştirmek değil midir... Yoksa bu eleştirilerin amacı Türk gençlerini tarih bilincinden uzaklaştırıp, damarlarındaki asil kana küstürmek midir... Üzerine ölü toprağı serpilmiş milletimizi ilelebet tarihin tozlu sayfalarına gömmek gayesimidir... Hangisidir bilemiyorum...

Batı dünyası iktidara başkaldıran bir köylü "Cesur yürek" yada "Robin Hood" için güzel setleri kurup en iddali filmlerle onların öykülerini tüm dünyaya pazarlarken bizler neler yapabildik İstanbul'un fethi için, Anadolu'yu kasıp kavuran haçlılar için, Mohaç için, Çaldıran için, Sırp sındığı için... Malazgirt için iyi yada kötü tarih bizim tarihimiz ve biz bu sayede soluk alıp verebiliyoruz bu topraklarda şu an.. Bence bardağın neresine baktığımız önemli...

Sonsuz Saygı ve Sevgilerimle... Ellerinizden öperim...

Konuralp YAKAR

Gönderdiğiniz maili dikkatle okudum.. hayat ilginç olaylarla dolu hakikaten..

Beni etkilemedi desem yalan olur.. Araştırmayı okumayı severim... Bu konuları araştıracağım ve detayına ineceğim, tek tek inceleyeceğim... Bakalım Osmanlıda cinayet saltanatı gerçekten nasıl oldu? Sonuçta tarih bir olaylar zinciri.. Tarih bölümü öğrencisi olduğumu bilerek mi gönderdiniz... bilemiyorum.. ama araştıracağım. Bana faydası olacak bilgileri, hayat hakkındaki bu ilginç hikayeleri, gerçekleri, elinizden geldiğince iletirseniz çok sevinirim...

Merve KARAHAN

Kime sitem edebiliriz ki... Gerçekten bu yazılanlara nasıl yorum yapılır bilmiyorum. Ama günümüzde yaşanan cinayetleri, aile içindeki ölümle biten kavgaları haberlerde her gördüğümüzde korkuyla ve üzüntüyle seyrediyorduk. Muhteşem Osmanlımızın saymakla bitmeyen katil geçmişine bakacak olursak, yaşadığımız şu zamanda bizler herhalde çok şanslıyız. Artık televizyonda veya gazetelerde cinayet vb ölüm haberlerini görünce” bunlarda katliammı Osmanlımızda neler yaşanmış “demekten kendimi alamayacağım. Yinede hayal etmeden ve ümitsiz yaşanamaz derler ya, bizler iyi dileklerde bulunalım;insanların öncelikle birbirlerine saygı duydukları, medeni kurallar içerisinde yaşayacakları, katliamların cinayetlerin olmadığı sevgi dolu günler dileğiyle...

Sevda HÜREL

TURİZM BELDESİ GÖKÇEADA VE YENİ ŞAHİNKAYA

Gökçeada, Çanakkale'nin bir ilçesi. Eskiden Rumların yaşadığı bir adaymış ama hala bir kısım Rum adada yaşamaktadır. İstanbul'dan özel otomobille 3, 5-4 saatte Eceabat'a gidebiliyoruz. Eceabat'tan arabalı vapurla adaya 1 saat 15 dakika veya 1, 5 saatte varılıyor.

27 Temmuz 2008 Pazar günü saat 17.00 vapuruyla adaya geldik. Eşim Cemile, kızlarım ve oğlum toplam 5 kişiyiz. Ada merkezinde kalmayı sevmiyorum. Ada biraz kalabalık oluyor. 25 km güneyde Uğurlu köyüne geçiyorum.

Biz gelmeden Uğurlu Köyü Muhtarı Veysel Demir yerimizi ayırtıyor. Hemen hemen senede bir defa 5-10 gün gelir kalırız. Genellikle Temmuz sonu Ağustos başı tercihimizdir.

Gökçeada'daki köylülerimiz ticaretle uğraşiyor, kendilerini kanıtlamışlar. İki belediye başkanı çıkarmışlar. Eski Belediye Başkanı Tahir Şenel yeni Başkan Yücel Atalay Bey, ayrıca köyümüzün damadı eski Belediye Başkanı Sn. Rüştü Akgünde köylümüz sayılır.

Gökçeada'nın benim için ikinci bir önemi daha var. 1973-1974 yılında Çaykara—Şahinkaya köyünden adaya göç olmuş ve Dereköyde Şahinkaya köyü kurulmuştur. Benim köyümün insanları. Onları görmek, hasret gidermek beni mutlu ediyor. Büyüklerimi sağlıklı ve yaşıyor görmek beni sevindiriyor. Ebediyete intikal edenleri Şahinkaya mezarlığında ziyaret etmek beni duygulandırıyor. Çocukluğum gözümün önünde canlanıyor, hayatım bir film şeridi gibi akıp gidiyor. Eski günleri yâd ediyorum. Her mezarın başında 3-5 dakika düşünüyorum. Onunla yaşanmış anılarımı hatırlamaya çalışıyorum. Acaba buraya gelmekle iyi mi etmişlerdi? Mezarlarının burada toplu halde olması iyi bir şey mi? Ama ruhları Şahinkaya'da Kuşmer Yaylası'nda, Çaykara'da mı dolaşıyor acaba?

Köyde karşılaştığım Numan Güvercin memleket özlemini dile getiren şu cümleleri sarf etmişti:

— **Necmi Bey, benim yerim burası değil, memleketim. Ben rüyalarımı bile o dağlarda, yaylalar da görüyorum. Bu özlemim hiç bitmedi. Çocukluğum orda geçti. Burada doğanlar için sorun değil ama Çaykara—Şahinkaya köyünde doğanların oraları, mesireleri, Sultanmurat'ı ve Kuşmer yaylasını unutmaları mümkün değildir.** Bu sadece Numan Güvercin için değil tüm göç etmiş Şahinkayalılar için geçerlidir. Kişinin doğduğu, çocukluğunu geçirdiği topraklara karşı hasret ve özlem vardır.. Hemde uzaklaştıkça artan bir özlemdir...

GÖKÇEADA BELEDİYE BAŞKANLIĞI

Çaykara – Şahinkaya Köy'ünden 1973 yılında Gökçe adaya göç ederek yerleşen hemşerilerimiz orada yaşamlarını sürdürmeye devam etmektedirler. Gökçeada Dere köy mevkiinde Şahinkaya Mahalle'si adı altında Çaykara'daki Şahinkaya Köy'ünü zihinlerde yaşatmaya çalışıyorlar. Şahinkayalılar çalışkan ne yaptığını bilen insanlardır. Gökçeada'da gerek ticarete gerek çiftçilik ve hayvancılıkta ve gerekse bürokrasi ve siyasette oldukça etkinlerdir. Şu anda Gökçeada'da Belediye Başkanlığını yürüten Sn. Yücel Atalay Bey bunlardan biridir... Bundan daha önceki belediye başkanlarından yine Sn. Tahir Şenel de Şahinkayalılardan biri... Her ikisi de çok başarılı çalışmalar yapmışlardır. Gökçeada'nın alt yapısı dahil tüm sorunlarını çözmeye çalışmışlardır. Gökçeada'nın çehresini değiştirmişlerdir tabiri onlar için doğru olur.

MUHTAR DEDİĞİN BÖYLE OLUR

Gökçeada Uğurlu köyünde ailece tatildegiz. Çok kalmayacağız. Bir hafta sonra döneceğiz. Biz İstanbul'dan gelmeden Muhtar Veysel Demir Motelinde yerimizi ayırttı, rahatımız iyi, memnunuz. Aynı köyden Yedigâr Beyle dün akşam gözleme yerken sohbet ettik. Uğurlu Köyü Gökçeada'nın en gözde yerlerinden biri olduğu anlaşılıyor. Muhtarın on parmağında on marifet. Sayalım bakalım.

2 tane moteli var. Motelde kalan konuklar ve dışarıdan gelenler için çok temiz bir cafe—restaurantı, köy muhtarlığına bağlı sahilde cafesi var. Plajda köye bağlı işçi çalıştırıyor, plajın temizliğinden sorumlu ayrıca şezlong ve şemsiye kir alıyor. Yörük çadırı kurmuş, harika gözleme yapıyor. Doğal Yörük çadırını Burdur'dan eski köyünden getirmiş. Keçi ve koyunları var, dağda onların bakımını, sağılmasını oğlu Yılmaz yapıyor. Kendi tarlası ve bahçesi var, orada yetiştirdiği meyve ve sebzeleri restaurantlarında kullanıyor.

Motellerde, lokantada ve Yörük çadırında eşi Emine Hanımla beraber gelini ve kızları çalışıyor. Patroniçe Emine Hanım diğerleri sigortalı. Uğurlu köyü cami hocası muhtarın damadı, yazın muhtara yardımcı oluyor. Gökçeada'nın bir bölümünün Dereköy dâhil zeytinini topluyor, fabrikaya veriyor. Zeytinyağı yapıyor, hem satıyor hem de lokantasında kullanıyor. Ara sıra emlak alım satımında aracı oluyor. Köylünün ve köyün sorunları ile ilgileniyor. Çözüyor da. Maşallah muhtarın ağzından “Yok” lafı çıkmıyor. Sabırlı, mülayim bir adam. Kısacası işini bilen, hümanist bir muhtar.

— Muhtar Bey, hangi partiyi tutuyorsun? Diye soruyorum.

— Doktorum ben devletin adamıyım, bizim partimiz, ideolojimiz olmaz, diyor ama ben inanmıyorum. Yanındaki insanlar gülümsüyor. Demirel vari olaydan hemen sıyrılmak istiyor.

Köyün her sorunuyla yakinen ilgileniyor, turizm alanında çok daha fazla ileri gitmek istiyor bu nedenle de yatırım yapıyor.

Muhtar dediğin böyle olur, böyle muhtara can kurban.

ÇİĞDEM YAYLASI

Çiğdem Yaylası, denizden 1500 m yükseklikte harika bir yer. Çam ağaçlarıyla örülü bir orman ve ortasında çimenlik geniş bir alan. 3 ayrı köşede yerleşim yeri yapılmış; Aksu köyü, Göksu köyü ve Dokurcun Yayla evleri. Çiğdeme 3. gelişim. İlk ikisinde yayla şenlikleri için gelmiştik, şimdi ise şenliklere rast geldik. Öğrendiğimize göre her yılın Temmuz ayının 2. hafta sonunda bu şenlikler yapılmış.

Kemençe, davul, zurna, türküler, atışmalar... Cuma akşamından Pazar akşamına kadar tam bir şenlik. Birlikte horon tepmek eğlenmek Her türlü yiyecek, içecek ve günlük ihtiyaçlar için ticaret erbabı insanlar yaylaya taşınmış.

Bu yaylada pek çok hasta ameliyat etmişim. Bunlardan birisi şu anda evini kullandığım Şevket USTA, pankreas Ca nedeniyle 8-10 yıl önce ameliyat etmişim. Muammer ÖZKILINÇ, 12 yıl önce kolon Ca nedeniyle ameliyat etmişim. Hikmet ÖZKILINÇ'ın babasını karın içi kanaması nedeniyle, kimisini mide, kimisini safra kesesi ameliyatı yapmışım. **Hepsi çok iyi insanlar, tedavi sonrası yapılan iyi karşılama ve iltifatlar, arkasında menfaat yatmıyor, gerçek bir insanlık yatıyor.**

Kemençeci Zekeriya TUZ'u bugün göremedim. Oysa onsuz Çiğdem Yayla Şenliği düşünülemezdi. Şenliğin kötü sürprizlerinden biriydi. Zekeriya Tuz çok güzel doğaçlama türkü söyler. Cana yakın ve sevecen biridir.

Şenliğin diğer kötülerinden biri ateşli silah kullanılması, tabanca ile havaya devamlı ateş edilmesiydi. Birisine bir şey olacak diye ödüm koptu. Oğlum Çağrı, kızım Melike ve eşim Cemile'ye bir serseri kurşun rastlar mı diye korkuyordum. Adapazarı Valisi gelince silah atışı durur diye çok sevinmişim, ancak maalesef durmadı daha da arttı. 5000 insan tehdit altındaydı.

AH ŞU ANCUMAH...!

Ancumah neresi? Nereden çıktı bu isim? Çaykara Ulucami (eski ismi Zeno) köyünden Yakup ve Ekrem Baştürk kardeŐler beni Ancumah'a davet ettiler. Ağustos ayında tatile gittiğimde onları ziyarete gideceğime söz verdim. Aslında onlarda İstanbul'da oturuyorlar. İki de Pendik'te iş adamı.

Trabzon'da işimi bitirip 15 Ağustos akşama doğru aykara'ya geldim. Yakup Baştürk'le önce Zeno (Ulucami) köyüne çıktık ve oradan dumanlı, sisli ve ise-
li bir havada Ancumah'a doğru yola çıktık. 15–20 km köy ve dağ yolundan devam ederek Ancumah'a geldik. Burada sis yoktu, hafif yağmur yağıyordu. Akşam burada kaldık. Cemile Hanım, kızım Melike ve ben Ancumah'ı beđenmiŐtik. evrem-
dekilere soruyorum:

— Ancumah ne demek?

— Vallaha bilmiyoruz.

Ancumah köy ile dağ arasında 700–850 m yükseklikte 4 tarafı ormanla çevrili bir vadi, bir düzlük. Yakup Baştürk Şöyle anlatıyor:

— Dedelerimiz hayvancılık yaparmış ve hayvanları köye indirmezler yaz kış bu dağlarda barınırlarmıŐ. Özellikle Ancumah'ı kışın bu nedenle kullanırlarmıŐ.

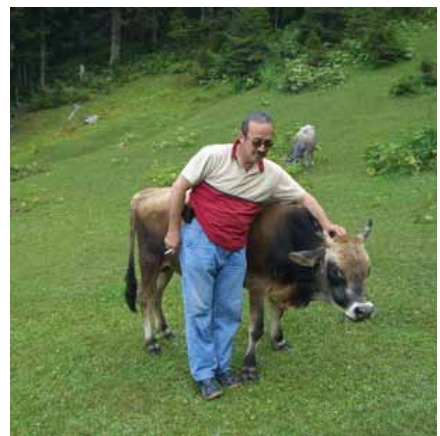
— Yakup Bey, arazinin çoğu size ait nasıl oluyor bu?

— Yok, hepsi bize ait değil, eskiden burada 80–100 hane otururdu ve hayvancılık yapılırdı. Şimdi sayfiye yeri olarak kullanıyorlar.

— Şimdi kaç hane var?

— Sanırım 15–20 hane varız.

— Ama arazinin en güzel yeri ve çoğu size ait değil mi?

— Öyle. Rahmetli dedemin Osmanlı beşlisi bir tüfeği varmış, buraya geldiğinde şöyle bir çevresine bakınmış ve tüfeğin namlı ucuyla kendi yerinin hudutlarını çizmiş, tüfeği sağa sola çevirerek “**Nah, işte benum yerum buralarıdır.**” demiş. Geri kalanı da yakınlarına ve komşularına kalmış.

Yakup Bey’in anlattığına göre dedesi namlunun ucuyla sayılan ve sevilen bir insanmış. Yine Yakup Bey’in anlattığına göre o dönemlerde zevkine silah bile kullanırmış. Yine dinleyelim Yakup Bey’i:

— Dedem ve arkadaşları karşı yakada oturuyorlarmış, uzakta ormanlıkta ve çayır-lık alandan bir adam gidiyormuş. Adamın ayağı kaysa ve yuvarlansa ne olur diye merak etmişler. Bu tartışılırken Osmanlı beşlisiyle vurulan adamın yuvarlanması ve akıbetini birlikte seyretmişler.

Ancumah’ın ismi bundan mı konulmuştur bilinmez. Bu anlatılanlar doğru mudur yoksa rivayet midir oda tam bilinmez. Ama ateş olmayan yerden de duman çıkmaz.

KUŞMER'İN İNSANI...

Ancumah yaylasından sonra Kuşmer yaylasına geldim. Köyümüzün yaylası, 2500 m yükseklikte, Kemer ve Soğanlı dağı üzerinde, Bayburt ovasına 15–20 km mesafede, Bayburt ili Aydıntepe ilçesine bağlı eski bir yerleşim yeri.

Çocukluğumuz bu yörede geçti. O nedenle insanını ve Kuşmer yaylasını özleyorum. Eski günleri tekrar yaşamak istiyorum. Buranın havasını ve insanını seviyorum. Babama ait obamız var ama kullanışlı değil. Eskimiş ve 60 m² küçük bir bina. Komşularım ve arkadaşlarım yayla da oba yapmamı istiyorlar. Bende aynı görüşte idim ama şimdi fikrim değişti. **Benim yaylaya oba yapma gayem büyüklerimi, eşimi dostumu görmek hasret gidermektir.** Serinlemek ve yazın sıcağından kurtulmak ikinci plandaydı. Şahinkaya köyü dağınık bir köydür. **Birlikte olmanın en güzel seçeneği yazın yaylaya gitmektir.** Ben bu köylüyüm. Köyün çok okumuş ve memur olmuş insanı var. Devlet kademelerinde memur veya bürokrat olarak çalışıyorlar. Eski kuşaklar bizden büyük ve bizim yaşımızdaki insanlar artık eski kuşak olarak değerlendiriliyor. Bizden daha önceki kuşaklar sorunlarını ihtiyar heyeti ile çözerlerdi. Muhtarlığa pek sorun bırakmazlardı. Hemen hemen köyün tüm sorunlarını bu yöntemle çözerlerdi. Şimdi kimsenin umurunda değil. Ferdietçilik başlamış. Adam kayırma, adama göre muamele yapmaya başlamışlar. Pek iş olmadığından dedikodu yapmak ikinci bir iş olmuş. Gerçeği görmemede ısrarcı olmaya başlamışlar. Birileri sorunları tespit edip çözüm önerileri yapınca sessiz kalıyorlar. Buna bir anlam veremiyorum. Evet, doğrusun veya yanlışsın. Bu öyle olmamalı gibi yorum yapıyorlar.

— **Doktor boş işlerle uğraşma bu köyün %100'ü seni sever böyle küçük işlerle uğraşma... !!**

Şaşırmıştım. Benim parmak bastığım ve vurguladığım konular köyün ortak sorunları idi. Sorunların çözümünün tek yolu öncelikle herkesin birbirini sevmesi ve birbirini desteklemesiyle çözümlenecek sorunlardı. Birilerini 100 m² üzerinde ev yaparken adam kayırma, ideolojilerine göre, muhtarın tavrına göre işlem yapılmamalı. Sorunları ihtiyar heyetinin çözmesine fırsat verilmesi gerekiyor. Eskiden politika ile uğraşmış ve devlet kademelerinde çalışıp emekli olmuş kişiler dahi böyle düşünmemeli, hısımlar, akraba kayırmamalıydılar. Doğru bir tanedir. O doğruyu söyleyen desteklemeleri veya doğru olmadığını söylemeleri gerekirdi. Öyle olmadı. İşine geleni konuşuyorlar. Sevimli olanı ve olanları sevimsiz hale getiriyorlar. Yazık insan yaşlandıkça çocuklaştırmış, acaba onun etkisi de var mı? diye düşünüyorum.

Karadenizliler özellikle Trabzon ve Rize'nin insanı zor insandır. Trabzon'da öncelikle Of, Sürmene insanı daha değişik bir yapıya sahiptir. Çaykara Şahinkaya köyü

insanı Çaykara'nın 40 küsür köyü içinde en zor olanıdır. Pire için yorgan yakar, dediği dediktir. Çoğunluğu okumuştur ama inadını bir türlü yenememiştir. Çoğunlukla taraftır. Objektif olmaktan daha çok subjektif varsayımlara inanır. Herkesin kendine göre bir doğrusu vardır. Eğitilmiş eğitimsizi hepsi en iyisini bilir... hepsi bir baştır...

Büyük anılarımın geçtiği Kuşmer yaylası benim için özeldi.. Orayı bir başka se-verdim.. Orada bir yayla yapmaya niyetlenmişim.. Ama olmadı... Kismet değil-miş... Beni bir anda o topraklardan soğuttular... 10cm. lik—50cm. lik yer için değer miydi? Şahinkayalılara yeterli ilgi ve hizmeti verdiğimi düşünüyorum... Hiç karşılık beklemeden... Helal olsun.. hoş olsun... Burada isim vererek kimseleri kırmak istemedim.. Herkes kendini bilir... Şimdilik benim yayalam Düzce—Hendek—Çiğdem yaylasıdır.. Orada bana kucak açan Muammer ÖZKILIÇ VE Hikmet Özkılıç başta olmak üzere tüm dostlara selam ve saygılarımı sunuyorum.

KURBAN BAYRAMI VE HUTBE

Bugün 27.11.2009 Kurban Bayramı'nın 1. Günü, bayram namazını yeni ifa ettik. Oğlum serdar, Çağrı ile eve döndük. Hoca hutbede güzel şeyler söyledi onlardan alıntı yapmak istedim:

Kurban edilen hayvanın eti fakirlere ve kurban kesemeyenlere dağıtılmalı, eti dağıtırken dağıtılan kişinin Müslüman mı inançlı mı? Tartışması yapılmaz, yapılmamalı.

Kurban kesilecek hayvana eziyet edilmemeli. Onlar kesilinceye kadar ve hatta keserken hoş tutulmalı.

Büyükler, hastalar, hastalar, mezarlar ziyaret edilmeli.

Kötülük yapan insana kötülük değil iyilik yapılmalı.

Hz. Musa Allah'a sormuş Yarabbim benim asabım namaz kılıyor, oruç tutuyor, ibadetlerini yapıyorlar onlardan razı mısınız? Cenab—ı Hak Musa'ya buyurur ki onların kendi ibadetleri, onları kendileri için yapıyorlar benim için ne yapıyorlar?

— Cenaze görünce arkasından gidiyorlar mı? Cenazenin namazını kılıyorlar mı?

— Fakirlere yardım ediyorlar mı?

— Aç olanın karnını doyuruyorlar mı?

— Hasta ve yaşlıları ziyaret ederek onların ihtiyaçlarını karşılıyorlar mı?

— Eğer bunları yapıyorlarsa bende onlardan razıyım ve benim için makbul kuldurlar buyurmuştur.

ÖLÜ KANIYOR, HEMEN DEFNEDELİM!

30 Ekim Salı sabahı hastaneye gittim, vizite başlamadan Op. Dr. Hasan Fehmi Küçük'le acile geçtik. Benim çok yakın akrabalarımın İhsan Kurt Yoğun bakımda yatıyordu ve şuuru kapalıydı. Beyinde kanama, sol 5-6 kaburgasında, sağ kalçasında, iskiyon pubis kolunda kırık ve retroperitondan kanaması vardı. Tansiyonu stabil tutulamadı. Dopamin infüzyonu, kan transfüzyonu hiçbirisi yeterli olmadı. 2 gündür yaşam mücadelesi veriyordu. Toparlayamadı oysaki benim ümidim vardı. Gençti, güçlüydü, toplar diye düşünüyordum.

Sabah saat 08. 30 sularında acil yoğun bakıma girdiğimde bir hastaya ressüsitasyon (canlandırma) yapıyordu. Belli ki hastanın kalbi durmuştu. Önümde duran bizim İhsan'dan başkası değildi. Ben yetiştim. Defibrilatörü istedim. 5 defa defibrilatörle kalbi çalıştırmak istedim. (Defibrilatör, elektrik alarmı verilerek kalbi uyarıp tekrar çalışmasını sağlayan bir aygıttır.) Yeterli olmadı, bu arada external kalb masajı devam ediyordu, Adrenalin, Atropin, Sodyum bikarbonat, kortizon... Aklımıza ne gelirse yaptık, maalesef 45. dakikada Cenab—ı Hakk'a teslim olduk. O'da Allah'a kavuşmuş oldu. Oysa geçen akşam Marmara Tıp Fakültesinden Prof. Dr. Feyyaz Baltacıoğlu'nu telefonla aramıştım ve kanamayı durdurmak için embolizasyon yapmak için anlaşmıştık. Yazık.. çok yazık...

Öğleden sonra cenaze için Gebze'ye gittik. Eşi ve ağabeyleri Bayburt'un Cumanlı köyüne götürmek istediler. Onlarla konuşmamız düşüncelerini değiştirmede ve otobüs tutarak cenazeyi Bayburt'a göturdüler. Ben ve eşim Cemile Hanım birgün

sonra sabah erkenden uçakla Trabzon'a gittik. (Eşiminde aynı zamanda teyzesinin oğluydu.) Abim Neşet, yengem Kerime ve yeğenim Aysel ile birlikte havaalanından özel bir araba ile Bayburt'a doğru yola çıktık.

Cenazenin kaldırılacağı saat belliydi. İkinci namazını müteakiben. Maçka'ya geldiğimizde otobüs ve cenaze köye gelmişti ve cep telefonu ile bizi arıyorlardı. Cenaze cemaatinden 1-2 kişi cenazenin beklemeyeceğini ve hemen kaldırılması gerektiğini söylüyorlardı. Birisi abisi Sıtkı Bey diğeri Cemil Hoca denilen bir zat. Cenazeye yetişelim diye hızlı, birazda tehlikeli bir şekilde yola devam ediyorduk. 2-3 defa kaynım Mehmet Bey son olarak Orhan Kavalcıoğlu telefonla beni aradı.

— Neredesiniz?

— Aydıntepe'ye (Hart'a) gelmek üzereyiz.

— Ya ölü kaniyormuş, daha fazla bekletmek istemiyorlar. Cemaat bekletmek istemiyor.

— Kim o cemaat? diye sert bir şekilde sordum.

Oysaki cenaze saati bir gün önceden belliydi ve biz İstanbul'dan geliyorduk. Cenazenin sahiplerinden sayılırdık. Bu nedenle çok sinirlendim.

— Orhan Bey adamın tepesini attırmasınlar! Hızlı gelelimde 5 cenaze daha mı verelim? Terbiyesizlik etmesinler, kaniyorsa silsinler. Ölü kanamakla bir daha ölmez.

Zoraki cenazeye yetiştik ve defnettik, sonra da köy odasında oturduk. Tartışma burada da devam etti. Hatta neredeyse fiili kavgaya dönüşüyordu. Başrolleri yine hoca olduğunu iddia eden Cemil Hoca vardı.

Bu yaklaşım köyün yapısında var galiba. Yine Nisan 2007 de yani 6 ay önce diğeri amcaoğlu Necdet Kurt ölmüştü ve cenazesine gelmişim. İstanbul'dan Trabzon'a oradan da arabayla köye gelmiştik. Aynı tartışmalar o zamanda olmuştu. Yine cenazeyi hemen defnetmek istemişlerdi. Yoldan zor ikna etmiştik. Demek ki bu köyde bir sorun var. Cenazeyi hemen defnedip evlerine gitmek istiyorlar. Bu köyde ölmek lazım.

2011 YILBAŞI GECESİ VE BİZ

31.12.2010 Cuma günü sabah ameliyathaneye indim. Personel Müslim Bey'in kız kardeşini ameliyat ettim. Yukarı çıktığımda eşim Dr. Cemile KURT tarafından ceapsız aramayı cep telefonunda farkettilim ve hemen kendisine döndüm.

— Hayırdır beni aramışsın.

— Teyzem Fevziye Hanım Erzurum Araştırma hastanesinde vefat etmiş.

Evet Fevziye teyzeyi de kaybetmiştik. Şişmanca, iyi kalpli, sevimli teyzemiz öbür dünyaya göçmüştü. Son zamanlarda hastaydı ve Erzurum araştırma hastanesinde tedavi görmekteydi. Cenaze ikindi namazına mütakibenmiş, en erken uçak Atatürk havalimanından saat 12:30'da, saat şuanda 10:30 hazırlanıp yola çıkmamız bilet almamız mümkün değildi. Bir uçakta Sabiha Gökçen Hava Limanından saat 19:00'da vardı. Ondan bilet almak için kaynım Mahmut Beyle anlaşmıştık. Mahmut, Hasan Dalçık Bey eşi Fatma Dalçık, eşim Cemile ve ben toplam 5 kişilik bilet aldık. Şu anda uçağın içindeyiz tam kalkış anındayız elime geçirdiğim not kağıdına yazmaya çalışıyorum. Erzurum ve Bayburt'ta kar yağışı varmış, hayırlısı olur inşallah.

Fevziye Kavalcı eşim Cemile ile ablam Fatma'nın ve Mahmut Bey'in teyzeleri olur. Hasan Bey ile bendeniz damadı oluyoruz.

Erzurum yolculuğunu takiben oradan Ilıca, Aşkale ve Kop Dağı üzerinden Bayburt'a geçeceğiz. Tabi şayet kar Kop Dağı'nı kapamaz ise...

Bugün ve yarın randevulu hastalarını iptal için sekreter Hülya hanıma ricada bulunmuşum. O da o işi halletti. Tabi bazıları yılbaşı akşamı gitti diye hayıflanabilir ama ben öyle bir alışkanlığa sahip değilim. Benim için diğer gecelerden pek farklı sayılmaz. Tıpkı yaş günü kutlaması gibi... Bu konuda da bir saplantım yok. Çünkü hiç alışmadım. Alışkanlık haline gelmeyince de pek aklımıza gelmiyor. Yaş günümü bazen hastanede kutluyorlar ama olmasa da olur.

Yılbaşı gecesini kısmet olursa Bayburt'un Konorsu beldesinde geçireceğiz. Bu mevsimde Bayburt soğuktur diye üzerimizi iyi giydik ve paltolarımızı yanımıza aldık. Hava alanından kalkalı 15 dakika oldu. Saniyorum 1, 5 saatte veya 1 saat 45 dakikada Sabiha Gökçen havaalanından Erzurum havaalanına varmış olacağız inşallah...

Bu akşam evde olacaktım. Çay ve meyveli soda içerek dinlenecektim. Bir de Dr. Kemal Eyvazın "Çekum nekrozu" olgusunun yazımını düzeltecektim. Kısmet... Gelin ata binmiş ya kısmet demiş. Bazen evdeki hesap çarşıya uymaya bilir.

31.12.2010

Saat 21:00'da Erzuruma indik Erzurumda kar ve sis vardı. Hafiften kar yağmaya devam ediyordu. Gece Bayburt'a gitmek zorundayız. Otogarda otobüs yok. Taksi tutmak zorundayız bir minibüsle anlaştık ve saat 22:30'da Erzurum'dan ayrıldık. Kop dağı karlı ve buzlu idi. Saat 01:00'de Konorsu Köy'üne geldik. Kuru bir soğuk ve zemin mevcuttu. Sabah 7:00'de uyandım, 8:00'de Mahmut, Hasan ve Orhan beylerle birlikte köy derneğinin yolunu tuttuk. Kahvaltımız orada verildi. Daha sonra Fikri Erkovan Bey'le Cumavank Köy'üne gittik. Soğanlı dağında karlı ve soğuk bir esinti mevcuttu. Merhum İhsan Kurt, Hasbi Kurt ve Necdet Kurt'un mezarlarını ziyaret ettik. Oradan köy mezarlığına geçtik. İhsan'ın babası Ahmet Kurt annesi Sahibe Kurt, Dedebeş, Altun Hanım gibi büyüklerimizin mezarlarını ziyaret ettik. Bir mezar taşında şöyle yazıyordu.

**Dün altımda yatan otlar
Bugün üstümde yeşerdi
Ey yolcu anlaki
Şu toprak günahattan gayri
Herşeyi Örter**

Oradan Güdgüne Köyüne geçtik Fikri Bey'in anne ve babasının, dayısının mezarlarını ziyaret ettik. Bayburt'a geldik. Abim Nihat Kurt ve eşi Ayşe Hanım'ı ziyaret ettik. Netice güzel yemekler yapmıştı. Karnımızı doyurduk sonra Ayşe hanımın annesi ve babasını ziyaret etmek için öğretmen Muhammed Korkmaz'ın lojmanına gittik. Mustafa Kemal Korkmaz ve eşini ziyaret ettik, hayır dualarını aldık. Saat 17:00 otobüsüyle Erzurum havaalanına geldik. Şuanda kafeteryada otururken notlarımı yazıyorum. Yine Erzurum soğuk dünden farkı dün 31. 12. 2010'du bugün 01. 01. 2011'di yani tam bir yıl geride kalmıştı. Uçağımız saat 21. 45'de... Erzurumdan istanbul Sabiha Gökçen havalimanına doğru yolculuk. Kismetse saat 23. 30'da orada olacağız.

KEMAL KARAHAN'IN ARDINDAN

Yeni yıla sevimsiz başladık. Ocak 2008 de lise öğretmenim Kemal Karahan'ı kaybettik. Arkadaşlarımızdan Faik Ahmet Gürdamur telefonla aradı. Öğretmenimiz Kemal Karahan vefat etmişti. Uzun süre Akciğer Kanseri ve beyine metastaz nedeniyle tedavisi görmüştü ve sonuçta mücadeleyi kaybetmişti. Yine lise öğretmenimiz Süleyman Özdemir de kalbine yenik düşmüş ve aramızdan ayrılmıştı.

Kemal Karahan ülkesini ve insanları çok seven, ama çok seven bir kişiydi. Onun için Türklük ve Müslümanlık önemli öğelerdi. Kişilik sahibiydi, yetiştirdiği insanlara mutlaka bir şeyler verirdi. O vermese bile onun kişiliğinden bir şeyler alırlardı.

Ben Yavuz Selim İlköğretmen Lisesi'nde okurken solcu olarak bilinirdim. Sebebi beden eğitimi öğretmenlerimdi. Onlar beni çok severdi, ben de onları çok sevdim. Beni iyi bir sporcu olarak yetiştirmişlerdi. Adil Koçmar, Akın Öncel ve Erol Aygün hepsi farklı insanlardı, şahsiyetli insanlardı. Şu anda Akın Öncel Bey de aramızda yok, Hakk'ın rahmetine kavuştu. Okulun futbol, voleybol, basketbol takımlarında oynardım. Bunu yanı sıra jimnastik (elit) grubu ve halk oyunları grubundaydım. Öğretmenlerimin benim üzerimde emeği çoktur özellikle Adil Koçmar'ın bende emeği çoktur. Öte yandan Fizik, Kimya, Matematik vs. derslerde de başarılı idim ve okul birincisi olarak Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'na gitmiştim. 1967-72 yılları arasında 5 yılım geçmişti ve o dönem yetişmemde Kemal Karahan'nın da katkıları olmuştu. Ancak beni solcu olarak biliyorlardı. Öğretmenlerimizin bir kısmı sol ideolojiyi, bir kısmı da sağ ideolojiyi savunuyordu.

Birgün beden eğitimi öğretmenimin saldırıya uğradığını ve dövüldüğünü duydum. Çok üzülmüştüm. Bu insana böyle bir şeyi nasıl yaparlardı. Bu işi yaptırانların arasında Kemal Karahan'ın adı geçiyordu. O nedenle 2 hafta Kemal Hocamla konuşmadım. Olayı hissetmiş olacak ki beni yanına çağırdı ve düşüncemin yanlış olduğunu söyledi. İdeolojilerin farklı olabileceğini ama insanların darp edilerek, dövülerek bir yere varılamayacağını, o nedenle hocamıza bunu yapanları kınadığını söylemişti.

Zeki bir öğrenci sayılırdım. Sporun yanı sıra derslerime de dikkat ederdim. Hırslı ve çalışkandım. Belki de zeki görünüşümün kaynağı buydu.

Öğretmenlerimden hepsini çok sevdim. İdeolojik bir ayırımım yoktu. Ama bazı tipler vardı ki onlardan nefret ederdim.

Değerli öğretmenim Kemal Karahan bu dünyadan ayrıldınız. Yeriniz nur olsun, toprağınız bol olsun. Saygıdeğer eşi Leyla Hanım'a, çocuklarına ve değerli insan kardeşi Ali Osman Karahan'a baş sağlığı diliyorum.

ATATÜRK'E GÖRE DÜNYANIN EN BÜYÜK İNSANI KİM BİLİYOR MUSUNUZ?

Atatürk bir akşam, Çankaya'da arkadaşlarına sordu.

- Dünyanın en büyük insanı kimdir?
- Timur'dur Paşam!
- Değil.
- Fatih'tir.
- Değil.
- Yavuz Sultan Selim
- Değil.
- Alpaslan.
- Değil.
- Napolyon.
- İskender.
- Değil.

Nafile!.. Ne derlerse Atatürk "değil" diyordu. Dalkavuklardan biri dayanamadı:

- Sizensiz Paşam., dedi.

Atatürk, bu zatı tersledikten sonra, sorunun cevabını kendisi verdi:

- Dünyanın en büyük insanı Hz. Muhammed'dir. Ölümünden bu yana bin üç yüz sene geçtiği halde, günde beş vakit, Cenab—ı Allaktan sonra adı söylenen Hz. Muhammed'dir..

FIKRALAR

SINAV

ODTÜ İşletme'nin çok bilge, hem en fazla sevilen hem en az sevilen hocası Muhan Hoca'ya ait bir sınav anısı.. Hocamı rahmet ile anıyorum.

Dört üniversite öğrencisi.. Yurt odasında gece geç vakitlere kadar eğlenirler, ertesi günkü sınavı gençliklerine karşı planlanmış bir saldırı olarak düşünürler. Ertesi gün de yüzlerini ve giysilerini olabildiğince kirletirler ve dekana çıkıp bir önceki gece bir düğüne gittiklerini, dönüş yolunda arabanın lastiğinin patladığını, bütün yol boyunca arabayı itmek zorunda kaldıklarından sınava yetişemediklerini söylerler. Dekan da üç gün sonra sınavı alabileceklerini bildirir. Kafadarlar teşekkür edip üç gün sonra sınava gireceklerini söyleyip ayrılırlar. Sınav günü geldiğinde kendilerine bu sınavın özel bir sınav olduğu, her birinin ayrı ayrı odalarda sınava girecekleri açıklanır. Son üç günde iyi hazırlanmış olduklarından bunu önemsemezler.

Sınav başlar; 100 puanlık iki sorudan oluşmaktadır:

Soru 1: Adınız ve soyadınız (2 puan)

Soru 2: Hangi lastik patladı? (98 puan)

- a Ön sol
- b Ön sağ
- c Arka sol
- d Arka sağ

AV MEVSİMİ GELELİ İŞLER EYİ GİTMEYU...

Dursun canı sıkkın bir şekilde tarladan gelen Temel'i görür ve hemen sorar:

— Hayrola Temel ne oldu daa. Neye böyle öfkeli öfkeli gideysun.

Temel

— Hiç sorma Dursun derdum büyüktür.

Dursun

— Hayrola uşağum neymiş derdin?.

Temel

— Tarlada iken canım acayip fadimeyi çekiyur, ama eve gelince tık yok.

Dursun

— Uşağım o zaman Fadime sana gelsin.

Temel

— Nasıl olacak bu?

Dursun

— Al tüfeği yanına canın çekince patlat Fadime anlar koşar gelir.

Temel

— Hay aklınla bin yaşa emi.

Tabi Temel bunu hemen uygulamaya koyar. Canı çekince hemen tüfeği patlatıveriyor Fadime yanında. Aradan bir kaç hafta geçiyor Dursun yine Temel'i tarladan gelirken görüyor.

Dursun

— Hayrola Temel nasıl gidiyor verdiğim taktik?

Temel

— Valla Dursun ilk başta çok iyidi, ama av sezonu açıldı açılalı Fadimenin yüzünü göremez oldum.

RAHMETLİ SAKIP SABANCIYA BİR GÜN SORMUŞLAR:

“Ağa bu dünyada her şey senin için güllük gülistanlık. Nereye baksak her tarafta senin şirketleri, fabrikaları görüyoruz.

MarSA, YünSa, LasSA, ToyotaSA... Burada işin iş. Ya diğer tarafta ne olacak, orada ne yapacaksın, nasıl kurtulacaksın zebanilerden?..”

Sakıp Ağa gülmüş:

“Merak etme, öte yanda da işimiz sağlam.

Bir tarafımızda iSA, diğer tarafımızda MuSA...”

ELEKTRİK ALAMIYURUM

Temel: Oofffff of. hanumdan hiç elektrik alamiyrum be dursun.

Dursun: uyyy evlendiğundan beri mi alamiysun, yoksa yaşlandun mi?

Temel: evlendiğumdan beridir.

Dursun: eeeee nasıl dayandun bu vakte kadar temelum.

Temel: Kaçak elektrik kullandum Dursun um.

GÖZİNE VİSİNE DAMLASI DAMLATTUM....

Doktor, hastabakıcı Temel'i çağırdı...

'Yarın ava gidiyorum, ama muayenehane kapansın istemiyorum. Sen hastalarla ilgilen. Arada arar, kontrol ederim' dedi..

'Merak etmeyin' dedi, Temel.

Doktor ertesi gün akşama doğru telefon etti..

'Ne var ne yok?..' '

'Üç hasta geldi bugün..

'İlkinin başı ağrıyordu, ASPİRİN içirdim.. '

'Harika' dedi, doktor..

'İkincisinin midesi yanıyordu.. TALSİT verdim.. '

'Bravo.. Bravo Temel.. Harikasın!.. Ya üçüncü?..' '

'Doktor, masada oturuyordum. Kapı çarparak açıldı, içeriye bir kadın girdi.. Hızla soyundu, sütyen ve külotunu da çıkardıktan sonra muayene masasının üzerine yattı ve bağırды:

'Lütfen bana yardım et. Beş yıldır erkek yüzü görmedim..' '

'Eee.. Sen ne yaptın, Temel?..' '

'Gözüne VİSİNE damlattım doktor!..' '

HARİKA SAAT

Çok matrak bir adam günün birinde bir bara girer. Barda çok çekici bir kadının oturduğunu gördüğü gibi kadının yanına gider ve oturur. Meraklı bir şekilde sürekli olarak kol saatine bakmaya başlar. Yanında oturan kadın bir süre sonra dayanamaz ve:

— Randevunuza gelecek arkadaşınız geç mi kaldı? diye sorar. Adam:

— Hayır. Sadece günümüzün en modern ürünü olan bu saati yeni satın aldım.

Test ediyorum...

— En modern saat mi? Ne farkı var bu saatin?

— Benimle beyin dalgalarını kullanarak iletişim kurabiliyor.

— Şimdi ne diyor?

— Sizin iç çamaşırını giymediğinizi söylüyor.

Kadın kıkırdayarak;

— Öyleyse saat arızalı olmalı. Çünkü benim iç çamaşırım var...

Adam mutebessim:

Bu cihaz yine bir saat ileriye gösteriyor...

HANGİSİNDE

Bir dişi, bir erkek kırkayak evlenmişler. Gerdeğe girerlerken erkek kırkayak dişi kırkayağa demiş ki :

Hadi canım uğraştırma beni, söyle hangi bacağının arasında?

TİTREMEZ

Papaz pazar ayininde vaaz veriyormuş. Vaazın konusu zinaymış. Papaz:

— Sakın zina yapmayın bu çok büyük günahdır, zina yaparsanız yer gök titrer!

Ancak bu vaazı verirken ön sıralarda oturan bir körpeye de gözu takılmış. Bir kaç gün içinde kızı yatağa atmayı başarmış. İşi bitirdikten sonra kız:

— Papaz efendi, Pazar ayininde zina yaparsanız yer gök titrer dediniz, oysa ben dikkat ettim az önce ne yer titredi ne gök bu nasıl iş?

Papaz sırtarak:

— Sen bilmezsin kızım, erbabı yaparsa yorgan bile titremez!..

İÇ ÇAMAŞIR

Ivan bir haftalığına Paris'e gitmeye hazırlanmaktadır, karısı:

— Kocacığım, oradan bana bir Fransız sütyeni alır mısın?

Ivan karısına ters ters bakar ve:

— Karıcığım sanki sende göğüs mü var ki oradan sana sütyen getireyim?

— Kocacığım senin külotlarını her zaman benim satın aldığımı unutuyorsun ama!..

AYLIK GECİKMENİZ VAR

Temel akşam eve gelmiş Fadime boynuna sarılarak karşılaşmış onu.

“Temel’um harika bir haberim var. Bir ay geciktim. Herhalde bir bebeğimiz olacak, Doktor bu sabah test yaptı. Sonucunu alana kadar lütfen kimseye söylemeye-
lim!” demiş heyecanla.

Ertesi sabah Trabzon Elektrik idaresinden bir görevli son faturayı ödemedikle-
ri için kapıyı çalmış:

— “Siz Fadime misiniz? Biliyor musunuz bir aylık gecikmeniz var.”

— “Bir aylık gecikmem olduğunu siz nereden biliyorsunuz?” demiş Fadime hayretle.

— “Bu dosyalarımızda açıkça görünüyor.”

— ‘Ne? Dosyalarınızda mı?’

— ‘Kesinlikle! ‘

‘Beyefendi, bu gece eşimle bu konuyu görüşürüm!’ demiş.

Fadime korkuyla ve akşam olanı biteni Temel’e anlatmış. Temel ertesi sabah kızgın bir boğa gibi Trabzon Elektrik idaresine dalmış:

‘Neler oluyor burada? Karim bir dosyadan bahsetti. Aylık gecikmesi ile ilgili!’ diye bağırması Temel.

‘Sakin olun. Ciddi birşey değil!’ demiş memur. ‘Bu gecikme için bize borçlusunuz!’

— ‘Size borçlu muyum? Ya ödemezsem?’

— ‘O zaman sizinkini kesmek zorunda kalacağız!’

— ‘Ama o zaman Fadime ne yapacak?’

‘Bilmiyorum!’ demiş memur. ‘Hanımefendi artık mumla falan idare eder...

TEMEL VE DOMATESLERİ

Fadime ne kadar uğraşsa da bahçesinde yetiştirmeye çalıştığı domateslerin karşı komşudaki kadar güzel kızarmasını başaramaz ve çareyi komşusu Temel’e işin sırrını sormakta bulur.

Komşu da işin sırrını şöyle açıklar;

“Ben her sabah fideleri suladıktan sonra pantolonumu aşağı indirip bir müddet karşılarında dururum, domatesler de utançlarından kıpkırmızı olurlar.”

Fadime hemen uygulamaya geçer ve bir hafta sonra bu kez Temel sorar: “Nasıl bir gelişme var mı domateslerde?”

Fadime’den cevap: “Domateslerde bir değişiklik yok ama, salatalıkları bir gör!!!

TEMEL

Temel aşk gemisinde elinde viski, yanına bir Amerikalı oturmuş, o da bir viski söylemiş sohbete başlamışlar.

Temel:

— ‘Penum faprigalarum, sanayi desislerum varidu. Pir yangın çıktı hebisi pirden yandı. Haçan pen de sikortadan parayı aldum; tekrar uğraşacak takadim kalmadı, yiyip içüp kezeyrum’ demiş.

Amerikalı:

— ‘Benim de okyanus kenarında sahil boyunca bir restoran zincirim vardı. Bir karsırğa çıktı, hepsi uçtu yok oldu. Ben de sigortadan parayı aldım ve aynen ben de yiyip içip geziyorum’ demiş.

Temel'in gözleri dalmış gitmiş. Söyleneni duymaz, anlamaz olmuş.

Amerikalı dürtmüş,

— Ne oldu?

— Ula sen kasirgayi nasi çıkarttun daa?

TEMEL İLEN İDRİS

Temel ile İdris Finlandiya'ya geyik avına gitmiş. Av da av yani... Deniz uçağıyla bir krater gölüne inecekler, dağlarda avlanacaklar sonra dönecekler... Şimdi onlara katılalım...

Pilot: Beyler göle indik, size iyi avlar. Bir hafta sonra tekrar bu göle sizi almak üzere iniyorum. Ancak şunu peşin peşin söyleyeyim, adam başı bir geyik taşıma hakkınız var. Deniz uçağı daha fazlasını kaldırmıyor.

Bizimkiler: Tamam, biz zaten seri avı düşünüyor değiliz, asıl kafamız dağılsın diye buradayız.

Pilot: Harika, iyi avlar. Rastgele!

Bir hafta sonra deniz uçağı göle iner... Pilot bir bakar ki... Bizimkilerin yanında, adam başı iki geyik!

Pilot: Bravo da, adam başı tek geyik demiştik. Bu uçak, bu ağırlığı taşımaz.

Bizimkiler: Taşır taşır.

Pilot: Taşımaz.

Bizimkiler: Taşır taşır.

Pilot: Beyler bakın! Burası Avrupa Birliği, her şeyin bir kuralı var. Nizam var intizam var! Dört geyikle binerseniz bu uçak havalanamaz.

Bizimkiler: Havalanır havalanır.

Pilot: Olmaz!

Bizimkiler: Geçen yılki pilot havalandı ama...

Pilot: Havalandı mı? Dört geyikle mi? Buradan mı?

Bizimkiler: Evet tastamam öyle. Geçen yılki pilot, dört geyikle havalandı!

Pilot: Madem o pilot yaptı, ben de yaparım. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yapıyor olacağım ama kanıma girdiniz. Hadi yükleyin geyikleri, binin, bağlayın kemerlerinizi, kalkalım.

Pilot gazı verir... Deniz uçağı göl üzerinde süratlenir... Süratlenir... Kızaklar sudan kesilir ama uçak bir türlü ağırlığı kaldırıp yükselemez... Ve sonuçta burun üstü ormanın içine çakılır, bin parçaya ayrılır. Şans eseri kimsenin burnu kanamadan herkes kurtulur. Ormanda, yarı baygın, paramparça olmuş uçağın yanında, bizim avcılardan İdris kendine gelir, kafayı kaldırır... Temel de gözlerini açmıştır...

Gözlerini açan İdris sorar:

— Ula Temel, neredeyiz biz?

Bizimki şöyle bir etrafa bakar...

— Hemen hemen.... Geçen yıl düştüğümüz yerin 200 metre kadar gerisinde!

SARI ÖKÜZ ve ÖKÜZLÜK

Bilirsiniz; bir zamanlar bizim büyüklerimiz de toplumumuzu koyun sürüsüne benzetmişti. Öykü bu ya: Bir gün ormanda; Aslanlar toplanmış. “Yahu” demişler, “Heapta kralız, açlıktan öleceğiz birader...” Maymuna saldırsak, ağaca kaçıyor; fillere saldırsak, fazla büyük... Ceylanlar hızlı, yetişemiyoruz; kuşa dalsak, uçuyor, ee balık yakalayacak halimiz de yok... N’aapsak?” Bir tanesi “En iyisi, ÖKÜZLERE SALDIRALIM” demiş, “İri yarı görünüyorlar ama ne pençeleri var, ne dişleri diş... Tam dişimize göre!” Olur mu? Olur. Hücum! Ama evdeki hesap çarşıya uymamış; Öküz, öyle yabana atılacak hayvan değilmiş meğer... Organize oluyorlar, topluca savunma yapıyorlar, püskürtüyorlarmış. Aslanlar aç bilaç. N’aapsak, n’aapsak? “Tilkiye danışalım” demişler. Tilki “kolay” demiş, “beni, öküzlerin yaşadığı zengin otlakların prensi yapın, işinizi halledeyim...” Kabul etmişler. Tilki, elinde beyaz bayrakla öküzlere gitmiş, “saygıdeğer öküzler” demiş, “aslında aslanlar uysaldır, sizi de çok seviyorlar... Ama şu aranızdaki SARI ÖKÜZ var ya, sarı öküz, İŞTE SORUN O... Görünce tahrik oluyorlar, canları çekiyor, VERİN ŞU SARI ÖKÜZÜ, KURTULUN KARDEŞİM, HUZUR İÇİNDE YAŞAYIN!” Öküz heyeti düşünmüş taşınmış, “BANA DOKUNMAYAN YILAN BİN YAŞASIN” mantığıyla, verivermişler sarı öküzü... Aslanlar da afiyetle yemiş. Bir gün, iki gün... Tilki gene gelmiş. “Bakın gördüğünüz gibi, saldırılar kesildi, mutlu mutlu yaşıyorsunuz” demiş ve eklemiş: “Ama şu BENEKLİ ÖKÜZ var ya, benekli öküz, o burada olduğu sürece size rahat yüzü yok arkadaş, canları çekiyor, VERİN, KURTULUN!” Öküz heyeti düşünmüş, “OTLAĞIN SELAMETİ İÇİN” teslim etmiş benekli öküzü. Üç gün, dört gün... Tilki gene gelmiş. KUYRUĞU UZUN OLANI... BURNU BEYAZ OLANI... TOMBUL OLANI... Tek tek alıp, gitmiş. Otlak seyrelmiş. Aslanlar semirmiş. Bir gün... Tilki gelmemiş! Gerek kalmamış çünkü. Direkt Aslan gelmiş. “Hanginizi istiyorsam, canım hanginizi çekiyorsa, onu vereceksiniz, adamı hasta etmeyin lan... !” demiş. Otların arasında tir tir titreyen, tek tük kalmış öküzler, “KEŞKE SARI ÖKÜZÜ VERMESEYDİK” demişler ama İŞ İŞTEN GEÇMİŞ. İşte böyle dostlar... Öküzlük böyle bir şeydir.

Bu ilginç öykü bana; NaziAlmanya’sında yaşayan Papaz Martin Niemöller’in günlüğünü hatırlattı. Bilemiyorum bu günlüğü hatırlayıp da ürpermeyen var mı?

Bir gece sabaha karşı apar topar evinden götürülmeyeceği güvencesine kim sahip? Bakın Papaz Martin Niemöller, günlüğünde ne diyor: “Önce Sosyalistleri topladılar, sesimi çıkarmadım; çünkü ben Sosyalist değildim. Sonra Sendikacıları topladılar, sesimi çıkarmadım; çünkü Sendikacı değildim. Sonra Yahudileri topladılar, sesimi çıkarmadım; çünkü Yahudi değildim. Sonra beni almaya geldiler; benim için sesini çıkartacak kimse kalmamıştı.” Dilerim ve umarım sıra size gelmez...

CANSIZ HOCA

Mustafa Cansız ismi, eğer Trabzonlu değilseniz size pek bir şey ifade etmeyecektir. Fakat onun yetiştirdiği din profesörü, günümüzün parti lideri Yaşar Nuri Öztürk'ü ise bilmeyen yoktur.

Trabzon'da bir efsane gibi anlatılan, dini sorulara nükteyle, küfürle cevap vermesiyle meşhur Cansız Hoca, 1990'larda ses kayıtları ortaya çıkan ama varlığı kanıtlanamayan Oflu Hoca'nın aksine gerçek. Karadeniz fıkralarını çağrıştıran dini yorumları da...

Mustafa Cansız, 1895 - 1975 yılları arasında yaşadı. Arapça, Farsça, Çağatayca, Rumca bilgisi, koyu CHP'li olması, akademisyenlere taş çıkarır kültürüyle her yönden farklı bir din adamı. Öğrencisi Prof. Dr. Öztürk'e göre müstesna bir şahsiyet:

ALT—ÜST

Kadının biri hayatını fahişelik yaparak kazanmaktadır. Öldüğünde cenaze namazı için camiye getirilip musalla taşına konulur. İmam, kadının cenaze namazını kıldırmak istemez. Mesele büyür, Trabzon Müftülüğü'ne intikal eder. Müftü telaşlanır.

Cansız Hoca'ya haber verilir. Durum izah edilir. Olay mahalline geldiğinde cenaze namazını kıldırmayan hocayla aralarında şu diyalog geçer:

- Bu kadının cenaze namazını niçin kıldırmıyorsun?
- Hocam bu kadın hayatında hep fuhuş yapmış. Böyle birisinin cenaze namazı kılınmaz.
- Ulan, üstte yatan pezevenklerin cenaze namazlarını kılıyorsunuz da altta yatanlarinkini niçin kılmıyorsunuz?

EDİSON CENNETE GİRECEK Mİ?

Cansız Hoca'nın bulunduğu bir yerde kimlerin cennete gireceği konusu tartışılmış. Mollalardan biri Cansız Hoca'ya:

- Hocam, Edison bütün dünyayı aydınlatan buluşu gerçekleştirdi ama yine cehenneme gidecek.
- Sen Edison'un cehenneme gideceğini nereden biliyorsun?
- O bizim Peygamber'e inanmadı. Onun için cennete giremez.
Bunun üzerine Cansız Hoca, cevap verir:
- Bakara Suresinin 62. ayetinde şöyle der:
Şüphesiz iman edenlerle, Yahudiler, Hıristiyanlar ve sabilerden kimler Allah'a ve ahiret gününe inanıp salih ameller işlerlerse onların ecirleri Allah katındadır. Onlara korku yoktur ve üzülmeyeceklerdir de. Yani, bu ayette Allah insanlara 'Allah'a ve ahiret gününe inanıp hayırlı işler yapmaları ' şartını getiriyor. Aynı ayet Maide Suresinin 69. ayetinde de tekrar edilmektedir. Sonra büyük âlimlerin ekseriyetinin iman sahibi oldukları bilinen bir husustur. Ayrıca Edison'un son nefesinde nasıl gittiğini ne biliyorsunuz?'
Ancak adam ikna olmamış. İlla cehenneme gidecek, diye ısrar edince Cansız Hoca sinirlenmiş: 'Allah, senin gibi beş milyon eşşeoğlueşşegi cennetine koyacağına bir Edison'u koysun daha karlıdır.'

KURAN SAYFALARI

Cansız Hoca'ya yerli yersiz herkes dini sorular soruyormuş.

- Hocam, yeryüzünün her tarafına Kuran sayfaları serilse ve büyük abdest ihtiyacın gelse bu ihtiyacı nerede gidereceksin?
Cansız Hoca çok sinirlenerek şu cevabı vermiş:
- İhtiyaç giderecek yer kalmadığına göre, senin ağzına sıçmaktan başka çare yok.

HOCA ÇIKTI

Cansız Hoca, vali ve üst düzey bürokratlarla bir yemeğe katılır. Hocaların çok yemek yemesiyle ilgili bir fıkra anlatılır:

- Hoca ile manda bostana düşmüş. Görenler, hangisini çıkaralım demişler. Kimileri mandayı çıkarın o çok yer demiş, kimileri de yok hoca daha fazla yer onu çıkarın demiş.'
- Fıkrayı dinleyen Cansız Hoca masadan kalkmış, bir kenara oturup sigarasını yakmış, Masadakilerden biri Cansız Hoca'ya, 'Hocam niçin kalktınız' diye sorunca, Cansız Hoca şu cevabı vermiş:
'Hoca çıktı mandalar yesin.'

OKUNAN DUA ÖLÜ RUHUNA GİDER Mİ?

İzmirli bir avukat dava için Trabzon'a gelmiş. Sohbet esnasında, okunan duaların ölünün ruhuna gidip gitmeyeceği tartışılmış. Avukat, okunan duaların ölülerin ruhuna gitmeyeceğine inanıyormuş.

‘Seni ancak Cansız Hoca ikna edebilir’ demişler.

Hocanın tavla oynadığı kahveye gidilmiş. Adam sorusunu yineleyince, aralarında şu diyalog geçmiştir.

— Elbette gider.

— Peki nasıl gider?

— Senin anan, eşin, kızın var mı?

— Var.

— Nerede oturuyorlar?

— İzmir’de.

— Senin ananı, avradını, kızını...

— (Adam sinirlenerek hocanın üzerine yürümüş) Ne biçim konuşuyorsun sen?

— Niye sinirleniyorsun? Duaların buradan ahirete gittiğine inanmıyorsun da, küfürlerin buradan İzmir’e gittiğine niye inanıyorsun?

İŞ BANKASININ KAPILARI AÇILDI MI?

Temel şehirlerarası seyahatinde treni tercih etmiş ve yataklı olan kompartmana yerleşmiş. Az sonra kompartmana çok güzel bir kadın gelmiş ve tanışmışlar. Kadın İş bankasında çalışıyormuş. Uzun bir sohbetten sonra gece olmuş ve yatmak üzere kompartmandaki ranzayı açmışlar. Kadın üst kata, Temel de alt kata yerleşmiş. Yatmalarından 10 dakika sonra kadın pijamasının üstünü çıkartıp yere atmış. Temel bunu görünce kadının kendisinden birşeyler beklediğini düşünerek kadının yatağına alttan hafifçe vurarak:

— “Handan Hanım”

— “Buyrun Temel bey”

— “İş bankasının kapıları açıldı mı acaba?”

— “Ne münasebet Temel bey teessuf ederim, bu davranışınız çok çirkin”

— “Özür dilerim Handan Hn. ben sanmıştım ki... !!!”

Yaklaşık on dakika sonra kadın pijamasının altını çıkarmış ve yeniden yere atmış. Temel bunu görünce çıldıracak gibi olmuş ve kendini tutamayarak yeniden kadının yatağına hafifçe vurmuş.

— “Handan Hanım”

- “Buyrun Temel bey
- “İş bankasının kapıları açıldı mı acaba?”
- “Temel bey lütfen kendinize gelin, çok ayıp.”

Temel olanlar karşısında çok zor durumdaymış ama dayanacak durumda değilmiş. Yine de sabretmiş ancak 5 dakika sonra kadın bu defa çamaşırının üstünü çıkarmış ve atmış. Sabredemeyecek durumda olan Temel yeniden ranzaya vurarak:

- “Handan Hanım”
- “Buyrun Temel bey”
- “İş bankasının kapıları açıldı mı acaba?”
- “Temel bey bu son olsun lütfen, bir daha aynı şey olursa güvenliği çağıracağım.”

Temel büyük bir hayalkırıklığı ile yeniden yatmış. 5 dakika sonra kadın çamaşırının altını çıkartıp yere atmış ve bu defa kadında istekliymiş ama aradan 10 dakika geçmesine rağmen Temel’den ses gelmeyince uyuduğunu sanarak endişelenmiş ve dayanamayarak seslenmiş:

- “Temel Bey”
- “Buyrun Handan Hanım”
- “Temel Bey İş bankasının kapıları açıldı da !!!”
- “Gerek kalmadı Handan Hanım, biz çeki elden bozdurduk !!! “

SİZİN KIZDAN NE HABER... !

İki aile varmış ve her iki ailenin de birer kız çocuğu.. Birgün misafirlikte sohbete başlamışlar;

- Eee sizin kızıdan ne haber?..
- Valla işte ne olsun biliyorsunuz işe girdi geçen sene.

Başını kaşıyacak vakti yok. İlk başlarda geceleri fazla mesai yapıyordu. Sonra hafta sonları da çalışmaya başladı. Patronu çok sevmiş her işi ona veriyormuş. Derken Ankara seyahatleri başladı. Bizimki çanta sekreter gibi patron nereye o oraya. Sonra Paris seyahatleri filan en sonunda bu iş böyle olmayacak dediler, patronu ev tuttu.

Deli gibi çalışıyor evladım.

Ee, peki sizinki ne alemde?

- Valla bizimki de orospu oldu ama, ben sizin kadar güzel anlatamıyorum...

BEN AİDS ‘LİYUM... !

Temel akciğer kanseri olmuş, doktorlar, “İki aydan daha fazla yaşamam mucize olur!” demişler ve ümitsiz olduğu için tedaviye de son vermişler. Öleceğini anla-

yan Temel, bütün dostlarıyla helalleşmeye karar vermiş. Fakat bizim Temel gördüğü herkese kendisinin AIDS hastalığına yakalandığını ve iki ay içinde öleceğini anlatıyor ve haklarını helal etmelerini istiyormuş. Bunu duyanlar Temel'e helallik veriyorlarmış ama bir yandan da elini bile son bir defa sıkıp, kucaklaşmaktan kaçınıyorlarmış. Temel'in en iyi arkadaşı Dursun, Temel'in bu yaptığını duyunca sormuş;

“Ya Temel, anladık sen kanser oldun öleceğin, neden millete AIDS oldum diyon, bak herkesi bir korku sardı” demiş. Temel;

“Ya Tursun, öyle de öleceeezzz böyle de ölecez, bari karyı sağlama alalım” dedim

SİZİNKİNİ KESMEK ZORUNDA KALACAĞIZ

Temel akşam eve gelmiş Fadime boynuna sarılarak karşılaşmış onu.

“Temel’um harika bir haberim var. Bir ay geciktim. Herhalde bir bebeğimiz olacak, Doktor bu sabah test yaptı. Sonucunu alana kadar lütfen kimseye söylemeye-
lim!” demiş heyecanla.

Ertesi sabah Trabzon Elektrik idaresinden bir görevli son faturayı ödemedikleri için kapıyı çalmış:

‘Siz Fadime misiniz? Biliyor musunuz bir aylık gecikmeniz var. ’

‘Bir aylık gecikmem olduğunu siz nereden biliyorsunuz? ‘ demiş Fadime hayretle.

‘Bu dosyalarımızda açıkça görünüyor. ’

‘Ne? Dosyalarınızda mı?’

‘Kesinlikle! ‘

‘Beyefendi, bu gece eşimle bu konuyu görüşürüm!’ demiş.

Fadime korkuyla ve akşam olanı biteni Temel’e anlatmış. Temel ertesi sabah kızgın bir boğa gibi Trabzon Elektrik idaresine dalmış:

‘Neler oluyor burada? Karim bir dosyadan bahsetti. Aylık gecikmesi ile ilgili!’ diye bağırılmış Temel.

‘Sakin olun. Ciddi birşey değil!’ demiş memur. ‘Bu gecikme için bize borçlusunuz!’

‘Size borçlu muyum? Ya ödemezsem?’

‘O zaman sizinkini kesmek zorunda kalacağız!’

‘Ama o zaman Fadime ne yapacak?’

‘Bilmiyorum! ‘ demiş memur. ‘Hanımefendi artık mumla falan idare eder...

“Doktor Bey” der yaşlı kadın “gaz sorunun var ancak çok şikayetçi de sayılmam. Gaz çıkardığım zaman ne ses çıkıyor ne de kötü kokuyor. Mesela geldiğimden beri en az yirmi kez gaz çıkardım ama siz farkına bile varmadınız.” Doktor, “Bu hapları

alın bir hafta sonra sizi tekrar göreyim” der.

Bir hafta sonra yaşlı kadın kontrole gelir.

“Doktor Bey bana ne halt verdiniz bilmiyorum” der, “Gaz çıkardığım zaman hala ses çıkmıyor ama müthiş kötü kokmaya başladı.”

“Çok iyi’ der doktor “ burnunuz düzelmiş, şimdi sıra kulaklara geldi. ’

ŞEYH HAZRETLERİ DERKİ....

Resimdeki kadının kocası Şeyh hazretlerine sorar:

— Ben bu karıyı boşamaya karar verdim. Çünkü: Mübarek Ramazan ayında oruç tutmuyor...

Şeyh kadına şöyle bir derin derin bakıp bakıp bir off.. offfff... deyip iç çeker ve cevap verir.

— Çok iyi düşün evladım. Ramazan gider yine geri gelir. Ama; bu karı giderse bir daha geri gelmez...

SINAV SORULARI

Temizlikçi bir kadın dışardan İlkokul diploması almak için sınava girer. Tabiat bilgisinden sorular ve cevaplar şöyle:

- **Soru** Mide ne iş yapar?
- **Cevap** Sindirim yapar, yediklerimizi öğretir.
- **Soru** ‘Akciğer ne iş yapar?’
- **Cevap** Solunum yapar, bizi yaşatır.
- **Soru** Kalp ne iş yapar?
- **Cevap** Dolaşım yapar.
- **Soru** Beyin ne iş yapar?
- **Cevap** Bizim apartmanda kapıcılık yapar.

BOT NE KADAR?

Abimiz koyu kahverengi deri, yarım botu alıp kasaya yanaşılıyor. Kasadaki kız botları poşete koyarken, sayın abimiz de soruyor;

- 43 lira değil mi?...
- Kız, ‘Ne münasebet’ der gibi bakıyor ve ‘Bunlar orijinal deri... İndirimli fiyatı 180 lira.’

Abimizin bitiş cümleleri, kızcağzın kopuş anına denk geliyor;

- Olur mu hanımefendi, altında ‘Size 43’ yazıyor...

Not: “Size” İngilizcede büyüklük, numara anlamında kullanılır.

NATAŞA

İzmir’de 15 yıl kadar oluyor, maçta yanıma süzme Karadenizli müthiş çenebaz bir vatandaşımız düştü. Günün olayı idi Nataşa konusu. Evli idi, onun da ilgisi vardı Nataşalara.. Dayanamadım sordum. ‘Karınızı aldatmak nasıl bir duygu?’ Acaba suçluluk duymuyor muydu?

Verdiği cevap şu oldu:

— Onlar da karı diye yıllarca bizi aldatmışlardır da!

NE DOKTORMUŞ BE!

Yıllar önce bir Karadeniz kasabasında görev yaparken, kansızlık nedeniyle başvuran bir hastamı muayene ediyordum. Konjoktiva dediğimiz alt göz kapağının içine baktıkça, bir yandan da:

‘Amca sende basur mu var?’ dedim.

Kansızlığın baş sebeplerinden biridir ve Karadeniz’de bu duruma sık sık rastlanır. Amcanın dışarı çıkarken yanındaki arkadaşına söylediğini hâlâ hatırlarım...

“Ne doktormuş be, helal olsun..! Gözümden baktı,... ötümdenkini gördü...”

DÜZEN

Ecevit 1997 yılı seçim kampanyasında konuşuyor:

— Bu düzen değişecektir.

Bir vatandaş bağırır:

— Düzen hayatından memnun; düzülen ne zaman değişecek?

RAHİBE

Hava yağmurlu ve soğuktu. Köşede araba bekleyen rahibeyi görünce durdu, kapıyı açtı.

— “Atlayın! dedi sizi manastıra kadar bırakırım!”

Araba sıcacık, kadın ise muhteşemdi. Rahibenin gözleri önce ayakkabılarına takıldı. Rujan stiletto’lar pırıl pırıldı!

— Ne güzel, diye mırıldandı.. yani.... ayakkabılarınız... çokk.. güzel!

— Ah evet! dedi kadın... Prada, 700€!

Rahibe afallamış, kadına baktı.

— 700 € ?? Ayakkabının fiyatı mı??? Bir ayakkabıya bunca para verilir mi??

- Yok canım, dedi kadın. Ben değil, dostum aldı bunları, hediye!
Rahibe bu sefer kadını incelemeye başladı. Gerçekten çok şıktı!
- Elbiseniz de güzelmiş... diye mırıldandı...
- Teşekkürler canım, o Chanel, tam 4000€ eder...
Rahibenin yüreği hopladı..
- 4000 € ??? bir elbiseye bu parayı mı verdiniz?
- Yok şekerim, bir gecelik macera yaşamıştım bir işadamıyla, ondan hediye!!
Yolculuk sona eriyordu. Manastıra yanaştı araba, rahibe inerken arabaya baka-kaldı.
- Güzel di mi, dedi direksiyondaki kadın. Bu da 165.000 €!
- N... .. nnasıl.... . nasıl y.. y.. yani.... .
- Hah hah ha.... şu haline bak!! Şekerim, dur, heyecanlanma.... ben verirmiyim o parayı? İki gece önce şehrin ileri gelenlerinden dört kişiyle grup seks yapmıştık.. Tabii ki onlar aldı!!!
Rahibe afallamış vaziyette manastıra attı kendini, geceye kadar da kendine gelemedi! Son dualar da okunup el ayak çekildikten sonra, odasında yatmaya hazırlanı-yordu ki, kapı “tık” landı....
Fısıltıyla sordu rahibe:
- Kim o??
- Benim, rahip Ernesto!
- S. tir git ordan Ernesto! Sıçmışım sana da, lokumlarına da!!!

ŞEYTAN VE ZAMPARA

Fazlası ile zampara olan bir adam tövbekar olmak istemiş. Ne yapayım ne edeyim derken ‘40 gün 40 gece bir mağaraya kapanıp dua etmesi’ söylenmiş.

Adam mağaraya kapanmış. 1 gün 2 gün 3, 4, 5 derken 39 gün olmuş. 39’uncu gün dışarıda bir yağmur bir yağmur, ortalığı sel götürüyor. Bir bakmış ki mağaranın ka-pısında yağmur iliklerine kadar işlemiş bir bayan... Güzel mi güzel.

Bayan hemen içeriye girmiş. Adam, bayanın üstünü kurutmak için ateş yakmış. Fakat bayana hiç yaklaşmamış.

Bayan üzerindeki kurutmak için çıkartınca, korktuğunu söylemiş ve adamın kendisine sarılmasını istemiş.

Adam tövbesini bozmak istemiyormuş, fakat bayan cilvelenince ‘tövbe’ diye bir şey kalmamış ve iş bitmiş!..

Sevişmenin ardından kadın kahkahalar ile gülmeye başlayınca merakla sormuş:

- Neden gülüyorsunuz yahu?

Kadın:

- Ben şeytanım... Senin tövbeni bozmak için geldim ve başardım!
Bu sefer adam kahkahalarla gülmeye başlamış, kadın—şeytan sormuş:
- Niye gülüyorsun?

Adam:

- Bu dünyada beceremediğim bi şeytan kalmıştı. Onu da becerdim ya; boşver gerisini!!!

İŞTE ! ARADIĞIM KIZ BU !

İlk yemeğe çıkışımızda cep telefonu çaldı. Elini çantasına attı. Kurcaladı, kurcaladı. Telefon uzun uzun çalmaya devam ediyordu. Bir türlü bulamadı. Sonra o güzel cümle döküldü dudaklarından:

‘Evde mi bıraktım acaba?’ İşte o an aradığım kız bu dedim.

PİŞMANLIK

Bilinçli tüketim, bilinçli üretimle olur 18.000 YTL kredi kartı borcum olduğunu öğrenen babamın ilk tepkisi; ‘Keşke korunsaydım’

ALTINCI HİS

6. His filmini izledin mi dedim. Hayır ama çok övdüler dedi. Bende filmin CD’si var, istersen vereyim izle, ben de çok beğendim dedim. Şimdi izlersem bir şey anlamam, ilk 5 tanesini izlemem lazım önce dedi. Sustum. Gülmedim bile. Artık görüşmüyoruz.

ÖNCELİK

Evlenmeyi düşündüğü erkek arkadaşının ‘benden önce biriyle oldun mu?’ sorusuna, ‘buraya gelmeden önce mi?’ cevabını vererek evlilik umutlarını magmalara atan hatunun gerçek sarışın olduğunu söylememe bilmem gerek kaldı mı?

SUYU ISIT

Geçenlerde köyde komşunun evinin önünden geçiyordum.

Yaşlı amca hanımına şöyle dedi: ‘Hanım suyu ısıt; olursa olur olmazsa çay demleriz.’
Hala gülmekteyim.

MAALESEF KAYBETTİK

Aniden fenalaşan annelerini apar topar hastanenin acil servisine taşıyan, ancak yarım saat sonra doktorun ‘maalesef annenizi kaybettik’ demesiyle annelerinin öldüğünü öğrenemeyen (!) bunun yerine ‘ulan nasıl kaybedersiniz koca kadını daha demin buradaydı!’ deyip doktoru bir güzel döven komşularım var duyurulur...

RAMAZAN GELDİ

Her zaman canım, aşkım diyen kocacığım Ramazan geleli beri, orucu bozulmasın diye bana ‘kanka’ diyor ya..

DANGER

Önümüzde ilerleyen tankerin üzerindeki ‘DANGER’ yazısını görüp de ‘Allah’ın akıllısı, tanker yazacağına danger yazmış’ diyen ve arkasından kahkahalarla gülen teyzemi nerelere göndersem acaba?

KIBLEYE ÇEVİRİN

Bu zamana kadar hiçbir şeyi alkışlatamamıştım kısmet bugüneymiş.

Lütfen o büyük alkışlarınız pilota ‘Uçağı kibleye çevirin, namaz kılacağım’ diyen gurbetçi vatandaşımıza gelsin. Haberi gördüğümde ben öyle yaptım da.

EFENDİ ÇOCUKLAR

Lütfen bir alkış da benim anneme zira kendisi geçen gün televizyonda zap yaparken, Aydın ve Fatih Ürek’i görünce, ‘Ben bunları çok severim, mankenlerle falan dedikoduları çıkmıyor, terbiyeli çocuklar’ dedi.

Bizim oradaki Carrefour’un ilk açıldığı zamanlar. Mağazada anlık indirim duyurularını anons eden kişi şöyle dedi:

‘Pantolonları indirdik, orta reyonda sizleri bekliyoruz.’

Lise yıllarında Milli Güvenlik dersinde hocamız olan subay, sınıfın güzel kızlarından birini kaldırmış ve ondan subay rütbelerini küçükten büyüğe doğru saymasını istemişti. Sıralamayı aynen yazıyorum:

‘Teğmen, üsteğmen, yüzbaşı, binbaşı, yarbaşı ve albaşı.’

Geçenlerde gittiğim düğünde takılan paraları anons eden şahıs aynen şöyle dedi:

‘Gelin hanım köşede, isteyen takabilir.’

Arkadaşımın sevgilisi komiser. Geçenlerde ikisi arabada sohbet ederlerken;

- ‘Bilmem kaç merkez, yolda üç tane or.. pu var Tamam’ diye bir telsiz anonsu gelmiş. Erkek arkadaşı çok utanmış ve hemen telsize sarılıp telsizin diğer ucundaki memura;
- ‘Bu ne biçim anons, malum kadın deyin biz anlarız’ diye fırça atmış. On dakika sonra gelen telsiz anonsu ikisini de kakhaha krizine sokmuş. ‘Komiserim malum kadınlar or... pu değilmiş Tamam’

Bir arkadaşımın balık almaya gittiğimizde, arkadaşım kovanın içinde yüzüp çırpınan balıklara bakıp;

- ‘Bunlar taze mi?’ diye sormuştu.
- Balıkçı da cevabı hemen yapıştırdı:
- ‘Yok abla, pil takıp oynatıyoruz’

EMEKLİLİK ALAMETLERİ*

Emekli olduğumun ertesi, Sosyal Sigortalar’a gidip müracaatımı yapayım dedim.

Masadaki memure yaşımı teyit etmek için kimliğimi istedi. Ceplerimi karıştırdım, cüzdanımı evde bırakmışım! Kadına dedim ki:

“Bir koşu eve gidip getirebilirim!”

“Yok canım”, dedi kadın, “Gömleğinizi açın lütfen!”

Düğmeleri açtığımda, kıvrırcık, kırılmış göğüs kıllarıma bakıp

“Bu kır renk, benim için kanıt olarak yeterli!” dedi ve müracaatımı aldı. Eve döndüğümde, sigortada başıma geleni karımla paylaştım.

“Pantolonunu da indireydin keşke!” dedi **“maluliyet de bağlarlardı belki!”** *

RAHİBİN HOROZU

Rahibin kilise bahçesinde bir kümesi vardır. Bir gün horoz ortadan kaybolur. Horozu bulması, ya da yeni bir horoz alması gerek. Ayinden sonra cemaatine sorar:

— **Kimin horozu var?**

Bütün erkekler ayağa kalkar..

— **Hayır onu demedim, horozu gören var mı?..**

Bütün kadınlar ayağa kalkar..

— **Hayır efendim, yani ben başkalarının horozunu kim gördü demek istiyorum..**

Kadınların yarısı ayağa kalkar.. Rahip iyice kızar..

— **Allah, Allah!.. Ne laf anlamaz insanlarsınız. Benim horozumu kim gördü yahu?..**

Bütün rahibeler ayağa kalkar.

İŞTEN ÇIKARILAN KARINCA...

Küçük bir karınca, her sabah erkenden işine gelir ve neşe içinde çalışmaya başlardı... Çok çalışır... Çok üretir... Ve bunları keyif içinde yapardı.

Patronu Aslan, Karınca'nın başında yöneticisi olmadan kendiliğinden bu kadar hevesle çalışmasına çok şaşırırdı.

Bir gün kârı ve verimliliği arttırmak için aklına parlak bir fikir geldi; eğer Karınca, başında bir yönetici bile olmadan bu kadar üretken olabiliyorsa, bir de başarılı bir yöneticisi olsa neler yapardı?

Bunun üzerine, müthiş bir yöneticilik kariyeri olan ve yazdığı raporlarla ünlü Hamamböceği'ni işe aldı.

Hamamböceği işe öncelikle bir saat alarak başladı. Böylece Karınca'nın çalıştığı saatleri tam olarak ölçebilecekti. İş saatlerinde gevşekliğe müsaade etmeyecekti. Elbette raporlarını düzenleyecek bir sekretere de ihtiyacı olacaktı. Bu nedenle hem telefon trafiğini yönetmek ve hem de arşiv işleri için Örumcek'i işe aldı.

Aslan, gelişmelerden çok memnundu. Hamamböceği'nin hazırladığı raporlar gerçekten harikaydı. Hatta ondan üretim hızını ölçen ve kârlılığı analiz eden renkli grafikler de hazırlamasını istedi. Böylece bu raporları ortaklarına sunum yaparken kullanabilecekti.

Hamamböceği, bu raporları üretebilmek için yeni bir bilgisayara ve donanıma ihtiyaç duydu. Artan ekipmanlar için de artık bir bilgi işlem departmanı oluşturmanın zamanı gelmişti. Bu işleri idare etmek için Sinek'i işe aldı.

Bir zamanlar mutlu, üretken ve rahat olan Karınca, bu yeni toplantı düzeninden

ve evrak işlerinden yılmıştı. Zamanın büyük bir kısmını sorulan soruları cevaplamak ve evrak işleri yapmakla geçiyordu.

Aslan, Karınca'nın bölümünün giderek büyümesinden memnundu. Bölümü daha da büyütme üzere bir üst yöneticiye ihtiyaç olduğunu düşündü ve bölüm başkanı olarak başarıları ile ünlü Ağustosböceği'ni işe aldı.

Kendi rahatına ve keyfine düşkün Ağustosböceği'nin ilk icraatı ofisi rahat edebileceği yeni mobilyalarla döşemek oldu. Tabii ki kendisinin yeni bir bilgisayara, bütçe kontrol ve stratejik verimlilik planı hazırlanması için kişisel bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Bunun üzerine eski işyerindeki yardımcısı Tavuskuşu'nu işe aldı.

Karınca'nın çalıştığı yer giderek kimsenin gülmediği, neşesiz ve mutsuz bir mekana dönüşmüştü.

Ağustosböceği, patronu Aslan'ı ortamın ruh halini değiştirecek bir çalışma yapılması gerektiğine ikna etti.

Bunun üzerine, Karınca'nın bölümünde olup bitenleri gözden geçiren Aslan, üretimin ve kârlılığın dramatik bir şekilde düştüğünü fark etti. Hemen, son derece itibarlı ve iyi tanınmış bir Danışman olan Baykuş'u sorunu çözmesi için işe aldı.

Baykuş, Karınca'nın departmanında üç ay geçirdi. Bu hummalı çalışmanın ardından ciltlerce süren muhteşem bir rapor yazdı. Raporun sonucu şuydu: "Departmanda aşırı istihdam vardı".

Aslan, raporu inceledikten sonra dramatik bir karar verdi ve elbette, ilk olarak negatif tavırlarıyla dikkat çeken, mutsuz ve çalışma isteğini kaybetmiş olan Karınca'yı işten çıkardı.

BİR BEKÇİ İŞE ALINIR

Devlet bir gün geniş ve boş bir araziye geceleri göz kulak olacak, 500 TL maaşla bir bekçi işe almaya karar verir. Bir süre sonra düşünülür; "Peki talimatlar olmadan bekçi işini nasıl yapacak" Bir planlama birimi kurulur ve planlamayı yapmak üzere, 750'şer TL maaşla, iki kişi işe alınır. Bir süre sonra "İşleri yapıp yapmadıklarını nasıl kontrol edeceğiz" diye düşünülerek, 1.000'er TL maaşla, iki denetmen işe alınır, biri denetim yapar diğeri raporları yazar . Bir süre sonra "Bunların maaşları hesaplanıp nasıl ödenecek" diye tartışılırve 1.500'er TL maaşla, bir malimüsavir, bir katip, bir de istatikçi işe alınır. Bir süre sonra ; "Peki bunlardan kim sorumlu olacak." Diye düşünülür ve 5.000 TL maaşlı bir müdür ve 3.000'er TL maaşla iki de müdür yardımcısı işe alınır. Bir süre sonra, ülkede ekonomik kriz çıkar ve bütçedeki masrafları kıstmak için bekçi işten çıkartılır...!

KUMAR

Ülkenin birindeki büyük şehirlerden birinde bir kilise, havra ve cami tesadüf birbirine nerdeyse komşu mesafesindeymiş.. Zamanla papaz, haham ve hoca arkadaş olmuşlar. Üçü de kendi dinince ibadetini yaptırır, sonra bir arada vakit geçirirlermiş. Gel zaman git zaman, yaz aylarında avluda kâğıt oynamaya başlamışlar. İnsan azmaya görsün, bir süre sonra bu oyunları kumara dönüşmüş... Oysa yaşadıkları ülkede kumar kesinlikle yasak... ! Sonunda müzevirin biri ihbar etmiş “hocaları” ve polis baskın yapıp toplamış muhteremleri. Papaz, İmam ve Haham toparlanıp oyun kâğıtlarını saklayıvermişler. Komiser kendinden emin önce sorgulamış papazı:

- “Sen din adamısın, yalan söylemek sana yakışmaz, söyle, kumar oynuyordunuz, değil mi.. ?” Papaz işin nereye varacağını kestirip inkâr edivermiş oracıkta... ! Komiser inanmamış getirtirmiş İncil’i kiliseden:
- “Öyleyse Mukaddes kitap üzerine yemin et” demiş. Papaz bir kere hayır demişken, şimdi itiraf ederse büsbütün kötü olacağını da bildiğinden, “Ne yapayım,” diye düşünüp, “şimdi yalan yere yemin eder, sonra kiliseye gidip günah çıkartırım, Allah’ım da beni affeder...” Elini kitaba basıp yemin edince, komiserin yapacak iki şeyi kalmış, Dönmüş hocaya:
- “Bak hoca efendi, bilirim İslamiyet’te yalan söylemek çok günahtır. İtiraf et ; kumar oynuyordunuz, değil mi.. ?” Hoca düşünmüş, “evet” dese hem papazı ele verecek, hem de kendisi güme gidecek. “Papaz bizden daha kıdemli, inkar ettiyse bir bildiği vardır. Arkadaş uğruna işleyeceğim bu suçu Allahım elbet affeder” diye düşünüp kendini avutup, basmış yemini... Sıra Haham Salamon ‘a gelmiiiiştir... Komiser bu son kozu da kaybetmek istemediğinden, bütün hışmı ile:
- “Söyle Haham efendi,” demiş, “Sakın inkâr etme, kumar oynuyordunuz, değil mi.. ?” Haham ellerini teslim olurcasına kaldırmış...
- **“İyi da komiser bey.... . kiminla be kuzum.. ?”**

BİSİKLET

Afrika’da, çok geri kalmış olan bir köye gelen bir Papaz, yerlileri Eğitmeye çalışıyormuş. Her sabah insanların İyilik yapmalarını, Birbirlerine karşı iyi davranmalarını vaaz ederken, öğleden sonraları da kabilenin reisine, ingilizce öğretmeye çalışırmış.

Bir gün papaz yanına kabile reisini alıp dolaşmaya başlamış. Bu arada gördükleri şeylerin ingilizcelerini de söyleyerek reisin ingilizce bilgisini arttırmaya çalışıyormuş.

Bir kayanın önünde papaz “Kaya” demiş, reis de “Kaya” diye tekrar etmiş.

Bir göle gelmişler, papaz “Göl” demiş, reis de “Göl” deyince papaz sevinip “Aferin” demiş.

Biraz sonra çalılıkların arasında sevişmenin son aşamasında olan bir çifte rastlamışlar.

Papaz; biraz kızarmış ve yutkunarak “Bisiklete binmek” demiş.

Yerlilerin Reisi oynaşanlara şöyle bir bakmış ve tüfeği ile ateş ederek her ikisini de öldürmüş. Papaz şaşkınlık içinde bağırarak “Ne yapıyorsun, bunca zamandır sizi medenileştirmek için uğraşıyorum, insanlara karşı iyi davranmanızın lâzım olduğunu, bunu Tanrının istediğini anlatıyorum. Şu yaptığın işe bak!

Reis parmağı ile ölü kadını göstermiş,

“Ama Bisiklet benim bisiklet...”

LENİN’İN BÜSTÜ

Bir Rus Yahudisi İsrail e göç müsadese alır. Çıkışta Ruslar bagajını kontrol ederken elbiseleri arasında Lenin in büstünü bulurlar, sorarlar :

— Bu nedir?

Yahudi: Bu nedir değil, bu kimdir diye sormanız gerekirdi... Bu Lenin dir, sosyalizmin temellerini atan, rus halkına iyilikler getiren.. bende bunu bereketli günlerin hatırası için yanıma aldım.

— Tamam, ruslar bırakır ve geçer.

Tel Aviv havaalanında gümrük memurları büstü görür ve sorar :

— Bu nedir ?

Yahudi: Bu nedir değil, bu kimdir diye sormanız gerekirdi... Bu Lenin dir. Bu deli cani yüzünden Rusyayı terketmek zorunda kaldım! Yanıma aldımki hergün bakıp lanet okuyayım!

— Tamam, bırakırlar ve geçer...

Adam evine gider, büstü büfenin üstüne koyar, gelişi sebebiyle akrabalarına davet verir. Yeğenlerden biri sorar:

— Bu kimdir?

Yahudi cevap verir:

— Bu kimdir değil, bu nedir diye sorman gerekirdi...

Cevap da, on kilogram yirmidört ayar altın, vergisiz, gümrüksüz, KDVsiz...

NASIL BİR HEDİYE ALALIM... ?

Trabzonlular, bir konferans düzenlerler. Bu konferansa konuşmacı olarak ünlü bir Amerikalı bilim adamını da davet ederler.

Amerikalı konuk, bir hafta erken gelir, hem tatil yapar hem de Türkleri yakından tanıma fırsatı bulur, halkla kaynaşır, kendini sevdirebilir. Trabzonlular ile Amerikalı bilim adamı hemen hemen her konuda anlaşılır ve uyum içinde konferans biter.

Ayrılık günü gelir, Trabzonluları alır bir düşünce. Biz bu değerli bilim adamına nasıl teşekkür edelim diye düşünür dururlar. Aralarında toplanırlar, başkan konunun önemini vurgulamak için der ki: “Biz bu Türk dostu, değerli bilim adamına nasıl bir hediye alalım ki bizi unutmasın? Hem kullanışlı bir şey olsun, hem de her baktığında ve her eline aldığı anda bizi hatırlasın?”

Salonda kısa bir sessizlik olur, arka sıralardan Temel elini kaldırır:

“Sünnet ettirelim..!”

Yönlendiren: Prof. Dr. Abdullah Sağlam

YA ŞUNA NEDEMELİ.... !!!

Bu yazılanlar fikra değil maalesef olmuş olaylardır. Ne diyelim birgün inşallah akıllanır ve uslanırız... Sakın ümidinizi kırmayın... Aslına bakarsanız kaderrrrrrrr.... de diyebilirsiniz.

GUİNESS REKORLAR'INA GİREN 10 İLGİNÇ ÖLÜM(TÜRKİYE)

1. Balkona 50 kişinin çıkması sonucu meydana gelen toplu ölüm. (Dudullu'da bir köy nişan töreninde)
2. TEM'de seyreden araçtaki 5 kişinin radyoda oynak şarkı çalınca aracı sağa çekerek otoyolda göbek atmaya başlaması ve 3'ünün ayrı ayrı araçların çarpması sonucu ölümü. (Adapazarı—Hendek)
3. Elektrik direğine yaslanıp ayakkabısındaki taşı çıkarmak için ayağını silkeleyen kişiyi elektrik çarptığını sanan bir başkasının akımdan kurtarmak amacıyla kafasına kürekle vurup öldürmesi. (Rize—Tunca Köyü)
4. Midesine sinek kaçan bir kişinin sineği öldürmek için odaya sıkar gibi ağzına sheltox isimli ilacı sıkması ve sinekten beter ölümü. (İstanbul — Sultanbeyli)
5. Mühendisin kontrol için geminin buhar kazanına girdiği sırada bundan habersiz bir gemi personelinin kapağı kapatması ve geminin sefere çıkmasıyla mühendisin ölümü. (Kocaeli)
6. Aynı işyerinde biri gündüz biri gece vardiyasında çalışan baba—oğulun motor-sikletle eve giderken sert bir virajda karşılaşp birbirlerine selam vermek isterken çarpışarak ölmeleri. (Konya)
7. Nüfus sayımı nedeniyle kendisinden başka kimsenin bulunmadığı yolda (üstelik de otoban) sayım görevlisinin bariyerlere çarparak ölümü (Tem Otoyolu—Gebze)
8. Karabük demir—çelik fabrikasında 600 tonluk pres makinasının arasından emekleyerek geçen işçinin 2450 santigratlık fırından sigarasını yakmaya çalışırken can vermesi. (Karabük)
9. Tıraş olurken berberin rahatlatır diye boynu aniden sağa sola çevirme hareketi sonucu küt diye boynu kırılan müşterinin koltukta rahmetlik oluşu. (Erzurum)
10. Bir vatandaşın yatağındaki tahta kurusunu öldürmek için yaptığı ilaçlamadan sonra uykuya dalınca tahta kurularıyla birlikte zehirlenmesi.

ŞEYH EDEBALİ ‘ NİN NASİHATI

Bak DOSTUM!

Cahil ile dost olma
İlim bilmez, İrfan bilmez, Söz bilmez, Üzülürsün

Saygısızla dost olma
Usul bilmez, Adap bilmez, Sınır bilmez, Üzülürsün

Aç gözlü ile dost olma
İkram bilmez, Kural bilmez, Doymak bilmez, Üzülürsün

Görgüsüzle dost olma
Yol bilmez, Yordam bilmez, Kural bilmez, Üzülürsün

Kibirliyle dost olma
Hal bilmez, Ahval bilmez, Gönül bilmez, Üzülürsün.

Ukalayla dost olma
Çok konuşur, Boş konuşur, Kem konuşur, Üzülürsün.

Namertle dost olma
Mertlik bilmez, Yürek bilmez, Dost bilmez, Üzülürsün.

- İlim bil, İrfan bil, Söz bil
- İkram bil, Kural bil, Doyum bil
- Usul bil, Adap bil, Sınır bil
- Yol bil, Yordam bil,
- Hal bil, Ahval bil, Gönül bil
- Çok konuşma, Boş konuşma, Kem konuşma
- Mert ol, Yürekli ol,
- Kimsenin umudunu kırma.

Sen seni bil, Ömrünce yeter sana.

ADEM İLE HAVVA NERELİDİR.. ?

Bir Fransız, bir Alman ve bir Türk müzede “Adem ve Havva Cennet Bahçesinde“ tablosuna bakıyorlarmış:

Alman,

— Bedenlerinin kusursuzluğuna bakar mısınız? Adem ile Havva mutlaka Alman olmalı. demiş.

Fransız, Almanya karşı çıkmış:

— Havva ne kadar güzel, Adem ne kadar yakışıklı. Bu denli çekici olduklarına göre, hiç kuşkusuz Fransız olmalılar.

Türk, tabloyu uzun uzun izledikten sonra kararını vermiş:

— Bunlar kesin Türk'tür. Üstte yok, başta yok, elmadan başka yiyecek yok, ama hala kendilerini cennette sanıyorlar.

“YURDUM İNSANI” NDAN THY MANZARALARI

- İyi günler danışma
- İyi günler
- Acaba bugün nereden bilet alabiliriz?
- Sadece Taksim ve havalimanı açık bugün.
- Anladım. Taksim'deki havalimanının telefonunu alabilir miyim?
- Tabi orada havalimanı açılınca alabilirsiniz...

- Semiha Yankı Havalimanı'nın telefonunu alabilir miyim? (Her halde Sabiha Gökçen demek istiyor!)
- O İstanbul'un 3. cü havalimanı olacak inşallah...

- İyi günler hanımefendi. Denizli'ye uçsunuz var mı?
- Evet beyefendi yarın sabah 07.45'de uçuyoruz?
- Öyle mi, peki Denizli'de havalimanı var mı?
- Hayır beyefendi suya iniyoruz. Islanmak istemeyen yolculara da 1500 metrede paraşüt ile atlamak imkanı temin ediyoruz...

- Diyarbakır'a yer var mı acaba ?
- Maalesef yok efendim ?
- O zaman beni yedek kulübesine yazar mısınız?

- İyi günler iç hatlar.
- Bant kayıdı mısınız, yoksa gerçek mi?
- Gerçeğim hanımefendi
- İyi o zaman iyi günler. İstanbul'a son uçak kaçta?
- Nereden?
- Buradan
- Nereden arıyorsunuz?
- Şehir içinden
- Nereden?
- Erzurum'dan.

- Ne kadar kalacaksınız Almanya'da?
- Neden soruyorsunuz? ?
- Ona göre bilet keseceğim onun için
- E olsun ben uçakta kalmıyacam ki, orada amca oğlum var onun evinde kalacağım.

- Çocuğumla ben uçucam oğluma çocuk fiyatı istiyorum ne kadardı?
- Çocuğunuzun 12 yaşını aşmaması gerekiyor. Oğlunuz kaç yaşında?
- 32 yaşında.

Telefona ingilizce hat geldiğini ekrandan gören personel:

- Reservation may I help you? diyor.
- Aa ben yanlış basmıştım. Şimdi ingilizce bastım diye İngilizce mi konuşmam gerekecek?

- İyi günler ben Almanya'ya gidecektim.
- Olur hanımefendi. Peki Almanya'da nereye?
- Havalanına

- Bizans class'a rezervasyon istiyorum!
- Business class demek istiyorsunuz herhalde..
- Ukalalık yapmayın... ben nedersem onu yapın lütfen

Uçak yolcu alırken bir yolcu cep telefonunu açar

- Beyefendi kapatın telefonunuzu diye uyarı gelir..
- Tamam be öff (konuşmaya devam eder)...

Arkadan gelen başka bir yolcu, tam bir çamyarması gibi, telefonlu yolcunun boğazını sıkarak:

- Ulan sen benim hayatımla nasıl oynarsın lan! Eşşoğlueşşek, kapat lan telefonu.
- Tamam tamam pardon beyefendi,

Daha sonra yemek dağıtılırken;

- Verme o ibneye yemek falan!! Aç kalsın p...k
- Tamam ben zaten aç değilim...

Havaalanına inen mağdur yolcu şikayet kutusuna aynen bunları yazar... ve kendisine hakaret ve taciz eden kişi hakkında davacı olur...

GÜZEL VE GERÇEK SÖZLER

DÖRT ŞEY GERİ GELMEZ

- 1 ATILAN OK
- 2 KAÇIRILAN FIRSAT
- 3 SÖYLENEN SÖZ
- 4 GEÇEN ZAMAN

TARLAN VARSA; İÇİNDE OL
TEKNEN VARSA; KIÇINDA OL
İŞİN VARSA; BAŞINDA OL
EŞİN VARSA; YANINDA OL

Siz hiç bir sarrafın bağırdığını duydunuz mu?
Kıymetli malı olanlar bağırılmaz.
Domatesçi, biberci bağırır da kuyumcu bağırılmaz.
Eskici bağırır ama antikacı bağırılmaz.
İnsan bağırırken düşünemez.
Düşünemeyenler ise hep kavga içindedir.
Popçular, rockçular boğazlarını patlatana kadar bağırıp duruyor.
Ama Dede Efendi'yi okuyanlar bağırılmıyor.
İnsanın kazandığı paradan değil, paranın kazandığı insandan korkulur.

Yığın heyecansızdır, hissizdir. Millet öyle değil. Yığını kolayca kandırabilirsiniz, duyguları hiçbir temele dayanmaz. Yığın düşünmez, maruz kalır. Nezleye yakalanır gibi tutulur fikre. Ateşi yükselince arslanlaşır, nöbet geçince her mukaddesi unutturur. Büyük bir milletin duyguları ölçülü düzenli devamlıdır” (Ruskin)

HAYIR YAPMANIN FAZİLETLERİ

Geçen yüzyılın sonunda Baltimore’lu bir delikanlı kendine yepyeni bir yaşam kurmak üzere New York’a gidiyordu. Yaşlı bir aile dostu olan kaptan, ona; “yaşamını kazanmak için ne yapacağını” sordu.

“Ben her işi yapabilen kişilerden değilim, sabun ve mum yapmaktan başka bir şey gelmez elimden” dedi.

Kaptan ona küçük bir öğütte bulundu. “iyi çalışmak koşulu ile başarılı olabilirsin” dedi ve gencin elini sıkarken ekledi;” tanrı ile ortakmışsın gibi çalış ve kazancın onda birini onun payı olarak ayır, göreceksin o zaman işin hep iyi gidecek”.

Genç adam, kısa bir süre sonra Manhattan sabun fabrikasının yöneticisi oldu ve 2 yıl sonra kendi işini kurdu. Kaptanın öğüdünü unutmamıştı. Kazancın onda birini ayırıyor yardım kuruluşlarına bağışlıyor. İşini giderek geliştirdikçe kazancını onda birlik payını, onda 2 ye yükseltti. Daha sonra ise karının yarısını bu iş için ayırdı. Genç adamın işindeki başarısı, iyilikseverliği oranında artıyordu. Sabun üreticisi (genç adam) sabun kralı olarak tanınabilecek düzeye geldikten bir süre sonra öldü. Fakat on un içindeki “giz” önce öykü olarak daha sonraları ise bir anı olarak uzun yıllar canlı kaldı.

İhtiyar bir dostun öğüdüne uyararak işinde tanrı ile ortak olan bu adamın adı: William Colgate’tir. “Amerikan yardımseverler Derneği’nin başkanlığında yapan Colgate’in adı bugün dünya çapında bir sabun ve diş macunu firmasından başka, Amerika’nın önde gelen üniversitelerinden birinin Colgate üniversitesinin de sürmektedir.

Kaynak : Bütün Dünya dergisi – 2000
www. butundunya. com

HOCAYI MI TAKLİT!

Hoca Nasrettin, evinin önünde otururken, bir komşusu sevinçle sokak kapısından seslenir:

“Hocam; senin eşek, komşunun eşeğinin boynunu kırarak öldürdü!” Der. Hoca Nasrettin, gevrek, gevrek gülerken:

“O, peygamberlerin binit olarak kullandığı eşeklerin soyundandır!” Der, demez, öteki komşusu selamsız ve sabahsız Hocanın huzuruna dikilir:

“Sayın Hocam, o komşu yanlış görmüş. Komşunun eşeği senin eşeğini öldürdü!” Der, demez, yerinden fırlayan Hoca Nasrettin:

“Şimdiii, davanın seyri değişti. 60 akçeden başlar!” Der.

Nasrettin Hoca, caminin önünde komşuları ile dünya vaziyetleri hakkında konuşurken, uzaktan güzel giyimli bir Genç Kızı göstererek ; **”buna ne buyurulur Hocam? Deyu sorulduktadır:**

“Nasrettin Hoca, Selçuk Üniversitesi dini bilimler Müderrisi gibi celallenerek:

**“Bunlar kıyamet alametleri, şimdi bu kızın bu halinden tahrik olarak bu kıza tecavüz edenin dinen bir günahı ve hukuken de bir suçu olur mu? Bunları asma-
lı!”** der.

Kızcağız; oturanlara yaklaştığında, gözleri keskin birisi:

“Yahu Hoca; bu senin kızınmış!” der.

Hocamız, hiç istifini bozmadan:

Üç defa tü, tü, tü diyerek ve de gülerek:

“Kahpeye de amma yakışmış haaa!” der.

PROTOKOL

Protokol dilimize eski latince veyunanca'dan geçme bir sözcüktür.

Daha doğrusu: **'Proto'** ve **'Kolos'** sözcüklerinin birleşmesinden türeme bir deyim... Lugat anlamıyla **'Proto'** “ön, öndeki” demek.. **'Kolos'** ise **“Affedersiniz—götün çoğulu”**.

Sözcük anlamlarını birleştirdiğimizde ise deyim tam karşılığı **‘Önde Gelen Götler’** olarak karşımıza çıkıyor. “Protokolos” sözcüğü Yunan halkının tiyatrodaki önemli şahısların hep ön taraflara oturmasına gıcık olması ve bu şahıslarla dalga geçmek için bu sözcüğü kullanmasından gelir.

‘Kolos’ sözcüğünün zamanla çoğul eki olan (os) deyimden atılmış, geriye **‘Protokol’** yani **‘önde gelen göt’** lafı kalmış.

Toplum içinde yükselip de protokole giren bazılarının zamanla **‘götünün kalkması’** da bundandır.

ÖNEMLİ UYARILAR

- 1 Aklını kullan.
- 2 İyice tanımadan hiçbir insana bağlanma.
- 3 Bitmemiş ilişkilerin üzerine ilişki kurma. Acı çeken sen olursun.
- 4 İyice soruşturup diğer insanların da haklı olabileceğini düşün.
- 5 Seni takmayı sen hiç takma, konuşmayanla asla konuşma.
- 6 Güvenmediğin biriyle asla çıkma.
- 7 Yalanını yakaladığın kişinin düzelebileceğini düşünme.
- 8 İnsanlara doğru değer ver, hak etmeyenleri sil.
- 9 Kimseye yalvarma.
- 10 Asla dönüp de arkana bakma.
- 11 Sır tutmasını bil.
- 12 Dostlarının sevgilinden daha önemli olduğunu unutma. Onları asla sevgilin için satma.
- 13 Hak ettiğin sevgiyi alamadın mı kendini üzme, sorun sen değilsin.
- 14 Kimsenin lafiyla dolduruşa gelme, ama aklının bir köşesinde de tut.
- 15 Kafanda bitirdikten sonra iki çift tatlı söz, iki damla göz yaşı için asla yumuşama.
- 16 Seni sevenlerle kullananları iyi ayırt et.
- 17 Seni dinleyip anlama niyeti olmayanlarla tartışma.
- 18 Emrivaki oluşturulan dostlukları kabul etme.
- 19 Eğer verdiğin sır o kişide kalmıyorsa ikinci bir sır verme.
- 20 Dostun olacak insanları bazı kriterlere göre belirle.
- 21 Kendini öven insanlardan kaç.
- 22 Karşındakinin doğruyu söylediğini varsayma.
- 23 Kendine saygını yitirmene neden olacak hiçbir şey yapma.
- 24 Sorunun olduğunda insanlar zaman ayırıp seni dinliyorlarsa onların öğütlerini göz ardı etme.
- 25 Göz göre göre su birikintilerine taş atma, mutlaka üstüne sıçrar.
- 26 Kendinin herkesten daha önemli olduğunu unutma.
- 27 Sen istemediğin sürece Allah dışında kimsenin seni üzemeyeceğini aklından çıkarma.
- 28 Göz yaşlarının değerini bil. Onları hak etmeyenler için harcama.
- 29 Sana bahşedilen zekâyı kullanmayarak Allaha hakaret etme.
- 30 Senin zekâna inanan insanları hayal kırıklığına uğratma.
- 31 Kendini sev.
- 32 Alkol alınca kontrolünü yitirenlerle asla tartışma.

- 33 Dışarıdaki güneşe bakıp gülümse ve önünde koskocaman bir gelecek olduğunu unutma.
- 34 Dostluğunla yetinmeyenler için hiçbir fedakârlık yapma .
- 35 İnsanları kaybediyorsun diye ağlayıp sızlama, ama kazandığın insanların değerini bil.
- 36 Aşta bile mantığına küsme. Kalbin doğru yolu bulacak içgüdüye sahip değil.
- 37 Kimseye taşıyabileceğinden fazla değer verip bununla övünmesine fırsat verme.
- 38 Güvenmediğin kimseye aleyhine kullanılabilir bir koz verme.
- 39 İstediğini almak için asla duygu sömürüsü yapma.
- 40 Sana duyulan sevgiyi ve güveni istismar etme.

ÖĞRENCİ—PROFESÖR

Üniversite yemekhanesine giren bir öğrenci tüm yerler dolu olduğundan gidip üniversite profesörünün oturduğu masaya oturmuş.

Profesör kaşlarını çatarak: “**Öküzler ve kuşlar aynı masada oturamaz!**”

Öğrenci: ‘ O zaman ben uçtum... ’

Profesör cevaba çok sinirlenmiş, sınavda öğrenciye takmış ve sınavı başarısız geçmesi için elinden geleni yapmış.

Yalnız sınavda öğrenci tüm soruları mükemmel bir şekilde cevaplamış.

Profesör öğrenciye: “Sana son bir soru soracağım” demiş;

Yolda yürürken iki çuval bulduğunu hayal et, birinde akıl var, diğerinde ise para var. Hangi çuvalı alırsın?

Öğrenci: “Para olan çuvalı seçerdim...”

Profesör: “Ben akıl olan çuvalı seçerdim...”

Öğrenci: “Normal! Kimde ne eksikse onu seçer...”

Profesör çok sinirlenmiş, öğrencinin sınav kağıdında not yerine “Öküz” yazmış. Öğrenci nota bakmadan odadan çıkmış.

Bir dakika sonra öğrenci kapıyı aralamış: “**Sayın profesör, imzanızı atmışsınız, fakat notumu yazmayı unutmuşsunuz.**” demiş.

Bazen, uzaklaşmak gerekir yakınlaşmak için...

Bazen, hatırlamak gerekir hatırlanmak için...

Bazen, ağlamak gerekir açılmak için...

Bazen, anmak gerekir anılmak için...

Bazen de susmak gerekir duymak için...

Şems—i Tebrizi

Yüzde ısrar etme, “Doksan da olur”.

İnsan dediğinde, “Noksan da olur”...

Sakin büyüklenme, “Elde neler var”.

Bir ben varım deme, “Yoksan da olur”.

Sen uzattığın elini tutmayan ele mi dargınsın...
Tutmayacak bir ele uzandığın için kendine mi ?

Eğer bir gün dünyaya ait çok büyük bir derdin olursa...
Rabbine dönüp “Benim büyük bir derdim var. ” deme.
Derdine dönüp “Benim çok büyük bir rabbim Var. ’ De....

Mevlâna

PUL KOLEKSİYONU

Temel çok güzel bir kadını gözüne kestirmiş. Kadının peşinde ve bir taraftan da nasıl ayartırım diye düşünüyor. Klasik tavlama usüllerinden biri geliyor aklına ve birden kadına dönüp:

- Hadi bize gidelum sağa pul koleksiyonumu cöstereyim.
Kadın şaşırır fakat bozuntuya vermez:
- Peki ya beğenmezsem
- O zaman ciyinur cidersun.

SIRA

Temelin çok güzel bir karısı varmış. Köydeki bütün erkekler karısını görünce iç çekerlermiş. Bir süre sonra kadın koydeki erkeklerle beraber olmaya başlamış. Evin önünde uzun kuyruklar oluşmuş. Bunu goren Temelin arkadaşı Dursun dayanamamış, Temel’e:

- Ula Temel karının neler yaptığını görmüyor musun? Bu kadını neden boşamıyorsun. ?
Temel sinirli bir şekilde cevap vermiş.
- Ula kariyi boşayayim de diğerleri gibi sıraya mi gireyim?

LUNAPARK

Fadime ile Temel lunaparka giderler fadime dönen salıncaklara binmek ister ama Temel ‘olmaz fadime, donun gözükür’ diyerek karşı çıkar salıncağa çok binmeyi isteyen fadime temel arkasını dönüp başka bişeyle ilgilendiği anda temelden gizli sa-

İncağa biner arkasını dönen temel fadimeyi salıncağa binmiş olarak görünce bağırır:

- Fadime niye pindun donun közükçek ‘der,
Fadime cevap verir
- Merak etme çıkarttim.

FINDIK

Temel nişanlısi Fadime ile findık tarlalarını geziyormuş. ‘Bak Fadime’ demiş, ‘butun bu tarlalar benim. ama bir tanecik findık koparırsan, seni oraya yatırırım ona gore.’

Bunu duyan Fadime’ nin gözleri parlamış, hemen koşup bir tane findık kopartmış.

Temel sözünün eri ya, fadimeyi findık ağacının altına yatırmış.

Bu cezadan memnun kalan Fadime, üstünü başını toparlayıp, ayağa kalkar kalkmaz bir findık daha kopartmış.

Bir findık daha ve Temel bir kez daha...

Temel 3. findıktan sonra perişan ayağa kalkmış, bitkin bir halde Fadimeye dönüp; ‘bak Fadime ‘ demiş eliyle tarlaları göstererek, ‘burdan sonrası Fiskobirliğin’

FARKETMELİ İNSAN

Farkında Olmalı İnsan...

Kendisinin, Hayatın Olayların, Gidişatın Farkında Olmalı.

Farkı Fark Etmeli, Fark Ettiğini De Fark Ettirmemeli Bazen...

Bir Damlacık Sudan Nasıl Yaratıldığını

Fark Etmeli.

Anne Karnına Sığarken Dünyaya Neden Sığmadığını

Ve En Sonunda Bir Metre Karelik Yere Nasıl Sıgmak Zorunda Kalacağını

Fark Etmeli.

Şu Çok Geniş Görünen Dünyanın, Ahirete Nispetle Anne Karnı Gibi Olduğunu

Fark Etmeli.

Henüz Bebekken ‘Dünya Benim!’ Dercesine Avuçlarının Sımsıkı Kapalı

Olduğunu, Ölürken De Aynı Avuçların ‘Her Şeyi Bırakıp Gidiyorum

İşte!’ Dercesine Apaçık Kaldığını

Fark Etmeli.

Ve Kefenin Cebinin Bulunmadığını Fark Etmeli.

Baskın Yeteneğini

Fark Etmeli Sonra.

Azraillin Her An Sürpriz Yapabileceğini,

Nasıl Yaşarsa Öyle Öleceğini

Fark Etmeli İnsan

Ve Ölmeden Evvel Ölebilmeli.

Hayvanların Yolda Kaldırımında Çöplükte

Ama Kendisinin Güzel Hazırlanmış Mükellef Bir Sofrada Yemek Yediğini

Fark Etmeli.

Eşref—İ Mahlukat (Yaratılmışların En Güzeli) Olduğunu

Fark Etmeli.

Ve Ona Göre Yaşamalı.

Gülün Hemen Dibindeki Dikeni, Dikenin Hemen Yanı Başındaki Gülü

Fark Etmeli.

Evinde 4 Kedi 2 Köpek Beslediği Halde

Çocuk Sahibi Olmaktan Korkmanın Mantıksızlığını

Fark Etmeli.

Eşine 'Seni Çok Seviyorum!' Demenin Mutluluk Yolundaki Müthiş Gücünü

Fark Etmeli.

Dolabında Asılı 25 Gömleğinin Sadece Üçünü Giydiğini, Ama Arka

Sokaktaki Komşusunun O Beğenilmeyen Gömleklere Muhtaç Olduğunu

Fark Etmeli.

Zenginliğin Ve Bereketin, Sofradayken Önünde Biriken Ekmek

Kırıntılarını Yemekte Gizlendiğini

Fark Etmeli.

FARK ETMELİ.

Ömür Dediğin Üç Gündür,

Dün Geldi Geçti Yarın Meçhuldür,

O Halde Ömür Dediğin Bir Gündür, O Da Bugündür.

Can YÜCEL

MUALLİM AHMET RIFKI?!

Yıl 1915...

Çanakkale’de kızılca kıyametin koptuğu günler... Aylardan Mayıs... Vefa Lisesi Fransızca Muallimi Ahmet Rıfki her günkü gibi mektepten içeri girer. Selâm verir Ahmet Rıfki ama çocuklar selâma bile karşılık vermezler!.. Ahmet Rıfki iyice şaşırmıştır.

Arka sıralarda oturanlardan biri ayağa kalkarak; “Hocam, mahallemizde eli ayağı tutan ağabeylerimiz Çanakkale’ye gönüllü gittiler, ama siz hâlâ buradasınız! Biz de gitmek istiyoruz, fakat yaşımız tutmuyor, söyler misiniz bize, vatanımız elden giderse sizin verdiğiniz eğitim ne işe yarar?”

Yaşlı gözlerle sınıftan çıkar ve mektebin idaresine dilekçesini verir. Arkadaşlarıyla, talebeleriyle vedalaşır, evine gelir. Ahmet Rıfki’nin hayattaki tek varlığı yaşlı annesi Ayşe Hanımdır ve Şehzadebaşı semtindeki evlerinde beraber oturmaktadırlar. Durumu annesine anlatır, ondan hakkını helâl etmesini ister. Ardından mahallenin bakkalı, gün görmüş bir zat olan Selâhaddin Adil Efendiye uğrar ve şöyle der:

“Selâhaddin Amca, Allahın izniyle vatanın bağrına saplanmış olan düşman hançerini çıkartmaya gidiyorum. Senden isteğim, anamı iaşesiz bırakma! Kısmetse dönüšte borcumu öderim!”

Çeşitli cephelerde savaşa katılır. 19 Aralık 1915 günü şehit olur... Annesi haberi alır, çok üzülmesine rağmen imanı bütün bir hanım olduğundan hâdiseyi tevekkülle karşılar. Aklına, veresiye yiyecek aldığı bakkal gelir.

“Yedi aydır senden veresiye alırsın, borcumuzu verelim de oğlum borçlu yatmasın!” der. Selâhaddin Efendi şöyle cevap verir:

“Ayşe Hanım, sen okuma yazma bilmezsin, okuma bilen bir yakınını getir de hesabı o çıkarsın!”

Bunun üzerine Ayşe Hanım, komşusunun kızı Gülşah’la birlikte dükkâna gider.

Selâhaddin Adil Efendi, “Ahmet Rıfki” bölümünü açarak veresiye defterini Gülşah’ın önüne koyar! Gülşah, onlara veresiye defterindeki kırmızı harflerle yazılmış satırları gösterir. Şöyle yazıyordu defterde:

“Bu hesap Ahmet Rıfki’nin kanıyla ödenmiştir, vessalam!”

İnsan İsterim

Ben;

Benden olgun insan isterim karşımda!

Benden dürüst,

En ufak dalgada,

Arkasını dönmeyecek kadar olgun.

Arkamı döndüğümde,

Sırtımdan vurmuyacak kadar güvenilir.
 Bir o kadar cesaretli olmalı.
 Yağmurdan ıslanıp, fırtınadan kaçmamalı.
 Ayağı taşa takılınca kayadan korkmamalı.
 İşine gelince sevip,
 Zoru görünce bırakmamalı!
 Ne olursa olsun benim yanımda olan
 Ve benimle tüm güçlülere herşeye
 Herkese tüm olumsuzluklara göğüs geren
 Benim yanımda olan (İNSAN) İSTERİM

CAN YÜCEL - Hasret

Fransız, İngiliz, Alman, Rus, İranlı, Holandalı, bir de bizim Temel barda sohbet ederlerken sıra gelmiş memleketlerini övmeye.. İngiliz, “Arkadaşlar.” demiş.

“Bizim biramız çok meşhurdur.. İçmeye kıyamazsınız.

Fransız hemen girmiş konuya “Bizim kızlarımız meşhurdur..” demiş, “öpmeye kıyamazsınız”.

Alman içini çekip “Hey gidi memleketim..” demiş, “Biz öyle arabalar üretiriz ki binmeye doyamazsınız.”

Holandalı hemen atılmış, “Evlerimiz..” demiş... “Bizim dünya şirini evlerimiz meşhurdur..”

Bizim en meşhur şeyimiz KGB'dir..” demiş Rus, “Dünyanın bir ucunda sinek halansa haberdardır!..”

Sıra ona gelince İranlı “Halılarımız..” demiş, “Yumuşacıktır ve çok meşhurdur..”

Sonra hepsi birden suskun oturan Temel'e dönmüşler.. Sakin sakin bakmış onlara ve gülerek başlamış söylemeye..

“Bizim delikanlılarımız meşhurdur. Öyle ki; Alır Fransızın kızını, İçer İngilizin birasını, atar Almanın arabasına, götürür Holandalının evine, yatırır İran halısının üzerine, değil kocasının, KGB'nin bile ruhu duymaz..”

TARZINI BEĞENDİM

Matematik öğretmeni ilkokul çocuklarına sormuş:

— Ağaçta 5 kuş var, birini vurdum, kaç kaldı?

Biri hemen atılmış:

— Hiç kalmaz ! Çünkü sestem hepsi uçar.

Öğretmen bunun üzerine kızmış:

— Olmaz öyle şey, bu matematik dersi. 5 taneden biri vurulursa 4 tane kalır... Ama tarzını beğendim...

Çocuk fena hırslanmış;

— Ben de birşey sorabilir miyim?

— Sor bakalım demiş öğretmen.

Çocuk;

— 3 kadın dondurma yiyorlarmış. Birisi ısırarak, birisi yalayarak, birisi de emerek yiyor. Bunlardan hangisi evli?

Öğretmen kızarıp bozarmış, sonunda;

— Emen mi? demiş.

Çocuk cevabı yapıştırmış:

— Yoo, parmağında alyans olanı? Ama tarzını beğendim.

BİZİM TİLKİ..

Tilki ormanda gezmektedir. bir ağacın dalında asılı bir geyik budu görür. Açtır ama şüphelenir kontrol etmeye başlar ve görür ki bu bir tuzak. Geyik budu bir iple bombaya bağlıdır.

Epeyce uzağa gider ve başını kollarının üzerine koyarak yatar, biraz sonra kurt gelir, budu görür ve yatan tilkiyi de tabi... Tilkiye sorar ‘ne yapıyorsun dostum’

Tilki cevap verir ‘hiç... yatıyorum’

— Burada bir but var

— Evet var

— Neden yemedin

Tilki sakince cevap verir;‘

— BU GÜN ORUCUM’

Kurt kendinden emin ;

— ‘Ben yiyeyim o zaman’

Tilki ‘Buyur afiyet olsun’ der.

Kurt but `a uzanır uzanmaz bir patlama ortalık toz duman kurt yaralı hareketsiz

10 metre uzakta perişan halde yatarken tilki sakince budu yemeye başlar.

Bunu gören kurt ;

— HANİ SEN ORUÇTUN ?

Tilki pişkin pişkin;

— ‘Biraz önce top patladı duymadın mı?’

BÜYÜK VE GÜZEL SÖZLER

İnsanın büyüdüğü mi artıyor dertleri?
Yoksa insan büyüdüğü mi anlıyor gerçekleri?

Özdemir Asaf

Yaşamak direnmektir. Sevmek güvenmektir.
Şunu unutma, insan çoğu zaman dünyanın hakimi, bazen de küçük bir kalbin esiridir.

Mevlana

Bir sürü dostunun içinde elbet düşmanların olacak ama unutma ki, onca düşmanın içinde belki seni dostun vuracak.

Maksim Gorki

Unutma, bir kalbi kırdıktan sonra özür dilemek fayda sağlamaz.
Bil ki, telafisi olmayan şeylerin izahı gereksizdir.

Victor Hugo

Giden dönmeyecekse; kalanların değerini bileceksin.
Ölenle ölmüyorsa eğer; kalanlarla yaşamaya devam edeceksin.

Dostoyevski

Sevmek; güzel birinde aşkı aramak değil, bir başkasında kendini bulmaktır...

Dostoyevski

Yaşlanarak değil yaşayarak tecrübe kazanılır.
Zaman insanları değil armutları olgunlaştırır.

Peyami Safa

Uzaklık deyip de dert ettiğin nedir ki sevgili,
biz Yaradan'ı görmeden sevmedik mi?

Mevlana

Eden kendisine eder, yapan bulur ve çeker.
Unutma kazanmak koca bir ömür ister. Kaybetmeye ise anlık gaflet yeter.

Mevlana

Bir kalbin içinde ne taşıdığını asla bilemezsin.
Kırmadan önce iyi düşün. Belki de içindeki sensin.

William Butler

İnsanlar çok değişti; dikkat etmek lazım.
Biriyle el sıkıştıktan sonra, beşi de yerinde mi diye parmaklarını saymak zorundasın.

Tolstoy

İnsanlar, dünyada çabuk yükselen şeylere değer verirler ama
hiçbir şey toz ve tüy kadar çabuk yükselmez.

Horace Mann

Bir mutluluk kapısı kapandığında diğeri açılır.
Ancak biz kapanan kapıya o kadar uzun bakarız ki,
bizim için açılmış bulunan yeni kapıyı görmeyiz.

Helen Keller

İnsan mı paraya bağlı, para mı insana bağlı? Bu, insana bağlı.

Özdemir Asaf

Duydum ki kapıma gelmiş, tokmak olmadığı için kapıya vurmadan geri dönmüş-
sün.

Bilmez misin, kalp kapısının tokmağa ihtiyacı yoktur; o ancak içeriden açılır...

Mevlana

Kapına geldim ve ben olmaktan vazgeçtim.

Sen 'kim o' de yeter ki: Çünkü, kim olmamı istiyorsan o olmaya geldim...

Victor Hugo

Yalan zekâ işidir. Dürüstlük ise cesaret.

Eğer zekân yetmiyorsa yalan söylemeye, cesaretini kullanıp dürüst olmayı dene.

Victor Hugo

Kendini boşuna harcamış olur insan, dilediğine ulaşıp da sevinç duymazsa.

Yıkıtığın hayat kendininki olsun daha iyi, yıkmakla kazandığın yapmacık bir mut-
luluksa.

William Shakespeare

Para ve insan arasındaki karşılıklı ilişki şöyledir: İnsan paranın sahtesini yapar, para da insanın.

Benjamin

Franklin Sadece aptalların ciddiye alındığı bir dünyada yaşıyoruz.
O halde beni anlamıyorlar diye üzölmek niye?

Oscar Wilde

Bırak güneş doğsun, bırak dünya haine kalsın, bırak yalancının değirmeni dönsün,
ama yaşamayı bırakma, sen yaşa ki, dünya insan görsün.

Ölkeler çeşitlidir, fakat uygarlık birdir.

Mustafa Kemal ATATÖRK

Liderlerin kalitesini anlamanın en kısa yolu etrafındaki kişilere bakmaktır.

E. Hüseyin ŞİMŞEK

İşi doğru yapana yönetici, doğru işi yapana lider denir.

Warren G. BENNIS

Düzenli toplumlar kahramanlara ihtiyaç duymadan düzenini koruyup sürdürebilirler.
Ancak yeterince organize olmamış toplumlar birçok konuyu düzene koymak ve sıçrama yapmak için bir kahramana ihtiyaç duyabilirler.

Başkalarını yönetecek kişinin her şeyden önce kendine ve ailesine hükmetmesi gerekir.

Sürünün önündeki atın hızı geridekilerin temposunu tespit eder.

Kötü idarecilerin başarısı halkın ızdırabıdır.

Bu dönemde terbiyesizliğin ismi asabiyet oldu.

Sultan BEKTAŞ

Süleyman Demirel bu ülkenin halkını hırsız, Turgut Özal'da ahlaksız yaptı.

Prof. Dr. Ali AKYÖZ

Erkeğin göbeksizi balkonsuz eve benzer.

Trabzonlular ferdi olarak ukala, birlikte oldukları zamanda budaladırlar.

Her cemaatin içine girdim ama hiçbirinde barınamadım. Çünkü Kuran'dan sapmışlardı. Kendilerini ve yaptıkları işleri Kuran'ın üstünde görüyorlardı.

Op. Dr. Güven BULUT

Bir ülkenin yıkılmasının en kestirme yolu bürokrasiyi siyasallaştırmaktır.

Necmi Kurt

Türklerde toplantı çok ama sonuç yok.

Araplar

Trabzonlular için yorum:2 si az, 3'ü fazla

Aşık Paşa eski Trabzon Valisi

Bir yerde küçük insanların büyük gölgeleri varsa, o yerde gün batıyor demektir.

Konfüçyüs M. Ö. 551—479

Bu dünyada Allah erkekleri bankamatik olarak yaratmış ve şifresini de yatak odasına koymuştur.

H. Matan

Bir erkek sırtını kaşıtamıyor ve yıkatamıyorsa erkekliğinde sorun aramalı.

L. Wang

Hz. Peygamber (SAV) kızı Fatıma'ya nasihatı: "Ali ne tarafa bakarsa baksın sen ona bak. Seni ona cariye onu da sana köle yapıyorum"

Hz. Fatıma: "Üzerime öyle musibetler çöktüki eğer onlar günlerin üstüne çökse günler gece olurdu."

Kıça yakın et yenmez, niye dersin lezzetli olur ama araya b... k yersin.

Cüzdanını ve malını teslim etmeyen adamın canını teslim ettiği meslek hekimliktir.

Yatak odasına kadar serbestçe girebilen tek meslek hekimliktir.

İnsanlarla yüzyüze konuşarak her sorunu halledebilirsin; ama bazı insanlar gelir önüne, hangi yüzüne konuşacağını bilemezsin.

P. Neruda

Dost Dedigin;

Sevilecek biri olmadığın zamanlarda bile
Seni Sevmeli...

Sarılacak biri olmadığın zamanlarda bile
Sana sarılmalı...

Dayanılmaz olduğun zamanlarda bile
Sana dayanmalı...

Dost Dedigin;

Bütün dünya seni üzdüğünde
Sana moral vermeli...

Güzel haberler aldığında seninle sevinmeli
Ve ağladığında, seninle ağlamalı

Kalbinin derinliklerindeki
İhtiyacı hesaplamalı...

İşi bitince seni bir tarafa atmamalı.

Mevlana

Demir tava geldi Kömür bitti;
Akıl başa geldi Ömür bitti...

Bir şahsın yaşadıkça memnun ve mutlu olması için lazım gelen şey, kendisi için değil, kendisinden sonra gelecekler için çalışmasıdır.

Mustafa Kemal ATATÜRK

Hayat, çatlak bardaktaki suya benzer.
İçsen de tükenir içmesen de...
Bu yüzden hayattan tat almaya bak
Çünkü yaşasan da bitecek yaşamasan da...

Neyzen Tevfik

Asalet boyda değil soyda olmalı
İncelik belde değil dilde olmalı
Doğruluk sözde değil özde olmalı
Güzellik yüzde değil yürekte olmalı

Bir saatliğine mutlu olacaksınız, şekerleme yapın
Bir günlüğüne mutlu olacaksınız, balık avlamaya gidin
Bir aylığına mutlu olacaksınız, evlenin
Bir yıllığına mutlu olacaksınız, bir servete konun
Tüm yaşam boyunca mutlu olacaksınız, işinizi sevin...

ÇİN ATASÖZÜ

NEYZEN'den...

Bu dünyada ne kazandıysanız yiyiniz. !

Yoksa;

*Öleceğiz bir gün, **gömecekler,***

*Bir kaç gün **övecekler,***

*Sonra kalan malımı **bölecekler,***

*Hatta memnun kalmayıp **sövecekler... !***

“Ölüyorum tanrım/Bu da oldu işte. /Her ölüm erken ölümdür/Biliyorum tanrım. /
Ama, ayrıca, aldığın şu hayat/Fena değildir... /Üstü kalsın... ”

Cemal Süreyya

Taş devri taşlar bittiği için değil, kafalar değiştiği için bitti.***

Hadi size 2 de GÜZEL SÖZ söyleyelim...

1. Semer seçilirken, eşeğin fikri değil, ölçüsü alınır?
2. Direksiyonda eşek varsa, kaputun içinde kaç beygir olduğu neye yarar.

Kısaca beyin göçü nedir?

“Kadının dırdırına, triplerine, taleplerine, mızımlılığına dayanamayan adamın,
başka bir kadının peşine takılıp gitmesine “BEY’in göçü” denir. ”

Yüz'de ısrar etme, “Doksan da olur”.

İnsan dediğinde, “Noksan da olur”...

Sakın büyüklenme, “Elde neler var”.

Bir ben varım deme, “Yoksan da olur”.

Hatasız Dost Arayan, Dosttan da olur...

Hz. Mevlana

SİS

Yaşam çok şey öğretiyor insana, ölüm daha çok; her ikisi bilimden çok, çok daha fazlasını öğretiyor. Yaşamın tek öğretmeni yalnızca yaşamdır; bunun yanında pedagoji hiç kalır. Yaşamak yalnızca yaşayarak öğreniliyor ve her insan yaşamın çiraklığına yeniden başlamak zorunda.

MİGUEL DE UNAMUNO

Biz insanlar ne büyük acılara, ne büyük mutluluklara dayanıyoruz; çünkü bu acılar ve mutluluklar küçük olaylardan oluşmuş büyük bir sis tabakasına bürünerek geliyorlar. Yaşam bu işte: Sis.

Ekleyen: Felsefe Kulübü

Dünyanın en yüce tahtına da çıksanız, oturacağınız yer, kendi kışının üstüdür..

Friedrich Nietzsche

“Dünyanın sorunu, akıllılar hep kuşku içindeyken aptalların küstahça kendilerinden emin olmalarıdır.”

Bertrand Russel

